Steven Erikson

YAKINLAŞMALAR

İNGİLİZCEDEN ÇEVİREN: EFE PÖTÖY

AYRINTI

Yakınlaşmalar, "Eğer insanın insana (ve doğaya) ettikleri bir son bulsaydı ne olurdu?" sorusunun peşinden kışkırtıcı, muzip ve ufuk açan bir tarzda ilerliyor. Yazar, günümüz toplumundan tanıdık simaların; devlet başkanlarının, medya patronlarının, endüstri liderlerinin göklerden gelen müdahale ile ellerindeki iktidarı kaybetmeleri karşısında bocalayışlarını mizahi bir dille resmediyor. Gezegenin her bir ucundan sıradan vatandaşlarsa ellerine geçen bu yeni özgürlükle ne yapacaklarını tartışıyorlar. Acaba insanlık eski bayağı hallerine dönüp kendini yok mu edecek, yoksa el ele verip evreni mi keşfedecek? Seçim bizim...

AYRINTI • BİLİM KURGU
ISBN: 978-605-314-521-9
9 786053 145219

KDV'den muaftır. 60 ₺

STEVEN ERIKSON

Steven Erikson, Iowa Yazar Atölyesini tamamlamış Kanadalı arkeolog ve antropolog Steve Lundin'in yazar mahlasıdır. Annesinin ilk soyadı olan Erikson'ı kullanmaya başlamadan önce gerçek adıyla dört roman yazan yazarın "ilk gerçek romanım" diye andığı *This River Awakens* 1998'de yayımlanmıştır. En bilinen eserleri, on kitaptan oluşan *Malazan Book of the Fallen* serisidir. Fantastik edebiyat janrındaki serinin ilk kitabı *Gardens of the Moon* 1999 yılında, sonuncusu *The Crippled God* ise 2011'de basılmıştır. *Kharkanas* Üçlemesi, *Malazan Book of the Fallen* sersinin öncesini konu alır ve serinin sonrasına odaklanacak olan *The Witness* Üçlemesinin ilk kitabı *The God is Not Willing* 2021'de yayımlanacaktır.

Sıkı bir Star Trek hayranı olan Erikson bu serinin bilimkurguya geçiş yapmasına vesile olduğunu söyler. Özellikle *The Next Generation* ve sonrasındaki yapımların kalitesinde ise belirgin bir düşüş olduğunu ifade eder. Bilimkurgu yazınında kendini tekrar eden öğelere ve Kaptan Kirk'ün karikatürü olan karakterlere karşı tepkisini *Willful Child* ile ortaya koyar. Eser genel olarak bilimkurgu yazınını ti'ye alır ama yakıcı toplumsal eleştirilerde bulunmaktan da geri durmaz.

On yılı aşkın bir süre boyunca fantastik edebiyata katkıda bulunan Erikson uzunca bir süredir bir "ilk temas" romanı yazmayı tasarlamıştır ve 2018 yılında *Rejoice, A Knife to the Heart* basılır.

Ayrıntı: 1506
Bilimkurgu Dizisi: 9

Yakınlaşmalar
Steven Erikson

Kitabın Özgün Adı
Rejoice
A Knife to the Heart

İngilizceden Çeviren
Efe Pötöy

Yayıma Hazırlayan
T. Saygın Ergen

Son Okuma
Hazal Uzuner

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

© Steven Erikson, 2018
© First published by Gollancz, London

Bu kitabın Türkçe yayım hakları AnatolilaLit aracılığıyla alınmıştır.

Kapak İllüstrasyonu
Berat Pekmezci

Kapak Tasarımı
Gökçe Alper

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı ve Cilt
Ali Laçin - Barış Matbaa-Mücellit
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No. 286
Topkapı/Zeytinburnu - İstanbul - Tel. 0212 567 11 00
Sertifika No: 46277

Birinci Basım: *2021*

ISBN 978-605-314-521-9
Sertifika No: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hocapaşa Mah. Dervişler Sok. Dirikoçlar İş Hanı
No: 1 Kat: 5 Sirkeci – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi facebook.com/ayrintiyayinevi instagram.com/ayrintiyayinlari

Steven Erikson

Yakınlaşmalar

AYRINTI

girizgâh...

Uzay kıpır kıpırdı. Mars ve Jüpiter arasındaki yörüngeye dağılmış asteroitlerde görünmez bir gölden yükselen sivrisinek bulutlarını andıran minik nesneler varlık buluveriyordu. Bu küçük, bir arabadan büyük olmayan, makine-bulutları anbean çoğalıyordu. Çok geçmeden sürülerin sayısı yüzleri, nesnelerin sayısı on binleri buldu.

Üzerlerinden yansıyan uzak güneşin solgun ışıkları dışında pek de bir parlaklığı olmayan bu bulutlar, varlık buldukları noktadan öteye dağıldılar. Asteroitler arasında akıl almaz hızlarda yol alıyorlardı. Bazıları asteroit kuşağının nispeten kalabalık moloz dolu alanını çabucak terk edip dışarı doğru ilerledi, diğerleri Mars'a akın etti.

Takip eden saatler ve günlerde asteroitler arasındaki makine-bulutları bazıları metal-yoğun; bazıları daha çok kuyruklu yıldıza benzeyen ve donuk suyla, metanla,

amonyakla, karbonlu uzay-tozuyla dolu kayalara yerleştiler. Her bir asteroitte nesneler özellikle tek bir tarafta kümeleniyor, uzantılarıyla birbirlerine eklemlenip kayaya yerleşiyorlardı. Bir düzine kadar başka bulut, bitişikteki bölgenin en büyük asteroiti üzerinde toplandı ve daha küçük makineler çıkarmak üzere birbirine eklemlendi. Çıkan küçük makineler kayayı yutmaya başladı.

Dört milyar yıl boyunca doğan ve ölen gezegenlerin, ölü doğmuş ayların, darbe ve çarpışmaların oluşturduğu moloz yığınının ötesindeki yalnız makine-bulutları karanlığın içinde yarışıyor, kuyrukluyıldızları avlıyorlardı.

Asteroit bölgesinde Mars'a doğru giden bulutlar, gezegenin iki ayından küçük olanı Deimos üzerinde buluştu ve akrabaları gibi bu şekilsiz ayın tozlu ve çukurlu yüzeyinin tek bir tarafında kümelendiler ve sonrasında birbirlerine eklemlendiler.

Ne dünya üzerinde ne de dünya yörüngesinde bu olanları saptayabilme kabiliyetine sahip bir şey vardı.

Ancak makineler yörünge mekanizmalarını bozduğunda, asteroitler ve kuyrukluyıldızlar kadim yollarından sapıp güneş sisteminin merkezine doğru savrulduklarında ve Deimos yörüngesinden kayıp yavaşça ve aşama aşama Phobos ile çarpışmaya doğru ilerlediğinde işin ayırdına varılabildi.

Lâkin o zamana kadar dünya üzerindeki pek az sayıda insan bu olan bitenlerle yakından ilgileniyordu.

Birinci Aşama:
Elliye Kadar Say
(Başlayış)

1

Victoria Şehri, Britanya Kolumbiyası, Kanada
19 Mayıs, 14:19

Üç kişi Cook Sokağındaki barın önünde sigara içiyordu. Kadının biri içi eski kıyafetlerle dolu bir koliyi ikinci el dükkânına taşıyordu. Sokağın karşısında üç boyacı alçıpan tamiratı için gerekli malzemeleri yüklenmiş şekilde nalburdan yukarı doğru merdivenleri daha yeni tırmanmıştı. Adamın teki Pandora Caddesinin köşesindeki markete doğru yürüyordu.

Orta şeridin güney yönüne tahsis edilmiş olmasına rağmen sokakta trafik yoğundu. Araçlar gıdım gıdım ilerliyordu. Pandora'daki ışığın yeşile dönmesi beklenirken sıraya birkaç araba daha katıldı. Bir UPS kargo aracı Pandora'dan dönüp kuzeye doğru ilerlemeye başlamıştı.

Toplamda on bir kamera hadiseyi fotoğraf ve video olarak kaydetti. Daha sonra polis ve gazetecilerin soru-

larını yanıtlayan tanıkların ifadelerinde beklenmedik sayıda benzerlikler vardı. Resmi soruşturma başladığında hadise çoktan viral olmuştu bile.

Orta yaşlı bir kadın Cook Sokağı boyunca, konsinye dükkânının ve barın olduğu taraftan, yürüyormuş. Temiz pak giyimliymiş. Elleri orta uzun, kömür grisi pardösüsünün ceplerinde kendine güvenli adımlarla yürüyormuş. Ateş kızılı saçları güneyden gelen rüzgârla havalanacak kadar uzunmuş ama arkasından kuyruk olacak kadar da değilmiş. Yüzü –en yakın görgü tanığının anımsadığı kadarıyla– ilginç bir biçimde hatırda yer eder hatlara sahipmiş: Çıkık elmacık kemikleri, düz yanaklar, geniş bir çene, pek güneş görmemiş bir yüz.

Yukarıda, Sooke Tepelerinden batıya hızla ilerleyen, bazı bulutlar varmış. Bu yüzden ilk başta sokak boyunca çöken gölgeye kimse pek dikkat etmemiş.

Sigara içenlerden biri olan Bay John Aller, oturduğu tekerlekli sandalyenin duruş açısı sayesinde yukarıdaki bulutun dağılışını ve içinden hafif kavisli şekle sahip, kocaman ve yekpare bir cismin ortaya çıkışını ilk fark eden kişi olma ayrıcalığını yakalamış.

"Sanki bir tabağın, porselen bir tabağın altı gibiydi" dedi John. Şu yaşına kadar yaşadığı en esaslı an buydu. İşler bir süredir epey boktandı. Sigara dizlerinden aşağısında derman bırakmamıştı. İçki karaciğerini mahvediyordu. Altmış üç yaşında, bakıma muhtaç bir adamdı. Şans yüzüne gülmemişti hiç.

"Sanki bir tabağın, porselen bir tabağın altı gibiydi. Sonra ortası parlamaya başladı. Tam ortası. İnanılmaz derecede parlaktı. Gözlerimi sakınmak zorunda kaldım ama bu benim aşağı inen ışık huzmesini görmeme mâni olamadı. Tam kadının üzerine... Aramızda beş altı metre vardı. Kadın kendisine neyin vurduğunu anlamadı bile."

Margot Revette hemfikirdi. "Öylece yürüyordu. Sonra ışık kadını yuttu. Işık yok olduğunda kadın da gitmişti. Eski kıyafetleri getiriyordum, bilirsin işte. Bir çift de eski

yüksek topuklu ayakkabı; bunlara para verdiğime inanamıyorum. İnsan ayağı için yapılmadıkları kesin. Aklımı kaçırmış olmalıyım. Ama ikinci elde gideri var değil mi? Belli mi olur, yani, insanlar nelere para harcıyor."

"Işık vurdu" dedi Rick Shultz. "Daha dükkândan yeni çıkmıştık. Ben, Jack ve Naadi... Kamyonetin kasasına malzeme taşıyorduk. Siktiğimin ışığı o UFO'dan aşağı bir vurdu. Bam! Kadın yok oldu. Sonra gemi toplandı ve kayboldu."

"He amına koyayım" diye ekledi Jack. "Kadın sanki yandı kül oldu."

"Toplandı ve kayboldu" diye tekrarladı Rick. "Lanet olasıca şey uçmadı bile"

Kadın kimdi peki?

Kimse bilmiyordu. Beklenmedik bir biçimde ortadan kaybolan kişilere dair raporları beklemek zorunda kalacaklardı. Bir iki gün sürebilirdi. Eğer kadın tek başına yaşıyorduysa süreç daha da uzayabilirdi.

Video çekimlerinin hiçbiri yüzünü pek yakalayamamıştı. Talihsiz ama şaşırtıcı olmayan bir durum... Herkes UFO'yu çekiyordu.

•

Dr. Hamish Drake çok çalışırdı. Onu tanıyanlar, özellikle de eşi, bu konuda hemfikirdi. Greater Victoria'da son beş yıldır yeni hasta kabul eden sadece üç pratisyen vardı ve Hamish onlardan biriydi. Bir nevi bir krizdi bu.

Akşamüstü iki hasta arasındaki birkaç dakikada deste deste tahlil sonucunu incelemeye çalışıyordu ki hasta kabul görevlisi Nurjehan Aziz ofisine girdi. Kapının çalınmamış olmasının şaşkınlığıyla Hamish gözlüklerinin üzerinden baktı. Nurjehan'ın yüzünde, doktorun daha önce gördüğü, uzun zamandır baktığı bir hastasının kötü sonuçlarının geldiğindeki gibi soluk bir renk vardı.

Ölüm bir şekilde musallat oluyordu yaşayana. Nurjehan'ın da Hamish'in de pek iyi bildiği bir detaydı

bu. Bir solukluk, kanın yüzden çekilmesi şeklinde tezahür ederdi. Nurjehan'ın çehresindeki gölge görülmeyecek gibi değildi ve gördüğü karşısında içinden soğuk, hissiz bir korku yükseldi; aklından "acaba kimin başı dertte" diye geçirirken. Geçen hafta baktığı bir hasta mıydı? Tahlil yazdığı bir hasta mı? Kim?

"Bir şey oldu" dedi Nurjehan.

Hamish kaşlarını çattı. Başka bir şey vardı. Nurjehan titriyordu. Onu hiç bu kadar huzursuz görmemişti. Gözlüğünü çıkarıp masaya koydu ve "Kapıyı kapat. Anlat, ne oldu?"

Hamish'in sakin, yumuşak ses tonu kadını teskin etmeye yetmedi. Aksine kadın irkildi.

"İnternete girmiştim. Afedersiniz"

"Yine mi? Nurjehan, eğer bana nükleer savaş çıktığını falan söylemeyeceksen, gerçekten çok..."

"Bir UFO... Burada, Victoria'da. Facebook'ta, Youtube'da kayıtları var. Haber sitesi CHEK'e baktım. Polis birinin fotoğrafını yayımlamış... Kaybolan birinin. Bir ışık huzmesi içinde..."

"Bir UFO."

Nurjehan, bahsettiği görüntüyü göstermek için telefonunu Hamish'in yüzüne doğrulttu.

Çok yakındı. Sokağa benzeyen bir yerdeki bulanık bir insan figüründen fazlasını seçemedi. Hamish gözlüğünü alıp taktı ve öne doğru eğildi.

"Sam bu."

Nurjehan'ın "Işık huzmesi... UFO'dan... her şeyi kaydetmişler" dediğini duydu sanki uzaktan.

"Saçmalık bu" dedi Hamish, telefonuna uzanırken. Hemen eşinin numarasını tuşladı. Anında karşılık geldi: Bağlantı kurulamıyordu. "Hiçbir anlama gelmez bu" diye söylenirken numarayı tekrar tuşluyordu. "Her ne kadar devamlı internete bağlı olsa da çağrılara nadiren cevap verir. Bazen telefonunu açmayı bile unuttuğu oluyor." Sonuç değişmedi. Hamish telefonu cebine atıp

ayağa kalktı. "Göster bakayım şu videoyu. İnanılacak şey değil."

•

Olay mahalli şehrin polis istasyonundan üç sokak ötedeydi. John Scholes ahizeyi yerine bıraktı. Beklemede olan birçok hattı gösteren, yanıp sönen ışıklara aldırış etmeden masasının başından kalkıp pencereye doğru yürüdü.

Trafik çalkantılı bir şekilde ilerliyordu ve sanki hareketlilik daha yeni başlamış gibiydi. Muhtemelen kendi hüsnükuruntusuydu. Yukarı baktı. Masum bulut kümeleri hızla ilerliyordu ve daha yukarıda, bir sis lekesi göğün mavisini yarıp geçiyordu. Süzülen bir deniz uçağının limana iniş yapmak için yön değiştirdiğini gördü.

"Oldukça zorlu bir konuşma gibi geliyordu kulağa" dedi arkasından bir ses.

"Dave" dedi selamlar gibi, ardına dönmeksizin. "Evet öyleydi. Kimliğini tespit ettik. Kadının eşiydi telefondaki."

"Emin misin?"

"Evet, ilk seferinde fark etmediğime ben de şaşırdım. Tamam, çekim bulanıktı ama... O kızıl saçlar..."

Yorgun haldeki ortağı yaklaşıp yanına durdu. "Yine de bir çeşit şaka olmalı."

John başını salladı. "Özellikle de bu durumda."

"Nasıl yani?"

"Kadın. Samantha August. Bilim kurgu yazarı. Biliyorsun, *Chasms*, hani şu filmini çektikleri kitap. Bir o, bir de diğer şeyler. Video blog çekiyor. Politika ile ilgili. Sosyal adalet mücadelesi veriyor."

Dave alaycı bir tonda homurdandı "Bir bilim kurgu yazarı bir UFO tarafından kül ediliyor? Vay be, kırk yıl düşünsen seksen sene aklına gelmez."

John ortağına baktı yüzünü ekşiterek. "Telefonda kadının eşine de açıkladığım gibi, kayıp kişi vakasıyla kar-

şı karşıyayız, ölü kişi değil. Kadının yanıp kül olduğunu gösterir bir delil yok."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Ne delili. Yanıp kül olandan geriye hiçbir şey kalmaz ki." Eliyle dışarıyı işaret etti. "Bir rüzgâr eser ve puf! Bütün külleri alır götürür."

"Kimse kadının yandığını falan görmemiş. Sadece kayboluvermiş. Işık kadının etrafını kuşatmış ve sonra kadınla beraber yok olmuş. Dostum" diye ekledi, "Sıktiğimin videosunu bin defa izlemişimdir herhalde şimdiye kadar."

"Başka bir şey gözlemlenmiş mi?" diye sordu Dave.

"Gözlemler, kaçırmalar, rektal muayeneler; gökten başımıza yağıyor."

"Ama videoya çekilmiş başka bir şey yok."

John başını salladı. Ve sonra sanki kararını değiştirmişçesine omuz silkti. "İnternette bunlardan bir dolu var."

"Evet, HD çağında kumlu, bulanık boktan görüntüler. Dandik fotomontajlar." Dave duraksadı ve sonra "Önünde sonunda hepsinin foyası ortaya çıkar" dedi.

John omuz silkti. İşin aslı, konuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Günler zaten çok yoğun geçiyordu ve zihnindeki gittikçe büyüyen karanlık geceleri çileye döndürüyordu. Eski tüfeklerden birinin "*Kaçış*" dediğini duymuştu bu duruma ve şimdi kaçan kendisiydi. Kaçış... İnançtan kaçış, -insanlık söz konusu olduğunda en kötüsünü ummak hariç- umuttan kaçış. Biriken keder... Sanki kirli çamaşırların odanın köşesine atılmış bir sepetten dolup taşması gibi. Bu arada, sanki hiçbir şey yokmuş gibi hayata devam edersin.

Kaçışın sonunda, her şeye boş vermek vardı.

Belki de bu karanlıktan çıkmanın başka yolları vardı. Biliyordu ki yeni yollar arayacaktı... Ta ki boş verene kadar.

"Çağrıların bazılarına bakmamı ister misin?"

John başını salladı. "Memnun olurum, Dave"

"Bu iş seni fena bozdu."

Bozmuştu. İçinde olmayan bir inançtı ona lazım olan. O inanç da olmasa, elinde kocaman bir hiç kalırdı. Ortağına döndü ve "Kadının eşi dağılmış haldeydi" dedi.

Ama o sırada Dave çoktan telefonda bir başka histerik çağrıyı cevaplıyordu.

•

Hamish hangi odaya girerse girsin evdeydi eşi. Tam kapı kapanırken ya da tam köşeyi dönerken geçişini yakalıyordu sanki. Eşinin kullandığı tavan arasına çıkan merdivenlerden o acı sigara kokusunu alabiliyordu ama eskiden kalma bir kokuydu bu ve halı kaplı basamakların üstündeki belli belirsiz bulutlar tavandaki pencereden gelen güneş ışınlarının aydınlattığı toz öbeklerinden başka bir şey değildi.

Notları ve kahve kupası ve dolup taşan küllüğü evde kullandığı dizüstü bilgisayarın etrafını sarmıştı. Bilgisayarın kapağı kapalı, mavi renkli güç gösterge ışığı yavaşça yanıp söner haldeydi.

Ama eşinin böyle sanki bir hayalete dönmesi Hamish'i zehirlemişti. Evin içinde kısılıp kalmış bir ruh gibiydi Hamish. Evin kendisiyse bir hatıranın içinde kısılıp kalmış, gitgide kuruyan, cansız bir hal almıştı.

Otuz üç yıllık evlilik, yirmi dokuz yıllık meslek hayatı... Çocukları yoktu. Şahsi alışkanlıklarından ve keyfinden feragat edecek bir kadın değildi o. Hem çocuk insanın vaktini, enerjisini, gençliğini çalan; bile isteye girdiği bir müebbet hapisti. Bunları söylerken gözlerinde o her zamanki zorlama parıltı olurdu; sanki sert –ve muhtemelen buruk– bir kahkahanın eşiğindeymiş gibi. Tüm duyarlılığına ve eğitimine rağmen Hamish eşini okumakta hep güçlük çekmişti. Bıçak sırtında dans etme huyu vardı. Mesleki kimliğine sirayet etmiş bir kişilik özelliğiydi bu. Video bloğu, *Here Now* [Burada Hemen], bulunulan

politik tarafa göre ya sevilir ya da nefretle karşılanırdı. Korkusuzdu ve dünyadaki pek çok insan korkusuz kadınlardan hoşlanmazdı.

Ev telefonu çalıp duruyor, antika zillerinin inatçı ve soğuk çınlaması her seferinde Hamish'i yerinden sıçratıyordu. Arayan menajeriydi muhtemelen. Evet, birkaç kelimeyi hak ediyordu belki ama Hamish işi telesekretere bıraktı.

Tanıdık bilimkurgu yazarları Facebook ve Twitter sayfasını ardı arkası kesilmeyen cevapsız sorularla dolduruyor ve birilerinden –artık kim olursa– biraz daha bilgi almak için yalvarıyor, *Here Now*'un kapısını aşındırıyorlardı. Hamish birbirleriyle konuşmaları için onları kendi hallerine bıraktı. Polisin basmakalıp resmi açıklaması ve görgü tanıklarının kayıtlarının ötesinde söylenecek pek bir şey yoktu. Eşi gitmişti ama bu durumda "gitmek" bin bir olası anlamı olan bir kelimeydi.

Gün batımı vaktiydi ve evdeki ışıkların hiçbiri açık değildi. Kasvet geldi çöktü, salondaki her detayı kuruma boğarak. Kendini deri koltuğuna yığılmış halde bulmuştu nihayetinde. Eşinin "kayboluşunun" videolarını izlemişti. Belki de *kaçırılış*? *Yok oluş*? Bir dolu bilim kurgu filminden ya da dizisinden bir sahne olabilirdi bu. Birkaç sene önce moda olan sallantılı kamera görüntüleri şimdi geri dönmüştü.

Şimdiye kadar araması gerekirdi. Baş başayken hasbihal etmek mühimdi. Öyle hararetli şeyler değil; daha ziyade yaşama dair bilindik bir dokunuş, paylaşılan gülünç bir tefrit, alaycı bir yorum, birkaç esaslı ifade. Aralarındaki mahrem lisan...

Bu lisanı paylaşacağı kimse yoktu artık, belki bundan sonra bir daha asla olmayacaktı da.

Hamish Drake salonda, solan ışığın içinde oturuyordu, netteki hayran sitelerinde kopan hengâmeden, yazar arkadaşlarının öfkeli kuşku halinden, üşüşen dincilerin Tanrı'nın gazabına ve kadının dünyadaki yerine dair

sayıklamalarından habersiz. Havada bir kapışma başlamıştı; artık orada olmayan bir kadınla ilgili.

Bir de tabii pek çoklarınca dillendirilen tüm olan bitenin bir düzmece, bir reklam olduğu iddiası... Acaba bir UFO romanı mı yazıyordu.

Yarım düzine ön okumacısının UFO romanından haberi yoktu. Uzak gelecekte geçen distopik bir kâbusa benzeyen gerilim romanının üçte birini yazmıştı o sırada. Yazım yavaşlamıştı ama bölük pörçük de olsa yeni bir şeyler yolluyordu hâlâ. Kendi aralarında yorgun olduğuna, hatta belki bıktığına kanaat getirmişlerdi. Otuz tane yayımlanmış roman, üç film uyarlaması, biri devam eden iki televizyon dizisi. Tartışma yaratmasıyla bilinen bir video blog. Hikâyeleri hep habis, kalemi hep keskindi. Derinizin yarılıp da bağırsaklarınızın yere saçıldığını görene kadar kanınızın akmakta olduğunun farkına varamazdınız. Video blogları da aynı öyleydi, hepsini tatlı bir tebessümle sunardı.

Diğer bir deyişle, bilindik dâhiyane ve öfkeli bok püsür. Sam August, feminist, hümanist, zaman zaman hiciv ve deneme yazarı, öyle hafife alınmaması gereken bir şahıs... Hayır, sikindirik bir UFO romanı falan yazmıyordu!

Gitmişti. Yok olmuş, kaçırılmış, yanıp kül olmuş, kaybolmuş, ölü, diri, ölü, diri, ölü...

O gece evde hiçbir ışık yanmadı. Şafakla beraber deri koltuğunda kamburu çıkmış, başını ellerinin arasına almış, bedeni sessiz kederle yıkılmış bir adam belirdi.

2

"Gelecekten korkacak ne var, yaklaşmakta olan bilinmez karşısındaki mutlak savunmasızlığımızdan başka?"

Samantha August

Çocukken bir havuz kenarında koşarken kayıp düşmüştü. Ertesi gün hastanede gözlerini açtığında olaya dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Bilinç kenara çekilmişti ve nereye gittiği bir muammaydı. Bu süreç parazitle, beyaz gürültüyle ya da daha doğrusu bilincin yokluğuyla geçmişti. Nörologlar bu deneyimi bölümlere ayırır. Onlara göre benlik, bilincinin eti kemiği olan deneyimlerin üzerine bina edildiği bir yapıya, yani hafızaya ihtiyaç duyar. Beynin sakatlanması eski bir televizyonun tokatlanmasına benzer. Televizyon yanıp söner ve yeniden başlar. Yeni görüntüyle son görülen görüntü arasında bir kopukluk olabilir. Ama işler yolunda giderse süreç devam eder.

Canı sigara çekiyordu. İçten gelen bir arzu, sistemsel alarmların devreye girişi. Bağımlılığın küçük düşürücü gerçekliğinin, tevazu için kıymetli bir yatırım olduğu kanısındaydı. Vücut ve zihin arasındaki iletişim bulanıktır, otonom gerekliliğin bilinçaltı derinliklerinde yüzer. Nefes alma ihtiyacı kendini belli eder, anbean. Açlık bir azaptır. Lezzetli bir sandviçin düşüncesi bile insanın ağzının sulanır. Parlak bir ışık ya da yakınlarda yapıp sönen bir cisim karşısında gözkapakları anında kapanır. Daha bariz olan örneklerden bir kısa liste. Diğerleri çok daha gizlidir.

Fark edilmezler.

Ama kafein yoksunluğu baş ağrıtır. Nikotin yoksunluğu pek de sessiz olmayan bir boğaz kaşıntısı yapar. İkisine dair bir huysuzluk, sözsüz bir arzu dile gelmeyi bekler. Tevazu, özellikle de bir yazar için, faydalı bir haslettir. Dünyayı başka açılardan görmeyi –ya da hayal etmeyi– daha kolay ve kişisel olarak daha az yaralayıcı kılar.

İşlerin nasıl yürüdüğüne dair karşıt görüşler, insan etkileşiminin tüm o değişken mekanizmaları: inançlar, siyasi görüşler, imanlar, duruşlar, fikirler. Bir bağımlı için geride bırakılan ilk sanrı dindarlıktır. İnsanı ahlaki prangalardan azade kılar.

İhtiyaç, sigara ihtiyacı olduğu yerde duruyordu. Bir süreliğine kapattığı gözlerini açmadan önce başına dank eden, onu tekrar bilinçli haline çeken de bu ihtiyaçtı muhtemelen. Uyanmakta olan duyuları ona çok da bir şey sunmuyordu. Ne bir ses ne de belirgin bir koku. Sırtının arkasındaki yüzey ne yumuşak ne de sertti. Orda olmasına oradaydı ama vücudun kıvrımlarına batmıyordu kesinlikle. Vücudu ağırlıyordu sadece.

Düzgün bir döşek demek ki...

Hâlâ kapalı olan gözkapaklarının üzerindeki ışık hâlâ orada mıydı? Evet ama parlak değildi.

"Aman, siktir et" diye mırıldandı gözlerini açıp doğrulurken.

Oda küçüktü ve hiçbir kapısı yok gibi görünüyordu. Odadaki tek mobilya altındaki yataktı. Işık kısıktı ve tüm odaya yayılmıştı. Ne kaynağı görülebiliyor ne de gölgesi düşüyordu.

Bariz açıklamaların hiçbiri duruma uymuyordu. Bir hastane odası değildi burası. Düşkün kişilerin bakımının yapıldığı, ödenek yetersizliği çeken yerlerin izbeliğinden de eser yoktu. Kolunda serum yoktu. Karşısındaki duvara metal bir çerçeve içinde sabitlenmiş dandik bir televizyon yoktu. Yatağın çarşafı yoktu ve paltosu hariç kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. En garibi de o mutlak sessizlikti.

"Kimse yok mu?"

"Hoş geldin, Samantha August." Ayarında bir erkek sesiydi duyulan.

"Nasıl hissediyorsun"

Sesin kaynağını saptayamayınca gözleriyle odayı taradı. Bir hoparlör arıyordu. Belli belirsiz kırık beyaz duvarlarda bir şey yoktu; ne tavanda ne de –görebildiği kadarıyla– yerde. "Diz üstü bilgisayarımın çantası nerede? Paltom nerede?" Sonra bir an "Ve lanet sigaram nerde?" diyecek gibi oldu; sonra bugünlerde sigara içenlere pek anlayış gösterilmediğini hatırladı ve lafını yuttu.

"Mütevazı bir endorfin dalgalanmasının beklentisi ve umudu."

"Anlayamadım?"

"Bilgisayar çantanız ve paltonuz yatağın altında. Sigaralarınızı paltonuzun sağ cebinde. Arzunuzu tatmin etmeye davetlisiniz."

"Hastanede sigara içilebiliyorsa kesin Doğu Avrupa'dayım" dedi Samantha. Yataktan inip çömeldiğinde bilgisayar çantasını ve –muntazaman katlanmış– paltosunu gördü. "Ama aksanın olması gerektiği gibi değil. Aslına bakarsan..." diye ekledi sigarasını ve çakmağını bulduğu sırada "...hiç aksanın yok."

"Sizinkiyle aynıdır o zaman."

Doğrulurken dudağında çarpık bir tebessüm vardı. "İyi dedin. Bir küllüğün var mı?"

"Yere silkebilirsiniz."

"Ama yerler çok temiz" diyerek karşı çıktı.

"Ve öyle de kalacaklar."

Sigarasını yaktı ve yatağa oturdu. "Lateks mi? Yoksa bir çeşit jel mi? Yatağı diyorum. Kalçalıyımdır, çoğu yatakta rahat edemem. Ama bu oldukça özelmiş. Bir tane de ben istiyorum."

"Tabii ki arzunuz yerine getirilecek. Şimdi daha iyi hissediyor musunuz?"

"Başım dönüyor, ki bu da bir süredir baygın olduğum anlamına gelir. Ne oldu bana?"

"Haftada iki kere antrenörünüzle çalıştığınız spor salonuna giderken uzaylılar tarafından kaçırıldınız."

Sigarasının ucundaki kül uzadıkça uzuyor ama kadının içi külü silkmeye el vermiyordu. "Eh, bu her gün olan bir olay değil... Yoksa oluyor mu?"

"Hayır."

"Eğer spor salonuna gidiyorduysam, öğleden sonraydı."

"Doğru."

"İnsanlar olanı görmüştür."

"İnsanlar olanı gördüler."

"Ne zaman oldu bu?"

"İki gün önce."

Ayağa kalktı "Peki ya kocam–"

"Evet, yaşadığı acı için üzgünüz."

Artık dinlemiyordu. Aniden kalkışının sonuçları olmuştu. Kül yere düşmüş ve kısa bir süre sonra yer tarafından yutulmuştu. Gözlerini yere dikmiş, hızla kırpıştırıyordu. "Dalga geçmiyormuşsun."

"Hayır, tabii ki geçmiyorduk. Eşinize ve birçok arkadaşınıza yaşattığımız sıkıntıdan dolayı üzgünüz. Lâkin, olacaklar göz önüne alındığında, halkın şahit olduğu bir kaçırma uygun bulundu."

"Yörüngede miyiz?"

"Evet."

"Görmek istiyorum."

"Biz de öyle tahmin etmiştik."

"Ve eşime telefon etmek..."

"Cep telefonunuz artık çalışmamakta. Özür dileriz. Sizi gemiye alırken kullanılan enerji kaynağına karşı yalıtımı yeterli değildi. Bununla beraber onun yerine geçebilecek bir şeyimiz var ve sizin emrinize amade."

Sam sigarasını bitirmişti ve oldukça bilinçli bir şekilde sigarayı yere attı ve kayboluşunu izledi. "Yatağı boş ver" dedi "asıl bu yeri istiyorum."

•

Kocasının cep telefonuna gönderilecek bir mesaj yazması istendi. Kısa tuttu. Mesajın gönderildiğinden haberdar edildiği sırada sessizce kendini azarlıyordu, Hamish'le ilgili endişelerinin aklından bu kadar kolay kaybolduğu ve içinde bulunduğu durumun aciliyetine ve zorluğuna odaklanıverdiği için.

Hemen akabinde kendini yuvası olan gezegene bakarken buldu.

Duygusal bir kadın olmadığını düşünürdü hep. Ama gözleri dolmuştu, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Ve hiç umurunda değildi. Dünya: Mavinin ve beyazın birbirine karıştığı, etrafı karanlıkla kaplı... Alçak yörüngedeki uyduların parıltıları ve ışıltısı... Üst atmosferdeki nesnelerin güneşli tarafta sanki bir ampulün etrafındaki sinekler gibi gezinişi...

"*Ayberisi** yörüngedeyiz" dedi.

"Doğru."

"Ve bizi kimse görmüyor?"

"Uzun tecrübeler sonucunda en iyisinin görünmemek olduğunu öğrendik."

"İşlek bir cadde üzerindeki kaçırmalar hariç."

---

* Cislunar. (ç.n.)

"Evet. O hariç."

Hâlâ uyandığı odadaydı ama duvarlardan biri bir pencereye ya da ekrana dönüşmüştü.

"Bir adın var mı?" diye sordu Sam. "Ve ne zaman kendini bana göstereceksin?"

"Bu sürüm için adım Âdem. Kendimi göstermek hususuna gelirsek, gösterilecek bir şey yok. Ben bir yapıyım, sizin anlayacağınız terimlerle açıklamak gerekirse bir yapay zekâya karşılık geliyorum. Şu an için bu güneş sistemindeki pek çok bakış açısına uzanmış ve onları idrak eder haldeyim. Son olarak, konuştuğum kelimelerin ötesinde, bilinçlilik halim sizin teknolojinizin şimdilik gözlemleyemeyeceği bir boyutta vuku bulmakta. Ve bu da kendinin farkında olan tüm canlılar için geçerli olan bir durum."

"Bu söylediklerine karşı çıkacak birkaç nörolog tanıyorum."

"Yanılıyorlar."

Sam yüzünü gözünü sildi. Derin bir nefes aldı; karanlık havuzun içinde parlayan Dünya'ya bakıyordu hâlâ. Başıyla gezegeni işaret etti. "Bunun NASA* arşivlerinden yürütülmüş bir fotoğraf olabileceğini biliyorum. Üzerine iyi çalışılmış bir kandırmacanın bir parçası olabilir; ya da daha olası bir ihtimalle, geçirdiğim bir çeşit psikotik krizin sebebiyet verdiği bir sanrı. Bu fotoğrafı daha önce de görmüştüm. Ama hakkını vermeliyim, gerçek zamanlı efektlerden etkilendim." Bir süre için sessiz kaldı, sonra başını salladı. "Böyle bir şeyin başıma geldiğini kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun? Lanet uygarlığımız salaklık girdabında boğulurken 'Ya eğer' diye düşünmelerim... Amaan, benim ne düşündüğümün ne önemi var ki? Neyse, beni ikna eden *yer* oldu." Başıyla gezegene işaret etti yine. "Bu gördüğüm gerçek. Ben buradayım."

---

* National Aeronautics and Space Administration (Ulusal Havacılık ve Uzay Dairesi). (ç.n.)

Âdem, "Değerlendirmemiz, haklı bir sebep olmaksızın duyularınıza direnç göstermeyeceğiniz yönündeydi" diye yanıtladı. "Hayal gücü, esnek ve uyum sağlama kabiliyetine sahip bir zihnin başat özelliklerindendir."

"Sorularım olacak" dedi Sam. "Ama nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"En acil olan ile başlayın."

Şöyle bir düşündü ve sonra "Pekâlâ. Neden ben? Yok, dur! Ben kaçırdığınız tek kişi miyim?"

"Şu andaki amaçlarımız için, evet."

"Bu gemi ne kadar büyük?"

"Mütevazı bir büyüklükte."

"Bu gemide başka kim var?"

"Bu gemide başka kimse yok, Samantha August."

Yüreği ağzına gelmişti. Gelen panik dalgasının getirdiği tedirginlikle bir sigara yaktı. "O zaman ilk soruma dönelim. Neden ben?"

"Müdahale Delegasyonu amaçları için seni uygun buldu."

"Peki. Öncelikle bu Müdahale Delegasyonu kimdir ya da nedir?"

"Delegasyon şu anda Müdahale Protokolü ile iştigal eden üç uzaylı medeniyetten oluşan yapıdır."

"Neye müdahale ediyorlar?"

"Yaşayabilir bir biyom* olması noktasında dünyanın devam eden evrimine."

"Âdem, bu 'Müdahale' bir istila olarak yorumlanabilir."

"Bu bir istila değil."

"Nedir öyleyse? Bu 'Müdahale' için nasıl bir yöntem izleyeceksiniz ve daha önemlisi hâkim türle, yani bizimle, nasıl bir ilişki kurmayı planlıyorsunuz? Çünkü açıkça ifade etmek gerekirse bize ne yapılması gerektiğinin söylenmesinden hiç hazzetmeyiz."

---

* Kendine has flora ve faunası olan (çöl, orman, tundura gibi) yaşam alanı. (ç.n.)

Uzunca bir süre boyunca yanıt gelmedi ve ardından Âdem, "Bunun farkındayız. İşin içinde kibir var."

"Kimin kibri? Bizim mi yoksa sizin mi?"

"İki tarafın da. Lâkin, şu anda taraflardan sadece biri sınava tabi tutuluyor."

Sam'in yüzü asıldı. Gözlerini uzaktaki Dünya'dan kaçırmaya zorladı kendini. Çabuk adımlarla yürümeye başladı. "Sanırım anladım. Ezici teknolojik üstünlüğünüzden dolayı, *sizin* buyurganlığınızın bir önemi yok; çünkü iş o noktaya varınca, her neyi isterseniz yapabilirsiniz ve bizim bunun karşısında yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Doğru."

"Bir de üstüne *bizim* kibrimizden bahsediyorsun?"

"Gezegeninizin biyomuna dair ana hedefin insanlık olduğu varsayımından hareket ediyorsunuz."

Yatağa oturdu. Sigarasının sonuna gelmişti. Yere fırlattı ve kayboluşunu izledi. "Balinalarla mı konuşacaktınız?"

"Kaderinize dair bir tartışma yaşandı. Ya türünüzü etkisiz hale getirecektik ya da hakiki biyomun bir unsuru olarak kurtuluş parametreleri dahilinde kapsayacaktık. Geçiş sürecinizin yönetilmesinin ilave yüküne rağmen kapsamada karar kılındı."

Sam bir kahkaha patlattı, ellerinden destek alarak arkasına yaslandı. "Yük demek... Nasıl bir işe bulaştığının farkında bile değilsin Âdem."

"Bu işi daha önce de yaptık"

"Burada mı yaptınız? Bizimle mi? 'Dinozor astronot teorisyenler diyor ki...' Bu tarz bir şeyler mi?"

"Başka baskın türlerle, başka gezegenlerde... Unutma ki, her gezegen belirli kritik eşikleri tutturmakla yükümlüydü. Gezegenlerin ezici bir çoğunluğu kriterleri yerine getirmeyi başaramadı ve Müdahale'de bulunulmadı."

"Kaderleri?"

"Çoğu yok oldu ya da iyice budanmış bir haldeler. Evrim mekanizması her daim yenilikleri beraberinde getirse de kaynaklardan yoksun bir gezegenin canlı çeşitliliği sınırlı kalacaktır."

"Ama Dünya sınavınızı geçti."

"Gezegeninizdeki yaşamın -türünüzce hızlandırılmış- yok oluşu kritik bir eşiğe yaklaşıyor. Eğer kendi halinize bırakılırsanız Dünya'daki canlılığın büyük bir kısmını yok edeceksiniz. Buna kendi türünüz de dahil. Bu tek başına, Müdahale için yeterli bir sebep değil ama gezegeniniz orta yaşlı bir gezegen. Kaynakları kurursa, biyomunuzun çöküşünden doğacak yaşam formları sınırlı kalacak ve en basit formlara gerileyecekler. Yaşam zenginliği daha önceki yok oluşların sonrasındakine benzer bir zindelikle gelişmeyecek. Neyse ki iyileşme için hâlâ zaman var."

Samantha başını salladı. Kolay erişilebilir kaynaklarının çoğunu kaybetmiş bir gezegen. James P. Lovelock ufuk açan kitabı The Gaia Hypothesis'de bundan bahsetmişti. Ama bu detaylar kafa karıştırıcı bulunuyordu. Derin bir nefes aldı ve ağır ağır verdi. "Bir adım geri atalım Âdem. Beni tanıkların huzurunda kaçırdınız. Dünya'yı kurtaracak bir Müdahale'yi başlattınız. Bu sırada da bizi yeni bir dünya düzenine sürüklüyorsunuz. 'Sürüklüyorsunuz' derken ayağımızdan tutup sürüklemenizi kastediyorum."

"Biz de biraz direnç gösterileceği sonucuna varmıştık."

Alaycı bir tonda homurdandı ve öne eğilip ellerini yüzünden aşağı sürdü. "Peki ben tüm bu olan bitenin neresindeyim? Başka kimsenin sunamayacağı neyi istiyorsunuz benden? Ne bileyim, mesela niye Birleşik Devletler'in başkanıyla konuşmuyorsunuz?"

"Pek çok insanı şaşırtabilir ama" dedi Âdem –ve bedensiz sesinde farklı bir ton vardı– "uzaylı bir medeniyetin kendi kendinize dayattığınız suni hiyerarşiyi onaylayarak pekiştirmeye gönüllü olduğu sanrısı, değiştirilmesi gereken şeylerin başında yer alır her seferinde."

"Hmm, içimden bir ses pek çok insanın keyfini kaçıracağını söylüyor."

"Aracı olarak seni seçmemizin sebebi de bu."

"Nasıl yani?"

"Biz ve türünüz arasında hiçbir temas olmayacak. İnsanlığı Müdahale süreciyle ilgili bilgilendirmek için, bilginin en geniş yayımını sağlayacak bir platformda, bizim adımıza konuşmanı istiyoruz."

"Bir diplomat daha uygun olmaz mıydı?"

"Şimdilik değil."

Sam yine dikilip odayı adımlamaya başladı. "Peki, ilk akla gelenleri sayalım. Bir başkanı ya da başbakanı ya da komiteyi ya da politbüroyu aramak istemiyorsunuz. Neden? Çünkü bizim süfli otorite yapılarımızı tanımıyorsunuz. BM'nin vakti değil, dediğin gibi. Peki. Neden bir astronot değil."

"Teknik uzmanlığın bir önemi yok."

"Eksobiyolog."

"Buraya gelişimizin sebebi galaksideki sayısız yaşam formunu tartışmak değil."

Küçümsemeye delalet, yavan, matrak bir cevap. Sam cevabı ilginç buldu ama şimdilik üstüne düşmemeye karar verdi. "Tamam. Ama her hükümetin tam da bu durum için kurulmuş bir gizli servisi, seçilmiş bir grubu olmalı."

"Gerçekten mi?"

"Olmaması için deli olmaları lazım. Siyah Giyen Adamlar'ı* biliyorsundur."

"Peki, amaçları ne olurdu?"

Şöyle bir düşündü. "Yani, muhtemelen, insanlığın çıkarlarını korumak."

"Tek bir hükümetin, belli bir kolu neden tüm insanlığın çıkarlarını korumak istesin ki? Onun yerine sadece *ulusal* çıkarları –özellikle de toplumsal düzeni ve güvenliği sağlamak adına– korumakla ilgilenmezler miydi?"

---

* Men in Black (1997, Yön. Barry Sonnenfeld). (ç.n.)

"Hiç mi bir uluslararası grup yok yani?"

"Ve eğer o grup halihazırda işlevsizse?"

Duraksadı ve dönüp dünyaya baktı. "Yani?"

"İnsanlığın korunması görevi özellikle neleri kapsıyor?"

"Peki, oyunbozanlık yapmayacağım. Ana hat toplumsal düzendir. Sokaklarda paniğin, ekonomik kargaşanın önlenmesi. Ama ayrıca, bilinmeyen bir galaktik uzaylı varlığı karşısında temel insan haklarının tesis edilmesi. İleri bir teknolojiye ve yeni bir düzene geçiş protokolleri."

"Ya eğer mevcut toplumsal ve ekonomik yapılarınız bu galaktik varlıkla uyumsuzsa ve bilhassa da gelecekte bu topluluğa katılmaya."

"Hmm."

"Diğer bir deyişle, ya eğer küresel Temas Grubu'nun bahsedilen amacı, ahlaki ilkeleri temelinde kusurluysa?"

Sam bir süre suskun kaldı. Sonra bir iç çekti. "Anlıyorum. Muhtemelen 'Sağ olun, almayalım' diyeceklerdi."

"Bu seçenek söz konusu değil. Buna uygun olarak, bu olası açmazı aşmak adına İlk Temas noktasında farklı bir seçimimiz oldu."

"Diğer bir deyişle şartlar pazarlığa açık değil."

"Nihayetinde bu bir *değer sistemleri* meselesi Samantha August."

"Devam et."

"Teknoloji, politik yapılar, kültürel ve toplumsal özellikler galakside değişmez şeylerdir" dedi Âdem. "Pek az çeşitlilik vardır ve gerçek anlamda yeniliğin olduğu nadir durumlar söz konusudur. Dolayısıyla, kendinin farkında türler arasındaki belirgin değer sistemi farklılıkları, her bir medeniyetin ürettiği sanatta bulunur. Bahsi geçen sanatın takdir edilişi hem kaotik hem de kısa ömürlüdür ve kıymeti son derece değişkendir. Üçlümüz arasında, Samantha August, insanlığın sanatsal katkısı oldukça takdir edilir. Ve buna senin eserlerin de dahil."

"Menajerim bunu bir duysa... Hele yayımcılarımın hukuk departmanları..."

"Dahası" diye devam etti Âdem, "senin geniş bir toplumsal mevcudiyetin var ki bu durumu elverişli buluyoruz."

"Pardon. Ben hâlâ galaktik korsan yayımın yasallığını düşünüyorum."

"Çok yakında, Samantha August, zenginliğin –siz insanların anladığı anlamda zenginliğin– bir önemi kalmayacak."

Homurdandı. "Bu, dünyadaki bütün avukatların ağzını açık bırakacak bir değişiklik olacak." İç çekerek dünya görüntüsüne doğru yürüdü. "Uzay istasyonunu görüyorum" diye mırıldandı ve bir süre sonra yine konuştu. "Âdem, şu senin Müdahale ne zaman başlıyor."

"Başladı bile, Samantha August."

3

"Uzayda kimse sigara içmene aldırmıyor."
Samantha August'ın eşine yazdığı ilk mesaj

Djambala'nın batısı, Kongo Cumhuriyeti,
Savaş ağası kampı 22 Mayıs, 06:18

Kötü adamlar köyünü basıp onu kaçırdığında Kolo dokuz yaşındaydı. Şimdi ise o da kötü adamlardan biri. Kongo'nun derin ormanı artık onun çocukluğundaki orman değil. Eskiden başının üstündeki dallar yaşam doluydu. Maymunlar, yılanlar, kertenkeleler, yarasalar... Hayvanlar, daha çok da geceleri, patikaları kullanır, her yana izlerini bırakır, diğer dünyanın –insanların parçası olmadığı dünyanın– sınırlarını çizerlerdi. Artık orman sessizdi, sessiz ve boş.

Bu yeni dünyanın geçer akçesi açlıktı. Çalışan adamın aletleri de silahlar, mermiler ve palalar... On sekiz adamı

vardı, hepsi de silahlı, hepsinin de gözünü kan bürümüş. Kampı en yakın yoldan altı, en yakın köyden yedi kilometre uzaktaydı. Yanlarında on bir çocuk yaşıyordu; bazıları savaşçı olma yolunda, diğerleri birinin emrinde köle olarak.

O sabahın diğer sabahlardan bir farkı yoktu başlangıçta. Kolo kendini Neela'nın cılız kolundan kurtardı ve kalkarken kızı döşeğin diğer yanına itti. Neela önceki gece, sevişme öncesinde dozunu almıştı ve hâlâ top atılsa duymayacak durumdaydı. Kolo hâlâ nefes alıyor mu diye yarı açık, uykulu gözleriyle şöyle bir baktı kıza. Alıyordu.

Bağımlı köleler munis olurdu. Onlardan beklenen hizmet basit tutuldukça ve fazla zahmet gerektirmedikçe. Ölü annesinin kollarından onu çaldığında Neela yaşını söylemişti Kolo'ya. Üstünden iki yıl geçmişti. O zaman on bir, şimdi on üç yaşındaydı. Erken ölürdü bu köleler ama bitmek tükenmek bilmeyen bir kaynak vardı. Ama eskiden olduğu kadar kolay değildi. En yakındaki köyler terk edilmiş; sakinleri ardı arkası kesilmeyen yağmalardan, rastgele cinayetlerden kaçmıştı. Bu yüzden yiyecek çalmak gitgide zorlaşıyordu.

Ve tabii köle bulmak da.

Yakında, dedi kendi kendine –yırtık pırtık bir Split Endz tişörtünü üstüne geçirirken– olduğu yerde olmaması gereken o maden kampına bir ulak göndermek zorunda kalacağını söyledi kendine. İkide bir yeni kazılar yapılmasına ya da ağaçların kesilmesine engel olan bazı orman insanları kalmıştı hâlâ. Birkaç hafta boyunca madencilere çalışmak, orman insanlarını öldürmek, korkutup kaçırmak kampını bir süre daha besleyebilmesi anlamına geliyordu.

Memleketinin kan revan içinde olmadığı zamanları hayal meyal hatırlıyordu ve bu durumun böyle kalmasının sebebi olan kan emicileri çok iyi tanıyordu. Kendi de onlardan biriydi nihayetinde. Ama silahlar Çin'den, para

da dünyanın dört bir yanındaki şirketlerden gelmişti. Kirli olmayan tek bir kişi bile yoktu.

Eski kamuflaj pantolonunu çekti, palaskasını bağladı, kumaş kılıf içindeki ordu malı 45'lik tabancasını yokladı. Exxon şapkasını aldı ve kulübeden çıktı.

Kalkmış olanlar vardı ama çok değildi. Günün ışımasıyla nöbeti sona eren nöbetçiler kampa dönüyordu. Çocuklar çoktan yağlı bir kertenkele ya da bir maymunun havalıyle cansız ormanı dolanmaya başlamıştı. Ama tırtıla ya da böceğe tav olmaya da hazırdılar.

Bozulan bozulduğuyla kalıyordu. Dünya buranın böyle kalmasını istiyordu ve hiçbir şeyin de bunu değiştireceği yoktu. Ama artık Kolo'nun kendi kabilesi vardı ve kabilesinin aç kalmaması için ne yapılması gerekiyorsa yapacaktı. Sadakat ihtiyaçtan doğmuştu ve insanın midesi bir cüzdandı ve zenginlik neye sahip olduğun değil bir hafta sonra hâlâ sahip olacağın şeydi. Kolo bir haftadan ötesini düşünmezdi.

Manyok közleniyor, kararmış bir çömlekte kahve kaynıyordu. Yakınlarda bir oğlan çocuğu çıplak halde yatıyordu, küle dönmüş kolunda sımsıkı bağlı bir serum lastiği vardı. Kolo yanına gitti ve cılız bedeni dürttü. "Joak! Buna dün gece fazla vermişsin. Ölmüş bu."

Joak iri cüssesiyle ateşin dibinde yayılmış, kocaman yaralı elleri bir kahve kupasını sarmıştı. Başını kaldırdı ve perişan gözleriyle Kolo'ya baktı. "Ondan savaşçı olmazdı zaten."

"Hayır. O bir köleydi"

Joak omuz silkti. "Bir boğaz eksildi. Ha, bir de tozumuz iyice azaldı."

Son söylediğine Kolo sert, karanlık bakışla yanıt verdi. Joak tedirgin bir şekilde dudaklarını yaladı.

Kolo, Joak'a doğru yürüdü ve fısıltıyla "Kapa lan çeneni. Kampta sorun çıksın mı istiyorsun? Şu söylediğin bir duyulursa..."

"Susmak durumu değiştirmiyor komutanım" dedi gözlerini kaçırarak.

"Bugün yarın yeni mal gelecek."

"Peki komutanım"

"Şimdi şu cesedi sürükleyip çukura at."

"Orayı hiç sevmiyorum."

"Orayı kimse sevmiyor zaten" dedi Kolo, "ama sen öldürdün, sen götüreceksin. Kural bu."

Çalılıktaki ani hareketle Kolo ardına döndü ve 45'liğini kılıfından sıyırdı.

Gençler, yüzlerinde şaşkın ve korkulu bir ifadeyle, hızla kampa dönüyordu.

Kolo öne çıktı. "Askerler mi geliyor? Hey sen!" Çocuklardan birini kolundan kaptı ve yüzünü kendine döndürdü. "Askerler mi geliyor?"

Kız başını salladı. "Orman ruhları."

Savaşçıları uyanmıştı. Silahlarını kapıp Kolo'nun yanına geldiler. Kolo korkmuş kızın kolunu bıraktı ve işaret etti. "Sen ve sen, gidin kimin geldiğine bakın"

En genç iki savaşçısını seçmişti. Hâlâ hevesliydiler. Hâlâ kalaşnikoflarını okşamaktan kendilerini alamıyor, bir kızın dikkatini çekme umuduyla kölelerin yanından kasıla kasıla geçiyorlardı. Emri sorgulamadan fırladılar. Gözcüler çalılığa doğru ilerlerken onları bıkkın bakışlarla izleyen Joak'un tavrı Kolo'nun gözüne takıldı.

Joak'u yakın zamanda öldürmesi gerekebilirdi. Bazı şeylerin önüne geçmek mümkün değildi. "Diğerleriniz. Mühimmatı yüklenin. Joak, bütün köleleri toparla. Robbie, bütün uyuşturucuları topla. Henry–"

Gözcülerinin ani dönüşüyle sözü yarıda kesildi. Birinin burnu kanıyordu.

"N'oldu lan? Düştün mü? Kim geliyor?"

"Duvar!" dedi diğer gözcü, yaralı dizini ovarken. "Görünmez duvar, komutanım."

İlk gözcü yere kan tükürdü. "Koşarken çarptım. Yere düştüm. Sonra beni itmeye başladı."

"İtmeye mi?"

"Geliyor komutanım!" dedi diğer gözcü.

Kolo'nun solunda kalan kulübenin önünde duran üç savaşçı kala kalmış, telaşla silahlarını doğrultmuşlardı.

Kolo gözlerini kısıp baktı ama bir şey göremedi. "Oyun mu oynuyorsunuz lan!"

Adamlarından biri tüfeğinin dipçiğiyle bir şeye vurdu. Tüfek öyle sert sekti ki elinden fırladı.

"Geri durun" emri verdi Kolo. Korkusunu bastırdı. Ormanda yaşayan ruhlar vardı. O kadarını biliyordu en azından. Ama böylesini değil. Merakla adım adım yaklaştı, tabancası elinde.

Üç savaşçının durduğu yere varınca tabancası bir şeye temas etti. "Siktir" diye homurdandı. Bariyere daha da abandı "burada hiçbir şey yok!"

Joak'un kısa bir seri atış yapmasıyla yere çöktü. Mermilerin sağına doğru, bir arşın uzakta, bir şeye isabet ettiklerini duydu. Ama oraya baktığında hiçbir şey göremedi.

Görünmez duvar ilerliyor, elindeki tabancayı geri itiyordu. Çabucak geri çekildi ve "iki tarafa yayılıp köşelerini bulun" dedi.

Savaşçıları şaşkınlıkla dağıldılar. Homurdanarak, küfürlerle karşıladılar duvarı. Bir tanesi palasıyla duvarı yarmaya çalıştı ama pala geri sekti.

Kolo'nun anladığı kadarıyla bariyer düz bir çizgi boyunca uzanıyor, yavaş yavaş kamp boyunca ilerliyordu. Ormanın derinliklerinden çıkıp gelmişti. Bir düzine kadar savaşçı duvarı geriletmeye çalışırken Kolo hiçliğe yaslanan adamların ayaklarının yerde sürüklenişinin yarattığı saçma görüntüye bakakaldı.

Kampın o yanındaki kulübelere ulaşmak mümkün değildi artık. İki baygın köle içinde bulundukları kulübelerin kâğıt gibi duvarlarının içinden süpürülüp atılmış, yuvarlana yuvarlana ilerliyordu. "Robbie, al şunları." 45'liğini kılıfına soktu ve kendi kulübesine döndü. "Her şeyi toplayın!"

Arkasındaki Joak "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Siktir olup gidiyoruz işte!"

"Orman ruhlarının hepsi öldü sanıyordum."

Kolo duraksadı ve geri döndü. Rakibine baktı, acaba şaka mı yapıyor diye. İfadesiz duruşundan anlamak mümkün değildi. "Ruh falan değil bu. Bu bir silah."

Sonunda Joak'un gözleri açıldı.

"Silah ulan bu!" diye yineledi Kolo. "Artık çalılarda saklanma devri bitti, Joak. Artık hiçbir şeyden saklanmak yok."

"Yok artık."

Kolo konuşmayı sürdürme niyetinde değildi. Joak'a ardını döndü kulübesindeki işine devam etti. Neela tüy gibiydi zaten, omzuna atar götürürdü. Onun dışında da bir şey almasına gerek yoktu kulübeden. Üç adım atmıştı ki arkasından gelen klik sesini duydu.

Elinde tabancasıyla ardına döndü Kolo.

Joak kaşlarını çatmış tüfeğine bakıyordu. "Tutukluk yaptı amına koyduğum" dedi ve duraksadı; sonra bakışlarını Kolo'ya doğrulttu. Bir süre sonra çarpık bir gülümseme belirdi yüzünde. "Sen kazandın komutan."

"Koşmaya başla Joak" dedi Kolo sakin bir tonla.

Tüfeğini yere attı ve topukladı.

Kolo tabancasını kaldırdı, dikkatlice nişan aldı. Sonra duraksadı. Joak için bir kurşun harcamaya değer miydi? Onu bir daha göreceğini sanmıyordu hiç. Ancak bir ahmak başına ödül konmuşken olduğu yerde dururdu.

Tabancayı kılıfına sokup kulübeye döndü.

Neela bıraktığı yerde duruyordu. "Aferin kızıma" diye fısıldadı. "Sen sadıksın. Senin gibiler hep sadık kalır."

Boulder, Colorado, 23 Mayıs, 16:15

Joey Sink etrafı monitörlerle sarılmış halde bodrum katta oturuyordu. Her yanda garip işler dönüyordu, nereye bakacağını şaşırmış haldeydi.

"Joey? İzliyor musun olan biteni?"

"Selam King Con. Takip etmeye çalışıyorum."

"Ne diyorsun? Eko teröristlerin süper silahı olabilir mi?"

"Ne-" birden öne doğru fırladı, gözleri bir monitörden diğerine sıçrıyordu. "Hay sıçayım. Ne demek istediğini anladım. Bunu kaçırdığıma inanamıyorum. Yaban hayatın olduğu bölgelerden başlayıp dışa doğru yayılıyor hepsi."

"Bir 'Sikertici-süper-silah'" dedi King Con. Sesinde şevtani bir tatmin tınısıyla. "Uydu yayınları çıldırmış durumda. Balık sürüleri üzerindeki balıkçı filoları ağ atıyorlar ama ağlar batmıyor."

"Nasıl yani?"

"Attıkları ağlar gerisin geriye güverteye toplanıyor. Onca balığa dokunamıyorlar! Greenpeace zil takıp oynuyordur. Oynarlar tabii. Muhtemelen onların parmağı var bu işte."

King of Conspiracy* Joey's Kitchen Sink** video bloğunun eski ve sadık bir kontağıydı. Artık her nerede yuvalanıyorduysa, envaiçeşit ezoterik bok püsüre erişimi vardı. Oradan oraya salınır, hep bir sonraki fısıltıya kulak kesilirdi. Ama şu an için, Joey sözünü kesmeden kendi haline bıraktı onu. Monitörlerde olan biteni takip ederken ona cevap veremeyecek kadar meşguldü. Uzunca bir sürenin ardından "Bir nefes al King Con. Ekvator çevresi fena darbe almış. Orta Amerika, Şili, Bolivya, Amazon havzası, Kuzey Madagaskar, Afrika'nın her bir yanı, Kamboçya, Vietnam, Endonezya'ya vuruyor."

"ABD'deki ulusal parklar, Florida'nın çoğu, Everglades ve Alaska'nın yarısı amına koyayım."

"Hey, küfürle ilgili ne demiştim sana?"

"Affedersin Joey. Kendimi kaptırmışım işte. Neyse, yerleşimin yoğun olduğu yerlerden de haberler alıyorum. Amazonun tarım alanına dönüştürülen kısımları, maden ve tomruk kasabaları. Hay sıçayım, Kongo da..."

* Komplonun Kralı. (ç.n.)

** Joey'nin mutfak lavabosu. (ç.n.)

"Kuzey Rusya'daki Tayga bölgesi" diyerek sözünü kesti Joey. "British Columbia'nın iç kısımları, Kuzey Alberta– vay canına herkes katran kumlarından dışarı doğru itiliyor, ekipmanlar falan. Artık bu neyse buldozerleri konserve kutusu gibi eziyor."

"Ekolojik-Sikertici-Süper-Silah sesimizi duyuyor musun?"

"Küfür derken bunu kastediyordum King Con. Şimdi gidip montajda bunları biplemem gerekecek ve montaj işi tam bir işkence. O yüzden kes şunu, tamam mı?"

"Hâlâ anlamıyorsun musun Joey? Şu olanlar, tam bir kargaşa anasını si– satayım! Bu güç alanını delmek mümkün değil. Altını kazsan kazamıyorsun, yukardan drone* göndersen üstüne çarpıyor."

"Ne dedin sen şimdi dronelarla ilgili? Biri üstlerine drone mu sürmüş?"

"Denediler" dedi King Con soğuk, kısa bir kahkahayla. "Ha, bir de helikopterler falan devamlı çarpışma uyarısı alıyor. Küre şeklinde olduğunu düşünüyorlar. Bir de şunu dinle, kuşlar doğruca içinden uçabiliyor."

"Ne?"

"Kuşlar, dostum! Kuşlar! Ultra-Ekolojik-Terörist-Doktor No-Sikertici-Süper-Silah!"

"Ben sana dönerim" dedi Joey cırlayan bir sesle. "Git de o ağzını sabunla yıka sen." Bağlantıyı sonlandırdı.

Resmi açıklamalar geliyordu. Kimsenin bir şey bildiği yoktu. Eylemi kimse üstlenmemişti. Sonra aniden türlü türlü aşırı uç gruplar eylemi üstlenmeye başladı. Bilim ekipleri sevk edildi. Ordu teyakkuzdaydı. Turistler Yellowstone Ulusal Parkı'nın girişine yığıldı. Bu şeyler ne kadar büyüyeceklerdi? Kimsenin bir fikri yoktu. Hâlâ büyüyorlar mıydı? Şimdilik, evet. Yerinden edilen onca insana ne olacaktı? Kimse bilmiyordu. Yardım kuruluşları alarma geçirildi. Brezilya'da ayaklanmalar başladı ama mucizevi bir şekilde kimse yaralanmadı.

* TDK'ya göre Türkçesi "uçangöz". (ç.n.)

Joey Sink son geçen habere bir daha baktı. Binlerce kişi bir maden kasabasında ayaklanmıştı... "Ve kimse yaralanmadı ha? O nasıl iş lan?"

Ottawa, Ontario, Kanada, 24 Mayıs 15:45

İşgüzarlık egoyu şişiriyor bir şekilde. İnsanın kendine vehmettiği önem bir ayrıcalık sanrısına sebep oluyordu. Saklanan sırlar, milyonların kaderinin tehlikede oluşu... Alison Pinborough'nun böyle şeylere ayıracak vakti yoktu. Bir önceki hükümet, başbakanın yakın çevresine davet edilmek için, görüşme önerisinde bulunmuştu ama bunun düşüncesi bile rencide ediciydi. Bilim camiasından herkesin ofisini son başbakanın resmi süslüyordu, üzerine dartlar mıhlanmış halde. Korku tellallığı yapan bu anti-entelektüel neo-faşist, ülkeyi yönetirken araştırma programlarını kapatmış, bilim insanlarını susturmuş, onlarca yıllık gelişimin önünü tıkamıştı.

Kanada'nın yeni başbakanının mağarada yaşamıyor olmasının bir kıymeti olduğunu düşünüyordu. Yine de daha erkendi ve Alison'ın politikaya pek itimadı yoktu. Pek çoklarının menfaati statükonun korunmasını gerektiriyordu, her ne kadar statüko kıyameti beraberinde getirecek olsa dahi. Bugünlerde sağduyu, nesli tükenmekte olan bir tür kadar nadirdi dünya çapında.

Yine de sonunda razı gelmiş, Başbakanlık Ofisi'nin Bilim Danışmanı olarak atanmayı kabul etmişti. Belli ki jeoloji alanındaki sicili, buzulların yer değiştirmesi kadar yavaş değişen hükümete uygun düşüyordu.

Bu düşünce, başbakanın konferans odasına doğru kendisine yol gösteren sekreterin ardından koridor boyunca yürürken dudağının kenarına bir gülümseme kondurmuştu. Ottawa soğuk ve nemli bir şehirdi. Ama en azından öğrencilere ders vermesi ya da üniversite yönetimiyle boğuşması gerekmeyecekti. Ve kaldığı daire de Rideau kanalına bakan düzgün bir daireydi. Zamanında rapor gönderebilen saha ajanlarının dosyalarını sol ko-

lunun altında sıkıca tutuyordu keyifle. İmkânsızı tartışmaya başlamasına sadece birkaç saniye kalmıştı.

Korkuyor olmaktan hoşlanmazdı ama korkuyordu işte.

Sekreter kapıya uzandı, bir kez çalıp kapıyı açtı, dönüp Alison'ı odaya davet etti. "Teşekkür ederim" dedi, genç adamın yanından geçerken. Nezaket, işgüzarlığın gerçekten takdir ettiği nadir yanlarından biriydi. Eski başbakanın çatışmacı tutumunun ardından nezaketin geri gelmesi hoş bir değişimdi. Ya da en azından atanmasının ardından gerçekleşen tanışma toplantısında kendisine öyle söylenmişti. İnsanlar rahatlamış, bürokrasi kendini bir adabımuaşeret seferberliğiyle yatıştırmıştı.

Konferans odası, tabii ki, dopdoluydu. Sandalyesine kadar kendisine refakat edildi ve kendini Tabii Kaynaklar Bakanı Will Camden'ın karşısında buldu. Will'in solunda Mary Sparrow, Parklar ve Bahçeler Bakanı oturuyordu. İkisi de mutlu durmuyordu ama Mary'nin kara gözlerinde bir parıltı vardı. Şöyle bir düşününce, bu durum Alison'ı şaşırtmamıştı.

Bazı uzmanlar ülkenin ulusal parklarının yönetimine bir metisin* atanmasını ironik bulmuştu. Diğerleri bu jesti takdir etmişti. Kerameti kendinden menkul analistlerin dikkate alınmaya değmeyen her şeyden bir tartışma çıkarmasının ardı arkası kesilmiyordu ve hiç durmaksızın sürdürdükleri gevezelikleri kamuoyunda sürekli bir homurdanmaya sebep oluyordu. Birkaç tanesi Alison'ın eskiden büyük petrol şirketlerinde çalışmış olmasının üstüne akbaba gibi üşüşmüştü.

Alison ve bakanlar fazlaca beklemediler, başka bir kapı açıldı ve içeri başbakan girdi. Lisabet Carboneau, politik arenanın yeni liberal gözbebeği, ekranda göründüğünden daha keskin hatlara sahipti. Kendisini takip eden kameralara dürüst gibi görünen bakışı yüz yüze gelindiğinde saldırgan bir izlenim veriyordu. Şimdiye değin Alison ve

* Beyaz bir Avrupalı ile Amerikalı bir yerlinin çocuğu. (ç.n.)

başbakan sadece bir kez yüz yüze görüşmüş ve o görüşme de yavan sözler ve üstü kapalı beklenti beyanlarıyla geçmişti.

Ama bu sefer öyle olmayacaktı.

Çabucak masanın başındaki sandalyesine oturan başbakan bakışlarını Alison'a sabitledi ve "Diğer ülkelerin yayımladığı resmi açıklamaları gözden geçirdim. Uzmanların aşağı yukarı zaten kendi gözlerimizle görebildiğimiz şeyleri bize tekrarladıkları haber akışlarını ve uydu yayınlarını izledim. Sizden de aynını bekliyorum; yetkinliğinize güvenmediğimden değil de Dr. Pinborough, yüzleştiğimiz şeyin anlaşılması ve dolayısıyla çözümlenmesi, imkânsız bir şey olmasından dolayı. Yanlışsam düzeltin."

Alison oturduğunda dosya klasörlerini önüne koymuştu. Şu anda onlara bakıyor, ilkini açıp sayfa sayfa ilerleyerek özet kısmına ilerlememek için kendini tutuyordu. Her bir dosyanın içeriğini biliyordu zaten. "Sayın başbakan" dedi, "bu güç alanlarının bazı alışılmadık özellikleri var–"

Will Camden yüzünü ekşiterek homurdandı ama Carboneau'nün tüm dikkati Alison'ın üzerinde olduğundan bir şey söylemedi.

Kısa bir duraksamanın ardından, Alison sözüne devam etti. "Yeraltı radarına bir sinyal dönmüyor. Aslına bakarsanız yüzey-üstü radarına da bir sinyal dönmüyor."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu başbakan. "Güç alanlarına doğru uçan uçakların tamamında çarpışma alarmlarının pilotları uyardığı rapor edildi."

"Doğrudur efendim ve biz de doğal olarak –çarpışma sensörleri radar tabanlı olduğundan– net bir dönüş sinyalinin söz konusu olduğunu varsaydık."

"Ama şimdi diyorsunuz ki durum öyle değil."

"Doğrudur."

"Bir imkânsız durum daha" dedi Carboneau. "Eğer güç alanları radar tarafından tespit edilemiyorsa o zaman

çarpışma alarmlarını başka bir sinyal etkin hale getiriyor olmalı."

Alison başını salladı. "Efendim, sensörler özel olarak kalibre edilmiştir. Başka bir sinyali alma ya da yorumlama kabiliyetine sahip değildirler. Bunu destekler nitelikteki bir başka bulgu, sahada yapılan tetkiklerde güç alanlarında hiçbir enerji yayınımı ya da sızıntısına rastlanmamış olmasıdır. Aslına bakarsanız, güç alanlarına enerji uygulanmasından hiçbir dönüt alınamamıştır."

Lisabet Carboneau, Alison'u bir süre süzdü ve sonra "Anladığım kadarıyla güç alanına sıkılan kurşunlar yok oluyormuş."

"Evet. Kayboluyorlar. Dahası, etki alanı ölçülemiyor. Diğer bir deyişle temas noktasından hiçbir enerji kaçışı gerçekleşmiyor. Bunun bir kara tahtaya hologramlar fırlatılmasından bir farkı yok."

Başbakan suratını buruşturdu. "İsabetli bir benzetme miydi bu?"

"Pek değil, efendim. Ama hipersonik cisimler üstündeki bu etki eşsiz. Yavaş hareket eden cisimler, mesela dronelar, sanki bir duvara çarpmışçasına parçalanıyorlar. Böyle durumlarda çarpışmanın bir ürünü olarak –kütle ve hıza dair doğal yasalar uyarınca– enerji dışarı yayılıyor."

"Bu sizin uzmanlık alanınızın dışında, değil mi?"

"Hayır, sayın başbakanım. Jeolojik açıdan bakarsak, güç alanı, misal, prekambriyen anakayadan geçerken, kesişim alanında hiçbir yapısal değişime sebep olmuyor. Bu da tüm beklentilerimizin dışında bir durum. En azından" diyerek şerh düştü, "bizim güç alanının dışından gözlemleyebildiğimiz hiçbir değişikliğe sebep olmuyor. Ama görsel incelemeye mâni olan bir durum kesinlikle söz konusu değil."

Başbakan yeniden sandalyesine oturdu. "Radar ve çarpışma alarmlarının devreye girmesi konusuna dönersek. Tahmini olan var mı?"

Alison duraksadı, iç çekişini bastırarak "Güç alanının seçici bir yapısı var. Bir iradeye sahip."

Bunun üzerine Mary Sparrow protokolü bozarak "Tanrı'nın Duvarı" dedi.

İfade o kadar afallatıcıydı ki Carboneau'nün dikkatini çekti.

"O da ne?"

"Araya girmemi mazur görün sayın başbakan" dedi Mary. "Yeni bir internet salgını. Nette birisi güç alanlarını bilgisayar *firewall*'larına* benzetmiş, ikisinin de ayırt edebilme yetisine sahip olmasından dolayı. Karşı karşıya olduğumuz şey Stephen King'in *Under the Dome* senaryosundaki gibi, insanları ortasından ikiye bölen bir şey değil. Ayrıca yaban hayvanlarının güç alanından geçebildiği gözlemlendi."

Alison hafifçe öksürdü. "Bu bilgi doğrulandı. Dışlamanın kapsamının dar olduğu gözüküyor. İnsani erişim engelleniyor, buna insan yapısı teknoloji de dahil."

"Tamamen doğru değil" diyerek Mary yine araya girdi. "Brezilya'dan gelen bir rapor daha birkaç saat önce ulaştı. Sizin de bildiğiniz üzere Küresel Yerli Halklar programıyla uğraşmaktayım–"

"Evet" diyerek lafa girdi başbakan "şu rapor?"

Mary biraz rahatsız olduğunu belirtir şekilde dudaklarını büzdü. "Güç alanı şu anda Amazon'un el değmemiş alanlarını kapsamakta ve yüksekliği üç yüz metreye ulaşmış bulunmakta. Üzerinden uçmak mümkün ve dün geç saatlerde bir grup hükümet yetkilisi Peru sınırında yerli kabilelerin varlığını kayıt altına aldılar. Bunlar kerestecilerin öldürdüğü kabilelerin ta kendileri. Güç alanı içindeki tüm kerestecilik faaliyetlerinin durduğunun ve kampların boşaldığının teyidini aldık. İşgalciler alanın dışına atıldılar ama yerliler hâlâ oradalar."

Alison son söylediklerinden sonra Mary'nin yüzünde oluşan yumuşak tatmin ifadesini inceledi ve bunu kına-

* Bilgisayarları dışarıdan gelebilecek saldırılara karşı koruyan "güvenlik duvarı". (ç.n.)

mak için bir sebep göremedi. *Tanrı'nın Duvarı* artık o kadar da saçma görünmüyordu. Veriler gelmeye devam ettikçe bu mefhum kafasında da dolanmaya başlamıştı.

"İrade" dedi başbakan. "Zekâ. Niyet." Birdenbire vites değiştirmişe benziyordu. "William, tabii kaynaklara ulaşımımız ne kadar sınırlandı?"

"Oldukça fena sayın başbakanım. Katran kumlarının yarısını kaybettik -geçen üç yılda açtığımız blokların hiçbirine ulaşamıyoruz- ve bazı araçların hedef alındığına dair duyumlar aldık."

"Nasıl hedef alınmışlar?"

"Güç alanı düzenli ilerleyişini bozarak ileri sıçrama yapmış. Sayılar daha elimize ulaşmadı ama maddi kaybımız on milyonlar seviyesinde olacak. Belki daha da fazla. Üretimde durumumuz çok daha kötü, neredeyse durma noktasına geldik."

"İntikam" dedi Mary. "Kendi aptallığımızın cezasını çekiyoruz. Dünya'yı böylesine yaralayıp bunun yanınıza kalacağını bekleyemezsiniz."

"Yeter artık, lütfen" dedi başbakan. Başbakanı sinirlendirmek oldukça zordu ve Mary'nin beyanları veya bunları söylerken takındığı hoşnut tavır karşısında hafif bir rahatsızlığın ötesinde bir ifadesi yoktu. "Alison, alanların kaç tanesi hâlâ genişliyor?"

"Pek azı efendim ve genişleme hatırı sayılır oranda yavaşladı. Günde bir metre kadar. Ve artık düzenli bir hatta ilerlemiyor. Şu anda kollara benzer uzantılar söz konusu. Ama "koridor" daha isabetli bir benzetme olurdu."

"Yaban hayatın göçü gibi mi?"

Alison başını salladı. "Mevsimsel döngüler: Kışın kuzey ormanlarında, yazın yaylalarda."

"Yani doğanın korunması ana tema olarak karşımıza çıkıyor" diyerek gözlemini ortaya koydu başbakan.

Alison tekrar başını salladı. "Balıkçılar bu durumu doğruluyor. Olta balıkçılığına hâlâ müsaade ediliyor. Ama ağlara, trollere ya da av ayırmaksızın yapılan balıkçılığa

izin verilmiyor. Ve balıkların göç yolları; beslenme ve üreme alanları söz konusu olduğunda ulusal sınırların da bir önemi kalmıyor. Her bir deniz memelisi grubunun etrafını saran gruba özel güç alanları var ve alan grupla beraber hareket ediyor, gruptan uzaklaşanları kapsayacak şekilde uzantılar yolluyor."

"İnsan merak ediyor" dedi Will Camden.

Başbakanın bakışı adama döndü. "Willam?"

Adam onuz silkti. "Acaba eko-teröristler satanistlerle bir oldu da birileri, bir yerlerde bakireleri yanardağlara atmakla mı meşgul?"

Uzun süren bir sessizliğin ardından Mary patlattı kahkahayı. "Hay sıçayım! Will! Bak bu komikti işte. Senden alıntı yapabilir miyim?"

"Yapsan" dedi Tabii Kaynaklar Bakanı "kimsenin farkına varacağını sanmam."

Başbakan aniden ayaklandı. Uzundu, Alison'dan daha uzun. Bir an için Alison'u ürküttü. Buna rağmen kadında Alison'un hoşlanmaktan kendini alamadığı bir şey vardı. "Teşekkürler" dedi sırayla her birinin gözlerinin içine bakarak. "Diğer ülkeler -konuyu tartışmaya hazır olanlar- arasındaki ortak görüş sizin çizdiğiniz kaçınılmaz tabloyla örtüşmekte." Bir an duraksadıktan sonra "Biri bizimle-"

Washington DC, 24 Mayıs, 16:00

"-fena taşak geçiyor" diyerek sözünü noktaladı ABD başkanı.

Ben Mellyk irkildi. Bilim Danışmanı eski kafalı adamdı ve Başkan'ın densizlik derecesinde açık sözlü oluşu onu rahatsız etmeye başlamıştı. Kalın gözlüğünü çıkarıp camlarını ipek bir mendille dikkatlice silmeye başladı.

Başkan Raine Kent, o sırada, koltuğunda iri cüssesini Genel Kurmay Başkanı Albert Strom'a doğru döndürmüştü. Raine bir şey söylemek üzere ağzını açtı ve fark edilir şekilde fikrini değiştirip dikkatini Güvenlik Danış-

manına çevirdi. "Dan, eğer şimdi ortaya dökmen gereken dosyalar varsa..."

"Ne dosyası sayın Başkan?"

"Dosyalar işte! Gizli Dosyalar* ulan! Olayın küresel çapta etkisi oldu. İnandırıcılığı olan kimse eylemi üstlenmiyor ve üstlenseler bile bu teknoloji bize ve dünyanın geri kalanına nal toplatacak cinsten. Bunun gibi bir teknolojiden haberimiz olurdu. Ben! Bilirdik değil mi?"

"Sanırım bilirdik sayın Başkan" diye cevapladı Ben. Gözlüğünü geri takıp ardından yeniden çıkardı ve uykusuz gözlerini ovuşturdu. "Enerji alanları şu anda emekleme safhasında ve hepsi de saklanamayacak bir güç kaynağından sağlanan, büyük enerji akımlarına ihtiyaç duyuyorlar."

"Yani" diyerek fırladı Başkan, bakışlarını Güvenlik danışmanı Daniel Prester'a yöneltirken. "Böcek gözlü uzaylılar. Roswell. Dökül Daniel."

"Gizli Dosyalar diye bir şey yok sayın Başkan."

"Buna inanmakta neden zorlanıyorum acaba?"

"Efendim, güvenliğe insani sınırların ötesinde bir yeti atfediyorsunuz. Komplolar çözülür. İnsanlar davayı satar. Muhbirler–"

"Ve onları itibarsızlaştırmanın en etkili yöntemi söyledikleri her şeyle dalga geçmektir" diyerek öne eğildi. "Bu etkin ve yaygın bir taktik, değil mi? Daha önce de yaptık bunu, değil mi? Yoğun dezenformasyon. UFO sitelerini trolleyen kadrolu profesyonel kuşku tacirleriniz olduğunu biliyorum."

Daniel gönülsüzce başını salladı. "Deneysel uçakları sürekli saklamak mümkün olmuyor, özellikle de test aşamasında."

"Trollemenin tek sebebi bu mu yani?"

Ben, Daniel'ın gözlerinin seğirdiğini fark etti. "Öyle efendim."

---

* X-Files. (ç.n.)

"Ve tüm o gizli ay üsleri, gizli uzay filoları ve Mars'taki harabeler falan, hepsi palavra yani?"

Daniel, daha dik oturan Ben'e bir bakış attı. "Sayın Başkan, Mars'ta gerçekten harabeler var. Öyle olduğunu düşünüyoruz. Oldukça eminiz." Kent'in yüzünün kardığını fark edip lafı çevirdi. "Halka sunmadan önce görüntüleri kasten bulanıklaştırıyoruz." Ay için de aynını yapmışlardı. Ama uzunca bir süre bu meseleler bilmesi gerekenler listesine başkanların dahil edilmediği meseleler olmuştu. Çok da iyi bir sebepten ötürü. Başkanlar gelir, başkanlar geçerdi ve çoğu da makamlarını terk ettikten sonra sahne ışıklarından uzak kalmak istemezdi. Bu kadar gizli bilgilerin üstünde oturan birinin şeytana uyması işten bile değildi.

Başkan'ın sakinleşmesi biraz vakit aldı. Nihayetinde bir iç çekti. "Vay anasını! Ve hiçbiriniz bunu bana söyleme zahmetine girmedi ha?"

"Efendim siz makamı devralalı sadece üç ay oluyor. Başınız oldukça kalabalıktı, tüm o protestolar ve isyanlar falan–"

"O iş kendi icabına bakar" diye kükredi Kent. "Konudan sapıyorsun Ben. İklim değişimini tartışmıyoruz burada."

Ben omuz silkti. "Yüksek öncelik teşkil etmediği düşünülüyordu."

"Mars'ta harabeler demek. Peki. Ama harabe halindeler değil mi? Boş. Ölü. Antik."

"Evet efendim."

"Yani insanın uykusunu kaçıracak cinsten bir şey değil."

"Değil efendim."

"Bu konu da beni bilgilendirmemenizin sebebi de bu. Başkan güzellik uykusundan olmasın diye bana daha neleri neleri anlatmıyorsunuz diye merak ediyorum."

Ben, sessizliğini korudu. En akıllıca seçim bu gibi görünüyordu.

Kent hoşnutsuzluğunu dışa vuran çarpık bir ifade takındı. Dikkatini Albert Strom'a yöneltti. "Al, lazerleri denedik mi? Hani böyle hayvan gibi lazerler. Güç alanlarına diyorum?"

Genel Kurmay Başkanı bir baykuş bezginliğiyle gözlerini kırptı ve akabinde, "Tabii ki sayın Başkanım. İlave olarak mikrodalga, sonik dalgalar ve seyreltilmiş uranyumlu top mermilerini denedik. Güç alanları bunların hiçbirini geçirmiyorlar ve dahası hiç etkilenmiyorlar."

"Bu bizden çalınmış ABD toprağıdır" dedi Kent, yüzü bir kat daha kızarmış halde. "Ben, SETIciler* ne diyor?"

"Bir şey saptamamışlar."

"NASAcılar?"

"Bir şey saptamamışlar."

"Bozuk plak gibi aynı şeyi tekrarlıyorsun Ben! Bana bilgi lazım. Daniel, eko-teröristlerin üstüne çökün. Hepsini içeri alın. Bilgisayarlarını istiyorum. Bütün ağları, bağlantıları... Yaptıkları işler..."

"Hepsini yaptık sayın Başkanım" diye yanıtladı Daniel Prester. "Yurtiçi Güvenlik Ajansı**, güç alanlarının ilk ortaya çıkışından beri, eylemin çevreci veçhesi belli olur olmaz bu veriyi taramaya başladı. Pek çok mesajlaşma var ama somut bir şey yok efendim. Şimdilik."

"Şimdilik" diye homurdandı Kent, sanki Prester'ın sözleri kişisel bir hakaretmişçesine. "Neden şimdi? İşte bunu bilmek istiyorum. Neden benim dönemimde? Bunu hak edecek ne yaptım?" Oturduğu yerde doğruldu. "Bir dakika! Bunu biz üstlensek?"

Genel Kurmay Başkanı içtiği kahvede boğuluyordu neredeyse. Fincan ve masada duran tabağı uğursuzca çarpıştılar birbirlerine. "Sayın Başkanım, dünyanın bütün ülkeleri bize savaş ilan eder!"

---

* İng. S.E.T.I. Search for Extraterrestrial Intelligence. Dünya dışı zeki yaşam formlarını araştıran bir kurum. (ç.n.)

** İng. Homeland security. (ç.n.)

Raine Kent'in gözü parladı. "Ve bu konuda hiçbir ülkenin elinden hiçbir bok gelmez" Sekreterine işaret etti. "Sor bakalım sivri zekâlılar bu işe ne diyor. Senaryolar..."

Uzun, gergin bir duraksamanın ardından başkan yardımcısı D.K. Prentice, hafifçe öksürdü. "Sayın Başkanım güç alanlarını biz sahiplenemeyiz"

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bir sonraki hareketlerinin ne olacağını bilmiyoruz. Şimdiye değin, mucizevi bir şekilde, ortaya çıkışlarının sonucu yaşanmış bir can kaybı olmadı. Dünya çapında hiçbir yerde, efendim. Ama bu şansımızın hep yaver gideceği anlamına gelmez. Şu an için öyle görünüyor ki başat endişemiz güç alanlarının ekonomimize etkisiyle ilgili. Bir bu, bir de yerinden edilen büyük kitlelerin halihazırda fazlasıyla kalabalık olan şehirlere itilmesi."

Kent yüzünü buruşturdu ama bir şey söylemedi.

Prentice sözüne devam etti, "BM olağan üstü toplantı çağrısında bulundu ve bence biz de–"

"Evet" diye kesti Kent, "gitmelisin. Aynen. Sen oraya git, D.K. Bak bakalım o kadar insanı ne yapacaklarmış çünkü buraya gelmeleri söz konusu bile değil. O konuda bizi bilgilendirirsin." Kalabalık olan Durum Odasını gözleriyle taradı. "Bu arada benim hitap etmem gereken bir ulus var ve bana söyleyecek bir şeyler gerek. Bu işle ilgilendiğimizi, üstüne çalıştığımızı, halledeceğimizi söylemem lazım." Ben'e baktı. "Senin sivri zekâlıları topla, Ben, bir şeyler uyduruverin. Ama çok karmaşık bir şey olmasın. Sade olsun ki millet anlasın, ne olup bittiğini anlasınlar."

"Sayın Başkanım" dedi Ben Mellyk. "Sorun da bu. Ne olup bittiğini bilmiyoruz."

"Yetmez!"

"Üzgünüm efendim. Keşke durum böyle olmasaydı."

"Eminim öyledir. Bence de keşke böyle olmasaydı. Böyle olmasını kimse istemezdi. Lanet olasıca geldi benim

dönemimi buldu! İşler daha da kötüye giderse insanlar panik yapmaya başlayacak. Ulusal Muhafız'ı mı devreye soksak yeniden? Uçakları havalandırsak?" İki yumruğunu da masaya vurdu. "Nasıl karşılık vereceğiz ulan buna?!"

Silver Steading Çiftliği, Utah, 24 Mayıs, 17:16

Range Rover abartılı olagelmişti hep, Dave Ketchen'in mekanik suçluluk kafesinin kocaman bir karbon ayak izi vardı. Bir o, bir de ne zaman atını eyerlemeye üşense kullandığı arazi aracı. Diğer yandan yine de son derece çevre dostu bir hayat sürdüğünü düşünüyordu. Sonuçta vadinin doğal hayatını yeniden canlandırmıştı, sonra meyve ve yemiş veren ağaçlar dikmişti, onların gölgesine de her biri başka mevsimde ürün veren çeşit çeşit bitkiler ekmişti. Yani bunun bir kıymeti olmalıydı, değil mi?

Sekiz saat kadar önce bu inancını kaybetmişti. Vadinin kenarındaki silme çalılık arazide park etmiş, kucağında bir şişe burbonla Range Rover'ının içinde oturuyordu.

Aşağıdaki akarsu, iki yanında yeni bitmiş otlarla parıldıyordu. Gölün buzu çözülmüş, bir kunduz ailesi gün boyunca gölün kenarındaki fidanları seyreltmişti. On sene önce vadi kupkuruydu, iyi bir senenin sadece baharında bir dere akardı anca. Ama kunduzlar bu durumu değiştirmişti. Eğer insanlar müsaade ederse doğanın çölü cennete çevirebileceğinin dokunaklı bir örneği...

Faziletlerini uç uca eklese buradan köye yol olurdu tabii. Ev'le beraber şehri terk etmişler, çocukları da yanlarında sürüklemişlerdi. Bu vadiyi satın aldılar. Batı tarafındaki çiftlik bizon otlağına çevrilmişti. Jurgen Banks doğu yakasındaki kalburüstü restoranlara yağsız et satarak neredeyse masraflarla başa baş bir kazanç elde ediyordu. Diğer taraf yerlilerin arazisiydi. Snake River'a uzaktan bağlı, Kuzey Shoshone'un* ıssız bir bölgesiydi. Ondan önce de bu bölgede Avrupalıların ilk yerleşim

* Idaho'nun güneyinde bir bölge. (ç.n.)

yerlerinden biri olan, birkaç başarısız madencilik işletmesine bağlı bir hayalet kasabanın yanında besi hayvanlarının yetiştirildiği bir yermiş. Shoshone'lar* çiftliği satın aldıklarında hayvanları satmış, binaları da çürümeye terk etmişler.

Dave, Shoshone'ların araziyi ne yapmak istediklerini biraz araştırmıştı. Anladığı kadarıyla cevap "hiçbir şey"di. Bu da onun işine gelmişti.

Yani vadi mükemmeldi. Tepelerden aşağı sızan sular artık tamamen doğaldı.

On sene. Oldukça büyük bir değişim. Organik ürün sertifikası sonunda gelmişti. Artık, ürünlerini çiftlik pazarlarında değil kalburüstü yiyecek dükkânlarında satmaları mümkün olabilecekti.

Hepsi ellerinden alınıncaya kadardı bu.

YouTube'daki bir Av ve Balıkçılık kanalındaki sunucu artık göç koridorlarının oluşmaya başladığını söylemişti. Bir tanesi Alberta, Kanada'dan aşağı doğru uzanıyor, bir diğeri Güneybatı Saskatchewan diye bir yerden güneye daha dar bir hat üzerinde ilerliyordu. Batı koridoru Rocky dağlarının doğu eteği etrafından dolanıyor ama sonra dallanıp bazı küçük vadileri ve ovaları takip ediyordu. Bir diğeri Kansas'a doğru ilerliyor gibi görünüyordu.

"Oldu olacak memleketi ortasından ikiye bölseydiniz" diye homurdandı Dave. Burbon dudaklarını kurutmuştu. Bir yudum daha alıp dudaklarını ıslattı. "Şu halime bak. Tam bir klişe!"

Komik sayılırdı. Kasabanın yerlileri ona bu yaftayı çoktan yapıştırmışlardı bile: Hippi bir organik çiftçi, son model Range Rover süren bir ekoloji savaşçısı, her Cumartesi torbalar dolusu çam fıstığı satıp bir servet kazanan sakallı ve oduncu gömlekli herifin teki.

Güç alanı Jurgen'in çitlerini yerle bir etmişti. Altmış üç baş bizonu artık vadiye, yeni yetişen yeşilliğe doğru

* Amerikan yerlisi bir kabile. (ç.n.)

iştahla, gönüllerinin istediği gibi dolanabiliyordu ve tepelerden sızan sular Dave'in dertlerinin en küçüğüydü.

Kapıyı açıp araçtan çıktı. Aracı eve geri süremeyecek kadar sarhoştu. Sürse bile yoldan gidemeyecekti. Obruklar, büyük kayalar, dere yatakları vardı. Saplansa kalsa, takla atsa ya da aksı kırsa daha da kötü olurdu. Ayrıca yürüyerek biraz ayılabilirdi de. Eşinin ve çocuklarının karşısına kör kütük sarhoş çıkmak olmazdı.

O anlardı en azından. Her şeylerini kaybetmişlerdi.

"Sanırsın ki iyilik etmenin şu dünyada bir karşılığı vardır" dedi Range Rover'a yaslanırken. Bulutsuz gökyüzüne baktı, bir yıldız görmek umuduyla ama saat daha çok erkendi.

İçkiyi aldığı Wild West'teki gerzek Hal Smart muhtemelen hâlâ gülüyor, bir kez daha "Haha, gelip biraz kunduz avlayabilir miyim?" diye soruyordu.

"Hayır, Hal avlayamazsın. Bu güç alanlarının olayı bu zaten tam olarak. Sen ve avcı arkadaşların, buralarda denildiği üzere, babayı alırsınız."

"Ama Dave, hepimiz babayı almadık mı zaten. Yani sen de ben de. Ah dostum, bunu üstüne içilir anca, değil mi?"

"Tek bir yıldız, Tanrım. Sadece bir tane." Kendini araçtan ileri doğru itip yürümeye başladı, şişeyi boynundan tutmuştu. Bir tarafa atabilirdi. Ama şişe kırılabilirdi. Geyiği vardı, musu vardı, antilobu vardı. İyi madem. Eski müştemilata kaldıracaktı şişeyi. Oraya kimse gitmezdi zaten.

"Bana bir tane yıldız ver rabbim. Ver ki ona küfredeyim."

Bir insan iyilik ettiğinde bunun karşılığı bir hiç olmamalı.

Boulder, Colorado, 24 Mayıs, 21:56

"Peki tüm bunların anlamı ne?" diye sordu Joey Sink web kamerasının yanıp sönen ışığına. "'Tanrı'nın Duva-

rı' diyorlar. Ama... Cidden? Son zamanlarda melek gören? Cehennem ateşi? Yoksa bu, Gaia'nın* 'insanlık, sizi Dünya'nın Kâhyalığı görevinden kovdum gitti' demesi miydi sadece? Ya da bunu diyen bir başkası mı? Şüpheye mahal vermeden? Daha ortaya çıkmamış ama çıkmasına ramak kalmış birisi? Yanında 'Dünya, Şimdi Yeni Bir Yönetim Altında' tabelasıyla?"

Bir süre duraksadı ve sonra dedi ki "Eğer o büyük uçan daireler yukarıdan inip Washington ve diğer başkentlerin üzerinde dolanmaya başlarsa... Eh, o filmi zaten görmüştük ve sonu hiç iyi bitmiyordu." Başını yana yatırıp pis pis sırıttı. "Saatin tik taklarını duyan var mı? Yoksa duyan bir tek ben miyim?"

"Ben Joey Sink ve kanalımın adı Kitchen Sink. Ne gündü ama değil mi?"

* Yunan mitolojisinde *Toprak Ana*. (ç.n.)

4

"Bilim ve teknoloji biz bilim-kurgu yazarlarının kuşandığı kıyafetlerdir sadece. Ama arada bir bazılarımız geleceğe çırılçıplak gitmeyi tercih ederiz ve bu tamamen farklı bir duruştur."

Samantha August

Ayberisi Yörünge, 25 Mayıs, 15:02
(Samantha August'ın saatine göre)

"Bunu yapıyor olamazsınız" dedi Samantha. "Bu yaptığınız gezegenin en fakir ülkelerinin halklarına darbe indirmekten başka bir şey değil." Önündeki kocaman ekranda bir dünya haritası vardı. Başlarda yadırgatıcıydı zira Kuzey kutbu solda olacak şekilde yan yatmış bir haritaydı. Dışlama Alanları kara parçalarının ve okyanus tabanının jeomorfik detaylarını örten, yarı saydam, gri bir filtreyle işaretlenmişti. Birçok alan vardı.

Kuzey Amerika'ya işaret etti. Büyük Ovalar'ı* yeniden tesis ediyorsunuz. Bu ABD'yi neredeyse ikiye bölecektir, te Kansas'a kadar. Orası ABD tarımının ekmek teknesidir.

"Devam etmekte olan insan yapısı iklim bozunumu 'ekmek teknenizi' kırk yıl içinde yaşanmaz bir alana çevirecek" diye yanıtladı Âdem. "Şu an yaşanan göçler yirmi beş yıl içinde yaşayacaklarınıza nazaran küçük kalmakta. Yükselen deniz seviyeleri, kuraklık, çölleşme, şiddetli hava şartları türünüzün tercih ettiği habitatları etkileyecek ve o vakit geldiğinde ülkelerinizin hiçbiri krizle başa çıkabilecek kabiliyete sahip olmayacak. İşin aslı, eğer müdahale etmeseydik uygarlığınız bu yüzyıl içinde yok olacaktı. Tahmini nüfus yitimi altı milyarın üzerinde. Ne yazık ki türünüzün yok oluşu biyomun kalanının da sizinle beraber yok olmaya sürükleyecek."

"Bu kadar çok iyi haberi ardı ardına vermeseydin keşke. Atmosferimize sağlığını geri kazandıracaksınız yani?"

"Biyomun sakınımı için bu gerekli. Atmosfer karbondioksit, metan ve diğer sera gazları açısından sanayi çağının ilk zamanlarındaki haline geri döndürülecek"

"Neden erken sanayi çağı?"

"Yeni bir buz devrini engellemek için. Atmosferik dolaşım örüntülerinin yatıştırılması lazım, bu da düzgün bir denge etkisinin oluşturulabilmesi için atmosferin ıslah edilmesini gerektiriyor."

"Buna başlandı mı?"

"Daha değil."

"Neden işe oradan başlamadınız?"

"Çünkü türünüzün büyümesine derhal son vermek gerekiyordu, Samantha August."

Âdem bir sandalye sağlamıştı. Daha ziyade, Sam'in isteği üzerine sandalye yerden bitmişti. Şu anda sandalyede oturuyor; gözleri hâlâ ekranda, üzerinde gri bölge-

* Büyük Ovalar ya da Büyük Düzlükler: Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada toprakları üzerinde, Rocky Dağları'nın doğusu boyunca uzanan geniş bir bozkır alan. (ç.n.)

ler olan küresel haritaya bakıyordu. Noktalı çizgiler bu bölgelerin izdüşümüne işaret ediyordu. Aşağıda yaşanan kargaşayı ancak hayal edebilirdi. Bir sigara yaktı, paketteki sigaralar hiç azalmıyordu sanki. "Bu işi niye kabul ettim biliyor musun? Ücretsiz sigara için." Gözlerini kısarak "Hesaba yazıyorsanız başka tabii."

"Para çağdışı bir mefhum. Bizim himayemizdeyken borçlanmazsınız."

Arkasına yaslanıp birkaç sigara daha içti. "Sizin sözcünüz olmak konusunda tereddüt etmeye başladım. Önceden de naif bir yaklaşımım yoktu ama daha hazmı kolay bir planınız vardır diye düşünmüştüm. Fakir insanları evlerinden etmeyecek bir plan."

"Şu anda pek çok ülke bu göçü kotarabilecek kaynaklara sahip. Yiyecek bol, ulaşım olanaklı, işgücü hazır. Eğer şu anda insanlar acı çekiyorsa bu tamamen yine insanların iradesinin zayıflığından kaynaklanmakta."

"Politik karmaşıklıktan dolayı" diye karşılık verdi Samantha hemen. "Egemenlik, lojistik, maliyet."

"Kesinlikle. Maliyet."

Adem'in devam etmesini bekledi ama bekledikçe sessizlik uzadı.

"Pekâlâ" dedi sonunda, "Anlıyorum. Toplumlar kendi değer sistemlerini kurarlar ve bir kez kuruldu mu sistem toplumun kafesi halini alır. Sistem kendini beslemek için, kendinden menkul kıymetini yeniden üreterek işler. Yine de Âdem, bu değer sistemlerinin kökeninde bazı yadsınamaz gerçekler vardır. Özellikle de bir kıtlık ve dengesizlik hali, içerisinde olduğumuz ve mekanizmalarımızın çoğunun bu iki olguyu aynı anda yönetmeye hasredilmiş olduğu."

"Doğru."

"Bu yüzden, bu sistem içinde, göç etmek zorunda kalan kalabalıklar acı çekecektir; kaçınılmaz olarak. Yardım bile hayata geçmek için mekanizmalara ihtiyaç duyar ve toprak kıtlığının kolay bir çözümü yoktur."

"Toprak kıtlığı söz konusu değil" dedi Âdem.

"Uluslar bu konularda korumacı olurlar. Kültürler aniden çıkıp gelen yabancıların onlara karşı tehdit oluşturduğunu hissederler. Dil, beklentiler, din ve kendi yasal yapıları ile ilgili problemler ortaya çıkar. Dünya görüşü farklılıklarının çatışmalara evirileceği neredeyse kesindir."

"Samantha August, içinde bulunulan koşullarda insanların, diğerlerinin acı çekmesi hatta ölmesi karşısında yeterince yardımcı olmayacağı fikrini öne sürüyorsun."

"Yardım kuruluşlarının seferber olduğuna, BM'nin işleri yoluna koymaya çalıştığına eminim. Ama ikimiz de biliyoruz ki bu yeterli olmayacak. Bak, gelişmiş ülkeler, her ne kadar gerekçeleri şaibeli olsa da, gelişmekte olan ülkelerden gelen insan dalgasına karşı direnç gösterir. Bütün o yaftalar ortaya dökülür: Cahil, eğitimsiz, terörist, hatta pis. Irkçılık siyaset sahnesine geri dönüyor bu ara. Sadece önde gelen ülkelerde de değil; her yerde. O eski kabile zihniyeti, çomak sokulmuş arı kovanı gibi canlandı. Faşizm yükselişe geçti, artık gölgelerin arasında saklanmıyor, bilakis kendini göze sokuyor. Dünya gergin." İzmariti yere attı. "Zamanlamanız berbat."

"Dışlama Alanları karasal yayılmacılığınızın durması anlamına geliyor" dedi Âdem. "Şu anki medeniyetiniz –ne yazık ki– gelişmenin, büyümenin ve kaynakların sınırsız olduğu varsayımına dayanıyor. Halbuki gelişmeniz, büyümeniz ve kaynaklarınız içinde yaşadığınız gezegenle sınırlı. Bu durum karşısındaki ortak aklınız, tuhaf bir biçimde, somut gerçeklerden uzak ve bu yüzden durmak bilmez ilerleyişinize bir son veremiyorsunuz."

"Biliyorum" diye homurdandı Sam.

"Bu yüzden Dışlama Alanları'nı bir mühletin –sıfırı tükettiğiniz bir geleceğin– öne çekilmesi gibi düşün. Ama daha önce belirttiğim gibi, burada hayati bir fark söz konusu. Eğer şimdi müdahale edilmezse *o gün*, gelecekte değişen paradigmaya ayak uydurup hayatta kalmak

için medeniyetinizin en hazırlıksız olduğu sırada gelip çatacak. Ama şimdi, Dışlama Alanları eliyle öne çekilen bu mühlet sayesinde medeniyetiniz adaptasyon sürecini başlatabilecek zindeliğe sahip."

Sam bir iç çekti ve başını geri attı. "Evet, söylediklerinin hepsi de son derece makul. Ama kapıyı yüzümüze kapadınız. Kapı açılmayacak olsa da bir süre kapıyı yumruklayacağımızı bekliyor olmalısınız."

"Nafile..."

"Ve bu sırada insanlar acı çekecek."

"Bu bekleniyordu."

"Bu kalpsizce..."

"Gücü yeten ulusların diğerlerine yardım etmemesi kadar kalpsizce mi? İnsani ıstırap karşısında maliyet hesabı yapmak kadar kalpsizce mi?"

"Hayır" diye çıkıştı, "sizin de bizden aşağı kalır yanınız yokmuş, Âdem. Ve elinizden gelenin hepsi bu kadar ise, Tanrı dünyanın yardımcısı olsun. Ve sizin adınıza konuşmamı da unut gitsin."

"Dışlama Alanları'nın başlatımından önce, Samantha August, dünyaya bir sensör grubu ekildi. Bu sensör grubu kapsayıcı bir sensör varlığı oluşturdu. Şu anda matris entegrasyonu dünya çapında. Baştan bunlar yerleştirilmiş olmasa Dışlama Alanları da mümkün olmayacaktı."

Samanta, somurtarak, yeniden doğruldu ve küresel haritaya yaklaştı. "Dünyayı örten bir sensör varlığı. Ne anlama geliyor bu tam olarak?"

"Tüm aktiviteyi makro ölçekte gözlediğim anlamına geliyor"

"Mümkün değil. Çok fazla veri..."

"Hiç de değil" diye yanıtladı Âdem. "Aslına bakarsanız güneş sisteminize yayılmış yirmi yedi farklı yerelde Müdahale'nin farklı evrelerini eş zamanlı olarak gözlüyorum. Yapay zekâ bağlamında veri içkinliğine ilişkin kuantum katlanması olgusunun bazı prensiplerini açıklamamı ister misin?"

Samanta'nın ifadesi somurtmaktan kaş çatmaya dönüştü "Ben o pozitif ilimci bilim-kurgu yazarlarından değilim, Âdem. Benim yazdıklarıma 'toplumsal bilim kurgu' denebilir. Ben ışık hızı motorları veya kuantum tünelleri, kuantum katlanması, yırtılması, kırpılması ya da artık teorik olarak başka nesi varsa, onlar hakkında değil de gelecekte insanlığı kendine dair nelerin beklediğiyle ilgili yazıyorum." Bir süre düşündü ve sonra "Belki de yanlış kişiyi seçtiniz."

"Hayır. Seçimimizden eminiz. Daha önce de söylediğim gibi, teknik konular sıradan meselelerdir ve bilim de çağrışımsal nüanslara yer bırakmayan tekil bir dil. Burada eşsiz olan insani perspektiftir ve bu perspektif de yaratıcı sanatların özel alanı. Dünyanın sanatçıları arasında, Samantha August, senin münhasır janrınla uğraşanlar yetişkin yaşamlarını dünya dışı medeniyetler ve galaksideki yaşam üzerine yazmaya adadı. Bu bile tek başına seni İlk Temas'ın ön evreleri için en yetkin kişi yapmaya yeter."

"O zaman herhangi birimiz de olurdu."

"Muhtemelen. Sen kendini hümanist olarak tanımlıyorsun. Senin kurgun, büyük bir şefkatle; fakat gerçekçi olmayan beklentilere girmeden, bu durumu keşfediyor. Geleceğin getireceklerine dair haklı bir endişen var. Ya da, daha ziyade, getirdiklerine. Onun da ötesinde, kendine -pek çok takipçisi olan- bir toplumsal kişilik inşa ettin. Bunun hayati bir öneme sahip olduğunu düşünüyoruz. Hayır, Samantha August, bu işe uygunluğunla ilgili bir şüphe yok."

"Şu örtüye dönersek" dedi Sam. "Ondan bir matris diye bahsettin."

"Evet. Dünyanın yüzeyini fiilen kendi yapıma kattım. Sensörlerin gözlenmesi otonom diyebileceğiniz bir seviyede gerçekleştiriliyor; lâkin bu seviyede bile durumsal farkındalık söz konusu. Buna uygun olarak, istediğimde müdahale edebiliyorum."

"Nasıl bir müdahale tam olarak?"

"Samantha August, biz pasifistiz. Bu nedenle dünya çapında bir ateşkes dayatıyoruz. Saldırganlık ve çevrenin, faunanın ve insanların tahrip edilmesi sonlandırıldı."

Çok uzunca bir süre, Samantha nefes almayı bile unuttu.

"Bununla eş zamanlı olarak" diye devam etti Âdem, hiçbir şey olmamış gibi "sensör grubu yiyecek ve temiz su kıtlığını çözüyor. İnsanların diğer insanların çektiği acıları hafifletmekteki gönülsüzlüğünü öngörüp Müdahale'nin kapsamını genişletiyoruz. Bununla beraber, Müdahale'nin beş aşamasının ilkindeyiz. Buna uygun olarak daha fazlası da gelecek."

Sonunda derin bir nefes alacak gücü buldu kendinde ve nefesini yavaşça verdi.

"Of" dedi küçük sesiyle. "Hassiktir."

5

"Bilim bizi maddi dünyanın ötesinde bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyor. Ama bilimin başka bir niyeti var. Sürpriz!"

Samantha August

Baltimore, Maryland, 24 Mayıs, 23:02

Adam sessizleştiğinde kadın ardından neyin geleceğini bilirdi. Kocası tek bir bedene sıkışmış iki adam gibiydi. Biri sürekli öfkeliydi. Diğeri içmeyi severdi. İçkici olanın yüzünden gülümseme eksik olmazdı, en azından iyice sarhoş olmadan önce. Duygusallaşırdı; yılışık, sarılgan bir sevecenlik gelirdi. Büyük, abartılı planlar yapardı. Dünyayı nasıl değiştireceğinden, özellikle de kendi dünyalarını, bu apartman dairesindeki, perdelerin içindeki dünyalarını. Sonra kızlarının odasına gider, uyuyan kızını kollarına alır, uyanıp kollarının arasında kı-

pırdanıncaya kadar onu ne kadar çok sevdiğini fısıldar, sonra yatırıp üstünü örterdi.

Sonrasında bu coşkusu sönerdi; mutfak masasında, içki iyice sarhoş edince, sessizleşir, çöküp kadının yemeğini getirmesini beklerdi.

Ama o akşam evde pek bir şey yoktu. Kadının otelde geç saate kadar çalışması gerekmişti ve bebek bakıcısına fazla mesai ücreti ödeyecek durumları yoktu. O yüzden aceleyle eve dönerken markete uğrayamamıştı.

Sonra Sally'nin ödevi vardı, fazla bir şey değildi ama Sally hecelemede, kelimelerde ve okumada zorlanıyordu. Kızın gelişim güçlüğü olduğunu söylüyorlardı.

Annie buna hiç inanmıyordu. Kızı kafasının içinde saklanıyordu sadece. Annie bilirdi bunları hep.

Annie tabağı Jeff'in önüne koyduğunda adam yumurtaya ve iki şerit domuz pastırmasına bakıp sabah da aynı zıkkımın önüne konulduğu gibi bir şeyler söyleyerek homurdandı ama açlık galip geldi ve tabağa yumuldu.

Ta ki tabağı mutfağın diğer ucuna fırlatana kadar. Tabak paramparça olmuş, yemekler her tarafa dağılmıştı. "Yumurtalar cıvık olmuş" diyerek ağır ağır doğrulduğu sırada Annie mutfağın girişine doğru geri geri yürüyordu.

Adam yolunu kesip onu ocağa doğru geriletti. Tavadaki yağ hâlâ fokurduyordu.

Bu gece bir şeyler farklıydı. Adamda değil. Jeff'in gözlerindeki öfkenin –adamın içindeki ikinci kişi, sarhoş olanı kenara itip kollarını sıvadığındaki öfkenin– benzerini daha önce de görmüştü. Hayır, farklı olan kendisiydi. Bu adam tarafından incitilmekten bıkmıştı. Zulüm gören taraf olmaktan...

Arkasına döndü ve tavayı iki eliyle kavradı.

Jeff, kızarmış yüzünde ani, gergin bir sırıtışla durakladı. "Sikimi yaparsın" dedi.

Bunun üzerine kadın tavayı daha da yukarı kaldırdı. Tavanın ağırlığı kadının kollarını titretiyordu ama adam

yaklaşırsa tek yapması gereken ellerini kıvırıp tavayı adamın üstüne devirmekti.

Hareketlilik kadının gözüne takıldı ve solmuş Küçük Denizkızı pijamaları içinde, uykulu gözlerle olup biteni anlamakta güçlük çeken, çelimsiz Sally'yi gördü girişte.

Jeff ardına dönüp kızına doğru gitti. "Sallyyy" diye mırıldanıp kızı kucağına aldı ve kaldırdı. Sonra Annie'ye dönüp gülümsedi. "Anneni görüyor musun?" diye sordu. "Annen tehlikeli bir hal aldı. Bununla ilgili bir şey yapmalıyız değil mi? Hadi beraber ona doğru gidelim ve tavayı indirmesini sağlayalım."

Eşiyle arasında kalkan yaptığı Sally hâlâ kollarında, kadına doğru ilerledi.

Yenilgiyi kabul eden Annie tavayı ocağın üzerine koydu.

"Şimdi" diyerek gülümsedi Jeff. "Anne yaramazlık yaptı ve yaramaz kızlara ne yapmak gerekir biliyoruz, değil mi?"

Başını salladı Sally, sert bir ifadeyle, bakışları annesinin bakışlarına kilitlenmişti.

"Yaramaz kişilere vurulur" dedi.

Jeff bir eliyle kızını yere oturtup bir kenara yönlendirdi. Diğer elini ise kaldırdı.

Hep elinin tersiyle tokatlayarak başlardı. Parmakları kadının yüzünün bir yanına öyle sert çarpardı ki bazen kadının yüzü kanardı. O noktada kadın yere düşer, adam yumruklarını kullanmaya başlardı. Çoğunlukla vücuduna vururdu.

O yüzden bekledi.

Ve adam elinin tersiyle tokadını savururken korkuyla kendini sakındı. Çarpmanın etkisiyle çıkan ses kadını afallattı ve gözlerini yumdu. Jeff'in geri sekip yumruğunu diğer eliyle sarmalamasıyla şaşkına dönmüştü. Adam kadına dokunmamıştı ama orada, iki büklüm olmuş halde, yumruğunu kucağında tutuyordu. Yumruğun bir şeye vurduğunu duymuştu ama o şey kendisi değildi.

"Sikeyim!" dedi. "Elimi kırdın amına koyayım!" Yüzünün kızarıp kabarması, kana bulanmış olması beklentisiyle kadına baktı.

Ama önceki halinde duruyordu kadın, kıpırdamadan. Dışarıdan bakınca etkilenmemiş gibi gözüküyordu ama yüreği ağzına gelmişti.

"Bu da nesi?" Ayaklanıp doğruca kadının üstüne yürüdü. Diğer eliyle kadının boğazını sıkmak için uzandı.

Buna karşılık, parmaklarının hepsi tersine döndü ve kemik sesleri geldi Annie'nin kulağına.

"Lanet olsun!" Jeff geriye doğru sendeledi, sol eline ve çıkmış parmaklarına bakarak.

Annie kızına döndü. "Odana git tatlım."

Kız topukladı.

Jeff tek dizi üzerinde, nefes nefese ve gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Annie tavayı eline aldı yeniden. İlerledi ve tavanın dibinde kalan yağı kocasının üzerine attı. Yağ göremediği bir şeyden sıçradı, bir damlası bile Jeff'e ulaşmadı. Damlayan yağ sebebiyle alacalı bir hal alan yüzündeki dehşet yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Siktiğimin karısı, geberteceğim seni!"

İçinde garip bir bahtiyarlık tomurcuklanmış olsa da aniden elden ayaktan kesilen kadın tavayı geri koydu. Yağ artık yerde gölleniyordu. Kendisi ve kocası arasındaki görünmez bariyerden kayan tek bir yağ damlası kalmamıştı. Kâğıt havlu almak için hareketlendi. O kâğıt havlulardan çok harcanıyordu bu evde ve Jeff'in dayaklarından sonra Annie'nin teselli için sarılabildiği yegâne yumuşak şey o kâğıt havlu rulosu oluyordu. Şimdi, durmuş, elindeki rulolara bakıyordu. Sonra başını kaldırdı ve kocasının şiddet dolu bakışlarına denk geldi gözü ve başını salladı. "Sanmıyorum Jeff. Bitti artık. Sonunda bitti." Acır gibi oldu kocasını süzerken. "Seni sefil, öfkeli adam" dedi, "şimdi ne yapacaksın?"

Gazze Şeridi, 25 Mayıs, 14:13

İsrail ordusundan Er Ruth Moyen kontrol noktasında durmaktaydı. Hantal M-16'sı kolları arasında, ağır palaska belinde kendisine atılan taşları ve kaldırım parkelerinin hiçliğe çarpıp sekişini izliyordu. Bazıları o kadar kuvvetli atılıyordu ki çarptığı yerde -havada- parçalanıp toza dönüyorlardı. Arkasında zırhlı aracın yere yuvarlanmış mürettebatı, aracın akordeon gibi büzülmüş ön kısmı hakkında tartışıyorlardı. Aldıkları son emir -kontrol noktasının ötesindeki kalabalığa doğru ilerlemek- aşikâr olan yersizliği karşısında darmadağın olmuştu.

Kimsenin bir yere gideceği yoktu. Ne karşıdaki çığlık çığlığa kalabalık ne de yerdeki müdahale ekibi. Yukarıda dronelar dolanıyordu ve kuzeyde bir yerlerden, hâlâ yüksekten uçan, hâlâ uzakta olan jetlerin sesleri geliyordu. Ruth, onların da şansının pek yaver gitmediğini tahmin ediyordu.

O günün erken saatlerinde birkaç yüz metre ilerideki eğimli yol kenarından altı roket atılmış, yükselip İsrail yerleşimlerine yönelmişti. Altısı da havada, alçalmaya başladıkları sırada patladı. Radar ve drone marifetiyle atıldıkları noktaların koordinatları hesaplanmış ve anında karşı saldırı gerçekleştirilmiş fakat o roketlerin akıbeti de aynı olmuş ve havada patlamışlardı.

Kulaklığında telaşlı ve korku içinde şimdi ne yapacaklarını soran ve tartışan ekiplerin konuşmalarını dinliyordu. Ruth -belki de şu genç yaşında ilk defa- hiç hareket etmeden durmuş, korkusuzca Filistinlilerin taş atmaktan vazgeçişlerini izliyordu. Filistinliler kitle halinde ilerlemeye çalışıyor ama şu güç alanlarına tosluyorlardı. En ön sıra güç alanına bastırıyor, arkalarındaki kalabalık ilerlemeye çalışıyordu. Sonunda vazgeçtiler. Aksayarak yürüyor veya kırılan burunlarından ve yarılan dudaklarından akan kanı siliyorlardı.

Bir sokak öteden ateş açılmıştı daha öncesinde. Bir grup mahalleli bir keşif ekibiyle karşı karşıya gelmişti.

Aniden bir sokak savaşı düzeni alınıyor, bir dolu bağırış çağırış, silahlar çekiliyor, önce kısa kısa telsiz konuşmaları, sonra hararetli, sonra zincirinden boşanmış... Kurşunlar havada uçuşuyor, kurşunlar bir yere değmiyor.

Yüzbaşı David Benholm'un gelişiyle hafifçe yanına döndü genç kadın. Adamın yüzü güneşten yanmıştı her zamanki gibi, seyrek sarı sakalı güneşte parlıyordu. "Bir yumruk bile atılmıyor" dedi, parmaklarıyla sakalını tararken. "Evlere zorla girilemiyor, tutuklama yapılamıyor, kimse evinden çıkarılamıyor." Kadına baktı "Durdu Ruth. Her şey... durdu."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu komutanına.

Silahını omuzuna asmıştı. Teyakkuz halini kenara bırakmış bir adam gibi duruyordu. Ruth'un görmeye alışık olduğu –emirler veren, tetiği çekmekte asla tereddüt etmeyen– savaşçıdan çok daha genç birine dönüşmüştü. Güzelleşmişti. Bir paket sigara çıkardı cebinden, Ruth'a bir tane ikram etti. "Ne mi olacak? Bilmem. Kimse bilmiyor."

Bir anlığına duraksadı, sonra "Sanırım... konuşacağız."

Sokağın karşısındaki kalabalıktan bir çocuk el salladı ve parmaklarını dudaklarına götürüp sigara içermiş gibi yaptı. Sonra, tedbirli bir şekilde, yaklaştı. Gelmesine müsaade edip daha önceden güç alanı olan bir yerden geçişini izlediler. Her şey niyete bağlıydı ve artık hangi göz bakışlarını buraya –ya da bir başka olaya– diktiyse, o göz bir an bile kırpılmıyordu.

Çocuk sigara içmek için çok gençti ama herkes öyleydi zaten. Bu, iki tarafta da yapılan karanlık bir şakaydı: Sigara içmek için çok genç ama öldürmek ya da ölmek için değil. David paketi çocuğa yolladı, çocuk bir dal alıp yaklaştı.

David'in çakmağı ateş aldı aralarında.

Sigaralar yakıldı. Üçü kontrol noktasında durmuş sigara içiyor, ezeli bir savaşın son bulmasına şahitlik ediyorlardı.

Kuzey Sudan, 25 Mayıs, 14:17

Casper Brunt pek çok farklı kişi için çalışmıştı. Bu sefer Çinliler için çalışıyordu. Üç alıcı kasaların kapaklarını açıp dolgu köpüklerini ve kabarcıklı naylonları bir kenara fırlatırken sert yansımayı kesen güneş gözlükleri gözünde bir yana çekilmişti. Toprak yol üzerinde savrulan plastik dolgu uçuşuyor, tel örgüye takılıp kalıyordu. Onun ötesindeyse çöl uzanıyordu.

Bugünlerde Çinliler kalaşnikofları Ruslardan ucuza yapıyordu. Çeliği Ruslarınki kadar kaliteli değildi ama bunun sözünü etmeye değmezdi. Teröristlere, savaş ağalarına, ölüm mangalarına silah satılmasını yasaklayan bir ton uluslararası yasa vardı. Ama işin aslı, herkes başını diğer yana çeviriyordu çoğunlukla. Savaş kârlı işti ne de olsa ve kârlı işler dünyanın çarklarını yağlayan şeydi. Makinanın çarklarının dönmesi lazımdı ve kan da yağ kadar iş görüyordu.

Adamlardan biri yepyeni silahına dolu bir şarjör taktı. Land Cruiser'ların yanındaki cihatçı dostlarına işaret etti ve az sonra aralarındaki bir adamı sürükleyerek getiren iki adam çıkageldi. Suratı darmadağındı, bir gözü öylesine şişmişti ki kapalı duruyordu. Dengesini sağlayamaz bir haldeydi.

Casper Brunt başını çevirdi, batıya doğru baktı. İnsanlar birbirlerini öldürmeyi sever. Ölüm ile hayat arasındaki seçimin kendi ellerinde olmasını severler. Ve bu ayrıcalığa sahip olmak için gerekli bedeli ödemekte tereddüt etmezler.

Bu anlaşma hallolunca uçağıyla önce güneye sonra batıya, bir başka sıcak bölgeye, keyfi yaşam tarzlarını meşrulaştırmak için hangi ideolojiyi kullanmaları gerekiyorsa onu kullanan bir grup asiye doğru yollanacaktı. Zorbalıktan başka bir şey olmayan bir yaşam tarzı ve şükürler olsun, zorbalar zorbalık yapmaya bayılırdı.

Casper çok uzun zamandır bu işin içindeydi. Pek çok rakibi vardı ama kimse diğerine kendinden çabuk dav-

randığı için gücenmezdi. Hiç doymayan bir talep vardı ve tükenmek bilmeyen bir arz. Kapitalizmin en saf, en katışıksız hali.

Silahlar patladı ardında ve sonra öfkeli bir bağırış koptu.

Casper arkasına döndü.

Diz çökmüş olan kurban hâlâ dizlerinin üzerindeydi, açık olan gözünü yansıma karşısında kırpıştırıyordu.

Cihatçıların lideri Casper'ın üstüne yürüdü. "Şaka mı? Kuru sıkı?"

"Kuru sıkı mı? Ne? Hayır, olur mu öyle şey."

Cihatçı silahın namlusunu kaldırdı ve dibinden Casper'ın göğsüne ateş açtı.

Casper geriye doğru sendeledi, hareketinin etkisiyle güneş gözlüğü gözünden fırladı. Ama ağrısı yoktu. Aşağı baktı, ipek gömleği olduğu gibi duruyordu. Ne bir delik ne de fışkıran kan... Kulakları çınlıyordu. Gözlüğünü yüzünden alıp biraz önce kendisini öldürmek için ateş eden adama baktı.

"Bu da nesi?"

Aniden cihatçı tabancasını çekip Casper'a ateş etti.

Namludan çıkan alevi gördü, silahın tepmesini de.

Cihatçı inanamaz gözlerle tabancasına baktı ve sonra silahı Casper'a fırlattı. Silah görünmez bir şeye çarpıp yere düştü pat diye.

Arkasında, esir adam ayaklanmıştı. İki adam onu tutmak için yaklaştı ve ona el süremeden geri çevrildiler.

Hırpalanmış kurbanın birkaç adım geri sendeleyişini izledi Casper, sonra dönüp yol boyunca koşmaya başladı adam.

Arkasından bir düzine kadar silah ateşlendi, hiçbir etkisi olmaksızın. Bir başka cihatçı elinde bıçakla yanına doğru koştu. O da adamın uzağına itildi, bıçak esire değmemişti. Adam yalpalayarak, bir sarhoşu andıran koşusuna devam etti.

"Bu, o güç alanlarından biri değil mi?" diye mırıldandı Casper. Öyle olmalıydı. Netten bakmıştı bu lanet şeylere. Yaptığı ticaretin önü tıkanmıştı aniden. Hangi eko-terörist grubun işiydi acaba? Hangi hükümetin? Acaba bunu aşmak için kiminle iletişime geçmesi gerekecekti. İnsanların bu lanet şeylere ateş ettikleri videoları izlemişti.

Ama bu yeni güç alanı çevreci bir kaçığın –tehdit altındaki bölgeleri, ulusal parkları falan koruma altına alan– bir fantezisi değildi.

Gömleği terden sırılsıklam olmuş, yüzünü boncuk boncuk ter basmıştı ve güneşin yoğun ışınlarına rağmen vücudunu buz kesmişti. Casper gözlüğünü taktı ve göğe doğru baktı. Gözleri bir drone arıyordu. Burada yaşanan müdahale fazlasıyla kişiseldi, fazlasıyla spesifik. Biri izliyor, ayarlarla oynuyordu.

Ama yukarıda hiçbir şey göremedi ve düşündükçe, birinin kendisini izlediği düşüncesinin ne kadar saçma olduğunu fark etti. Kimsenin umurunda değildi, kimsenin umurunda olmamıştı hiç.

Alıcısı adamlarına bağırıyordu. Askerler kamyonetlerine tırmanırken silah kasaları öylece yerde duruyordu. Çoğu terk edilmiş bu mezradaki dip dibe birkaç binadan her yanı örtülü yaşlı bir kadın çıktı birinden. Kamyonetler gürültüyle çalışıp geriye dönerken kadın elini kaldırıp cihatçılara parmağını gösterdi. Artık her ne diye bağırdıysa lastiklerin gıcırtısı ve sıçrayan mıcırın içinde kayboldu sesi, kamyonetler kuzeye doğru kükrerken.

Casper dönüp şoförü Jamel'e baktı ve adamın hiç istifini bozmadan Land Rover'ın gölge yanına yaslandığını gördü. Yanına yürüdü ve "Hadi gidelim" dedi.

Doğrulan Jamel başıyla kasaları işaret etti.

"Bırak kalsınlar" dedi Casper yolcu koltuğunun olduğu yana yürürken. "Artık işe yaramazlar."

Land Rover'ın içinde yan yana oturuyorlardı az sonrasında.

"Nereye?" diye sordu Jamel.

"Hava alanına" diye yanıtladı Casper.

"Ne oldu?"

"Gökteki Göz, Jamel."

"Kimin gözü?"

Casper omuz silkti. "Tanrı'nın. Başmelek Mikail'in. Koyduğumun Marslılarının. Ne fark eder? Başka bir iş sahası bulmam lazım."

Jamel marşa bastı ve güneş gözlüklerini taktı. "İyi."

"Hiç de iyi değil."

"Çok da iyi" dedi Jamel, Casper'a bakarak. "Sen bir profesyonel pisliksin. Şu kurşunların seni öldürmemiş olmasına çok yazık." Aracı vitese taktı ve ileri doğru fırladılar. "Avusturalya'ya geri dön. Bir daha da buralara gelme."

"Korkusu kalmayınca, aklında ne varsa söyledi" dedi Casper, koltuğuna yaslanıp. "Cesur yeni dünyaya hoş geldin, Jamel."

"Profesyonel pislik" dedi Jamel, başıyla onaylayarak.

"Bakıyorum saygı son bulmuş" dedi Casper, iç çekerek. "Soru şu: Yerini ne alacak?" Göz ucuyla şoförüne bakıyordu. "Mesela sen. Onca nefret. Onca öfke. Bu duyguları ne yapacaksın, Jamel?"

Yol engebeliydi. Jamel fazla hızlı sürüyordu ama görünürde başka bir araç yoktu.

"Ben mi?" diye sordu Jamel. Omuzlarını silkti.

"İstesen beni arabaya almazdın" dedi Casper. "Sana mâni olamazdım."

"Doğru dedin."

"Ama öyle yapmadın. Hiçbir şey satamadım. Elimde para yok. Ceplerim bomboş. Sanırım fark etmişsindir bunu. Üsse döndüğümüzde sana ücretinin sadece yarısını ödeyebileceğimin farkındasın."

"Bu işin nasıl yürüdüğünü biliyorum" diyerek kabul etti söylenenleri.

"Bu pisliğin parasını almaya gönüllüydün. Ve görünen o ki hâlâ da gönüllüsün."

"Son bir kez, evet. Sonra gidiyorsun ve bir daha geri dönmüyorsun"

"Peki sen ne yapacaksın bundan sonra?"

Jamel'in yüzünde bir gülümseme belirdi aniden. "Sonra, göt lalesi, Jamel âlemlere akar."

Los Angeles, 25 Mayıs, 11:02

Hiçbir işin rast gitmediği bir yaşam sürmek kolay değildi. Öfkeli olmanın ilk kuralı öfkeli kalmaktı. Her şeye karşı. Anthony yedi yaşındayken babası evi terk etmişti. On yedi yaşına geldiğinde geri dönmüş, bir sene sonra yine tüymüştü. Şimdi hangi cehennemin dibindeydi acaba? Hiçbir yerde. Kadının biriyle, babasız büyüyecek bir dizi çocuk yapıyordu; çünkü terk etmek onun kanında vardı, can çıkar huy çıkmazdı ve ona tutulan kadınlar salağın önde gideniydiler.

Okul bir başka belaydı. Onu konuşmaya değmezdi. Bir önemi yoktu. Öğrenmesi gereken her şey sokaklardaydı zaten.

İşi kendi planlamamıştı. Lider de değildi ama yapması gerekeni biliyordu ve basit bir görevi vardı. Kapıdan ilk o girecek, kalın kabanının altından kocaman 357 kalibre tabancasını çıkarıp Stubbs'a, bankadaki tek güvenlik görevlisine doğrultacaktı. Hemen arkasından Jim Sticks vezne memurlarına doğru ilerleyip herkesin yere yatması için sağa sola bağıracaktı. Ardından Paulo gidip Stubbs'ın silahını alacaktı.

Yüzlerinde maskeler ve sırtlarında bol kabanlar vardı. Arabalarını bulabildikleri en yakın yere, hemen köşeye park etmişlerdi.

İşler daha en başından ters gitti. Anthony içeri daldı, hiçbir tarafta Stubbs'ı bulamayınca silahını sağa sola doğrultmaya başladı. Sonrasında Sticks bağıra çağıra içeri girdi ama maskenin sadece burun delikleri açık olduğu için söylediklerinden hiçbir şey anlaşılmadı. O sırada Stubbs çıka geldi personel tuvaletinden ve silahını çekti.

Paulo'nun 9mm'si, Anthony'nin hemen arkasında, kulaklarını sağır eden bir gürültüyle patladı. Stubbs dona kaldı, aşağı baktı, sonra bakışlarını karşıya yöneltti. Silahını çekti ve bir anda herkes ateş etmeye başladı. İlk atışıyla beraber silah geri teptiği gibi Anthony'nin elinden fırlıyordu neredeyse. Stubbs'la arasında üç metre yoktu ama nasıl olduysa adamı ıskalamıştı. Sticks herkese sıkıyor ama kimseyi vuramıyordu. Ön taraftaki cam kırıldı.

Çınlayan kulaklarıyla Anthony siren seslerini duydu. "Siktir et!" diye bağırdı. "Hadi gidelim! İş boka sardı! Hadi!"

Kapıya doğru geri çekildiler.

Stubbs dikilmiş izliyordu. Şarjörü boşaltmış ama kimseyi vuramamıştı; ki Stubbs'ın yapacağı iş değildi bu. Vietnam gazisi adamdı. "Hay sıçayım" dedi hatta Anthony arkasından takip eden Sticks ve Paulo ile kapıya vardığında, "Siz miydiniz? Sizi salaklar! Sticks, Paulo, Anthony. Evleriniz bir sokak ötede!"

"Kes lan sesini" diye bağırdı Sticks, Anthony'yi itekleyerek.

Hemen sonrasında dışarıda, Kaliforniya'nın parlak güneşinin altındaydılar ve polis arabaları bütün kaçış yollarını tıkamış, uzun namlulu silahlar bu üç gencin üzerine doğrultulmuştu.

Aniden Paulo kahkahaya boğuldu. "Bakın şimdi!" diye bağırdı ve silahını çekip ileri fırladı. Üzerine dalga dalga kurşun yağdı. Ama Paulo koşmaya devam etti bir yandan da gülerek. İki devriye arabası arasından geçti hızla koşarak. Polisler ona doğru yaklaştı. Ellerini uzattılar ve Paulo oracıkta yakalandı.

Anthony göreceğini görmüştü. Silahını yere attı ve ellerini havaya kaldırdı. Sticks küfrederek bankaya koştu.

Anthony, Stubbs'la tartışmalarını işitti ve sonra bir arbede oldu ve Sticks'in ciyaklaması duyuldu. Kapılar tekrar açıldığında Stubbs Sticks'i kafakola almış dışarı çıkarıyordu.

Hiçbir işin rast gitmediği bir yaşam sürmek kolay değildi ama Anthony artık bu duruma alışmıştı. Öfkeli olmak hayatı kolaylaştırıyordu. Polisler onu kızgın kaldırıma zorla yatırdığında aklından herkese ve her şeye saydırdı. Sonra kelepçeler takılırken, pütürlü kaldırımın sıcağını sol yanağında hissettiği sırada içinde bir şey koptu. Aniden rahatladı.

Yattığı yerden sokağın köşesini görebiliyordu. Bir çekicinin, barikatın hemen ötesindeki sokağa dönerken, arkasından kendi arabasını sürükleyişini içinde hiçbir his olmaksızın izledi.

Hemen sonrasında gülmeye başladı.

6

"Evreni ve tüm gerçekliği sadece akla dayalı, materyalist bir çerçeveden görmek insanın bir gözünü kör etmesine benzer. Yüzeyi görürsünüz yine ama derinlik algınızı tamamen kaybedersiniz."

Samantha August

Victoria, British Columbia, 24 Mayıs, 11:36

"Ronnie! Telefonun çalıyor!"

Ronald Carpenter haber akışına bakmaya devam etti. Ardı ardına imkânsız olayları izliyordu. Haber sunucularının elleri ayaklarına karışmış, iki lafı bir araya getiremez olmuşlardı ki bu pek de şaşırtıcı değildi zira söyleyecekleri şeyler aklın alacağı türden değildi.

Yine de, bir anlamda, öyleydi.

"Ronnie!"

"Tamam" dedi ucuna tünediği tembel koltuğundan doğrulurken. Telefonunu bıraktığı yemek masasına doğ-

ru yürürken mutfakta bulaşıkları yıkayan Emily'ye baktı göz ucuyla.

Telefonun melodisi tanıdık gelmedi hemen ama önceden duyduğu bir şeydi. Telefonu eline alıp kimin aradığını gördüğünde bu melodide kimin ısrar ettiğini hatırladı. Gördüğüne inanamayarak ve artan bir sevinçle telefona cevap verdi. "Sam. Sen misi–"

"Hayır. Özür dilerim" arayan bir erkekti. "Benim, Hamish... Sam'in eşi."

"Ah, tabii. Çağrı bilgisini görünce ben–"

"Eşimin diğer telefonlarından biri" diyerek durumu açıkladı Hamish. "Bak, ben pek... Gelmen mümkün mü acaba? Oturduğumuz yeri hatırlıyor musun?"

"Tabii ki" Ronald'ın gözü televizyona kaydı. "Ama işler çığırından çıkmış durumda bu aralar."

"Biliyorum."

"Sam'le mi ilgili?" diye sordu Ronald. "Bir şey mi duyd–"

"Ee... Evet. Ve hayır. Ama konuşmamız lazım ve bazı cevaplara ihtiyacım olabilir."

"Benden mi?" Başını kaldırıp baktı. Emily yemek odasına girdi; bir yandan da ıslak ellerini tişörtüne silerken. İşler karışınca Emily ev işi yapardı. Bir şeye sinirlenince, ev işi yapardı. Canı sıkılınca, ev işi...

"E, sen ağır bilimkurgu yazarısın, Ron. En azından Sam bana öyle demişti." Bir an tereddütte kaldı ve sonra "Şu anda olan biten her şey. Bütün dünyada olan biteni diyorum."

"İnan bana" dedi Ron, "böyle bir şey yazmak kimsenin aklına gelmezdi. Mümkün değil."

"Affedersin, ne demek istiyorsun?"

Gözlerini ovuşturdu, Emily'nin sessiz sorusuna omuzlarını silkerek cevap verdi. Kadın yukarı kata yöneldi, fethedecek başka bir oda arayışıyla. "Hamish. Güç alanları; gerçekleştirmesi imkân dahilinde olan şeylerdi. Her ne kadar zahmetli olsalar da halledilebilirdi. Ama bu şiddetin tamamen sonlandırılması, doğal saldırganlığı-

mızın engellenmesi... Bunlar çok büyük şeyler, anlatabiliyor muyum?"

"Yok, anladığımı sanmıyorum."

Ron'un bakışı televizyona yöneldi. Biri Beyrut'un harabelerinden bildiriyordu. Muhabirin arkasında sokağı dolduran bir kalabalık vardı. Elleri göğe uzanmış, parmakları açılmıştı. "Medeniyetten bahsediyorum Hamish, medeniyetin sonu gelecek. Görmüyor musun? Rekabetçiliğimizi, saldırganlığımızı dışa vurabileceğimiz kanallar tıkandı. Bizi, bir tür olarak, biz yapan sosyal, kültürel yollar... tıkanınca... e, doktor olan sensin. Bir düşün bakalım."

"Bence aralarında bir bağlantı var."

"Bağlant- Hm? Ha!" Ronald Carpenter oturma ihtiyacı hissetti aniden.

"Sam yaşıyor. Biliyorum yaşıyor" dedi Hamish. "Birkaç mesaj geldi telefonuma. Ron, gelebilir misin?"

"Hemen geliyorum."

•

Ron'un Samantha August ile tanışıklığı on seneyi aşıyordu. Ottawa'daki bir kongrede tanışmışlardı. Şöyle bir düşününce, Kanadalı bilim-kurgu yazarları küçük bir gruptan müteşekkildi. Aralarında sağlam yetenekler vardı: Sawyer, Spider Robinson, Watts, Gibson, Samantha August. Atwood'u saymaya gerek yok zira kendisi üyelik kartını ve gizli el sıkışma hareketini reddetmişti. Ronald Carpenter görece yeni dahil olmuştu gruba. Şimdilik sadece iki kitabı vardı ve üçüncüsü yoldaydı.

Sam biraz gözünü korkutan bir figür olmuştu başlarda. Keskin bir zihin, yakıcı bir zekâ, gözlerinde puslu bir ağırbaşlılık. Ama Ron'u sıcak bir şekilde karşılamış, çıkışını yaptığı askeri bilim-kurgu kitabına iltifatta bulunmuştu. Artık aynı New York'lu yayımcıyla çalışıyor ve sıklıkla bir kafede buluşup yazın ve yayım hakkında konuşuyorlardı.

Sam'in kayboluşu bir şok etkisi yaratmıştı. Ron kaçırılışın kayıtlarını izlemiş, en net kaynakların çözümlemesini yapmış ve bulutların içinden gelen aracın altını inceleyebilmek için ekran görüntüleri almıştı.

Olanlar fazla aşikâr gibiydi. Bugünlerde dijital montajla her şey yapılabiliyordu. Ne düşüneceğini şaşırmıştı. Hâlâ da aynı durumdaydı. Sam'in çarpık bir espri anlayışı vardı ama böyle bir gösteriye karışmış olabileceğini hayal dahi edemiyordu.

Sonraki günlerde gündem Sam'in kayboluşunun etrafındaki gizemden başka olaylara kaydı. Onu neler olduğuna dair düşünmeye sevk eden olaylar. Ama yine de garip bir şekilde, olan biteni Sam'in kayboluşuyla ilişkilendirmemişti hiç. Şimdi dönüp baktığında salaklığına sövüyordu.

Sam'in evinin garaj yoluna park etti arabasını. Hamish kapının ardında bekliyordu ve kapıyı açıp Ron'u içeri davet etti çabucak elini sıktıktan sonra.

Sam'in yokluğu koymuştu. Mutfağın ortasındaki tezgâhın üstünü dolduran dışarıdan söylenmiş yemek kutularının yanından geçip üstü kapalı verandaya doğru gittiler. Adam tıraşsızdı, bahçede çalışırken giyilecek türden kıyafetler vardı üstünde, ayağında terlikler.

"Hastalarımı naklediyorum" dedi Hamish otururken. Eliyle Ron'u da buyur etti. Aralarındaki sehpada bir şişe Glenfiddich viskisi ve iki bardak duruyordu. Hamish birer parmak viski koydu. "Kafamı toparlayamıyordum. Hastalarıma bir hayrım dokunmuyordu."

"Kısa mesajlardan bahsettin" dedi Ron bardağı alırken. "Sam'den geldikleri kesin mi?"

"Evet" Hamish doğrulup hırkasının cebini yokladı ve bir not defteri çıkardı. "Sadece ikimizin bildiği şeyler. Tamamı. Bu o. O yaşıyor" Defteri araladı ve ilk sayfaya baktı.

"Bu harika Hamish. Öyle rahatladım ki... O UFO videoları... Bu tarz şeyler hakkında yazmak başka..." sözle-

ri yarıda kesildi ekleyecek başka bir şeyi olmadığını fark edince.

Hamish okuma gözlüğünü takıp defteri incelemeye devam etti. "Kişisel kısımları yazmadım." Duraksadı ve gözlüğün üzerinden Ron'a baktı. "Sam yukarıda bir yerde, Ronald. Bir araçta. O ve bir çeşit yapay zekâ baş başa."

Ron'un ağzı kurumuştu. Viskiyi yudumlarken eli titriyordu. "Başka kaçırma haberleri de geldi..."

"Uydurma haberler" dedi Hamish. "Düzmece hepsi. Sam tek başına. Onu seçtiler."

"Seçtiler mi? Neden?"

"Görünüşe göre sanatçılara büyük değer veriyorlar."

Ron kaşlarını çattı. "Ne istiyorlarmış, imzasını mı?"

"Sanırım" diye girdi söze Hamish, "onların adına konuşmasını istiyorlar."

"Neyi bekliyorlar peki? Olan bitenden haberin var mı Hamish? Dışarıda neler olduğundan? Tüm saldırganlığın engellenmesi, bu her şeyi bilirlik, bu her şeye kadirlik. Sanki Tanrı bu uzaylılar. Bir kritik fark dışında."

Hamish'in yüzü asıldı. "Neymiş o fark?"

"Tanrı özgür iradeden yanadır. Bunlar... pek öyle değil."

Doktor bakışını kaçırdı ve sonra yine koltuğuna yaslandı defterinin kapağını yavaşça kaparken. "Durum" dedi, "imkânsız bir durum. Sam için. Anlamaya çalışıyorum ama bu çok zor."

"O konuda yalnız değilsin" dedi Ron. "Olanlar hepimizi felç etti. Kökten dinciler ve dünyanın sonunu, Kıyamet Günü'nü sayıklayanlar hariç." Ağız dolusu bir yudum aldı viskiden ve ardından derin bir iç çekti. "Ama asıl hükümetler... Elleri kolları bağlı. Çaresizler. Diğer yandan, mülteci kampları dolup taşıyor. Yaklaşan açlığa, hastalanan insanlara dair raporlar var. Olacağı buydu. Ve şimdi de sokakları basan kalabalıklar." Öne doğru eğildi. "Mesajlarına cevap yazabiliyor musun Hamish? Eğer onlar adına konuşacaksa bunu yakında yapsa iyi olur."

"Hayır" dedi Hamish. "Ona yazamıyorum. En azından öyle olduğunu sanıyorum. Denedim ama yazdıklarıma doğrudan karşılık vermedi. Çoğu... işte, şahsi şeylerdi."

"Zorla mı alıkonuluyor?"

"Öyle olmadığını söylüyor. İşlerin bir takvimi olduğunu, başka gezegenlerde bu işi daha önce de yaptıklarını söylüyor."

"Şimdiye kadar resmi temasta bulunmuş olmaları gerekiyordu" dedi Ron. "Ve bütün o hükümetlerin yaptığı açıklamaların tamamı göz boyamak için."

"Sam'in herhangi bir hükümetle konuştuğunu sanmıyorum" dedi Hamish.

Ron düşündü taşındı, bu olanları anlamlandırmaya çalışıyordu. Hamish'i uzun uzun süzdükten sonra "Bu verdiğin bilgilerle bir şey yapmam gerekir mi? Benden bunu mu istiyorsun? Çünkü eğer öyleyse, hiç kimsenin bana kulak vereceğini sanmam. Ayrıca internet çıldırmış durumda. Büyük sunucuların bile bazıları aşırı yüklenmiş durumda" dedi.

"Bence yardıma ihtiyacı var"

"Ne demek istiyorsun?"

"Biraz... Ön hazırlık yapılmasına..." Okuma gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu. "Aklı başında insanlar doğru düzgün anlamlar çıkarıyorlar. Yani daha ziyade demek istediğim, insanlar uzaylı bir varlığın bize karıştığından neredeyse kesin olarak bahsediyorlar."

Ronald başını salladı ve "Ana Yönerge buraya kadarmış" diye homurdandı. Hamish'in yüzündeki ifadeyi görünce açıkladı: "Uzay Yolu'nda federasyonun uyduğu karışmama protokolü. Hoş, Kirk'ü hiç durdurmamıştı... Neyse, önemli değil. Ama haklısın. Bunlar tartışılıyor."

Hamish bekledi.

"Ön hazırlık..." dedi Ron sesli düşünürken. "Sorunlu olurdu Hamish. Hepimiz haber kanallarının, kamera karşısında erimeyecek bütün bilim-kurgu yazarlarını yayına çağırmasını bekliyoruz. Fikirlerini sormalarını,

spekülasyona çanak tutmalarını. Histeri durulunca sıra buna gelecek. Ama benim anladığım tutarlı bir ifadeden bahsediyorsun sen. Böyle bir şansın eline geçeceğini sanmam.

"Eğer sen onlara bildirirsen Ron, Sam hakkında bildiklerini."

"Peki, Sam saygın biri. Ve bir de video blog'u var ama bazen bu onu hedef haline getiriyor. Sam asla sözünü sakınmaz." Öne doğru eğildi. "Hah! İşte bu olabilir."

"Affedersin, ne?"

"Başkasını değil de onu seçmeleri. Tanınmış biri, bilimkurgu camiasının dışında bile. Stephen King ya da Martin gibi. Tamam, belki o kadar büyük değil ama yine de oldukça büyük."

Hamish boşluğa bakıyordu. "Ne King'i ne de Martin'i bir uzaylı İlk Temas'ı için ideal bir sözcü olarak hayal edemedim."

Bir süre sonra Ron homurdandı. "Evet, bakış açını anlıyorum. Sam'i seçtiler. Başka bir bilimkurgu yazarını seçebilirlerdi ama seçmediler. Tanınan biri olduğu için, onu seçtiler. Ve dediğim gibi, alanında saygı gören biri o. Hâlâ başka yazarları da alıyorlar mıdır? Muhtemelen hayır, en azından şimdilik. Sorun şu ki niyetleri hakkında yeterince bilgiye sahip değiliz, halihazırda olmuş olanların dışında. Diğer bir deyişle eğer bu müdahaleyle –ve ardından geleceklerle– işbirliği içinde olursak bunun ihanet olup olmayacağıyla ilgili yeterince bilgimiz yok."

Hamish bakışlarını Ron'a kilitledi. "İhanet mi? Dur o zaman sana şunu sorayım. Gelen geliyor zaten. Aslına bakarsan geldi bile ve dünyadaki hiç kimse ardından neyin geleceği hakkında bir fikre sahip değil. Bu kaçınılmaz ve insanları 'alıştırsan' da alıştırmasan da bir şey fark etmeyecek zira bu... Uzaylılar bizim ne istediğimizle ya da neye ihtiyacımız olduğuyla hiç ilgilenmiyorlar." Söyleyeceğini söyledikten sonra yine koltuğuna yaslandı. Kaşlarını çatıp defterine baktı, kapağını açtı ve sayfaları

karıştırmaya başladı. Parmağını takıp, 'Bak burada. Sonrasında şöyle yazmış: 'Bu E.T.* ile müzakereye oturacak Siyah Giyen Adamlar yok. Dünya üzerinde kontrol hiç kimsenin elinde değil ve asıl tehlike de bundan ileri geliyor. İktidar simsarları panikleyecekler.'" Başını kaldırdı. "İşte bunları düşünüyorum Ronald. Küresel gelişmelerden bihaber değilim. Birkaç sene önce yetkililerin Occupy protestocularının üstüne nasıl bir şiddetle çöktüklerini hatırlıyorum. O hareketi -son derece doğru bir şekilde- kendi iktidar yapılarına karşı ciddi bir tehdit olarak algıladılar. Kendilerini harekete eklemleyip hareketi asimile edemezlerdi, o yüzden hareketi ezdiler. Ve ABD de son iki seçimde olanları da hepimiz biliyoruz."

Ron Hamish'i süzdü uzunca bir süre ve derin bir iç çekti. "Sam haklı, Hamish. Uzaylıların teşkil ettiği tehdidi boş ver. İktidar simsarları şu anda donlarına doldurıyor olmalı. Durumun kontrolü ellerinde değil; karşılarında ne satın alabilecekleri bir hükümet, ne kulağına fısıldayabilecekleri bir bürokrat ne de kararını etkileyebilecekleri bir hâkim var."

"Ve buna rağmen" dedi Hamish, "tüm şiddet durmuş durumda."

"Ve 'şiddet'in oldukça geniş bir tanımıyla" diye ekledi Ron.

"Hidrolik kırma yöntemiyle yapılan madencilik faaliyetleri durdu, Katran Kumları da öyle. Ve çevreye yönelik tüm o saldırılar, yasadışı ağaç kesimi, avcılık, madencilik ve diğer hepsi."

"Peki iktidarı elinde tutanlar şimdi ne yapacak Ronald?"

"Emin değilim. Borsaların da çökmesiyle–"

"Hayır" diyerek sözünü kesti Hamish. Defteri kaldırıp "Bak burada: 'Propaganda makinesine dikkat edin. Medya, *Yüzde Bir*'in elinde. Bilgiyi onlar kontrol ediyor. Saldırılara karşı uyanık olun.'"

* Extra-Terrestrial, Tr. Dünya-dışı (varlık). (ç.n.)

"Hmm, toplumu bir korku sarmalına itecekler. Büyük Medya'nın yardımına gerek kalmaksızın gerçekleşiyor bu zaten."

"Buna karşı durmak gerek" dedi Hamish "Aklın sesi–"

Roland acı bir kahkaha attı. "Benim düşüncem değişmiş değil. Yeterince bilgiye sahip değiliz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tamam, Hamish, bir kez daha gözden geçirelim. Sam onlarca şahidin gözü önünde kaçırıldı. Ve haklısın bu gözümüze sokulan bir ikaz işaretiydi. UFO radarda takip edildi mi? Ben buna dair bir resmi açıklama görmedim. Peki ya sen?"

"Hayır" diye cevapladı Hamish. "Öyle bir şey olmadı. Sadece polisin açtığı bir dosya. Hepsi o..."

"Kimsenin rahatsız edici soruları sormaması... En azından halka açık olarak. Askeriyemizin sarsıldığını sanıyorum yine de. Peki o zaman. Kaçırma... Ama bildiğimiz başka bir iletişim yok."

"Sam'e göre, öyle."

Ron bir süre düşündü taşındı, elinde viski bardağı, gözlerinde salladıkça bardağın içinde dolanan kehribar renkli sıvı. Sonunda başını salladı ve tekrar yukarı baktı. "Tamam. Yani. Kaçırma. Sonraki hamleleri koca kara ve deniz alanlarını insan erişimine kapamak. Bu alanların seçimindeki kriter tehlike altındaki eko sistemlerin korunması ve onarımı gibi duruyor. İnsanların dışlanması bir yan etki sanki." Duraksadı. "Ama belki de değildir. Belki bu ikisi alakalıdır."

"Alakalı tabii ki" dedi Hamish, alttan alta bir öfkeyle. "Bu ekosistemleri kim tehdit ediyordu? Biz."

"Bu bir uyarı tokadıydı."

"Dahası" diye üsteledi Hamish, "bu ekosistemlerin muhafaza edilmesi ve korunması sorumluluğu bizim elimizden alındı." Mavi gözleri Ronald'a kilitlenmişti. "Bir süredir gözleniyor olduğumuzu varsaymalıyız. Oldukça uzun bir süredir. Ve uzaylılar da topladıkları kanıtlara dayanarak eyleme geçmeyi tercih ettiler."

"Ve bu kanıtlardan çıkardıkları sonuçlara dayanarak..." diye bitirdi Ron başını sallayarak. Hafif bir ürperdi hissetti içinde, belki de bir heyecan. "Bu açılış hamlesi, güç alanları, bize olan güvensizliklerinin bir göstergesi. Ve" diye ekledi hemen ardından, "gezegeni insanlıktan daha çok önemsediklerinin."

Hamish parmağını Ronald'a uzattı sanki bu kavramı raptiyeyle tuttumak istiyormuşçasına ve ardından defterine bir şeyler karalamaya başladı. "Kesinlikle, Ronald, peki sonra?"

"Sonra... Silahlarımızı aldılar. Bıçaklarımızı, yumruklarımızı..."

"Nükleer silahlarımız, tanklarımız, savaş uçaklarımız, füzelerimiz, dronelarımız hepsi hurda oldu."

"Muhtemelen" dedi Ronald. "Hiç kimse öyle bir açıklamada bulunmadı. Ama zaten bulunmazlardı değil mi?"

"Sınırlar korunamadığı zaman ne olur?" diye sordu Hamish bir yandan yazmaya devam ederken, "İnsanların hareket edişini durduramadığın zaman? Oradan buraya?"

"Kudüs'te yerleşim alanları arasındaki ayrım yerle bir oldu" dedi Ron. "Kimse kimseyi engelleyemiyor. Aynı şekilde kimse de kimseye zarar veremiyor. Pek çok tartışma yaşandı, karşılıklı atışmalar. Bir dolu küfürleşme ve parmak sallama. Ama hepsi suya düştü zira hiçbir şeyi başlatamadı, hiçbir yere varmadı. Hepsi boşa harcanan nefesten ibaretti. Bir grup insan askerlere doğru hamle yapsa da birbirlerine erişemiyorlar."

"Bu kuralların sofistike bir yanı var" dedi Hamish.

"Öyle, değil mi? Doğru, şiddet seçeneği ortadan kaldırılmış durumda. Tüm dünya üzerinde, bütün o savaş halindeki ideolojiler, şimdi kendilerine soruyorlar *'ne yapacağız şimdi? Savaşmamıza izin verilmeyen bir mücadeleyi nasıl kazanacağız?"*

"Şiddet karşıtı bu kuralın bir istisnası var" dedi Hamish.

Kaşlarını kaldırdı Ron "Öyle mi?"

Hamish bir kez daha gözlüğünü çıkardı "İntihar".

"Ne? Yani cidden? Emin misin?"

"Doktor olduğumu unuttun galiba? Birkaç kişiyi aradım ve bilgiyi doğruladım. Daha dün, Lahore'daki bir intihar bombacısıydı dikkatimi çeken. Kalabalık bir camideydi ama patlama sadece onu yok etti. Adamın etrafını saran güç alanının dışına ses bile yansımadı. Bir ışık parladı ve sonrasında et, kemik ve saç parçaları döküldü sadece. Yani, şiddet ama kendine uygulanan şiddet."

"O haberi kaçırmışım" dedi Ronald.

"Acil servisten tanıdığım birkaç kişiyi aradım. İntiharlar devam etmiş. Görünen o ki insanların kendilerine uyguladıkları şiddete müsaade var."

"Ama bütün intihar girişimlerinde insanlar kendilerini gerçekten öldürmek istemezler değil mi?"

Hamish omuz silkti, ifadesi kasvetliydi. "İlk yardım ekiplerinin başarılı bir müdahalesi olmamış son yetmiş iki saat içinde, ne burada ne de Vancouver ya da Calgary'de. Şimdilik buraları soruşturabildim."

"Peki ya yanlışlıkla aşırı doz alınan vakalar?"

"Bir şey söylemek için daha çok erken. Veriler muğlak. Hastanın intihar ettikten hemen sonra pişman olduğu bir vakada tıbbi müdahale gerçekleşmiş. Duruma ne dışarıdan engellemede bulunulmuş ne de karışılmış. Vancouver merkez hastanesinde dün gece..."

Ron yüzünü ovuşturdu. Viski kendini hissettiriyordu. Öğlen yemeği yemeyi unutmuştu. "Olayların ilerleyişini düşünmeye çalışalım. Kaçırma, güç alanları, şiddetsizlik. Eli kolu bağlı haldeyiz. Eğer şimdi dünyaya el koymak için inseler, bütün dünya çapında, elimizde pasif direnişten, kitlesel sivil itaatsizlikten başka seçenek kalmaz."

"Umalım ki" dedi Hamish, "pasifizm buyruğu uzaylılar için de geçerli olsun."

"Lâkin, öyle olduğuna emin değilim. Şu güç alanları insanları dışarı sürdü. Belki bu esnada kimse fiziksel olarak yara almadı ama duygusal olarak yaralandılar."

"Havuç ve sopa" dedi Hamish. Yüzü gitgide daha fazla asılıyordu.

"Şiddetsizlik olayı oldukça acı bir havuç."

"Haşin sevgi."

Ron homurdandı. "Yani güç alanlarının 'sopa'sı, şiddetsizliğin şaibeli havucu... Mantıken bir başka 'sopa'nın yolda olması lazım."

"Ronald, bu yakıştırmalar kolayca tersine de çevrilebilir. Havuç korunan çevre ve onun yok olmaktan kurtarılan çeşitliliği, sopa da kendisine yönelttiği hariç insan kaynaklı şiddetin sona erdirilmesi. Ama bu da mutlak bir şiddetsizlik değil. Nihayetinde mezbahalar kalan besi hayvanlarını kesmeye devam ediyor. Ama denizde trol avcılığı durduruldu. Ekinler hâlâ hasat ediliyor ve bunun, özellikle de mekanize yöntemlerle yapıldığında, ne kadar yıkıcı etkileri olduğunu biliyorsun. Bunun yerine saldırgan içgüdülerimizin törpülenmesi olarak düşünsek daha doğru olur. Mutlak bir durum yok."

"İlginç. Ama haklı olduğun bir nokta var. Havuç-sopa metaforunu iki yönlü okuyabiliriz ki bu da bizi bir sonra gelecek hamle açısından bir çıkmaza sokar."

Hamish omuz silkti. "Eğer sopaysa, ne olacak? Daha ne edilebilir bize."

"İşgal. Çıkarma. Askerler... Yok, ne anlatıyorum ben. Askere falan ihtiyaçları yok. Eğer bizi bir şeye zorlamaya hazırlanmıyorlarsa ya da aksine araçlarla ineceklerse... Hay sıçayım, Hamish. Kötü bilim kurgunun bizi ne hale soktuğunu görüyor musun? Bu da saçma."

Ellerini kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok."

"Peki ya havuç?"

"Nerden başlasam?"

"Kesinlikle Ronald, sen olsan nereden başlardın?"

"Açları doyurmak, temiz su sağlamak, sağlık önlemleri, ilaç, barınak."

"Tüm bunları zaten yapabiliriz ama eksik olan şey irade."

Ronald uzunca bir süre boş boş baktı, sonra başını salladı. "Evet, anlıyorum. Anlıyorum. Havuç mu sopa mı? Bilemeyeceğiz, bilmemiz mümkün değil. Daha değil. Çünkü bir sonraki adımın bizden gelmesi bekleniyor."

"Peki şimdiki iktidar yapısı bu tür kurtuluş eylemlerini ne kadar iyi idare etti?" diye sordu Hamish. "*Yüzde Bir* servetini paylaşmakta ne kadar cömert davrandı. Sam bize bir propaganda, olan biten karşısında bir karşı-eylem uyarısında bulunuyor. İktidar simsarlarının kamuoyunu uzaylılara karşı kışkırtmak için kasten bir milyon köylüyü açlığa terk etme olasılığı nedir?"

Ron sıçradı ve arkasına yaslandı. "Hamish, sinizm bu yaptığın."

"Ronald, otuz altı yılımı tıbba verdim ben, Big Pharma'nın* avucunun içinde tuttuğu bir iş koluna. En kötü olasılığı düşünmek benim için hiç de abartılı değil. İnsanlar kullanılır dostum. Hayatlar harcanır. Bu makinanın asıl işlevi kendini beslemektir. Güncel veri ne söylüyor? Altmış dört insan dünyanın bütün zenginliğinin yarısına sahip, değil mi?"

"Eğer uzaylılar bizden, yerinden olan mültecilere doğru dürüst davranmamızı bekliyorsa, onları hayal kırıklığına uğratacağız. Böylelikle, bir diğer sopa kafamıza inecek."

"Ya da tersine" dedi Hamish. "Bizi gözetlediklerinden, işlerin nasıl yürüyeceğini biliyorlardır kesin. Asıl soru, kaybedilecek canları umursuyorlar mı? Özellikle de bu kayıplar varlıklarına karşı küresel bir tepkiye sebep olacakken."

"Yani öylece durup kendimize daha da derin bir suçluluk kuyusu kazmamıza seyirci mi kalacaklar? Bu... Gaddarca olurdu."

"Bizim insanların çektikleri cefayı kasten sömürmemiz kadar gaddarca değil kesinlikle."

"Beni de atma o torbanın içine! O altmış dört trilyonerin içinde kaç tane yazar var?"

* Tr. Büyük İlaç Sanayii. (ç.n.)

Hamish omuz silkti yine ama bir şey söylemedi.

Uzunca bir sürenin ardından Ronald "Kahven var mı? Bu halde araç kullanmamalıyım" dedi.

"Tabii ki. Taksi de çağırabilirim sana."

"Harika. Tamam, Hamish, meramını anladım. Olabildiğince çok meslektaşımla iletişime geçeceğim. Kelâmı yayacağım. Bir garantisi yok ama avantajımıza olan bir tek şey varsa o da yazarların çoğunun zehir gibi kafalı olmasıdır. Senin benim, bugün burada düşünebildiğimizden çok daha etraflıca, çok daha iyi düşünmüşlerdir."

"İyi. Dünyanın onlara ihtiyacı var, hem de hemen."

7

"Her kurgu yazarı bilir ki dileklerin gerçeğe dönüşmesi tehlikeli şeydir. Kendi hikâyenin kahramanı olmak kulağa hoş gelir ama sahici bir hikâyede, cehennem hemen köşe başındadır."

Samantha August

"Giysilerimi yıkamışsınız"

"Sen uyurken organik kirlilik ortadan kaldırıldı, doğrudur."

Sam yatağında doğruldu. "Artık uykum fazlasıyla kolay geliyor" dedi. "Bana bir şekilde ilaç veriyor olmalısınız. Bir çeşit sprey mi? Yoksa verdiğiniz yemeğin mi içinde? Hadi Âdem, itiraf et."

Odanın uzak ucunda yemeklerden önce ortaya çıkan sandalye ve masa belirdi. Üzerinde bir kahve semaveri, düz beyaz fincanla tabağı ve kaşığı, yanında bir şekerlik ve krema sürahisi. Ve sigara paketiyle çakmak.

Âdem cevabını vermeden önce kısa bir duraksama oldu, bu arada Sam kalktı ve çıplak halde masaya doğru yürüdü.

"Homeostatik mekanizmalarınızın etkinliklerini yitirmeye başladığı bir yaşa yaklaşıyorsunuz..."

"Gerçekten mi?" diyerek araya girdi "Hiç fark etmemiştim."

"Zannedersem bu sarkazm oluyor."

Sam bir sigara yaktı, sağ tarafındaki duvardaki dünya görüntüsünü incelerken fincandaki kahveden bir yudum aldı.

"Buna karşın" diye devam etti Âdem bir süre sonra "bünyenize sizin için özel hazırlanmış bir nano-paket takdim ettim. Artık önde gelen tüm salgı fonksiyonları ideal hallerinde, organlar çeşitli sağlık seviyelerine kavuşturuldu ve bünye çapında telomer bakımı ve düzenlemesi şu anda etkin."

Sam yavaşça fincanı masaya koydu. Artık dikkati ekrandaki mavi, beyaz, kahverengi dünyada değildi.

"Nabızda bir artış ve buna bağlı olarak tansiyonda bir yükselme tespit ediyorum."

"Önce bana sormalıydın" dedi Sam. Külü silkti ve sigaradan derin bir nefes çekti. Dumanı üfledi. "'Çeşitli sağlık seviyeleri' dedin. Bundan dolayı şu anda öksürmüyorum veya nikotinden rahatsız olmuyorum."

"Doğru. Uçucular, serbest radikaller, zehirli gazlar ve mineraller nano-paket için yakıt olarak kullanılıyorlar neyse ki. Dişlerinizdeki dolgular da öyle ama diş minesinin yenilenmesinin yavaş bir süreç olmasından dolayı bu sonraki işlem kademeli olarak gerçekleşiyor."

"Gerçekten mi? Peki, o nano-pakete söyle nikotinle kafeine dokunmasın yoksa darılırım."

"Bu bekleniyordu, özellikle de nikotinin etkin bir bilişsel performansı arttırıcı özelliğe sahip olması ve tahminen bunun faydalı olmasından ötürü."

"Âdem, *sadece* bana mı verdiniz?"

"Şu an için öyle. Aşağıdaki gezegende daha o aşamaya ulaşmadık."

"Peki ulaşacak mısınız? O aşamaya?"

"Müdahale Protokolü'nün aşamaları vardır ama detaylarının çok yönlü düşünülmesi gerekir. Şu anda kurduğumuz ilişkinin erken bir safhasındayız. Bununla beraber, eğer biz ve insanlar arasında iletişimi sağlayacaksan şahsi sağlığının önemli olduğu addedildi."

"Âdem, aşağıda yaptığınıza 'ilişki kurmak' demek mümkün mü gerçekten? Bizi kukla gibi itip kakmanıza *ilişki* denemez."

"Kahvenizi yeniden ısıtayım mı?"

"Hayır."

"Gözleminize kapsamlı bir cevabım olacak"

"Sonunda!" Ayağa kalktı. "Tamam o zaman, ben giyinirken sen de kahveyi ısıt tatlım. Ha, biraz da kızarmış ekmek istiyorum. Hafif tereyağlı. Ekşi maya ama ince kesilmiş olsun. Çenemi yerinden çıkaran o beş santimliklerden değil."

"Alt çene bağlarınız artık yerinden çıkmayacak."

Yatağın yakınındaki duvardan çıkmış rafın üzerinde duran giysilerine doğru yürüdü. "Ha, doğru. Artık okuma gözlüklerime ihtiyaç duymamamın sebebi de bu değil mi?" Giyinmeye başladı.

"Doğrultucu hacim basıncı ayarlamaları ve lenslerle alakalı kasların esnekliğinin sağlanması sayesinde odaklanma düzeltimi ayarlandı."

"Anladık. Gözlerimi düzeltmişsiniz. Ama lazerleri ve dahili hedefleme sistemini unutmuşsunuz."

"Bir pelerin ve renkli, dar bir kostüm de ister misin Samantha?"

"Hah! Espri anlayışı olan bir yapay zekâ." Sam masaya, kahvesinin ve artık masada olan kahvaltısının başına döndü.

Âdem başladı. "Türünüzün, gezegeninizdeki diğer türlerle arasındaki de bir *ilişki* kurma biçimidir. Besi

hayvanlarının, kümes hayvanlarının, sayısız bitkinin kontrol ve idaresi. Bunların hepsi üstenci bir ilişkiyi akla getirir ve bu ilişkide türünüz kendi ihtiyaçlarını bahsi geçen türlerin ihtiyaçlarından yukarıda konumlandırır. Bu ilişkinin doğası -hayvanların avlanmasından zararlıların defedilmesine, otların yolunmasından böceklerin zehirlenmesine ve bakterilerin dezenfekte edilmesine- gezegeninizde yaşayan diğer tüm yaşam formlarının neredeyse tamamı için de geçerlidir."

"Tarif ettiğin şeylerin hepsi bizim hayatta kalmamızı sağlayan şeyler" diye yanıtladı Sam. "Temel ihtiyaçlar ve onları kontrol ve idare edebilmek için gerekli organizasyon. Bunu aşmanın bir yolu yok."

"Katılıyorum, bir noktaya kadar. Ama bu yaşam formlarına, özellikle de çektikleri ıstıraba dair hassasiyetiniz nerede?"

"Dur bakalım" dedi Sam ağzında koca bir ekmek parçasıyla "diğer medeniyetlerin aynı ihtiyaçlara sahip olmadığını mı söylüyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Yırtıcı* tabiata sahip çoğu tür için başarılı bir uzaya yayılma sürecini bir paradigma kayması takip eder hemen. Bu, tabii ki kıtlığın son bulmasıyla ilintilidir zira yıldızlar arası seyahat için gerekli teknoloji, atomik ve moleküler yeniden yapılandırma teknolojilerine bağlı olarak ilerler. Her halükârda" diye devam etti Âdem, Sam araya girmeye fırsat bulamadan "düşünsel yapının değişimi, kuşkusuz ki bilinçli türlerin evrimindeki en köklü hadisedir."

"Demin 'bazı' yırtıcı türler dedin."

"Evet. Lâkin, yırtıcılığın başka şekilleri de vardır ama bu konu, acil olmakla beraber, yaklaşan bazı olayları beklemek zorunda. Şimdi burada, Dünya'daki duruma ve benim soruma dönersek. Dünya'daki diğer dünyalı yaşam formlarına gösterdiğiniz özen nerede, özellikle de halihazırda çektikleri acılara dair?"

* Predatory: Yırtıcı (hayvan), talancı, yağmacı. (ç.n.)

Sam bir iç çekti. "Kabul" dedi, "tarım işletmeleri insani özen gösterme konusunda geri kalmış durumda. Ama siz bile durumun değiştiğini görebiliyorsunuzdur."

"Durumun değişmesini geciktiren ne Samantha? Eğer diğer yaşam formları görmezden gelinemez acılar çekmekte ise geniş çaplı değişim neden hâlâ gerçekleşmedi?"

"Çünkü verimlilik işletmelerin işine geliyor."

"Ve verimlilik, bu bağlamda, ön görülebilir bir şekilde ve fazlasıyla karşılanan temel ihtiyaçların ötesine taşıyor, doğru mu? Verimlilik, bu bağlamda, düşünüşte bilişsel bir değişimi gerektiriyor. Dünyalı yaşam formları ağırlıklarına, niteliklerine, çeşitliliklerine göre tanzim edilip fiyatlandırılıp tüketim birimlerine indirgenerek çektikleri acılar görmezden geliniyor. Sadece evcilleştirilmiş hayvan türlerinin çektikleri acılar da değil, aynı zamanda dolaylı olarak –mesela tarla arazisi açmak, bataklık kurutmak, ormansızlaştırmak neticesinde– yaban hayatın çektiği acılar."

"Eh, al sana kapitalizm" dedi Sam omuz silkerek. "Ekonomi, aslında sahip olmadığımız –sadece sahip olduğumuzu varsaydığımız– şeyler üzerine bir değer sistemi tatbik etmemiz maksadıyla kapsayıcı dilden dışlayıcı dile dönülmesidir. Toprak, su, hayvanlar, bitkiler, birbirimiz, emeğimiz, ilgilerimiz, beğenilerimiz, isteklerimiz, ihtiyaçlarımız..." Eline bir başka ekmek dilimini aldı ve bir süre inceledi. "Her insan topluluğu medeniyetin karmaşasıyla baş etmenin tek yolunun her şeyi kategorilere ayırmak olduğu bir eşiğe gelmiştir. Eminim senin üç uzaylı türü de aynı yollardan geçmiştir."

"İlişkiden bahsediyorduk değil mi?"

"Bizim inekler, koyunlar, domuzlarla kurduğumuz, üstenci ilişkinin aynısını bize uyguluyorsunuz yani. Dünya'da yaptıklarınıza bakılınca, oldukça isabetli bu söylediğim. Beni rahatsız eden şey, işte gördüğün üzere; biz inekleri, koyunları, domuzları öldürüp yiyoruz."

"Onların çektikleri acıları görmezden gelmeye çalışarak."

"Bu sizi bizden iyi yapmaz." Bıraktığı dilim elinden tabağa düştü. "Kararsızım, biliyorsun. Adınıza konuşmak konusunda."

"Evet ve ben daha Müdahale'mizin tabiatıyla ilgili seni yeterince bilgilendirmedim."

"Sen ağzı sıkı davrandın diyelim Âdem ve ben de ağzından laf almak için uğraşmak zorunda kalıyorum."

"İlişkinin merkezinde yer alan" dedi Âdem "felsefi temel taşlar var. İnsanların şefkat yetisi varken ekonomik verimlilik bu yetiyi nasıl oldu da ezip geçti? Belki de sizin için daha önemlisi, şefkat hissini tecrit etmiş bir türün, bir medeniyetin üzerinde nasıl bir manevi etki oluşur?"

"Manevi mi?"

"Peki, psikolojik diyelim."

"Sanırım, oluşan etki, şefkat yollarını kapama, seçici olma alışkanlığının gelişimi. Ama bunu topluca yapmıyoruz; kültürel adetler ve tabularca belirlenen genel bir çerçeve içinde bireysel olarak yapıyoruz."

"Vejetaryenlerin et tüketmeye etik olarak karşı çıkması bundan ileri geliyor."

Sam homurdanarak güldü. "Bak, bir vejetaryen tadını sevmediği için et yemediğini söylediğinde, bununla bir derdim olmuyor. Damak zevki kişiseldir ve vazgeçilmez bir haktır. Ama o etik argümanın tamamı bana ters geliyor. Tarımdan dolayı yeryüzünden silinmiş ve silinmekte olan yaban hayvanların sayısı, avlanan ya da kesilen hayvanlarının sayısından fazladır ve fazla olacaktır. Yani ölü hayvanlar defaten ortadan kaldırılmış olur ve bazı açılardan, biz onları yemediğimiz için, çok daha korkunç şekillerde. Bunun üstüne zalimliğe karşı söylem geliştirmek safsatadır sadece."

"Modern besicilik sektörünün insanlık dışı eylemlerine rağmen mi?"

"O zaman döndün dolaştın seçici şefkate geri geldin" dedi Sam. "Bir yandan mezbahaları ve endüstriyel çiftlikleri lanetle; diğer yandan Brezilya yağmur ormanlarının kesilmesiyle açılan kocaman bir tarladan gelen soya fasulyesi macununu mideye indir."

"Hemfikiriz" dedi Âdem. "'İlişki' mefhumunu bir kez daha düşünsek mi?"

"Buyur." Sam biraz daha kahve yudumladı. Kahve hâlâ sıcaktı, imkânsız olsa da. "Ama sırf bilesin diye söylüyorum, bana şu verdiğin –ne demiştin adına– nano-paket miydi? Bana danışmadan bünyeme katman kendimi hormonlarla ve antibiyotiklerle şişirilmiş bir dana gibi hissettiriyor."

"Hakikaten, insanlar hayvanların iznini alıyor mu hiç?"

"Bir de neden sizin sözcünüz olmak konusunda tereddüt ettiğimi merak ediyorsun."

"Hiç de değil. Paradigma kaymaları, ezici bir çoğunlukla, aniden oluyormuş gibi görünebilir; lâkin aslında temel felsefi kaidelerin, amansız da olsa, aşamalı olarak değişmesine dayanırlar."

"Bu nano-paket, başka ne işe yarıyor? Telomerlerden bahsettin. Yaşlanmam durdu mu o zaman?"

"Pek çok açıdan, içsel ve seçmeli olarak, yaşlanma süreciniz, her bir organın etkinliğinin artırılması ile tersine çevrildi ki bu sizin yaşınızda DNA onarımını gerektirir. Saati geri almak da diyebiliriz."

"Bizi ölümsüz yapamazsınız Âdem. Yani belki de yapabilirsiniz ama sakın yapmayın."

"Evet yapabiliriz yani sonlu biyolojik varlıkların ölümsüzlüğe yaklaşabileceği noktaya kadar. Ve tabii ki hayır, bunu yapmayacağız. Bununla beraber, nano-paketlerin küresel uygulamasıyla devam edersek..."

Masaya yumruklarını vurdu. "Dünya'nın biyomunun içine sıçarsınız. Nasıl olur da bunun farkında olmazsınız? Sadece insanlara mı vereceksiniz? Ya diğer yaşam form-

ları? Balinalar, yarasalar, köpekler, balıklar? Ateş karıncaları, kanatlı karıncalar, sıtma virüsleri? Yani, ne zıkkımdır bu nano-paket? Çevreye saçıldığında ne olur? Ve kesinlikle saçılacaktır!"

Âdem bir süre sessiz kaldı ve sonrasında "O zaman, şu an için Dünya dediğiniz gezegenle sınırlı olan, belirli ve tanımlı bir biyom içindeki insanlığın tabiatını anlıyorsun. Biz de öyle düşünüyorduk. Mesela, ilaç sanayiinizin baltalayıcı çabalarına rağmen, yaşam formlarını etkileyen neredeyse tüm hastalıkların etkin tedavileri ve şifaları küresel biyomunuzun içinde mevcut. Ve bu, tabii ki şans eseri değil" dedi yapay zekâ.

Konunun aniden değişmesi Sam'i bir süre şaşkın bir halde bıraktı ve sonra kaşlarını çattı. "Eşim ara sıra çıtlatır ama sağlık sektöründe çalışan biri için bile bu emin olunan değil şüphe duyulan bir şey daha çok. Baltalanan tedaviler ha? Eh, sebepler yeterince açık. Eğer bir şeyin yapayını yapamazsanız onun patentini de alamazsınız ve eğer patentini alamayacaksanız araştırmaya milyonlar harcamanın bir anlamı kalmaz. Ve tedavi ya da şifa doğal dünyada bulunduğunda, ilaç sanayiinin çabaları ve gecikmeler üretilecek bir muadilinin ya da en azından aynı işi görecek bir yapayının araştırılmasıyla alakalıdır."

"Bu türden yıkıcı faaliyetler aslında fazla bir öneme sahip değil" dedi Âdem ardından. "Yaklaşmakta olan daha büyük tehlikeler var. Müsaade edersen araya gireceğim."

"Tabii, buyur. Başımı şu ankinden daha hızlı döndürebileceğini sanmıyorum."

"Her tekil, müstakil organizma için iki risk kaynağı olduğunu aklından çıkarma Samantha. Biri harici. Yani gezegenler ve yıldızlar arasındaki uzay. Dünyadaki yaşamın tohumu yaklaşık dört milyar yıl önce uzaydan geldi. Kuyruklu yıldızlara ait buz ve molozlar temel yaşam formlarıyla doludur aslında, özellikle de bakteriler, algler, virüsler ve retrovirüsler. Bu galakside ve muhtemelen

tüm evrende yaşamın çoğunlukla böyle yayıldığı görülmekte. Sizin inancınızın aksine uzay ne boşluktan ibaret ne de cansız. Bu yüzden gezegeniniz dıştan gelen enfeksiyonlarla sürekli bir mücadele içinde. Ama sağlıklı bir biyom sağlam bir bağışıklık sistemi olan –ve yabancı bulaşıcı istilaları karşılayabilecek uyum sağlama kapasitesine sahip bir– biyomdur."

"Hasiktir."

"Diğer risk dahilidir. Bir biyom aşırı kirlilik sebebiyle kendini hasta ettiğinde ortaya çıkar. Burada vardığım noktanın aşikâr olduğunu sanıyorum Samantha. Gezegeninizi ne kadar hasta ederseniz uzaydan gelen enfeksiyonlar da o kadar büyük bir tehdit oluşturur."

"Gerçekten de kafamızı kuma gömmüşüz" dedi Sam. "Her ne kadar bilimsel uzlaşı bunu göz ardı etmiş olsa da uzaylı yağmura dair birçok kanıt var zaten."

"Sebebini biliyor musun?"

"Belki" Bir süre düşündü. "Tamam, şöyle bir şey olabilir: Atmosferimizin ötesindeki her şeyin yaşama düşman, saldırgan ve ölümcül –ve bu yüzden de yaşam açısından boş olduğu– düşüncesinde huzur veren bir yan var. Bu inanç bize güvenli bir koza hissi sağlıyor."

"Evet" dedi Âdem. "Öyle olsa gerek. Otuz bir saat önce sana açıkladığım –gezegeninizi genişletilmiş yapıma asimile ettiğim, hem otonom hem de yönlendirmeli irademe tabi kıldığım– birleşim prensibini düşün. Gezegeniniz de çok benzer bir şeyi kendi kendine yapmakta, hem de binlerce yıl öncesinden beri, yaşamın ilk tomurcuklanmasıyla başlayan ve bugüne kadar süren bir süreçte. Yaşamın kendisi için zaruri bir şart bu."

Sam başıyla onayladı. "Doğru, Lovelock'ın gezegeni tekil bir yaşam formu olarak tanımladığı Gaia Hipotezine aşinayım. Ama aynı zamanda karmaşık yaşamın evriminin bir amaca, gezegenin kendisinin bilinçli hale gelmesine, yönelik olduğunu öne sürer ki gezegenimiz biz insanlar sayesinde bilinçli bir hal almıştır."

"Evet ve buna uygun olarak, tıpkı vücudun içsel dengelemesi gibi gezegenin de bir bütün olarak benzer bir öz-dengeleme sistemiyle çalışıyor olması sizi şaşırtmamalı."

"Peki o zaman ne demeye durumun ayırdına varmamız için bizi kendi halimize bırakmadınız? Tüm bunları kendi kendimize anlasaydık. Tabii, anlıyorum. Şu koza. Dışarıdan tamamen izole olduğumuza dair kendimize söylemeyi sevdiğimiz yalanlar. Yani, kafamıza yağan onca şeye rağmen sağlık sistemimiz bizi hayatta tutmayı başarıyor hâlâ. Eh, en azından çoğumuzu."

"Gaia Hipotezi herkesçe anlaşılan ve gezegeninizin yapısı ve içindeki tüm zaruri etmenlerin öz-bakımı hususunda atıfta bulunulan bir kavram mı?"

"Yok, kesinlikle değil."

"O zaman gezegeninizin bilincinin daha olgunlaşmadığı söylenemez mi? Gençlerin -gerçekdışı bir tavırla, tersine onca kanıt varken- ölümsüz olduklarını sanmalarında karakterize edilebilecek şekilde, kendini yok etmeye yönelik eski alışkanlıklarından insanlığın daha yetişkinliğin beraberinde getirdiği sorumluluğu kavrayamamış olduğu anlaşılmıyor mu? Samantha, her yaşam türünde, yetişkinliğe varması beklenenden daha fazla yavru üretilir. Olgunluk öncesi dönemde tüm canlılar -ava kurban gitme, ölüme sebebiyet verebilecek yanlış kararlar, kardeş rekabeti, zorlu çevre koşullarının yıpratıcı etkisi, yeterli biyolojik olanaksızlıklar gibi- risklerle karşı karşıyadır."

"Devam et" dedi Sam fısıldarcasına, yavaş yavaş aymaya başladığı sırada.

"Şimdi" dedi Âdem "bu mefhumu risk altındaki çocuk yaşam formlarına genişlet. Ölçeği de genişlet ki üzerinde yaşam olan tekil gezegenler olarak tanımlanmış tekil biyomlar çöplükteki çocukları -galaksinin herhangi bir bölgesindeki bir akraba dizisini- temsil etsin. Çoğu karmaşık yaşam formu gençleri -doğrudan ebeveynleri ya

da cemiyetleri tarafından- gösterilen özen ile karakterize edilirler."

"Peki siz hangisisiniz Âdem? Yani senin üç uzaylı medeniyetini kastediyorum. Ebeveyn mi yoksa cemiyet mi?"

"Benzetimin o kadar doğrudan olmasını planlamamıştım" diye yanıtladı yapay zekâ. "Ama -muğlak da olsa- belirgin davranış sınıflandırması aramanı anlıyorum. Bu doğrultuda, bizi bir cemiyet olarak düşünebilirsin."

"Anlıyorum. Galaksinin bu bölgesinin üyeleri olarak..."

"Evet. Her ne kadar üç uzaylı medeniyetin orijininin içerlek, galaktik çekirdeğe yakın ve bölgenizin en ucunda olma özelliği ortak olsa da... Yine de galaksinin bu bölgesinde ebeveynlere -ya da en azından olası bakıcılara- has imtiyazlara sahibiz. Bu doğrultuda, yaşama gücünü göz önüne alan yasalarla hareket ediyoruz ve bu da herhangi bir tekil gezegensel yaşam formuna müdahalede bulunulup bulunulmayacağını belirlemede merkezi öneme sahip."

"Ve biz de anca geçer not aldık."

"Biyomunuz geçer notu rahatlıkla alıyor Samantha. İnsanlık tarafından karakterize edilen bilinci ise o kadar iyi bir sınav veremiyor."

"O yüzden siz de Dünya'ya beyin ameliyatı yapmaya karar verdiniz."

"Evet, öyle karar verdik."

"Ama Dünya, yeni bir bilincin yeşermesi için biraz fazla yaşlı."

"Doğru, özellikle de şu andaki kaynakların tükenmişlik seviyesi dikkate alınınca."

"Çok daha önce müdahale edebilirdiniz, gerçi. Mesela, ne bileyim, milattan önce beşinci yüzyılda. Tabii eğer o sıralar bize dikkat etmiyorduysanız ya da teknolojik açıdan yeterince ilerlemiş değildiyseniz."

"Son söylediğin değil, seni temin ederim. Ama Müdahale'nin açmazı da burada yatıyor Samantha. Ço-

cuğa biraz inancımız olmalı. Gerçi M.Ö. 5. yüzyıl tercihin ilginç."

Sam homurdandı sigara paketine uzanırken. "İlk defa başı -yani insanlığı- vücuttan -yani doğadan- kopardığımız zamanlar."

"Evet. Geçmişe bakınca, kendi kafanızı kesmenizin getireceği nihai kaderi tespit etmiş olmamız gerekirdi."

"Sıçıp sıvamamızı yüzlerce yıl boyunca dışarıdan izlediniz o zaman. Ve yine de bir şey yapmadınız."

"Bir paradigma kaymasının yaşanabileceği pek çok dönem yaşandı Samanta. Ancak kitlesel sanayileşme sonrasında belli ekonomik prensipler yükselişe geçti ve ardından gelecek olanların tamamını şekillendirdi."

Başını salladı. Bakışları yine ekrandaki gezegene yönelmişti. "Yani senin nano-paket bütün hastalıklarımı iyileştirmeyecek."

"Bilakis ama düşündüğün anlamda değil. Gezegenin biyomu gibi insan vücudu da kendi kendini ayarlar ve kendi ile sınırlıdır. Senin nano-paketin bu ayarlamalar için en uygun iç koşulları sağlamakta. Mesela kanser gibi hastalıklar karşısında vücudun düzenli olarak bölünen hücrelerin içindeki hatalı kayıtları yok etmekte. Kanser ancak vücut stres altındaysa kendine yer edinebilir ve modern medeniyetinizde ne yazık ki pek çok stres kaynağı bulunmakta."

"Evet, biliyorum" dedi Sam. "Hamish buna odadaki altı kafalı fil diyor. Yaşam tarzı seçerken insanlar hiç olmadıkları kadar sağlıklılar; ama yine de modern çağda kanser bir salgın ve hiçbir azalma belirtisi göstermiyor."

"Biyomunuzu strese soktunuz, evet, onu toksinlerle kirlettiniz, kendi kendini ayarlama yetilerini bir bir ortadan kaldırıyordunuz. Bireysel alışkanlıklara karşı yürüttüğünüz topyekûn saldırı en iyi ihtimalle hedef saptırma, en kötü ihtimalle riyakârlık; zira sizi -ve sizinle beraber tüm biyomu- öldüren şey *medeniyetinizin* alışkanlıkları."

"Ama şimdi siz müdahale ettiniz."

"Evet, şimdi biz müdahale ettik."

"Çocuğun eline cetvelle vurulacak."

"Bu koşullar altında yaygın bir ilişki kurma biçimidir."

"Ya, bir siktir git Âdem" diye iç çekti Sam ama küfründe hiddet yoktu. Sigarasından son bir nefes çekti, sonra yere attı. "Dikkat etseniz iyi olur. Aşağıdaki o çocuk fena bir yaygara koparacak."

İkinci Aşama:
Uyarı Atışı
(Tefekkür)

8

Her akıl oyununda ortaya çıkan bir soru vardır:
Tam olarak ne kadar ileri gitmeye niyetlisin?
Samantha August

Ana ada ve yavrusu arasındaki dar geçit mangrovlarla doluydu. Evinin verandasında, tentenin gölgesi altında oturan Douglas Murdo'ya turkuaz sulardan çıkan uğursuz, sinir bozucu böcekler gibi görünüyorlardı. Hepsinin kesilmesini istemişti ama bahçe görevlisi küçük, yavru balıkların korunması için gerekli olduklarını söyleyip ağaçları kesmeyi reddetti. Ayrıca mangrovlar kasırgaların sebep olduğu zararları da azaltıyorlardı.

Douglas adamı kovdu ve şimdi başka bir bahçe görevlisi arıyordu. Bir şeyin yapılmasını istediğinde bunun gerçekleştirilmesini beklerdi. Sorgusuz, sualsiz. İnsanlara itaat etmeleri için para ödüyordu.

Sandalyesinde döndü, kendine bir bardak daha buzlu çay koymayı geçirdi aklından, sonra vazgeçti. Keten örtüyle kaplı sehpanın üzerindeki cep telefonuna ilişti gözü.

"Of, rahatla biraz Dougie" diye iç geçirdi Chrystal şezlongunda uzanırken. Güneşin altında çıplak yatıyordu. Denizde hiçbir tekne yoktu. Beliz Sahil Güvenlik devriyesi işini yapıyor, meraklı insanları Murdo'nun adasından uzak tutuyordu. "Vakti gelince arar." Kadının güneş gözlükleri adama değil güneşe bakıyordu. "Git bir yüz."

"Tabii!" diye çıkıştı. "Gidip bir yüzeyim, aradığında da telefonu açamayayım. Doğru tabii, çok mantıklı." Sakinlemek için derin bir nefes aldı. Bu yirmi dokuz yaşındaki modelle aklı için evlenmemişti nihayetinde.

Bir kez daha adamın öfkesini üzerine alınmamıştı ve oflamasını tekrarladı. "Of, iyi tamam. Otur ve kudur sen, tamam mı?"

"Seni getirmemeliydim" dedi.

"Sevgilim, Londra soğuk ve yağmurluydu. Burayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Adamın kadınla ilgili boş hayalleri yoktu. Kadın onunla parası ve o paranın getirdiği yaşam tarzı için evlenmişti. Adamın yetmiş üç yaşındaki bedeni ve sahip olduğu medya imparatorluğu anlaşmanın küçük harflerle yazılmış nahoş ayrıntılarıydı en fazla. Yine de bundan sağladığı bir tatmin vardı adamın. Şirketleri satın alabildiği kolaylıkla insanları da satın alabileceğini bilmekten ileri gelen bir tatmin. *Hem de göte benzer çirkinlikte bir surata sahip olmasına rağmen.*

"Bernard icabına bakıyor" diye devam etti kadın.

Douglas biraz durup düşündü: Acaba yaşlı adam öldükten sonra oğlunu mu sıraya koymuştu kadın; yoksa mirastan kendisine düşecek payı yeterli bulur muydu? Para her zaman gücü beraberinde getirmiyordu, bunun farkındaydı. Bazen de *işe yaramazlık* getiriyordu.

Modeller fena yaşlanır. Bunun ne bedenle ne yüzle ne de kişilikle alakası var. Bu, mesleğin kendisiyle ve mode-

lin en iyi zamanlarından kalan mükemmelleştirilmiş imajların yaşamasıyla alakalı. Bununla boy ölçüşmenin mümkünü yok. Ama şimdi, burada onunla beraberdi işte, kolunda o Kaliforniyalı kızla. Artık pek çekimlere gitmez olmuştu ve ayda yılda bir çalıyordu telefonu.

Adam bir dergi daha satın alabilirdi. Editöre "Ya Chrystal'ı kapak yaparsın ya gidersin" diyebilirdi. Kokain bile ısmarlayabilirdi.

Neyse, kadın Bernard'a kancayı takmak istiyor olabilirdi zira Bernard nüfuzun nasıl kullanılacağını iyi öğrenmişti ve babasının nüfuza dair becerisine sahipti. İşe yaramaz enkazın aksine.

Arkasındaki çift kanatlı kapı açıldı ve diğer oğlu Maxwell verandaya çıktı sallana sallana. Gitgide şişmanlıyordu; bu özelliğini, tıpkı tombul dudaklarından düşmeyen sırıtışı gibi, annesinden almıştı. Bir elinde bir tablet diğerindeyse –şimdiden eriyen dondurma içinde yüzen– bir kâse doğranmış ananas. "Ee" dedi, "ne zaman gidiyorsunuz?"

"Burada kalabiliyorsun" dedi Douglas, "çünkü buna izin veriyorum. Son baktığımda, ada hâlâ bana aitti. Tıpkı bu ev gibi." Eliyle işaret etti "Ve lagün ve yat ve helikopter ve diğer her şey gibi."

Maxwell'in gelişiyle Chrystal güneş gözlüğünü kaldırdı. "Dondurma mı o?"

"Aklından bile geçirme" dedi Douglas. "Şişmanlarsın. Tıpkı Max gibi. Şişman ve işe yaramaz."

Somurtarak güneş gözlüğünü indirdi Chrystal.

Maxwell tableti sehpaya atıp oturdu. Kâseyi şapur şupur kaşıklamaya başladı. "Jorgen yine tuvaleti kahverengine boyuyor" dedi ve homurdanarak güldü.

"Öff Max, iğrençsin."

Douglas'ın sağ kolu, Jorgen Pilby'ye tropik hava asla yaramazdı. "Hay sıçayım" dedi Douglas öfkeyle. "Geleli iki gün oldu. Ayaklanıp işe koşması lazım artık."

"Doğru" dedi Max, boş kâseyi bırakıp tablete uzanırken, "Gidip söyleyeyim ben o zaman. Hey, Jorgen, bir an önce iyileş. Sahibin öyle buyuruyor. Kâfi gelir kesin."

Ama Max kalkıp içeri yollanmadı. Onun yerine nette dolanmaya başladı.

"Bulaşma o saçmalıklara" dedi Douglas oğluna. Kendine biraz daha buzlu çay koydu.

"Nedenmiş o?" Max gülümseyerek baktı. "Daha hepsini kontrolün altına alamadığın için mi? Her bir medya kuruluşuna sahip olmadığın için mi? Ya da sunuculara? Hatta arama motorlarına bile? Ama dert etme, hepsi de senin gibi zaten. Hepiniz aynı cenahtansınız, hatta yatak arkadaşısınız falan. Haberleri idare ediyorsunuz. Ne olmuş, ne olmamış... Herkes neyi konuşacak, neleri hiç kimse konuşmayacak... Eh, bu tam olarak doğru değil. İnsanlar her bir boku konuşuyorlar ama o konuşmalar filtrelerden geçemiyor. Yani, babacığım, nedir senin derdin, tam olarak?"

"Hay sikeyim" dedi Douglas, "konuşma."

"Amanın" diye mırıldandı Maxwell tabletin ekranına dikkatle bakarken, "borsa darmaduman. Senetler çakılıyor. Döviz dalgalı, gelecekten bahsetmek mümkün değil. Eh, sanırım tüm bunları saklamanın bir yolu yok değil mi?"

"Seni salak, neden saklayayım?"

"Korku iyidir, değil mi? Her ne kadar servetin eriyor olsa da insanları korku sarsın diye kaybını sineye çekeceksin."

Chrystal güneş gözlüğünü kaldırdı ve başını çevirip göz ucuyla Douglas'a baktı. "Doğru mu bu Dougie?"

Hâlâ ona saldırabilen veya onunla alay edebilen, yaşamasına müsaade ettiği, az sayıdaki eleştirmeni onun "ölümün yüzü" gülümseyişini tasvir ederler: İnce, cansız, kurumuş dudakları gerilip "insan yiyen" dişlerini gösterir. Bu tasvir önceleri batmıştı ama Douglas o zamandan bu yana bu gülümseyişin ne kadar kullanışlı olabileceği-

ni kavradı. Bu yüzden şimdi eşine de aynı şekilde gülümsedi ve kadının gözlüğünü çabucak indirip yine güneşe doğru dönerek aniden geri çekilmesinden memnuniyet duydu.

"Ee" dedi Maxwell birkaç dakika sonra, "tüm o bilimkurgu yazarlarının yazdıklarına inanıyor musun? Evrende yalnız olmadığımıza, yukarıdaki artık her ne ise bizimle konuşmak istemediğine; ama şimdilik bize kadife eldivenlerle dokunduğuna? Ha, babacım? Kadife eldivenleri beğendin mi?"

"Seni ahmak" dedi Douglas. "Eğer ben batarsam sen de benimle beraber batarsın."

Maxwell güldü, arkasına yaslanıp bacaklarını uzatarak. Terliğinin altında ezdiği bir hamam böceğinin kalıntıları duruyordu hâlâ. Lanet böcekler. Onlardan kurtulmak imkânsızdı. Kaç kere ilaçlatmıştı bütün adayı? Bir sonraki erzak teslimatında her taraf yine böcek kaynıyordu.

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Yine mi birbirinizi yiyeceksiniz?" diye iç geçirdi Chrystal.

Adam kadına sardı. "Londra'ya geri dönsen ya sen, ha? Madem oradan o kadar nefret ediyorsun." Oğluna dönüp "Tüm bunlardan keyif alıyorsun değil mi?" dedi.

"Anlamıyorsun değil mi?"

Douglas'ın sesinin tonu duruldu. "Neyi anlamıyor muşum?"

Chrystal o tonu biliyordu. Bir anda ayaklandı; havlusunu, bikinisini, bluzunu topladı. Sonra hızla içeri geçti ve ardından kapıyı kapattı.

O tonu Max de bilirdi ama ondan kaçmışlığı yoktu hiç. Douglas bu sebepten en küçük oğlundan nefret ederdi.

"Tam gözünün içine bakan şeyi, babacım" dedi Max. "Sen ve medyayı kontrol eden o diğer hıyarlar... Hâlâ olanları idare edebileceğinizi sanıyorsunuz. Hâlâ işleri idare edebileceğinizi, insanların neleri bileceğine ve neleri bilmeyeceğine karar verebileceğinizi sanıyorsunuz;

kamuoyuna yön verebileceğinizi, cahil kitleyi istediğiniz şeye inandırabileceğinizi." Bir kez daha güldü ve elindeki tableti salladı. "Şiddetsizlik. Her yerde. Bak bakalım, acaba insanların bunu sizden duymaya -ya da duymamaya- ihtiyacı var mı? Zaten içinde yaşıyorlar."

"Hiçbir önemi yok" dedi Douglas. "Bana gösterdiğin yegâne şey, evlat, bu işi -benim ve Bernard'ın aksine- uzun uzadıya düşünmemiş olduğun. Senden fersah fersah ilerideyiz. Her zaman olduğu gibi."

"Öyle demek? Peki babacığım, lütfen aydınlat beni."

"Bu şiddetsizlik işinin insanları mutlu ettiğini mi sanıyorsun?"

"Güvende olduklarını hissettiriyor. Herkes. Güvende."

"Kime, neye karşı güvendeler?"

"Birbirlerine karşı, tabii ki."

Douglas başparmağını göğe doğru salladı. "Ama onlara karşı değil. Onlara karşı güvende değiliz, değil mi? Silahlar artık vurmuyor. Nükleer füzeler? İşe yaramıyorlar."

"İşe yaramıyorlar mı? Birisi denemiş mi?"

"Tabii ki birileri denedi! Kıtalar arası nükleer füzeler ateşlenemiyor bile. Anlıyor musun? Böcek gözlü uzaylılara karşı savunmasızız. Onlara karşı savaşamayız. Peki sırada ne var? Bizi köle mi edecekler?"

Max küçümserce gülümsedi. "Ee, o işler senden sorulur. Ve işte bu noktada yanılıyorsun. Eğer öyle yapmak isteseler şimdiye çoktan başlamışlardı. Bu şiddetsizlik işinin hemen ardından."

"Nedenmiş o?" Douglas bir açıklama bekliyordu.

Max tabletinin ekranına dokundu. "Bu bilimkurgu yazarlarını okuman lazım. En azından şimdiye kadar gerçekleşen olayları çözmüşler. Ve olan şey bir işgal değil babacığım."

"Soruma cevap vermedin. Neden?"

"Bizi neden şiddetsizlik işinin hemen ardından köleleştirmeye başlarlardı? Çünkü direnemeyecek kadar şoke

olmuş bir halde olurduk. Bu bizi itaatkâr kılardı. Dahası, bu yazarlara göre, ciddi bir direniş organize etmek için vaktimiz olmazdı."

Douglas onaylamaz bir jestle elini salladı. "Yanılıyorlar. Direniş kesinlikle gerçekleşecek. O yüzden, Max, arkana yaslan ve babanla müttefiklerinin işlerini yapışını izle. Kısa bir süre sonra küresel bir isyan patlayacak. Kimse bizi köle edemez. Ya özgürlük ya ölüm."

"Bu başlığı mı pompalayacaksınız?" Max babasına inanmaz gözlerle bakıyordu.

"Diren! Reddet! Dik dur, eğilme."

"İnsanı yakalayan bir tınısı var."

"Mesajı basit tutacaksın hep. Karmaşık fikirler insanları huzursuz eder. Karmaşık fikirler insanları düşünmeye sevk eder ve insanlar düşünmeyi sevmez. İşte bu yüzden biz onların yerine düşünüyoruz."

"Hepsi çok iyi hepsi çok güzel babacığım. Tabii mahalledeki tek borazan senin elinde olduğu sürece. Yoksa, gezegendeki mi demeliydim? Peki ya o uzaylılar? Onların ne düşündüğünü bildiğini iddia edemezsin ve şurası kesin ki *onlara* ne düşüneceklerini hayatta söyleyemezsin, değil mi?"

"Söyleyemez miyim acaba? Tüm insanlık sokakları doldurup yumruğunu yukarı doğru salladığı zaman? Ederimizden daha zahmetli olup olmadığımıza onlar karar verir artık."

"Ya da tam tersi: 'Amaan, siktir et, ver ölüm ışınını.'"

Douglas omuz silkti. "Senin de dediğin gibi, yapacak olsalar bunu baştan yaparlardı. Ama yapmadılar."

"Bütün insanlığı masaya sürüp uzaylıların restini görmemesine mi bel bağlıyorsun?"

Douglas öne doğru eğildi ve Max'e gülümsedi. "O sikiklere 'ya özgürlük ya da hiç' diyorum. Sence de yeterince basit değil mi? O böcek gözlüler bile bunu anlayamaz mı dersin?"

Max sessizce babasını süzdü.

Tatmin olan Douglas sonunda arkasına yaslandı. "Ben bir yüzmeye gideyim."

"Git tabii babacığım" diye yanıtladı Max. "Hah, son bir şey"

Douglas durdu ve kapıya doğru döndü. "Neymiş?"

"Eğer insanlığın en iyisi sizseniz" dedi Max, bu sefer de o gülümsüyordu "umarım ölüm ışınını kullanırlar."

İçeride Douglas, Chrystal'ı tuvalet kapısının önünde beklerken buldu. Burnunu buruşturarak döndü kadın. "Burayı kullanıyor Dougie! Bir duş alacaktım."

"E sen de öbür banyoyu kullan."

"Öbür banyoyu kullanmak istemiyorum. Orayı personel kullanıyor. Ben bunu istiyorum!"

"Bekle o zaman" diye yanıtladı Douglas. "Eğer kokuya dayanabilirsen."

"Off, inanamıyorum ya! Gidip biraz kestireceğim."

Adam kadının yatak odasına doğru gidişini izledi. Bugünlerde "kestirmek" iki üç nefes esrar anlamına geliyordu. Sonrasında kadın sızardı ki böyle durumlarda biraz yatağı hoplatırlardı. Mavi haplardan bir tane atması gerektiğini hatırladı. Jorgen bir çıksa...

Banyo kapısı açıldı ve içeriden yüzü bembeyaz olmuş bir adam çıktı. Arkasından gelen koku Douglas'a bir adım geri attırdı.

Jorgen etrafı kararmış gözlerle yukarı baktı. "Uzanmam lazım. Dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Ne demek, dayanabilir miyim bilmiyorum? Öleceğini mi sanıyorsun?"

"Kanepe..."

"Bir muhabir vardı, Guardian'da yazan sidiklinin teki, senin bok kafalı olduğunu yazmıştı. Öyle olmasa iyi olur."

Jorgen'in dönüp bakacak hali yoktu.

Douglas ardından oturma odasına gidişini izledi. Derin bir nefes alıp tutsa, girip mavi hapı alır ve çıkabilirdi.

•

Dışarıda verandada, cep telefonu titreyerek sehpayı uçtan uca katetti. Buna uyuz olan Maxwell doğrulup telefonu eline aldı. "Bernie, n'aber lan?"

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu ve bunun mesafeyle hiçbir alakası yoktu. "Max, orada daha öğlen olmadı değil mi? Sen bu saatte ayakta ne arıyorsun?"

"Kahvaltımı daha demin yaptım. Ee, son zamanlarda kaç tane yeni kurulmuş şirketi midene indirdin?"

"Yeni şirket falan kurulmuyor" diye cevapladı Bernard uzunca iç geçirerek. "Her taraf fener ışığında dona kalmış tavşan kaynıyor. Max, seni piç kurusu. Birilerini yatağa atıyor musun? Bende tık yok. Ha, tabi parasıyla olunca başka. Babalık nerelerde?"

"Yüzmeye gitti."

"Benim aramamı bekleyeceğini söylemişti. Hay sıçayım!"

"Eh farkında değil misin? Kısa süreli hafızası artık pek iyi değil."

"Farkındayım. Onu daha da aksi birine dönüştürüyor."

"Ve sen de aynı yolun yolcususun abicim. Babamın sosyopat geni sana geçmiş. Artık kaçışın yok. Bense âlemi yatağa atmaya devam... Gerçek kadınları."

"Babam ölünce sana akan parayı keseceğim muhtemelen."

Cevabı gibi eski bir tehditti bu, "Kesin yaparsın. Ee, neydi bu kadar mühim olan? Mesajını iletebilirim."

"Köşe yazılarının geneli. *The Sun* hariç. Onlar BBC'den sızan bir pedofil hikâyesine yükleniyorlar. Doğruya doğru, BBC bunu hak ediyor."

"Eh, sen öyle diyeceksin tabii. Ne ile ilgili köşe yazıları?"

"Bunca zaman kafanı kuma gömmüş olamazsın Max. Dünya Gezegeni* işgal altında. Buna karşı ayaklanacağız."

---

* Planet Earth, 2006 BBC yapımı belgesel dizi. (ç.n.)

Maxwell bastı kahkahayı "Yok" diyebildi arada, "haklısın. Ayaklanın tabii. Ama bu işgalin ne kadar uzun sürdüğünü düşününce, otursanız daha iyi sanki."

"Ha ha."

"Sen ve babam altı milyar insanı gaza getirebileceğinizi sanıyorsunuz, değil mi? Siktiğimin megalomanyakları, ikiniz de. Ama hayal âleminde yaşıyorsunuz, farkında mısınız? Yaptığınız hiçbir işe yaramaz."

"Bal gibi de yarar."

Max Körfeze doğru baktı. Evin içinden geçip sahile doğru giden ihtiyarı gördü. Berrak turkuaz sulara yürüyordu o sırada. "Peki diyelim milleti sokağa döktünüz, yumruklarının göğe doğru sıktırdınız."

"Aynen öyle."

"İyi. Peki ya sonra?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şunu demek istiyorum abicim, '*sonra ne olacak?*' O yumruklar hiçbir şeyi yumruklayamaz; o öfkeli haykırışlar... Aynı derecede afaki. Sana sonrasında ne olacağını söyleyeyim de sen de bunu iyice bir düşün. Hepsi evlerine gidecekler. Altı milyar insan, meydanlarda, sesleri kısılmış, kolları ağrımış, sesleri gitgide azalacak, etraflarına, birbirlerine bakacaklar. Sonra omuz silkecek ve işte, evlerine gidecekler."

"O uzaylılar dünyaya bir insinler..."

"Muhtemelen inmeyecekler."

"Ne?"

Max tabletini aldı yine eline ve bir bilimkurgu yazarının i09.com için yazdığı makaleyi inceledi. "Neden uğraşsınlar ki? Bize neler yapabileceklerini uzaktan gösterdiler zaten. Te uzaydan bir yerden ve ABD Uzay Komutanlığı gemilerinin nerede olduğunu bile bulamadı. O yüzden neden zahmet edip aşağı insinler?"

"Ama bu... Sikeyim, ne alakası var?"

"Kendi kendimizle kapana kısıldık" dedi Max. "Çakamadın mı hâlâ? Tanrı'ya isyan etmekle aynı şey, bak

bakalım bir yere varabiliyor musun? İnsanlar sabah akşam Tanrı'ya öfkelenirler ama Tanrı asla –utana sıkıla, başı öne eğik bir halde– ortaya çıkmaz, değil mi? O yüzden sizin, senin ve babamın, şunu iyice anlamanız lazım: Böcek gözlü uzaylı sizin oynadığınız oyunu oynamıyor. Ha evet, insanlar suçlayacak birilerini arayacaklar ama bir yere varamayacaklar. Zira" yazardan alıntı yapmak için tableti eline aldı "'insanlığın bakabileceği tek yüz kendisininki.'"

"Nerden çıkarıyorsun bunları?"

"Kariyerlerini '*ya eğer*'lerin hayalini kurmak üzerine bina etmiş kişilerden. Ve matrak olan ne biliyor musun? Şimdiye kadar hiçbir resmi kurumun aklına onların fikrini sormak gelmedi. Bilim insanlarına, sosyologlara, ekonomistlere, askerlere soruyorlar. Uzman dedikleri kişilere. Ama onlar uzman falan değil." Yazının linkini kopyalayıp abisinin posta kutusuna gönderdi. "Gelen kutuna bak."

"Babama söyle onu tekrar arayacağım."

"Tabii" diye yanıtladı Max. "Yarından itibaren ikinizin de salaklığını ele güne gösterecek köşe yazılarından da bahset ona. Hatırlatırım; isyanlarda kimse zarar görmüyor ama görünüşe göre mala hâlâ zarar gelebiliyor. Acaba dünyanın her bir yanından babama hasar faturaları gönderirler mi?"

"Jorgen nerede?"

"Bok kafalının beyni paçalarından akıyor."

"Ne, yine mi? İyi bari, kelle vermek icap ederse; bu onun fikriydi."

İkisi de öyle olmadığını biliyordu. Fikir babalarınındı. "Hadi bakalım, abicim, sosyopat genin yine devrede."

Bernard bir iç çekti "Hiçbir işi bitiremeyen bir işbitiriciye bu kadar para vermenin âlemi ne ki?"

"Zavallı adam fena ishal olmuş" dedi Max. "Her seferinde böyle oluyor ama babam yine de adamı buraya getiriyor. İnsanları acı çekerken izlemekten zevk alıyor."

O sırada babasının lagünün sığ sularında yüzüşünü izliyordu. "Aşçının dediğine göre bir kaplan köpekbalığı dolanıyormuş bu sularda, oldukça büyük bir köpekbalığı, muhtemelen Mavi Delik'ten çıkmıştır. Neyse, adanın etrafında dolanıyormuş."

"Babam biliyor mu? Bilmiyor değil mi? Köpekbalıklarından ne kadar korkar bilirsin. Max, sen tam bir piçsin."

"Evet, babama söylemeyi unutmuşum."

"Bir de bize sosyopat dersin."

"Aa, babam ısırılırsa, ortadan ikiye bölünüp çiğnenirse bu bende derin hislere sebep olur. Bir beslenme çılgınlığının ortasında kalsa, e bir şeyler hissederim kesin. Göğe, Tanrı'ya bakar ve gülümserim Douglas Murdo'nun sonunun bu kadar münasip olmasından dolayı. Ben hissederim. Sen ve babam ise hissetmezsiniz. Dostum, neleri kaçırıyorsun, haberin yok."

"Her neyse. Havadisleri ilet. Bu akşam yine arayacağımı söyle."

"Buralarda olursam..."

"Ne? Nereye gideceksin? Sen hiçbir yere gitmezsin ki?"

"Aşçının kayığını alırım diye düşündüm, belki adanın etrafını yemlerim biraz."

"Ha ha. Tamam Max. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Hoşça kal."

"Hoşça kal."

•

Aşağı Manhattan'da gün batıyor, şehri kasvete gömüyordu. Yanmaya başlayan ışıklar pusluydu, sanki sigara dumanından süzülür gibi. Lois Stanton toplantı odasını arkasına almış duruyor, yalnız kalabildiği bu kısa arada anın keyfini çıkarıyordu. Çocukluğunda duyduğu, Roma'yı kuran ikizleri anlatan bir hikâyenin hayal meyal anısı... Şimdilerde o hikâye başka bir şeye dönüşmüştü, en azından onun aklında. Romulus ve Remus, kurtların büyüt-

tüğü yetim çocuklar, şimdi kurt olmuşlardı ve etrafları çocuklarla doluydu. Çocuklar kaygılıydılar ama iyisini umuyorlardı. Ne de olsa, kurtlar *her zaman* aç olmazdı. İşte bu yüzden, iki işverenine sadece kendisinin bildiği takma adlar takmıştı. Kardeşler yeni neoliberal dünya düzeninin ikonlarındandı. Şirketlerin dünyayı yönettiği; eğitimsiz, anti-entelektüel, cahil kalabalığa palavraların anlatıldığı dünya düzeni. Fox* ahalisine, maddi gerçekler umursanmadan, ne duymak istiyorlarsa o yediriliyordu.

Lois, Indiana'nın o küçük kasabasından çok uzaklara gelmişti. Meğer cehennemin yolu doğuya doğru uzanırmış.

Ardındaki kapılar açıldı ve kadın çabucak dönüp James ve Jonathan'ı karşıladı. Kardeşler akıl almaz bir servete ve aynı derecede akıl almaz bir nüfuza sahiptiler.

Artık altmışlarına merdiven dayamışlardı. On binlik takım elbiselerine rağmen çürüme emareleri gösteriyorlardı. Çökkünlük gözlerinden fışkırıyor; buruşuk, ağarmış yanaklarından akıyordu. Derinin altındaki kafatası seçilir hale gelmişti. Lois her ne kadar Adonis Şirketi'nin Halkla İlişkiler departmanının başı olarak çok paralar kazanmış olsa da ikisini de tabutun içinde gözlerini yummuş halde görmeyi çok isterdi.

İki kardeş otururken James eliyle Lois'e işaret etti.

Lois iki kardeşi karşısına alacak şekilde onlara katıldı. Eski moda olduğundan bir not defteri ve bir tükenmez kalem çıkardı ve sonra sabırla bekledi.

Yemek yemişlerdi. Kadınsa –onların keyfi için bekletildiğinden– daha yememişti. Yediklerinin kokusunu alabiliyordu; şarabın hafif, mayhoş kokusuyla beraber. Birer kadeh, asla fazlası değil. Bu adamlar sarhoş olmazdı. Onların lisedeki ergen hallerini hayal etmeye çalıştı ama yok, aklına bir şey gelmedi. Kesin bir özel okuldu. Üniformalı delikanlılar, üzerinden ayrıcalık aurası fışkıran çizgisiz suratlar.

* Fox News. ABD'li muhafazakâr haber kanalı. (ç.n.)

Her zaman olduğu gibi söze giren James idi. "Yüzde kırk yedi ve tırmanıyor" dedi. Doğrudan Lois'e hitap etmiyordu, şimdilik. Temeli atıyor, sahayı tasvir ediyordu. "Tüm savunma kontratları askıya alındı. ASK serbest düşüşte."

ASK James'in Askeri Sınai *Kompleks* –ya da belki de *Konsorsiyum*du ya da hatta *Komplo*– için kullandığı – ironik sayılabilecek– kısaltmasıydı. Başka hiçbir kısaltma kullanmazdı ve kısaltmanın açılımını Lois'e açıklama zahmetine de girmemişti asla. Lois anlamı bağlamdan çıkarmıştı.

Sonra Jonathan lafa katıldı. "Think Tank'teki delikanlılar da serbest düşüşte Lois" dedi ve ona gülümsedi.

Gerçekten de delikanlılar. İçlerinde tek bir kadın yoktu, tabii eğer içkileri sunmak için orada bulunmuyorsa. The Freedom Institute* ancak köklü zenginliğin kotarabileceği tarzda köklüydü. Üye olabilmek için en azından milyarder olmak gerekiyordu. Asli görevi çarkların her daim dönmesini sağlamaktı. Bir tarafından güvence altına alınmamış ne varsa giriyor; diğer tarafından daha fazla zenginlik çıkıyordu. Lois'in aklına açılıp kapanan, açılıp kapanan mekanik dişlerin, durmaksızın, aldırışsız, acımasız makine gibi çiğneyişi geliyordu. Geçen yüzyılın tarihçileri de sanayileşmeyi aynı şekilde tarif ediyorlardı ve aslında sanayi kelimesinin bir zamanlar insani bir bileşeni de vardı. Şimdi ise insanlar çoktan unutulmuştu.

Öylece dururken düşündü: Tarihçiler var mıydı hâlâ?

"Servetimiz eriyor" diye devam etti James.

"Eh, evet, bütün yatırımını savaşa yaparsan ve aniden her yerde barış patlak verirse işler böyle sonuçlanır" demek istedi adama. Ve görünüşe göre ufukta çatışma, kargaşa ve acı dolu eski güzel günlere dönüş olabileceğine dair bir emare de yoktu.

"Buna karşı mücadele ediyoruz" dedi Jonathan. "Ve bu mücadeleyi kazanacağız, Lois."

---

* Tr. Özgürlük Enstitüsü. (ç.n.)

"Basın açıklaması olarak mı duyurulacak yoksa kulislerde mi dillendirilecek?" diye sordu Lois, James'in aniden kaşlarını çatmasını umursamadan.

"Önce kulislerden başlanacak" dedi Jonathan. "Çoğu görüşmeyi biz zaten yaptık. Lobi ekiplerine havale et."

"Sonra halka duyuracağız" dedi James. "Bazı olumlu yanlar da var. Emlak sektörü yükselişte. Yığınlar kentlere yöneliyor, bu da konut piyasasını yukarı doğru sıkıştırıyor, fiyatlar artıyor ve biz halihazırda buradaki rant için pozisyon almış durumdayız."

Lois başını salladı. Yeterince zengin olunca menfaatlerini ve yatırımlarını çeşitlendirmek mantıklıydı. Ayaklarının altındaki halı çekildiğinde düşmüyorlardı çünkü elli tane halının üstünde duruyorlardı.

"Dağıtım, nakliye" diye devam etti James. "Aç insanlar ve onların beslenmesi. Lojistik. Bunlar bir kenara bırakamayacağımız kadar kıymetli kâr kalemleri."

"Sonunda" dedi Jonathan, "işte bu iyi bir şey değil mi, Lois?"

"Üstünde durmaya değer" diyerek not aldı.

"Teknoloji sektörü sallantıda" dedi James. "Neyin geldiğini, neyin kucaklarına düşeceğini bilmiyorlar. Ar-Ge'ye yatırılan onca para..."

Lois bakışlarını adama yöneltti. "Sizce dahası da mı gelecek."

"Think Tank öyle düşünüyor" dedi James, başıyla onaylayarak. "İniş ve müzakereler için pozisyon almamız lazım. Bize verecekleri şeyleri idare edebilecek altyapıya sahibiz."

Ki ET, bunu sadece görmezden gelmekle kalmıyordu, aynı zamanda buna hiç ihtiyacı da yoktu.

"Atmosferik analizler."

Lois doğruldu, James'e dikkatlice bakarken. "Affedersiniz, ne?"

Jonathan Açıkladı: "Sivri zekâlının biri bazı ölçümler yapmış. Elektromanyetik yumaklar."

"Yumak mı?"

"Bir ağın içine hapsolmuş durumdayız" dedi James. "Bu işlerin nasıl yapıldığını öğrendik sayılır." Teknik konularda daha yetkin olan kardeşine çevirdi bakışlarını.

Jonathan başıyla onayladı. "Hâlâ bloke edilemiyor ya da kesilemiyor. Bu ağ, muhtemelen doğal bir olgu. Gezegen gezegenliğini yapıyor. Ama ET bunu istediği gibi bükebiliyor; kabartabiliyor, sıkıştırabiliyor ya da gerebiliyor. Gücünün kaynağı gezegenin manyetosferi. Zekice, çok zekice."

"Ve bir de kuantum tarafı söz konusu" diye ekledi James, sanki bir yazıttan alıntı yapar ya da başka bir dilde konuşur gibi.

"Çok *ince* bir ağ bu" dedi Jonathan. "Atomaltı seviyede."

"Bu bulgunun herhangi bir yerde yayımlandığını görmedim" dedi Lois. Bu bilgiyi bu iki adamdan edinmek onu biraz şaşırtmıştı.

"Hayır" dedi James. "Duymayacaksın da. En azından bir süre daha. Belki de asla. Bu istihbarattır. Saptama engellemeden önce gelir. El yordamıyla ilerliyoruz, gözlem yapıyor ve analiz ediyoruz. En parlak adamlarımız bu işle ilgileniyor ve bir kere çözdük mü sahibi de biz olacağız."

"Şimdilik" dedi Jonathan "amacımız şu vartayı atlatmak."

"Güvenin tesis edilmesi" dedi James Lois'e. "Senin için asıl önemli olan bu."

Lois'le işleri kalmamıştı. Kadın ayağa kalktı, not defterine baktı ve yazdıklarını okudu: Şef gülümser, orkestra çalar, Titanik batar. "Hepsini yazdım" dedi adamlara ve toplantı odasından çıktı.

•

Parlak siyah evrak klasörünün üzerindeki konsolu, Infinity-3'ün -ince taşlanmış bir alüminyum standın

üstünde duran– ölçekli bir modeli doldurmuştu. Şirketin başat ismi Kepler'i taşıyan ilk elektrikli arabanın daha küçük ölçekli bir modeli ise lastik tekerli bir kâğıt tutucusu işlevi görüyordu masanın üzerinde.

Akşamüstüydü. Simon Gist, Kepler Endüstrileri'nin kurucusu, bir eli güzelce modellenmiş arabanın üzerinde, arabayı ileri geri sürüyordu yavaşça.

Karşısında ise en sevdiği iki insan oturuyordu. Mary Lamp, Roswel Kepler Center'da Faaliyetten Sorumlu başkan yardımcısı. Minyon, ince, saçları biraz dağınık, yüzü New Mexico'da olmaktan dolayı biraz soluktu. Mavi gözlerini bir an olsun Simon'ın üzerinden ayırmıyordu. Pek çoklarının rahatsız edici bulduğu bu bakışlar Simon için öyle değildiler. O, bu dobralık vaadinden hoşlanırdı.

Kadının yanında *The Right Stuff*'ta Gus Grissom'ı canlandıran, daha sonra *Tremors*'da komedi yeteneklerini sergileyen, aktör Fred Ward'u insanı hayrete düşürecek derecede andıran bir adam vardı. Simon'ın başmühendisi Jack Butler'ın kocaman, yıpranmış elleri vardı, gres yağı eksik olmayan tamirci elleri. Boş vakitlerinde 71 model bir Datsun 501 topluyordu. Kepler'in her-garaja-bir elektrikli-araba umutlarına nah çeker gibi... Bu detay Simon'a tarifi imkânsız bir keyif veriyordu.

Bakışları yine model arabanın üzerindeki eline yöneldi. Çikolata rengi, bir dergi yazarının birkaç yıl önce kullandığı akılsızca bir tanım. Ama Cadbury çikolatası değil. Daha ziyade Lindt'inkinden, %97 saf. Nijerya'dan canını kurtarmak için kaçan ve Amerika'da yolunu bulan bir adam. Amerikan Rüyası'nın gerçek olması falan... Bu detay artık bir açılış sloganı haline gelmiş, geçen birkaç yıl içinde verdiği aşağı yukarı her mülakatta bangır bangır kullanılmıştı. *Rüya*'nın hâlâ canlı olduğuna, gerçekten bir anlam ifade ettiğine dair bir kanıttı.

Bangır bangır. Evet, aynen öyle. Hatta çaresizce bile denebilir.

"Ee" dedi sonunda, "nedir vaziyet?"

Jack boğazını temizledi. Bu eyaletin havası kuruydu ve adam sık sık boğazını temizliyordu. "Hiçbir virüs taraması içeriğe ulaşamadı. Alice bana kırılmasının imkânsız olduğunu söyledi. Normalde silinir giderdi tabii ama bütün IT* adreslerinde çıktı, dahili adreslerde bile."

Simon kaşlarını çattı. "Yani içeriden yapılmış? Eğer bu bir şakaysa, hiç komik bulmadım."

Söz konusu dosyanın gizemli bir adı vardı: Ölçeklenebilir Güç Ünitesi Dizaynı ve Spesifikasyonları, Birim Dönüşümleri Ektedir, Patentlenmesi Yasaktır. Dosya şu anda üç departmandaki her bilgisayarda saatli bomba gibi duruyordu.

"Alice yok diyor" dedi Mary. "Dosya sunucularımızda ve bu sabah saat yedide gelmiş ama nereden geldiğine dair bir iz yok."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Simon. "Neyse boş ver. Bu mümkün değil."

"Gaipten gelen dosya" diye mırıldandı Jack.

Ofis dışında, tesis sessizdi. Simon çoğu personeli evine göndermiş ve bu durum park alanına ilerleyen büyük bir geçit törenine sebep olmuştu. Bir düzine kadar mühendis ve IT çalışanlarının tamamını masaları başında tutmuştu.

Hırs için risk almak ölümcül bir hataydı. Sonucunu tahmin etmek neredeyse imkânsızdı. Infinity-2 çöle çakılmış, test pilotunu da peşinden sürüklemişti. Hepsi ezilmiş bir perçine takılan bir kablo yüzünden. Ama bu tip trajediler bu işin fıtratında vardı. Dünya çocuklarına karşı çok sahiplenmeciydi. Kollarını terk etmek asla kolay değildi. Ama deha geniş anlamda hırs, yaşamın anlamı olarak hırs, eh... Gelecek belirsizdi ama bir yönüyle şimdiye kadar asla bu kadar belirsiz olmamıştı. Yatırımcıları kilitlenmişti, adanmaya gönülsüzdüler. Uzaylı teknolojisi Kepler Endüstrileri'nin sonunu getirebilirdi.

* Information Technology, Tr. Bilişim Teknolojileri. (ç.n.)

Tabii ki sektördeki herkesin de sonu olurdu bu; hem finansal hem de teknolojik anlamda. Küresel ekonomi ne kadar sağlam olursa olsun –*değer, mübadele ve eder* gibi temel varsayımlar bir yana– ekonominin temel prensiplerinin sil baştan yazılmasını kaldırabileceğinden emin değildi Simon. Yeterince sayıda bilimkurgu yazarı mülayim İlk Temas'ın dengeleri bozan veçhelerini –genellikle de statükoya karşı oluşturdukları tehlikeler çerçevesinde– irdelemişti ki bu, tüm hatalarına rağmen, yine de yerli, yine de insani idi. Ama bu hikâyelerde değişmeyen şey şuydu: İşler, tozpembe olmasa da idare edilebilirdi.

Ama şimdi, burada, bu gerçeklikte, Simon bundan pek de emin değildi. Medeniyetler yeni, devrim niteliğinde teknolojilerle yaşamayı başarmıştı, değişimi o büyük ilerleme makinasına yedirerek. Arazi gerçekten de değişmişti belki ama insanlar ayak uydurmuştu.

Ya da ölmüşlerdi.

Birden başını iki yana salladı ve ileri uzandı. "Jack. Çıkar dizüstü bilgisayarını. Bağlantısını kes."

Jack'in yüzü güldü. "Aşağıda sırf bunun için bekleyen kırk üç kişi var biliyorsun."

"Çünkü bunu bir armağan olduğunu düşünüyorlar."

"Evet."

Simon Mary'ye baktı. "Sence öyle mi, Mary."

"Bilmiyorum. Neden biz?"

"Mevzu da bu" dedi Simon, "bilmiyoruz, değil mi? Şu anda bütün yüksek teknolojili mühendislik firmalarının toplanmış, aynı dosyaya bakıp bakmadığını bilmiyoruz."

Jack duraksadı, bu düşünce belli ki onu şaşırtmıştı. "Ha siktir" dedi. "Ben de sanıyorum ki..."

"Bizim özel olduğumuzu mu?" Simon gülümsedi. "Böyle düşündüğün için müteşekkirim Jack." İki elini birden kaldırıp arkasına yaslandı. "Ben kesinlikle öyle olduğunu düşünmüştüm!"

İki adam kahkaha attı. Mary'nin yüzü daha da asıldı.

"Ben hazırım" dedi Jack.

"Dosyayı aç."

Jack'in kucağındaki bilgisayardan bir klik sesi...

Simon mühendisin ekrana şaşkınlıkla bakışını, oturan adamın yavaş yavaş doğrulmasını ve nihayetinde ekrana gömülmesini izledi. Jack'in gözleri ileri geri satırları tarıyor, oradan oraya sıçrıyordu. "Kahretsin" dedi soluklanıp "benim gibi bir salağın bile anlayacağı bir dille anlatmışlar."

"Ve?" diye sordu Simon.

"Ve... Sıçayım, Simon. Ne yazıyorsa oymuş. Ölçeklenebilir bir enerji kaynağı."

"Yakıtı?"

"Yakıt falan yok."

"Ne demek yakıt yok?"

"Gezegenin doğal manyetizmasından güç alıyor. Manyetizmayı kullanıyor ama tüketmiyor. Gücü önce ödünç alıyorsun, sonra da salıyorsun. Anında yenileniyor ne emisyon ne de atık üretiyor. Önce odaklayıp yönlendiriyor, sonra da salıyor. Ana aktarım matrisi grafenden imal edilecek. Simon, içinde Kepler'in bataryalarını değiştirmemiz için gereken bir adaptör montaj ünitesi bile var. Bu, başka kimsenin bilmediği, patentli spesifikasyonların kullanıldığı, münhasır bir mühendislik ürünü." En sonunda başını yukarı kaldırdı. "Petrol sanayiine elveda."

Simon Gist aniden ayaklandı, yerinde duramıyordu. Pencereye döndü ve çayırın bütün azametli tonlarına – toprak sarısına, tabaya, küllü yeşile– dikti gözlerini. Çölleri aşmak geliyordu içinden. "Dönüşüm takvimi?" diye sordu, Jack'e dönmeden.

"Bir ay. En fazla iki. Çoğu parçayı, hatta neredeyse bütün parçaları kendimiz üretebiliriz. Tabii yatırımcılarımız desteklerini geri çekmezlerse."

"Çekmeyecekler" dedi Simon. "Şimdi değil."

"Simon, eğer rakiplerimizin elinde de böyle bir şey varsa..."

"O zaman bir yarıştayız ve bir an önce harekete geçmeliyiz."

Mary Lamp "Bunu uzun uzadıya bir düşünmek gerek. Simon, bana sanki önümüzde yer yarılacak gibi geliyor nedense."

Belli belirsiz bir gülümsemeyle kadına döndü. "Çünkü öyle olacak Mary. Sadece bizim için değil; medeniyetimiz için, insanlık için de. Domino taşları bir bir düşmeye başlayacak. Olacakların çoğundan sakınacak şekilde konum almalıyız. Destekçilerimiz yatırımları için nerenin güvenli olduğunu anlamalı ve bizimle yatırımları güvende olacak."

Mary ayağa kalktı. "Ben birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

"Jack, prototip en erken ne zamana hazır olur?"

"Bana bir hafta ver."

"O kadar çabuk mu?"

"Dosya, elimizdeki malzemeleri kullanabileceğimiz kestirme yöntemlerle dolu. Sanki bir maketin montaj yönergesi gibi neredeyse. Teoriye değinilmiş ama detaylar apendikslerde. 'Önce bir yapın, nasıl çalıştığını sonra anlarsınız' tadında. Bayıldım."

"Bir ekip oluştur. Ne zaman başlarsınız? Yarın sabah çok mu erken olur?"

"Kusura bakma patron" dedi Jack "ama hemen bu akşam başlıyoruz."

Simon'ın gözleri doldu. İkisine de baktı. "Bu sabah uyandığımızda hapı yuttuk diye düşünüyordum. Tüm tutkularım, hayallerim gözlerimin önünde yanıp kül oluyordu." Birden güldü ve elini salladı; utanmıştı birden. "Siz gidin hadi. Zaten hep duygusal biri olmuşumdur."

"Belki" dedi Mary. "Belki de hepimizin burada olma sebebi; sizin için çalışma, size inanma sebebimiz budur."

Merhamet ettiler ve çabucak odadan çıktılar, Simon'ın iyice bir ağlamasına müsaade etmek için.

9

"Coşku gelir geçer. Böyle bir hissin hem doğal hem de sürdürülebilir olduğunu savunan felsefenin ne gerçeklikle ne de insan doğasıyla bağı kalmıştır. Her yükselişin bir düşüşü vardır."

Samantha August

"Yani insanın gözünden kaçırması mümkün değil" dedi Joey Sink, bilgisayarın kamerasının sürekli yanan ışığına bakarken dudağındaki alaycı gülümsemeyi engelleyemedi. "Ana akım medya çıldırmış durumda, korku ve paranoya saçıyor etrafa. Tanrı yardımcımız olsun, uzaylılar Dünya'ya inmeye hazırlanıyor. Dev filolarla; uygun adım ilerleyen, ışın silahları hazırda, kocaman mekanik askerlerle. Hey, dostum, bu bir seferberlik çağrısı tamam mı? Diren! Reddet! Kimsenin kölesi olmayacağız!" Duraksadı ve sonra arkasına yaslandı ve yaslandığı gibi doğruldu. "Hop, hâlâ buradayım. Bunu

yapmamam lazım artık değil mi? Evet biliyorum, benimle dalga geçiyorsunuz: Oley, Joey şimdi sadece alnını gösteriyor. Ama böyle yapınca canlanıyorum ben de, tamam mı?"

Kulaklığını tıklattı. "JPL'den* Annie Mouse bizimle ya da belki NASA'dır. Hani şu bizi ülkemizin en iyi bilim insanlarının bilgisizliği ile ilgili bilgilendiren NASA. Doğrulandı: Yörüngede hiçbir UFO bulamadılar. Ama orada olmalılar. Tabii eğer çoktan gezegenimize inmedilerse. Yani kim bilir, belki de komşunuz aslında komşunuza *benziyordur* sadece."

Annie Mouse boğuk, kesik kesik gelen ve oldukça maskülen bir sesle araya girdi, "Orda dur Joey, bu tarz bir paranoyaya hiç ihtiyacımız yok, özellikle de senden" dedi.

"Hey, ben sadece başlıkları takip ediyorum be oğlum."

"Lütfen, etme. Bizim bilgisiz olduğumuzla ilgili yaptığın espri. Komik ama pek doğru değil."

"Öyle mi?" diye sordu Joey. "Anlat bakalım."

"Güç alanları ve tüm şiddetin engellenmesi, bunların hepsi dünyanın manyetosferi tarafından besleniyor."

"Yani Dünya'yı Güneş'in o zararlı morötesi ışınlarından koruyan o şeyi diyorsun."

"Aşağı yukarı. Teknik detaylara ne kadar girmemi istersin burada."

"O koruyucu şey işte, koruyucu alan... Güneş fırtınalarından gelen radyasyonu ve enerjiyi nasıl soğurduğunu grafiklerde gördüm. Gezegenin çekirdeğinin eriyik metal olmasından dolayı böyle bir alan var. Mars'ta yok; çünkü çekirdeği soğuk, hatta belki katı halde. Bu kadarı yeter mi?"

"Program senin programın Joey. Ama yeteri kadar iyi tarif ettin, sanırım. Neyse, uzaylılar bu alanı hem makro hem de mikro ölçekte kullanabiliyorlar ama asıl ilginç olanı bunu durumlara özel olarak ve her yerde yapıyor

* Jet Propulsion Laboratory. NASA'ya bağlı jet iniş laboratuvarı. (ç.n.)

olmaları. Yani gerçek zamanlı müdahalede bulunuyorlar ve bu gerçek zaman fiilen anında anlamına denk geliyor."

Başıyla onaylayan Joey "Bunu duymuştum. Birini yakın mesafeden vurmak –yanlışlıkla ama kasten değil; en azından benim bildiğim kadarıyla– ne kadar yakın olursa olsun mümkün değil. Kurşun asla hedefe dokunmuyor" dedi.

"Biz o şekilde işlediğini sanmıyoruz" diye yanıtladı Annie Mouse. "Gizli niyetlerin işin içinde olduğu pek çok örnek var; silahların değil de mutfak bıçaklarının, yumrukların hatta mesela önce dostane başlayan bir sarılmanın sonradan düşmanca bir hal almasının işin içinde olduğu. Saldırgan taraf mağdurdan uzağa fırlatılıveriyor öylece. Şunu anlamak lazım, elektromanyetizma her şeye nüfuz eder. Beyinlerimiz elektrik sinyalleriyle çalışır değil mi? Şimdi o elektrik sinyallerini çaktıkları anda okuyabilen bir sensör sisteminin bir süper-bilgisayara bağlı olduğunu düşünün, sanki süper-hızlı bir teleks şeridi gibi. Okuma, yorumlama ve karşılık verme; hepsi bir mermiyi bile önleyebilecek çabuklukta."

"Vay canına" dedi Joey. "Bu... adeta tanrısal."

"Bunun bir kuantum bileşeni olmaksızın çalışması mümkün değil, Joey. Bizi heyecanlandıran da bu oldu. Olumsallığa dayalı bir kuantum arayüzü gözlemliyoruz. Zamanın konvansiyonel kısıtlarının dışında işleyen, yani dolanık bir arayüz bu. İşte bu yüzden bizim tahminimiz orada bir yerlerde gerçekten de bir uzaylı süper-bilgisayarın olduğu yönünde. Ve onu bulamamamızın nedeni bilgisayarın bir paralel evrende, hatta bir hiçlik halinde olması"

"Ne hali? Tam anlayamadım?"

"Schrodinger'in kedisi Joey. Süper-bilgisayar bir kutunun içinde. Şu *ya/ya da*, *var/yok*, *evet/hayır* belirsizliğinde gizleniyor."

"E açın o zaman kutuyu!"

"Açamayız. Zaten mevzu da bunun üzerine kurulu. Hiçlik hali ancak biz bilmezsek varolabilir."

"Aman be ya! Ama dur bir dakika, madem öyle, uzaylılar süper-bilgisayarı nasıl sokmuşlar bu hiçlik haline? Onların da 'bilmemesi' gerekmiyor mu?"

"Muhtemelen."

"E o zaman? Yine anlamadım!"

"Aklımıza gelen tek cevap şu: Süper-bilgisayarı yaptılar ve onu saf bir yapay zekâ haline getirdiler. Sonra da yapay zekâya düşünerek kendini kutunun içine koymasını emrettiler."

"Ve sonra ne oldu? Pat! Kayboldu?"

"Pat! Sevdim bunu. Pat teorisi. Bak bunu kullanabiliriz. Sağ ol Joey."

"Bir dakika! Eğer bir yapay zekâ düşünerek kendini hiçlik haline sokabiliyorsa bunu biz de yapabiliriz, değil mi? Yani, teorik olarak."

Annie Mouse kahkaha üstüne kahkaha attı. "İyi espriydi Joey. 'Teorik olarak.' Harika."

"Ne gülüyorsun yahu? Ciddi bir soru sordum."

"Haa, ben de kinaye yapıyorsun sanmıştım. Tamam. Ee, evet, yapabiliriz ama nasıl yapacağımızı bilmiyoruz. Aslına bakarsan cevap belki de Batılı, rasyonel, Kartezyen düşüncenin sınırlarının içinde değil; ezoterik felsefe veya dinin alanındadır. Meditasyon, Nirvana falan."

"Uzaylılar Budist yani?"

"Ne? Hayır. Yani, kim bilir? Hani, Budistlerin süper-bilgisayar yapması? Öyle bir Arthur C. Clarke hikâyesi yok muydu? Yoksa Asimov muydu? Hani şu Tanrı'nın tüm isimlerinin hesaplandığı."

"Terelelliye bağladık kanka. Başladığımız yere geri dönelim. Şimdi gençler, bu güç alanlarının nasıl çalıştığını çözdüğünüzü düşünüyorsunuz. Bu şiddetsizlik numarasını da aynı şekilde. Ama bunu kapatmanın ya da fişini falan çekmenin bir yolunu bulamadınız?"

"Hayır, tabii ki bulamadık. O iş bizim boyumuzu o kadar aşıyor ki... Onların yanında amip gibi kalıyoruz."

"Yani kısıldık kaldık?"

"Ben pek o şekilde ifade etmezdim. Akşam vakti, yolda soyulma korkun olmadan, evine yürüyerek gidebiliyorsun artık. Fena mı? Ayrıca bizi büyük değişimler bekliyor. Sonuncusunu söylemedim sana daha, şimdiye haber kanallarına düşmüştür diye düşündüm. Doğudan geliyor."

"Doğudan mı? Neden bahsediyorsun sen?"

"Dağ saatinde değil misin sen? Güneş'in neredeyse batmış olması lazım. Dışarı çıkıp Venüs'e bak. Güneyde olması lazım."

"Peki, bakayım. Peki Venüs'ün nesine bakacağım?"

"Biraz yanlış anladın Joey. Venüs'ün hiçbir şeyini göremeyeceksin. Venüs'ü hiç göremeyeceksin hatta."

"Ne?"

"Gezegen gözden kayboldu."

"Yok artık. Gezegeni mi çalmışlar?"

"Yok. Gezegen hâlâ orada. Orası doğrulandı. Ama artık gölgede. Bir şemsiye inşa edildiğini düşünüyoruz, belki Lagrange noktası yakınlarında."

"Peeekala" dedi Joey. "Ne yapıyorlar peki?"

"Gezegeni serinletiyorlar Joey. Ve o kadarla da kalmıyor. Güneş sistemimizin dışından gelmekte olan tuhaf yapılar var, hem de bir dolu. Donmuş sudan oluşan asteroitler olduklarını düşünüyoruz. Bir dolu donmuş su."

"Dünyalaştırma! Ama dur bir dakika kanka, neden Mars değil de Venüs? Mars'ın en iyi seçenek olduğunu sanırdım hep."

"Pek değil. Kütle ve yörünge açısından Venüs Dünya'ya daha yakın bir kardeş gezegen. Sorun şu ki, Venüs'ü dünyalaştırmak için devasa bir enerji gerekiyor. Tabii, eğer bu kısıtlayıcı faktör ortadan kalkarsa; Venüs her türlü Mars'tan iyidir."

"Peki, sence tüm bunlar neye delalet?" diye sordu Joey. Kaşından ter damlıyor, yüreği sıkışıyordu. Duydukları fazla gelmişti. "Bizim buralara mı taşınıyorlar?"

"Umarım öyle değildir. Yani, bizim güneş sistemimiz üzerindeki egemenlik iddiamıza saygı göstereceklerini düşünmek isterim. Ama tabii, kim bilir? Sonuçta gidip bayrak dikmedik... Ya da belki de dikmişizdir. Ruslar Venüs'e araç indirmişlerdi... Eh, spekülasyondan ötesi gelmiyor elimizden."

"İşte fena olan da bu değil mi?" Dedi Joey, toparlanıp. "Elimizden gelen bir şey yok. Hem de hiçbir şey."

"Evet. Ama gariptir ki; ben korkmuyorum. Sen?"

Joey bir an duraksadı ve sonra "Bilmiyorum. Daha kararımı vermedim. Şu anda korku kol geziyor" dedi.

"Neye yarıyor peki, tam olarak?"

"Sakinleştirici satışlarının patladığını duydum."

"Her neyse, Joey. Ben şahsen arkama yaslanıp yolculuğun keyfini çıkaracağım."

"Özgürlük yürüyüşlerine katılmayacaksın yani? Doğrusu, ben de katılmayacağım. Sonra devam ederiz, Annie Mouse." Bağlantıyı kesip kameraya sırıttı bir kez daha. "Programa bununla başlayacaktım. Özgürlük yürüyüşleri hakkında konuşacaktım. Tam bir vakit kaybı. Anlamsız. Hatta saçma. Öldürme ve yok etme özgürlüğümüzü yitirdik ki bu zaten böyleydi. Adına kanun diyoruz. Komşunuzu veya başkasını öldüremezsiniz yoksa hapse girersiniz. Ülkelerin savaşmasına gelirsek –ki bu cinayeti geniş çapta yasallaştırmaya benziyor– o boku özleyecek değilim. Üç dönem Afganistan'da askerlik yaptım. Biliyorum. Bir daha da yapmak istemem. O işten kurtulduğumuz iyi oldu."

"Ve yok etme konusunda, tüm o yağmur ormanlarının yanıp kül olması falan. Yaşayacak yeri kalmayan orangutanlar... Hatta Yukon'da altın arayanlar; nehirleri zehirliyorsunuz dostum! Ne sanıyordunuz? Eh, artık başka bir iş kolu bulmanın vaktidir kankalar. Kapılar kapandı, sürgüler çekildi, hepsi bitti."

"Yani tabii, yürüyün bunlar için. O güzelim nehirleri kirletme, ağaçları kesme hakkınız için yürüyün. Ama o

yürüyüşlerin bir şeye yarayacağını sanmam. Şunu kabul etmek lazım, yürüyüşler bir süredir bir işe yaramıyor. Hatta daha uzaylılar gelmeden önce bile. Ve asıl matrak olan şey şu: Yıllardır ana akım medya protesto yürüyüşlerini kasti olarak doğru düzgün haber yapmıyor, en azından Batı'da, ismi-lazım-değil başkan olduğundan beri. Aslına bakarsanız, on yürüyüşün dokuzunu görmezden geliyorlar, sanki öyle bir şey hiç olmamış gibi. Şimdiyse ağızlarından köpükler saçarak insanlara pankartlarla sokaklara çıkmaları için çağrı yapıyorlar. İşte bu, dostlar, maskaralıktır."

"Maskaralık. Ve bu maskaralığı götürüp çöpe atabilirsiniz."

Kulağındaki kısık bir ses programa müdavimlerden birinin katıldığını söyledi. Joey ismi okudu ve gülümsedi. "Ve karşınızda King Con. Selam dostum, nasıl gidiyor? Hatırlatırım, küfürlü konuşmak yok."

"Venüs'ü boşver! Deimos daha demin bir uzay gemisi gibi parladı –tüm yüzeyinde yaklaşım iticileri ateşlenmiş vaziyette– ve Phobos'un arkasına doğru hareketlendi ve yavaş yavaş arayı kapatıyor!"

"Ne Deimos'u, ne Phobos'u?"

"Mars'ın iki uydusunu diyorum. Çatırdayacaklar dostum! Ama böyle yavaşça. Ne tantana ne patlama, birbirlerine sürtünecekler sadece. Mars'ın daha büyük bir uydusu olacak"

"İyi de neden?"

"Gezegenlere uydu lazım dostum. Gelgitler, tektonik hareketlilik... Bir tek çekirdeğin ısıtılması gerekecek ama herhalde onu da biliyorlardır. Çakamadın mı Joey? Bize üzerinde yaşamamız için iki yeni gezegen veriyorlar."

"Belki. Belki" dedi Joey. "Of, bu kadarı da fazla geldi. Başım dönüyor. Bir dakika! Venüs'ün ayı yok ki!"

"Daha değil ama kesin olacak!"

"Bak, ben astronom değilim ama güneş sistemindeki koca kayaları bilardo topu gibi sağa sola saçamazsın de-

ğil mi? Yani, her şey hassas bir dengede değil mi? Her şey olduğu yerde çünkü diğer şeyler de olmaları gereken yerde? Doğru değil miyim?"

"Evet, bu bir nevi doğru, Joey. Venüs'ün bir ay edinmesi Dünya'nın yörünge dinamiklerini etkiler mi? Umarım etkilemez! Ama bunu düşünmüşlerdir. Hepsi kabul edilebilir parametreler dahilindedir falan."

"Umarım haklısındır King Con."

"Neyse, yüzden fazla asteroit ve kuyrukluyıldız ve onlar gibi bir şeyler içeri doğru ilerliyor Joey, Venüs ve Mars'a doğru. Ve evimizin daha yakınında, Ay'ın etrafında bir halka oluşuyor. Silik bir halka, dürbünle bile zar zor seçiliyor ama orada. Toz diyorlar. Belki de Ay'da bir şeyler inşa ediliyor. Dışarısı UFO kaynıyor."

"Yok artık. UFO mu? Neymiş o UFO'lar?"

"Ay'dan hızla ayrılıyorlar. Net'te bir dolu fotoğraf var. NASA'dan değil tabii. NASA'dan çıt yok, doğal olarak."

"Uzaylılar mı peki bunlar?"

"Kim bilir? Yani doğrusunu söylemek gerekirse çoğu kaçıyormuş gibi görünüyor. Bununla beraber, tanımlanamayan uçan objelerden bahsediyoruz. Asteroit, meteor ya da kaz sürüsü bile olabilir."

"Ay'da kaz sürüsü?"

"Hayır! Bizim semalarımızda! Hani şu Ay'ın arka plan olduğu, önünden bir şeylerin geçtiği fotoğraflar var ya? UFO dediğin herhangi bir şey olabilir, onu diyorum."

"Yani diyorsun ki Ay'dan dışarı uçan asteroitler ve meteorlar var diyorsun?"

"Aynen. Acayip değil mi? Acayip ürkünç."

"Of dostum, başıma ağrı saplandı."

"Kaçmam lazım Joey. Yürüyüşe katılacağım."

"Sen? İnanmam!"

King Con güldü. "Bir arkadaşla kocaman bir pankart yaptık. Ne yazıyor biliyor musun: *RAAD OL!* Ha Ha!"

•

Bu sabah Pekin'de hava fenaydı. İstatistikler ne diyordu? Bu seviyelerde, şehirdeki her erkek, kadın ve çocuk günde iki paket sigara içmeye denk gelen bir hava soluyor. Bu, Liu Zhou'nun dört yaşındaki kızının içmesi için çok fazla sigara gibi duruyordu. Hükümetteki yüksek komiserler ve yetkililer şehrin genişleyen çeperlerinin çok dışında, havadar anklavlarda yaşıyordu tabii. Liu Zhou da kısa zaman içinde onlara katılmak, ailesini şehrin dışına çıkarmak arzusundaydı. Ne yazık ki bu hayallerinin gerçekleşeceğinden şüpheliydi.

Hükümet tesisinin derinlerine gömülü olan spor salonundan diğer yetkililer çıkarılmış, orada çalışan personel bile yollanmıştı. Çin'in parti lideri egzersiz programını değiştirecek biri değildi kriz ne kadar fena olsa da ve mevcut durum düşünüldüğünde bu muhtemelen akıllıca bir karşılıktı zira gün geçmiyordu ki yeni bir felaket patlak vermesin.

ABD'nin borçları ile ilgili verdiği sözden dönebileceği söylentileri yayılıyordu. Söylenti bile Yuan'ın apar topar değer kaybetmesine sebep oldu. Ama neyse ki, böyle meseleler Liu Zhou'nun sorumluluğunda değildi. Diplomatik nezaketle pek alakası yoktu ve Lider'in Bilim Danışmanı olarak adap, gerçeklerin kısa ve öz biçimde sunulması kadar önemli değildi, her ne kadar bu gerçekler tatsız olsalar dahi.

İlk varanlar güvenlik ekipleriydi. Liu Zhou'yu görmezden gelip odayı kolaçan ettiler ve kapıların başında konuşlandılar. Az sonra Lider altında Adidas eşofman altı, ayağında spor ayakkabı ve üzerinde kolsuz Chicago Bulls tişörtüyle çıkageldi. Bunlar halkın hiç görmediği lükslerdi tabii. Bu spor salonu Parti Merkezi Komuta Merkezi'nde, meraklı gözlerden uzaktaydı.

Xin Pang sabit bisikletin üstüne oturdu ve pedal çevirmeye başladı. Liu Zhou'ya eliyle işaret etti ve "Başla" dedi.

"Liderim" dedi Liu Zhou, kısa bir süre eğilip sözüne devam etmeden önce. "Aydaki sahalar, hep olmasa da

çoğu zaman göz ardı ediliyor. Bununla beraber bu durum önceki sakinlerin ayrıldığına işaret ediyor."

"Kaçmışlar?"

"Belki, Liderim. Yeni varlığın mekanik bir yapısı var gibi görünüyor. Saha 71'deki inşaat faaliyeti şimdiden başlamış durumda ve bizce, oksijenlendirilmiş bir atmosfer üretiyor."

Xin Pang pedallara daha sıkı basıyordu şimdi. "Sadece makinalar için? Bunun hiçbir mantıklı yanı yok."

"Hayır Liderim, yok. Atmosferin bizim için oluşturulduğuna inanıyoruz."

Çin Ulusal Uzay Dairesi'nin Luna için uzun vadeli planları birbiriyle bağlı en az üç küreyi içeren kapsamlı bir ulusal varlık hedefliyordu. İlk montaj modülleri tasarım safhasını çoktan geçmişti. Zor olan, her zaman olduğu gibi, modülleri Dünya'dan uzaya gönderebilmekti.

"Bu işin arkasında" dedi Lider, nefes nefese "Amerikalıların olmadığına eminsiniz?"

"Sizin kadar eminiz" diye yanıtladı Liu Zhou.

Bu ince dokundurmayı Xin Pang tebessümle karşıladı. "Anlaşıldı. Doğru, İstihbarat Servisleri bana güvence verdi. Amerikalılar Ay'daki dünya dışı madencilik faaliyetine dair bilgileri, resimlerle kanıtlanmasına rağmen, karartmaya devam ediyor." Başını salladı. "Amerikan halkının inkâr edilemez kanıtları görmezden gelmeye acizce razı gelişi beni hayrete düşürmeye devam ediyor."

Liu Zhou omuz silkti. "Amerikalılarınki kadar yozlaşmış ve beceriksiz bir rejim için bile durum aşikâr olsa da Helyum 3 ve Ay'ımızın diğer kaynaklarının uzaylılar tarafından arsızca sömürülmesi karşısında Dünya'daki kimsenin elinden bir şey gelmiyor. Bu durum karşısında kafalarını kuma gömmeleri belki de o kadar da şaşırtıcı değildir."

Ayın Çinlilerce planlı olarak işgal edilmesi naif bir manevra değildi. Arkasında güçlü bir askeri destek vardı. Amerikalıların ve Rusların bu cüreti göstermeyişi Çinli-

lere bölge bölge, gerekirse oda oda işgalcileri kovma konusunda öncelik sağlayacaktı.

Oda oda. Bu düşünce Bilim Danışmanı'nın kanını donduruyordu. Yörüngeden yapılan sismik haritalama Ay'ın yüzeyinin altında birçok tünel ve işgal ağının olduğunu gösteriyordu.

Ama eski mütecavizler şimdi gitmişe benziyordu. Ve bu yeni varlık, kocaman ve güçlü, Ay'ı kendi istedikleri gibi şekillendiriyordu ve bu yeni yabancılara karşı silahlar bir işe yaramıyordu.

"Söylesene" dedi Xin Pang, pedalları çevirişi yavaşladı ve geri yaslandı, elleri karnının üstünde kavuştu. "Bu yeni gelenlere inancın var mı?"

"İnanç mı, Liderim?"

"İnanç. Bana öyle geliyor ki içlerinde bir sakinlik var."

"Liderim, uzaydaki aktivitelere dair raporları okudunuz mu? Venüs'ün ve Mars'ın aylarını gölgede bırakmaları, birçok asteroit ve kuyruklu yıldızın her birinin kendine özel bir şekilde sevk edilmesi suretiyle güneş sisteminin iç kısmına doğru yönlendirilmesi. Bunlar hiç de sakinlik alametleri değil."

"Uzlaşmamız mümkün değil o zaman" diye yanıtladı Xin Pang. "Burada bir düzen, bir kasıt söz konusu. Bir Çin planını andırıyor: Kapsamlı, metodik, amansız. Bu bilinmez yeni gelenlere karşı bir çeşit... yakınlık hissediyorum."

Liu Zhou duraksadı. Bir sonraki ifadesinin sorumluluk alanının dışında olduğunu biliyordu ama bilimsel emeller söz konusu olduğunda ekonomi her zaman belirleyici bir role sahipti. Hafifçe öksürdü ve "Liderim, anladığım kadarıyla silah ihracatımız durmuş durumda" dedi.

Xin Pang omuz silkti. Pedalları hızlı çevirmeye başladı yine. "Gerekli ayarlamaları yapacağız."

Diğer bir deyişle, ödeneğini alacaksın. Liu Zhou rahatladı. "Liderim, size söylemem gereken bir şey daha var ve belki de bu harika bir haber olabilir."

Liderin gülüşü müstehzi idi. "Bu iyi olurdu."

"Şangay'ın 2. Mekanik-Elektrik Endüstri Bürosu'nda ve başka yerlerde, bir dosya belirdi. Yeni gelenlerden geldiği sonucuna vardık."

"Bir dosya demek, peki içeriği neymiş? Açarken her türlü tedbirin alındığını varsayıyorum."

"Tabii ki. Liderim, dosya atık üretmeyen, sonsuza kadar yetecek bir enerji kaynağı inşa etmek için gerekli tasarımları barındırıyor. İstenilen ölçekte üretilebilecek bir makine bu."

Xin Pang pedal çevirmeyi öyle ani kesti ki neredeyse seleden düşecekti. Tüm vücuduyla Liu Zhou'ya döndü ve birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Yeni gelenlerin planlarının inceliklerini kavramaya başlıyorum."

"Liderim?"

"Çevrim işlemini derhal başlatın. Tüm fabrikalarda, tüm elektrik santrallerinde." Elini kaldırdığı gibi bir yardımcısı çıkıp geldi gaipten. "Enerji Bakanı'nı derhal buraya istiyorum. Kömür üretimimizi durdurmak için gerekli hazırlıkları yapmamız lazım ve tüm nükleer enerji santrallerini de." Duraksadı, eli hâlâ havadaydı. "Ama güneş enerjisine devam." Yardımcısı fırladı. Xin Pang Liu Zhou'ya baktı dikkatle. "Harekete geçmeye hazır olmalıyız, eski dostum. Hiç tereddüt etmeden. Bize bir yol gösteriliyor ve direnmeyip o yoldan yürüyeceğiz."

"Anlıyorum Liderim."

"Tam olarak değil ama şu an için yetecek kadar. Ay'a Yerleşim Komitesine faaliyetlerin askıya alınmasının Proje 937'nin yer-tabanlı hazırlıklarını kapsamadığını bildir. Hatta hazırlıkları hızlandırsınlar. Eğer bize müsaade edilirse, Ay'a Dünya'dan ilk varan biz olacağız. Üsleri ve tesisleri ve yerleşim noktalarını biz dolduracağız. Bırakalım Amerikalılar ve Ruslar bigâne kalsınlar. Şimdi" diye bitirdi sözünü ve pedalları çevirmeye başladı, "gidebilirsin."

•

"*Rus*'lar*, evet" dedi Konstantine Milnikov. "Biliyorum o saçmalığı. Rus devletinin asli kurucusu olan İsveçli Vikingler. Kiev'de miydi? Buna dayanarak da Arilerin yönetmek, Slavların da yönetilmek için doğdukları düşüncesine meşruluk kazandırılıyor. Rus tarihi istibdat tarihiymiş de benim halkım o kadar uzun zaman dizleri üzerinde yaşamış ki başka türlüsünü bilmezmiş de." Rusya Federasyonu başkanı duraksadı ve karşısında duran adama baktı.

Düzenlenmiş bahçelerden, her şeyden uzakta, kırsaldaydılar. Gri kış yerini kahverengi bahara bırakmıştı ve yakında yazın yeşili gelecekti. Ama daha değil. En azından güneş vardı, neredeyse ılıktı hava. Milnikov gözlerini misafirinden ayırıp otlağın en uç köşesindeki taze ot yığınlarının başında toplanmış dört ata çevirdi. Tayların kısrak olmasına çok kalmamıştı. Burayı çok severdi: Açık arazi; otlakların ötesinde içinde kavak, gürgen, huş ve çam ağaçları olan el değmemiş ormanlar, arkalarındaki çiftlik evinin ötesinde uzanan bozkır. Karasinekler çıkmıştı ama sivrisinekler yoktu daha. "Bir daha anlat" dedi.

Misafiri, Anatoli Petrov, bir zamanlar kozmonottu. UUİ'de (Uluslararası Uzay İstasyonu) Amerikalılarla, Kanadalılarla ve bir bedbaht Fransızla dip dibe yaşamıştı. Daha önemlisi, Konstantine'e göre, Anatoli'nin Dünya'ya yukarıdan bakma ayrıcalığına sahip olmuş olmasıydı. Konstantine buna gıpta ediyordu.

Anatoli pilotluk yapmış bir fizikçi aynı zamanda da dilbilimciydi. Şimdiyse Rus Uzay Programı'nın başındaydı. Zinde bir görünümü vardı ve gözleri Kazakların-kilere benziyordu. Saçları kazınmıştı ve kafasında onlarca yıl güneşe maruz kalmaktan kaynaklanan benler vardı. Gözleri bozkırlarda ağaran kemikler kadar solgun bir griydi. Kadınlar onu dayanılmaz bulurdu. Buna rağmen Konstantine severdi bu adamı.

* Rus devletinin kurucusu olduğu rivayet edilen İsveçliler. (ç.n.)

"Başkanım" diye başladı Anatoli, "Venüs'ün olası terraformasyonu (dünyalaştırma) ile ilgili birkaç öneri öne atıldı. Uzaylı tehdit tarafından yerleştirilen gölgeleyiciden dolayı, kendisi İngiliz olan Paul Birch'ün ortaya attığı bir yönteme şahit oluyoruz. Bu yöntem gezegenin gölgeleyiciler ve buz-yoğun asteroitler vasıtasıyla hızla soğutulmasını, kutupsal bir uzay aynası vasıtasıyla yirmi dört saatlik bir gece/gündüz döngüsünün oluşturulmasını ve karbondioksitin ayrıştırılmasını içeriyor." Kozmonot önce biraz duraksadı ve sonra da gülümsedi. "Birch bunu beş yıllık bir plan olarak öne sürüyor."

Konstantin arkasına döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Haa" diye güldü, "ne kadar da hoş! Beş sene sonra, yaşanabilir bir gezegen ha?"

"Önceleri atmosferin üst kısımlarında asılı halde duran, karbondioksit okyanusunda yüzen, küre içi yerleşimler olacak. Sonrasında karbondioksitin peyderpey emilmesiyle bu yerleşimler gezegenin tabanına oturacaklar."

"Dâhiyane."

"Evet, zarif bir çözüm." Anatoli hemfikirdi. "Tam anlamıyla İngiliz denebilir."

Konstantine kaşlarını çattı. "Başbakanlarıyla yaptığım son görüşmeden sonra 'zarif' kullanacağım bir tabir değil. Gösterişçi götlek!" Başını salladı. "İngiliz seçmeni asla anlayamayacağım. Birinin ardına diğer bir ayrıcalıklı... ne deniyordu ona?"

"Twat?"*

"Evet! Kesinlikle. Lâkin belki de İngiliz halkı ayrıcalıklı dallamalar tarafından yönetilmeye alışmıştır, ha?"

Anatoli "*Downton Abbey*'e dönüş" diye homurdandı.

"Evet! Fena halde. Eğer o dizinin Rus versiyonu çekilse sonunda hepsinin kelleleri kazığa dikilirdi."

Başkan düşünürken Anatoli gülümseyerek sükûnetini muhafaza etti.

---

* Tr. Dallama. (ç.n.)

"Ve şimdi Mars'ı da" dedi Konstantine sonunda, iç çekerek. "Ve Ay! Ay'ı dünyalaştırmayı düşünmüyorlardır herhalde!"

"Hemen değil" diyerek katıldı Anatoli. "Ve Ay'ın mevcut yerleşimcilerinin Ay'dan ayrıldığını doğruladık."

"Emin miyiz?"

"Ay yörüngesinde eski bir uydumuz var hâlâ Başkanım. Sensörlerinin kapasitesi sınırlı, bir başka talihsiz kazaya sebebiyet vermeyecek kadar küçük bir uydu. Tahliye bir dizi fotoğrafla belgelendi."

"Tahliye... Nereye?"

"Bilinmiyor efendim. Gemilerinin bu derece ufak olmasından bir ana gemi ile buluşacakları sonucunu çıkardık. Muhtemelen Phobos'taki istasyonlarında."

Konstatine'in yüzü ekşidi. "Phobos" diye mırıldandı. Phobos'a gönderdiğimiz iki araçta "talihsiz kazalar" yaşanmıştı. "Oradan da kovulduklarına dair bir bilgi var mı elimizde?"

"Hayır, yok efendim. Ama ben şahsen bunu olası görüyorum."

"Öyle mi? Neden?"

"Bence *Gri*ler yeni gelenlerden kaçtılar. Bence onlarla karşı karşıya gelmek istemiyorlar. Bence yeni gelenler onlardan fersah fersah üstün."

"Bazen" dedi Konstantine ve bir iç çekti, "Finansal çöküşümüze fena halde hayıflanıyorum. Eğer Sovyetler Birliği sağlam durabilseydi, insanlığın tamamı güneş sisteminin iç kısımlarını kontrolü altına almış olurdu şimdiye kadar. En azından Mars'a kadar uzanmış olurduk ve hatta şu anda Jüpiter gibi gezegenler için girişimlerimiz olabilirdi. Dahası, Grileri göğüslemek için daha iyi bir konumda olurduk."

"Bu kesinlikle olası, efendim" dedi Anatoli. "Gerilimlere rağmen sağlıklı bir rekabet vardı ve Grilerin varlığının kamuoyuna açıklanması dünyayı değiştirirdi. Belki hepimizi bir araya getirirdi."

"Evet, tam olarak öyle. Amaan, olan oldu artık." Konstatine duraksadı sonra cepheden Anatoli'ye döndü. "Farkında mısın, Anavatan'ın tarihinde ilk defa komşularımızdan korkmuyoruz. Çin'den bile."

"Evet, efendim. Farkındayım."

Konstantine kozmonota uzunca bir süre baktı. "Haa, sanırım anladım. Bizim, her seferinde nefsi müdafaa olarak meşrulaştırılan, pek çok sayıdaki saldırılarımızı düşünüyorsun."

"Ve ondan önce de" diye ekledi Anatoli, "komünizm adına, azgın kapitalizmin reddini yaymak için seferber olmuştuk."

"Daha ziyade Amerikalıları tedirgin etmek için" diye mırıldandı Konstantine. "Babamların dönemi. Biraz ürkünç olsa da eminim çok eğlenceliydi."

"Ve şimdi ise, efendim, korkumuzu dizginlemeliyiz."

"Evet. Bu, uzaydan gelen tehdit. Ama diğer yandan şimdi, burada, nihayet diğer insanlardan korkumuz kalmadı. Ne muhteşem bir şey!"

"Ta ki ilk vatandaş vergisini ödemeyi veya işini yapmayı reddedene kadar."

"Ah keşke Ruslar da Çinliler kadar itaatkâr olsaydı, ha? Onlara bu kadar iş birliği içinde olmayı, bahşeden nedir acaba? Bu kadar sabırlı bir toplum olmayı?"

Anatoli omuzlarını silkti. "Yedi bin yıldır hiç yıkılmamış bir medeniyet olmalarındandır, belki de."

Başkan homurdandı. "Moğol istilacılar bile sonunda ayaklarının altına aldıklarını sandıkları o medeniyete boyun eğdiler. Bu açıdan, *Rus*lardan farkları yok. Haklı olabilirsin Anatoli Petrov. Neyse. Çinlilerin Ay'a dair planlarını hızlandıracaklarına emin olabiliriz artık."

"Evet. Eğer onlara müsaade edilirse."

"Ee" dedi Konstantine atlara bakmak için arkasına dönüp, "o ilk vatandaş vergilerini ödemeyi reddettiğinde ne yapacağım?" Dikkatini atlara verdiğinden kozmonotun kaşlarını kaldırışını görmedi.

"Bilmiyorum, efendim ve o gün geldiğinde yerinizde olmak istemezdim."

"Eminim istemezdin" diye mırıldandı Konstantine. "Şiddet tehdidi boşa çıktığında bir ülke nasıl yönetilir? Sınırlar nasıl korunur; asayiş nasıl sağlanır, hukuk nasıl işletilir? Batılılar bu konuda bizi hiçbir zaman anlayamadı. Ailenin şanı ve şefkati ile hayata tutunuruz. Oysaki hepsinin altında..."

Anatoli başıyla onayladı. Bu lafın sonunu getirmeye lüzum yoktu. Ruslar bunu dile getirmeye gerek duymaksızın anlayan bir ulustu; ruhlarına kazınmıştı bu. Naziler bunu zor yoldan öğrenmişti.

"Eğer kargaşa yaşanırsa" dedi Anatoli, "bu önce Batı'da yaşanır ya da belki İslami ülkelerde. Önce başka yerlerde olur, efendim. Ve biz de bekleriz ve izleriz ve sonrasında kararımızı veririz. Biz böyle yaparız."

"En güçlü olduğumuz zamanlarda, evet, böyle yaparız. Ama Afganistan bozgununu hatırla. Çeçenistan'ı... Şimdi de Ukrayna. Cesur ve vuruşkan olduğumuz günler geride kaldı. Halk ne diyorsa, o olacak."

"Belki de" diyerek araya girdi Anatoli "Karl Marx'ın hayaleti sonunda gülümsemeye başlamıştır."

"Ya da" diyerek cevapladı Konstantine, "hayaleti gülümseyen Ayn Rand'dır."

İkisinin de yazınına hâkim olan Anatoli başını salladı. "Sanmam. O kadın, insanın içindeki sefaleti sanki bir başkaldırıymış gibi anlattı ve sonra da utanmadan bunu adına felsefe dedi. Kibri kuru gürültüden başka bir şey değildi."

"Amerikalılar bayılıyor o kadına."

"Amerikalıların kalbinde bir parça anarşi bulunur her zaman" dedi Anatoli. "Ama ben uzaylıların anarşi istediğini sanmıyorum. Hepimizin ayak uydurmak zorunda olduğu ilk kaybımıza bir bak: Birbirimize karşı puştluk etme hakkımızdan olduk" dedi ve fazla ileri gittiğini düşünüp hemen duraksadı.

Buna karşılık Konstantine döndü ve ona yaklaştı, bir elini Anatoli'nin omzuna attı. "Haydi, atlarımızı bozkıra sürelim yine Anatoli Petrov, eskinin savaşçıları gibi. Ne dersin?"

"Efendim, son zamanlarda atlarla oldukça sık idman yapıyorum."

"Öyle mi? Kazak atalarından mı esinleniyorsun?"

Anatoli başını salladı. "Gariptir ama hayır. İlham aldığım yer biraz sakat."

"Nasıl yani?"

"*Star Trek*'ten. Nereye dese peşinden gideceğim bir kozmonot olan Kaptan Kirk'ten." Konstantin şaşkınlık içinde samimi bir kahkaha patlattı ve sonra kaşlarını çattı. "İyi de atlarla ne alakası var?"

"William Shatner, efendim. Harikulade bir binicidir."

"Haa, anladım şimdi. Peki o zaman, atlarımızı bozkıra Hollywood aktörleri gibi sürelim."

Anatoli güldü ve ahırın yolunu tuttular. Bir süre sonra kozmonot kendine geldi ve "Efendim, önümüzdeki dönemde, bence Rusya'ya hiçbir şey olmayacak."

"Bence de öyle ama iyimserliğimizin sebeplerinin farklı olduğunu sanıyorum. Senin sebeplerin neler?"

"Sizsiniz efendim."

"Hah! Tamam, demek sebeplerimiz gerçekten de farklıymış."

"Efendim, birbirimize puştluk etmek ile ilgili sözlerim için özür dilerim."

"Hiç gerek yok. Haklısın. Ama bu durum aklıma şu soruyu getiriyor: Eğer birbirimize puştluk edemeyeceksek, ne edeceğiz?"

"Çeşitli düşünceler var ve bu bağlam dahilinde çok nadiren ikna edici olabiliyor. Buna karşılık geriye kalan sadece sözler olduğunda ödün vermekten, müşfik olmaktan ve belki de iş birliği yapmaktan başka elde ne kalıyor ki?"

"Bambaşka bir dünya bu, bizi bekleyen."

"Bu sözler daha önce de söylenmişti" diye başladı söze Anatoli ahırların gölgesinden yürürlerken. Bir düzine kadar adam Başkan'ın aniden gelişiyle telaş içinde sağa sola dağılmaya başladı; seyisler, yardımcılar, korumalar olmaları gereken yerlere doğru hareketlendiler. Tüm bu koşuşturma Anatoli'yi şaşırttı bir an için.

"Neydi, Anatoli Petrov? Neydi bu daha önce söylenen sözler?"

"Hah, o sözler... Uzaydan bakıldığında Dünya'daki sınırlar görülmez."

"Hmm, evet, farklı bir bakış açısıydı, o zaman için."

"Uzaylılar için oldukça sıradan bir durum olsa gerek. Dünya üzerindeki farklılıklarımız onlara, acayip değilse bile, önemsiz görünüyordur."

"İyi bir noktaya parmak bastın" dedi Rusya Federasyonu'nun başkanı. Bir an için durup düşündü ve sonra başını salladı. "İyi bir nokta ve bence önemli de. Gel hadi" dedi atlar getirilirken ve "atlarımıza binelim Kaptan Kirk!" diye ekledi.

Korumalar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ama akıllarını başlarına devşirip sessiz kaldılar.

10

Şüphecilik alışkanlık haline gelen bir tutumdur ve pek çok kişi bunun sağlıklı bir meziyet olduğunu söyler. Bu sebeple, gördüğüm teveccühü riske atarak, şunu söyleyeceğim: Şüphecilik alışkanlığı bazen insanın içine öylesine işler ki kibirli bir üstünlük hissinden gelen inadına bir inkâra dönüşür. Bu da bir insanda olabilecek en büyük kusura delalettir: Sabit fikirliliğe.

Samantha August

"Uzaylılar Ay'da madencilik mi yapıyormuş?" Başkan Raine Kent'in yüzü kıpkırmızıydı ve gittikçe daha da kızarıyordu ve oval ofiste karşısında duran adamların ikisi de terliyordu. "Bizim Ay'ımızda ha? Ve bu benim erişim yetkimin ötesinde bir bilgi, öyle mi? Başkan'ım ulan ben!"

Güvenlik Danışmanı Daniel Prester gözlerini Ben Mellyk'e çevirdi ama ondan hiç destek alamadı. Zavallı

adam eriyordu sanki, giysileri nemli ve buruşuktu, alnı terden sırılsıklam olmuştu. "Sayın Başkanım, bu tabii ki sizin erişim yetkinizin ötesinde değil. Sadece siz göreve geleli daha çok olmadı ve–"

"Ve son sorduğumda bana açık bir cevap vermemiş miydiniz? 'Hayır, Sayın Başkanım, bir uzaylı komplosu söz konusu değil! Tabii, Mars'ta bazı garip kalıntılar olabilir ama onların hepsi yıkıntı, muhtemelen milyonlarca yıl eskisinden kalma!'" Öne doğru eğildi. "Peki ya Ay? Griler? X-Files'ın koca gözlü, ampul kafalı Grileri. Yalan söylediniz lan bana!"

"Grilerle iletişim halinde değiliz ve asla da olmadık" dedi Mellyk. "O yüzden, bir komplo da söz konusu değil. Acı gerçek şu ki Sayın Başkanım, Grilerin Ay'daki madencilik faaliyetlerine müdahale edecek teknik yetkinliğe sahip değiliz."

"Nedenmiş o?"

Mellyk diyecek söz bulamamış gibi görünüyordu

Başkan'ın masasının sağında, duvara yakın oturan başkan yardımcısı D. K. Prentice hafifçe öksürdü. "Raine, çok çok uzun bir süredir uzay programı öncelik sıralamasında gerilerde. Savunma bütçeleri büyürken uzay programı bütçeler sürekli küçüldü. Askeri prototipler ve gizli tecrit projeleri artık Yurtiçi Güvenlik Ajansı'nın (Homeland Security) yetkisinde. İşin aslı şu ki; ABD hükümeti yetmişlerin başından beri uzay programına öncelik vermeyi kesti."

"Nedenmiş o?" Başkan tekrar bir açıklama talep etti.

Başkan yardımcısı gülümsedi ve "Vergi indirimleri. Birbiri ardına birçok hükümet Amerika halkına vergi indirimi vaadinde bulundu. Uzay araştırmaları kesintiye gidilen alanlardan sadece bir tanesi. Altyapımız bütçe kesintilerinden en bariz şekilde etkilenen alan. Ülkenin bazı kısımları –eğer bu tabiri kullanmak hâlâ mümkünse– üçüncü dünya gibi görünüyor. O kemer sıkma saçmalığının gerçekten de saçmalık olduğunu ikimiz de

biliyoruz. Onca para buharlaşıp uçmadı değil mi? Hayır, para hâlâ var, hatta her zamankinden de fazla. Sadece artık o paranın çoğu küçük bir azınlığın, hatta birkaç kişinin, elinde toplamış durumda. Ve ne onlara ne de o paraya dokunabiliyoruz" dedi.

Raine Kent bir süre kadına baktı ve sonra yüzünü iki avucunun arasına aldı. "Peki" dedi iç çekerek, "o böcek gözlü piçlerin bizim Ay'ımızdan bir boklar çaldığından ne zaman haberimiz oldu?"

Mellyk hafifçe öksürdü. "İnişler ve yakın uçuşlar bizde şüphe uyandırdı. Araç izleri, garip gölgeler, kuleler, boru hatları..." Başkan'ın iki yumruğunu masaya bastırarak ayağa kalkmasıyla sesi sönümlendi.

"Taşak mı geçiyorsunuz lan siz benimle?" diye söylendi fısıltıyla.

"Ruslar olduğunu düşünmüşler" diye cevapladı Mellyk. "En azından ilk başlarda. O zamanlara paranoya hâkimdi, Sayın Başkanım. Soğuk savaş korkuları her yanı sarmıştı. İnsanlar pek aklıselim ile düşünemiyorlardı. Ama yetmişlerle beraber oralarda garip bir şeyler olduğuna dair bir ortak kanı oluştu. Ama o zaman bile bu konu bürokrasinin en tepesinde tartışılıyordu sadece. Grilerle temas kurmak için sayısız çabada bulunuldu. Bu çabalarda başarısız olundu."

"Şu uzaylıların bir tanesi mi telefonu açmaz?" diye ısrar etti Başkan.

"Ve sonraki girişimlerde" diye devam etti Mellyk, "Ay'ın daha kapsamlı olarak keşfedilmesinin yasaklandığı açıkça belirtildi. Griler, Ay'dan sınır dışı edildiğimizi kısa ve özlü bir biçimde ifade etti."

"Bir şeyleri mi patlattılar. Bizim araçlarımızı mı?"

"Sadece bizimkileri değil Sayın Başkan; Rusya'nın, Çin'in, Hindistan'ın araçlarını da." Diyerek omuz silkti.

"Ve bu piçleri oradan atmak için bir tane gizli proje bile olmadı mı? Bunca sene boyunca. Bunca... On yıl? İnanamıyorum."

"Sanırım" diyerek araya girdi Mellyk, "başkanlar geldi, başkanlar gitti ve hepsi de bir şekilde uzaylıların işlerini bitirip gideceklerini umdular. Buna karşın, uzaylılar operasyonlarını gittikçe daha da genişlettiler. Sorun çok büyük-"

"Ve" diye söz kesti Diana Prentice "biz de dünyanın hayhuyu ile kendimizi oyaladık durduk."

Kent yavaş yavaş koltuğuna oturdu ve bu sefer Prester'a kilitledi gözlerini. "Ve kimsenin aklına da bu olan biteni gizlemenin yarardan çok zarar getireceği gelmedi. Bıraktılar hepimiz, bütün o sıçtığımın ülkeleri ve sıçtığımın hükümetleri; o eski savaşları edelim, gitgide daha da bölünelim, daha da dar bakış açılarına hapsolalım. Oysaki gerçeği söyleseler belki, bir ihtimal bütün insanlığı birleştirebilirdik."

"O eski filmdeki gibi mi?" diye sordu Prester. "*Kurtuluş Günü*?* Ama efendim o sadece bir filmdi."

"Seni yarım akıllı, bidon kafalı salak, ben de biliyorum sadece bir film olduğunu! Ama verdiği mesaj yeterince -hatta senin bile anlayabileceğin kadar- basitti: Dünya dışı bir tehlike karşısında insanlık bir araya gelir!"

"Efendim, panik halindeki bir toplum hükümetleri devirir, borsayı çökertir..."

"Ve işte bu yüzden politikacıları hiçbir işin başına getirmemek lazım! İnsanlığa inançları sıfır! Personelinizi toplayın ve bu işi halledin!"

Prester ve Mellyk, Başkan'ın tiradının ardından koltuklarından fırladılar.

Diana Prentice "Burada, başka bir çekincenin söz konusu olduğu aşikâr Raine. O Griler bizimkiyle karşılaştırılamayacak kadar gelişmiş bir teknolojiye sahipler. Başka bir gezegenden, başka bir güneş sisteminden geliyor oluşları bunu şüpheye yer bırakmayacak açıklıkta ortaya koyuyor. Tabii, belki bir araç yapıp içine de deniz piyadelerini koyar ve Ay'a çıkarma yaparız. Ama dürüst

* Independence Day (1996). (ç.n.)

olmak gerekirse bu senaryo büyük ihtimalle paramparça olmuş askerlerin uzayda sürüklenişiyle sonuçlanacaktır. Peki ya sonra bunun ardından gelecek olası misilleme? Ay'ı kemirmeleriyle Dünya'yı kemirmeleri arasında büyük bir fark var" dedi.

"O Griler... Aşağılık hırsızlar!"

Mellyk doğruldu. "Ve şimdi, Sayın Başkanım, hepsi gittiler. Kovuldular."

"Çünkü mahalleyi basan daha fena bir şey var. Oh ne ala!"

"Şimdilik sömürgen bir davranış sergilemediler" dedi Mellyk. "Bunun önemli bir ayrıntı olduğunu düşünüyoruz."

"Daha da güzeli" dedi Prester neşeyle "tek bir atış yapılmadan Griler kaçtılar. ET'nin bir parmak işaret yetti muhtemelen. Griler bizden üstündü ama yeni gelenler de Grilerden üstün ve muhtemelen çok daha üstün."

"Görünüşe göre" dedi Mellyk "galaksi sandığımızdan daha kalabalıkmış."

"E peki SETI'den* niye hiçbir halt çıkmadı?"

"O, efendim, sırrını koruyan bir muamma."

Raine Kent yavaşça arkasına yaslandı yine. Tükenmiş gibi duruyordu. "Ulusumuzun güvenlik güçlerinin işlevi ağaçlardan inemeyen kedileri kurtarmaya indirgenmiş durumda. İsyanlar sonlandı. Hiçbir yerde suç yok, hırsızlık bile. Uyuşturucu satıcılarına ne oldu? Bağımlılar çıldırıyor. Bu esnada ülke genelinde bir metadon kıtlığı yaşanıyor, sınırımızı bir milyon Meksikalı aşıyor ve bu konuda elimizden bir sik gelmiyor. Hepinizin ağzında bir bütçe kesintisi lafı; peki vatandaş vergilerini ödemeyi kesince ne yapacağız? Ha tabii, maaşlarına haciz koyalım ama bu sefer de hacizleri uygulamak için IRS'in** personel sayısını üçe katlamamız gerekecek. Kimi kandırıyo-

* Search for Extraterrestrial Intelligence, Tr. Dünyadışı akıllı varlık arayışı. (ç.n.)

** Internal Revenue Service, Tr. Milli Gelirler İdaresi. (ç.n.)

rum ben yahu? Ne üçü, zibilyona katlamak... Ki daha şimdiden her yandaki sunucular çöküyor. Bu işi kontrol altına alamayız. Kontrolü elinde bulunduran tek taraf uzaylılar ve onların da tek derdi pandaları ve ağaçları ve balinaları ve boynuzlu baykuşları falan korumak. Ha bir de teneffüste kavga çıkmasını engellemek. Ama her teneffüsün bir sonu var. Önünde sonunda o zil çalacak. Peki, o zaman ne bok olacak?"

"Yasadışı uyuşturucu ticaretinde garip bir gelişme söz konusu" dedi başkan yardımcısı, Kent'in nefesinin -ve görünüşe göre, yaşama arzusunun- tükenmesinden sonra. "Başkalarına karşı şiddetin engellenmesi durumunun incelikli bir uygulaması, özellikle de bağımlıların kendileri uyuşturucu istediklerinde. Nihayetinde, öyle görünüyor ki insanların kendilerine zarar vermesine izin var..."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu Kent.

"İşte tam olarak buraya varmaya çalışıyorum, Raine. Burada bir etik ifade ediliyor bariz olarak. Muhtemelen, uyuşturucu kullanımıyla değil de arkasındaki suç unsuruyla alakalı olarak. Suç faaliyetleri dünya çapında durdurulmuş durumda. Stoklar işlenip, hazırlanıp depolanıyor ve sonra da hepsi yok oluveriyor. Hastanelerde kullanılan eroin ve türevleri hariç."

"Bir dakika. Hastanelerde eroin mi kullanılıyor?"

Diana Prentice omuz silkti. "Ota müsaade var gibi duruyor, en azından şimdilik anladığımız kadarıyla yasal olduğu eyalet ve ülkelerde"

"Zil çaldı" dedi Raine. "Teneffüs bitti. İşte elinde koca bir çanla İsa." Parmağını Bilim Danışmanı'na yöneltti. "Bu kadar beklediğimiz yetti Ben. NASA'ya söyle, birini yukarı göndermemiz lazım. Astronotun birinin bir kapsüle atlayıp bu saklambaç oynamayı seven uzaylıları arayıp bulması, temas kurması lazım. Halka açık bir gösteriye dönüştürürüz olayı. Uzaylılarla gerçek bir temas hedeflediğimizi söyleriz. Artık neye mal olursa, Ben, anlaşıldı mı?" Durdu. "İnsanların destekleyebileceği bir şey bu, doğru mu?"

"Eh" dedi Diana düz bir tonla, "özgürlük yürüyüşlerinden iyidir."

Kent homurdandı. "Murdo, hep salağın teki olmuştur. Zengin, nüfuzlu bir salak ama yine de bir salak. O işin elinde patlamasına sevindim. Ama mevzu da bu zaten. Bu fırlatmanın bizim elimizde patlamayacağından emin olmalıyız."

"Sayın Başkan" dedi Ben Mellyk, "işin o kısmı uzaylılara kalmış, değil mi?"

"Blöflerini görelim."

"Bu bir kumar" dedi Prester.

"Amerikalılar ne zaman kumardan kaçmış ki?"

"Çinlilerin Ay Kolonisi programını hızlandırdığını düşünüyoruz"

"Biz burada elimiz kolumuz bağlı otururken... Bu ülke şirazesinden çıktı. Seçim kampanyam sırasında söylemiştim, şimdi yine söylüyorum. D.K. kusura bakma ama iğdiş edildik. Lanet olsun ki durum bu! Tüm bu alıngan, sünepe, *aman duygularım incindi* saçmalıkları... Tanrı aşkına, sulu gözler ülkesine dönüştük! Bakın, hepiniz kulağınızı açıp iyi dinleyin, vakit dizginleri ele alma vaktidir."

"Uzaya acil görevle gitmek bile biraz zaman alacaktır" dedi Ben Mellyk.

"Kongreden onay almamız gerekecek" diye sözüne başladı Prentice.

"Önlerine ne koyarsam onu onaylayacaklar" dedi Başkan.

"Mecliste çoğunluk oya sahip değilsin, Raine. Büyük tepki çekersin."

"Öyle mi? O cici projelerinin hepsini veto edeceğimi söylersin onlara. Ulufe dağıtırım. Halka seslenmem lazım. Dünya'nın geri kalanı saklanabilir ama Amerikalılar asla. Orası bizim güneş sistemimiz be!"

"Dürüst olmak gerekirse efendim" dedi Mellyk, "artık burası bile bizim gezegenimiz olmayabilir."

Raine Kent yavaşça yerine oturdu. "Bu yüzden mi bizi görmezden geliyorlar. Artık bir önemimiz kalmadığı için mi?"

Sandalyesini arkaya itip ayağa kalkarken "Yönetim hâlâ gerekli" dedi başkan yardımcısı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Resmi olarak bizimle iletişime geçilmemesi, bu yeni uzaylıların en az iki farklı düzlemde kurduğu ilişkiye işaret ediyor."

"Ne demek istiyorsun" diye sordu Raine.

"E işte bir küresel- yok, ona makro düzeyde kurulan ilişki diyelim. Gezegenin her bir yanında ortaya çıkan güç alanları ve sonra ET'nin insan davranışı üzerine dayattığı şiddetsizlik. Ve tabii bir de Venüs ve Mars'ta olanlar. Hiç şüphesiz şiddetsizlik insan davranışlarını etkiliyor ama ancak yasal kurumlarımıza arka çıkacak kadar zira dünya çapında hâlâ insanları tutuklayıp hapsedebiliyoruz. Ve güç alanları yayılmamızı ve ek kaynaklara erişimimizi durdurmasından dolayı, özellikle de daha yoksul ülkelerde, halk kitlelerinin yeniden organize edilmesi gerekiyor." Duraksadı ve herkesin dikkatini üzerine çektiğini fark etti. "Ama asıl yönetimi, tüm bunların olası mikro-yönetim kısmını yine de bize, insanlara bırakıyorlar."

"Şimdilik" dedi Daniel Prester.

Kadın başıyla onayladı. "Şimdilik. Ama dayattıkları makro etkilerden, bizi düşünme biçimimize dair spesifik bir tavır değişikliğine yönelttikleri anlaşılıyor. Bununla kastım sadece yönetime dair değil aynı zamanda ekonomiye dair düşüncemizi de değiştirmemiz gerektiği yönünde."

Raine Kent yumruğunu masaya vurdu. "Sosyalist ulan bunlar!"

"Bizi gezegenimizi korumaya ve azalan kaynakları idareli kullanmaya yönlendiriyorlar" dedi Diana ve omuz silkti. "Bu mu sosyalizm?"

"Belki değil" diye karşılık verdi Başkan, "ama kapitalizm olmadığı da kesin!"

"Uzay görevi bir yana" dedi Diana bir süre sonra, "Dünya'da daha acil meselelerimiz var, mesela dış yardım gibi."

"Canları cehenneme" dedi Raine hırlayarak.

"Bu tehlikeli olabilir"

"Ne olacak? Burundi bizi işgal mi edecek?"

"Hayır efendim, 'tehlike' derken uzaylıları kastediyordum. Şöyle düşünün, efendim –aslında, hepiniz– şiddetsizlik müdahaleleri anlık gerçekleşiyor. Bu neyi gösteriyor?" Bakışlarını Bilim Danışmanı'na kilitledi. "Ben?"

"Daha önce de söylemiştim. Bu iradenin göstergesi."

"Evet. Her yerde olan bir varlık. Gözlüyor, inceliyor, gördüklerini anında kavrıyor." Duraksadı. "Hiçbirinizin kafasına dank etmedi mi hâlâ? Gözetleniyoruz. İzleniyor ve muhtemelen kayıt altına alınıyoruz. Ve bizim alacağımız kararlar, onların bir sonraki adımını belirleyecek belki de." Başkan'a döndü. "Kötü kalpli, zalimce davranırsak, efendim, onlar da aynı bizim gibi davranmaya karar verebilirler."

Raine Kent'in yüzünün rengi gitti ağır ağır.

"Ne sosyalist ne de kapitalist" diye devam etti Diana. "Daha ziyade... *vicdanımız.*"

Sessizliğe bürünen Oval Ofiste o kelime yankılanıyordu, sanki Tanrı'nın kelamı gibi.

•

Şöhret uçucuydu ama Marc Renard'ı daha terk etmemişti. Kanadalı bir astronot olarak ülkesinden UUİ'de zaman geçiren beşinci kişiydi ve öncülleri gibi onun da radyo ve televizyonlarda röportajlar vermesi, tüm ülkeyi dolaşarak kitabının imza günlerine katılması için anlaşmalar yapılmıştı. Cana yakın ve kalabalıkların, kameraların önünde rahat olması onun avantajınaydı. Şu anda tüm bu meziyetleri buhar olup uçmuş gibiydi. Başbakanın karşısında oturuyor ve açıklamada bulunmak için

elinden geleni yapıyordu. "Gizlilik paketin büyük bir parçasıydı" dedi. "Eğer imzalamazsan gidemezsin, bu kadar basit."

Lisabet Carboneau'nün bakışları sertti. "Ve bu, ülkene hizmet için içtiğin andın üzerindeydi, öyle mi?"

"Efendim, gizlilik anlaşmasını UUİ'ye gitmeden önce imzaladım ve o sırada bunun bir subay olarak içtiğim antla çıkar çatışması yaratabileceğini hiç düşünmedim."

Kadın koltuğunda öne doğru uzandı. Ofisin boğucu bir havası vardı ve Başbakanın bahçesinden gelen bir vazo dolusu leylak astronotun gözlerini yaşartacak kadar keskin bir koku salıyordu. "Yukarıda neler oluyor söyle hadi. Ne gördün?"

"Yalnız değildik" diye yanıtladı. "Nahoş ziyaretçiler... Onlara, ee, drone denebilir. Pek büyük değildiler. Etrafımızda çokça dolandılar. Meraklanırlardı, özellikle de bir uzay yürüyüşü olduğunda. Buna rağmen, kimse de dost intibası uyandırmadılar. Daha ziyade piknikteki eşek arıları gibiydiler."

"Peki ya Ay?"

Bir iç çekti. "İşlek bir yer... İşimizin yarısı dış çekimlerde kadraja belirgin bir şeyin girmemesini sağlamaktı. Halka açık çekimleri gerçekleştirmek o kadar karmaşık bir işti ki Görev Kontrol'ün bizi yönlendirmesi gerekiyordu."

"O kitap, turneler, konuşmalar falan, hepsi palavraydı yani?"

Adam irkildi.

"Dün" dedi Başbakan, "İngiltere Başbakanı Jeffry Kemp'le uzun bir görüşme yaptım. Amerika ile olan 'özel' ilişkimizi konuştuk. Tabii bu konuşmaya Avrupa Uzay Ajansı'na dair meseleler ve Ay ile ilgili son haberler de dahildi."

Jeffry Kemp. Dallama herif. Marc başını çevirdi.

"Yok, kusura bakma. Bu tarafa bak tekrar."

Marc hemen başını çevirdi tekrar. "Özür dilerim efendim. Alerjilerim." Başıyla leylakları işaret etti. "Gözlerimi yaşartıyorlar."

"Fena mı oldun?"

"Nasıl? Ha, hayır."

"Dişini sıkacaksın o zaman" dedi kadın. "Biliyorsundur, nüfuz sahibi herkes aynı şeyi düşünür. Sır saklamanın ayrıcalığı, sanki ab-ı hayattan içmek gibidir. İnsanın başını döndürür. Birinin iktidar sarhoşu olduğu söylendiğinde –farkında olsunlar ya da olmasınlar– insanların aslında kastettikleri budur. Halkın gereğinden fazla şey bilmesi –vatandaşın, hükümetlerin ve şirketlerin aslında ne işler karıştırdığını öğrenmesi– işte onları en çok korkutan şey budur."

Kadın aniden ayaklandı ve vazoyu alıp yandaki bir masaya koydu. "Bir de bunun içine doğmuş olanlar vardır, *içinde* doğmuş; güçlerinin doğuştan –mavi kanlı olmaktan ya da onun gibi bir şeyden– geldiğini düşünürler." Dönüp yerine oturdu. "İşte Kemp böyle biri. Telefonda, binlerce kilometre ötede olsa bile bir baktım ki adamın boğazını sıkmayı aklımdan geçiriyorum." Gözlerini kırptı. "Bu söylediklerimin bu odayı terk etmeyeceğini söylememe gerek yoktur sanırım."

Marc başıyla onayladı. "Kendisiyle tanıştım, efendim. Gücün yozlaştırdığının bir ispatı, sanırım."

"E, ben daha yozlaşmadım" dedi Lisabet. "Öyle düşünüyorum en azından. Anlıyorsun ya, bütün sırların açıklanmasını istiyorum, o yolu açan kişi olmak istiyorum; tüm Kanadalılara seslenerek."

Marc sordu asık bir suratla "Neden? Yani, Ay'ı terk ettiler. Ve öğrendiğim kadarıyla tüm dronelar da gitmiş. Yörüngede bir şey kalmamış."

"Mühim olan bu değil. Mühim olan, Marc, prensip. Nüfusun çoğunun, filmde de söylendiği gibi, gerçeği kaldıramayacak aptallardan oluştuğu varsayımı."

"Eğer gerçeklerin açıklanması bu kadar mühim idiyse" dedi Marc "yeni gelen ET'ler neden halkın önüne çıkmadılar."

"Ne yaptıklarını sakladıklarını mı sanıyorsun? Hiç de öyle görünmüyor."

"Yok, en azından bir açıdan haklısınız. İki tane, kamuoyuna son derece açık, küresel uygulama: Güç alanları ve şiddetin sonlandırılması. Peki ya daha fazlası varsa, daha farkına varmadığımız şeyler? Bu iki uygulamayı gizlemenin mümkünü yoktu zaten. Son derece bariz bir biçimde kamuya açıktılar. Ama her şey öyle değil Sayın Başbakanım. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Nedir kulağına gelenler?"

"Yüksek teknolojili şemalar, atık üretmeyen enerji kaynakları üretmek için gereken yönergeleri içeren dosyalar. Bir makine. Elektrikli bir diş fırçasının içine sığacak kadar küçük ya da bir Atlas roketini havalandıracak kadar büyük yapabileceğiniz bir motor. Bu dosyalar her bir yandaki mühendislik firmalarına ulaştı."

Kadın elinin tersiyle savuşturdu adamın söylediklerini. "Evet, bunun farkındayım. Peki bu nasıl daha az halka açık oluyor Marc? Patentsiz olduğu belirtilmiş. Kimse bu teknolojiyi kendi adına tescilletemez. Otomotiv firmalarının on yıllar boyunca üzerinde çalıştıkları elektrikli araba araştırmaları çöp oldu. Hidrojen-yakıt prototiplerini ve bio-dizel alanındaki ilerlemeleri saymıyorum bile. Petrol sektörüne gelirsek, o bahsi hiç açmayalım bile. Bu yeni ET'ler -sebep olabilecekleri kargaşaya rağmen- hiçbir şeyi saklamıyorlar. Ve ne var biliyor musun? Ben bunu son derece ferahlatıcı buluyorum."

"Ama bir şeyleri saklamadıklarını bilmiyoruz hâlâ, tabii kendilerinden başka."

"Onların yerinde olsam ben de kendimi göstermez, öfkenin hedefi olacak bir yabancı suret sunmazdım." Kadın bir klasör çıkardı masaya. "Ama öyle görünüyor ki bir kez daha şaşıracağız." Dosyayı açtı ve Marc'ın önüne sürdü.

Adam öne doğru eğildi, dosyayı kendine doğru döndürdü ve okumaya başladı. Sonrasında aniden durdu ve "Hatırlıyorum bunu" dedi. "Victoria'daki kaçırma olayı, tüm o videolar..."

"Peki, senin o *Kimseye Bir Şey Söyleme* zevatının çıkarımı ne olmuştu?"

"Siz böyle söyleyince..."

"Çok mu çocukça geliyor kulağa?"

Bir süre sonra adam dikkatini tekrar dosyaya yöneltti. "Eh, önceki kaçırma olaylarıyla örtüşmüyor. Onlar daha... Gizli olurdu. Grilerin işleri tırmandırdığına dair endişeler vardı."

"Video kayıtlarını gördün mü?"

"Evet."

"Uçan dairenin Grilerin bir gemisi olduğu seçilebiliyor mu?"

"Anlamak imkânsız efendim. Ya gemilerinin konfigürasyonlarını değiştiriyorlar ya da birden fazla tarzda gemileri var. Önceleri Grilerin orada, bizim egemenliğimizdeki bölge içinde seyahat eden ve bölgemizi işgal edenlerin, bir tek kendileri olmadığına bizi inandırmaya çalıştıkları düşünülüyordu. Birçok farklı tarzda araç gözümüzün korkması anlamına gelirdi."

"Tahminimce işe yaramıştır."

"Evet, yaradı. Bizi kesinlikle kendi köşemize hapsetti. Büyük çocuklar, büyük işlerle uğraşırken biz köşemizden izliyorduk." Bakışlarını dosyadan kaldırdı. "Siz kaçıranların yeni gelen ET'ler olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Sence?"

Bir süre düşündükten sonra arkasına yaslandı adam. "Aslında, haklı olabilirsiniz. Diğer yandan..."

"Neden senin gibi birini kaçırmadılar diye düşünüyorsun. Bir astronot, uzayda bulunmuş biri... Ya da büyük bir nüfuza sahip, çok ünlü biri... Bir aktör ya da bir başkan hatta bir başbakan. Ya da Tyson gibi bir bilim insanı. Ne bileyim, neden Jodie Foster'ı kaçırmadılar?"

"Eh, bu iyi bir soru, değil mi?"

"Bir bilimkurgu hayranısındır kesin, değil mi Marc."

"Öyleyim tabii. Ama tabii bazı şeyleri de uyduruyorlar. Büküm motorları,* tekillik motorları,** hiperuzay. Bunlar pek de maddi temellere dayanan şeyler değil."

"Hmm. Pekâlâ. Diyelim ki Samantha August'ı onlar kaçırdı. Ve sadece onu, başkasını değil."

Adam biraz utanarak gülümsedi. "En azından Kanadalı."

"Evet, sen de öylesin, tabii başka bir ülkenin gizlilik anlaşmasına tabi olmadığın zamanlarda." Kadın dosyayı geri alıp kapattı. "Belki de sen bu işe dahil etmek için, neden zamanımızın Carl Sagan'ını ya da Jeff Goldblum'unu değil de Samantha August'ı kaçırdıklarını anlamamızı sağlamak için yanlış kişisin. Bana uzaylı sosyolojisinde uzman biri lazım. Öyle birini nereden bulabileceğim hakkında bir fikrin var mı?"

Marc Renaud, gitgide oturduğu koltuğun içine gömüldüğünü hissediyordu. Umutsuzca omuz silkti ve sonra "Eh, sanırım bir başka bilimkurgu yazarı bulacaksınız artık."

* İng. Warp Drive. (ç.n.)

** İng. Singularity Drive. (ç.n.)

11

"En iyi ilaçlar genellikle acı olur."
Samantha August

Odasının bir duvarını televizyon kanallarını ve web yayınlarını gösteren ekranlar kaplıyordu tamamen. Haber kanalları şiddetin son bulmasının kültürün temellerini sarstığını, medeniyete diz çöktürdüğünden bahsediyordu. Filozoflar hiç bu kadar revaçta olmamıştı; gazeteciler çırpınarak, bocalayarak sorular soruyor ve verilen cevaplar karşısında şaşkınlıkla bakakalıyordu.

Yanıtlar hemen anlaşılacak cinsten değildi. En azından çoğu filozof –eski kitaplarının tozunu almış, teorik bilgilerini pratiğe dökmüş– meselenin özünü irdeliyordu ki bunun uzaylı teknolojisiyle değil insanların birbirleriyle kurdukları ilişkiyle alakası vardı.

Diğer kanallarda komedi dizileri ve reality programları devam ediyordu. Maçlar oynanıyor, seyirciler tezahürat yapıyor, her yanda sosisliler ve cipslerle medeniyet müsameresi hiç bu kadar önemli olmamış gibi görünüyordu. Ne var ki orada bile her şeyin pamuk ipliğine bağlı olduğu ve ipin gitgide inceldiği hissediliyordu.

"Tüm bu olup biteni hazmetmek zor" dedi Samantha August, pakete uzanıp bir sigara yakarken. "Ekonomi darmaduman ve yakında kıtlığın baş göstereceği tahmin ediliyor. Ve neleri yapmamak gerektiği konusunda iyi olsanız da eskiden yaptıklarımızın yerine ne koyacağımız konusunda pek de iyi değilsiniz."

"Şu noktada verilen talimatların ters tepeceğini biliyorsun Samantha August."

Sam elindeki sigarayla ekranı işaret etti. "İşte şu adamın bahsettiği şey. Bu bir otorite krizi. Yaptığınız şey insanlığın kalbine indirilmiş bir darbe."

"Bunu biraz açmak ister misin?" diye sordu Âdem.

Kadın bir iç çekti, kalkıp yatağına doğru yürüdü, yattı ve gözlerini beyaz tavana dikti. "Otorite kırılgandır. En küçük gruplar bile davranışlarını düzenleyen kurallar koyarlar. Ritüeller ve tabular, birbirlerine karşı düzgün davranma yöntemleri. Bunların çoğu kimlikle, grubun kendini nasıl tanımladığıyla ilgilidir ama aynı zamanda da huzurun muhafaza edilmesiyle."

"Anlıyorum."

"Anladığını sanmıyorum. *Yumruk* ima edilir. Küçük avcı-toplayıcı topluluklar, grup ya da kabile içindeki insanları medeni davranmaya yönlendirmek için şiddet tehdidini kullanmadılar tabii. En büyük tehdit sürgündür ve sürgün, affedilmedikçe, genelde idama denktir. Sürgün edilenler genellikle sararıp solar ve ölürler; muhtemelen kendileri için en önemli şeyi kaybettikleri için: Aidiyetlerini. Suçluyu tecrit edebilirsin. Çok eski bir uygulamadır ve tabii ki bunu hâlâ kullanıyoruz. Ama artık, modern toplumlarda sürgün idam anlamı taşımıyor."

"Neden?" diye sordu Âdem, kadının düşünce katarını kesintiye uğratarak.

Sigarasının dumanını yukarı üfledi. "Nüfus arttıkça anonimlik devreye girer. Alt-kültürler, alt-kimlikler oluşur ve çıkıntılar artık birbirini bulma ve böylelikle kendilerine yeni aidiyetler oluşturma yetisi kazanırlar. Bu gizli bir çocuk pornosu hizbi de olabilir Naziler de. Bu günlerde anonimlik arzulanan bir şey."

"Zira belirli davranışlar ayıplanıyor."

"Evet."

"Bu minvalde" diye devam etti Âdem, "anonimlik, kişilerin bu ayıplanan davranışları –kişilerin kendilerine tanımladıkları kimlikler dahilinde bile, sanki kanunlara tabi değillermiş gibi– gerçekleştirilmesini sağlıyor."

"Suç örgütleri böyle vücut buluyor, evet. Ama mühim olan şu ki kanunun her iki tarafının da o yumruğa, o nihai şiddet tehdidine ve o tehdidin getirdiği korkuya ihtiyacı var. Çünkü korku insanları itaatkâr kılar. Bunun tersi de bir o kadar mühim Âdem: Korkunun, şiddet tehdidinin olmadığı yerde insanlar canavarlaşabilir."

"Suçluların tutuklanmasına engel olunmuyor" dedi Âdem. "Her bir durumu kendine özel şartları içinde muhakeme edip değerlendiriyorum. Lâkin, insani hukuk sistemlerinin hepsinin merkezinde kasıt ve fiiliyat arasındaki ayırım yer alıyor."

"Senin de aynı ayrımı gözetmen gerekmez mi?"

"Hayır. Bir suçu önlemek için niyete binaen müdahalede bulunmalıyım."

"Senin dünyayı kaplayan varlığın akıl okuyabiliyor yani?"

"Buna gerek yok. Niyeti değerlendirmek nadiren güçtür; pek çok fizyolojik belirtisi vardır."

"Bizi açık kitap gibi okuyabiliyorsun."

"Ama sıradan kavrayışın ötesinde bir okuma bu. Türünüzün yazılı kelimelerle kurduğu ilişkiden anladığımız kadarıyla hem eğlence hem de keyif en alt düzeydeki kavrayış çerçevesinde bile mümkün."

"Ha ha, çok komiksin Âdem. Ama biz konumuza dönelim. İnsanlar için kötü şeyler düşünmek suç teşkil etmez. Ancak düşündüklerini fiiliyata dökersen suç olur. Ve bu, insan doğasını olduğu gibi kabullenmektir zira biz safi iyilikten müteşekkil değiliz." Duvardaki ekranlara işaret etti. "İnsan davranışının nihai yargıcı haline geldin. Bunu elimizden aldın ve düşünüşündeki hata da tam olarak burada."

"Düşünüşümüz ne açıdan hatalı, Samantha August?"

"Bizim için yetişkinliği tanımlayan şey kişinin sorumluğunu kabul etmesidir. Çocukların davranışlarını değerlendirirken bu farkı gözetiriz ve davranışlarından sorumlu olmadıklarını savunuruz çünkü beyinleri daha sebep ve sonuç arasında doğru düzgün bağlantı kuracak olgunluğa erişmemiştir..."

"Sonradan suç işleyen yetişkinler bu bağlantıyı kuramayan kişiler o zaman?"

"Bazıları öyle. Diğerlerinin ise umurunda değil. Kasten suç işliyor ve yakalanmamayı umuyorlar. Bu noktada devreye giren şey, içinde hayatlarımızın nihai yargıcını barındıran, inanç sistemimizdir. O ki, her şeyi görür, her düşünceyi bilir, her günaha şahitlik eder. Ve her kul yaptıklarının hesabını verecektir."

"Ama ancak öldükten sonra."

"O yargıcı ahlaki kısıtlamaların dışında konumlandırmak onun yozlaşmamasının yegâne garantisidir."

"Ama artık eskisi kadar çok kişi eskiden inandıkları gibi inançlı değiller" diyerek gözlemini aktardı Âdem.

Sam dudaklarını büzüştürdü. "Tarihçiler eskiden kalbimizde daha çok Tanrı korkusu olduğunu söylüyorlar, evet. Şahsen ben buna pek de ikna olmadım. Her zaman fanatikler olmuştu ama mevzu şu ki tanıdığım bütün fanatiklerin bir ortak özelliği var: Hiç şaşmayan bir haklılık kanısı. Şu ya da bu Tanrı adına konuşuyor olabilirler ama aslında hepsi de ego-manyak kontrol hastalarıdır. Tanrı adına konuşmaz, bizzat kendilerinin Tanrı oldu-

ğuna inanırlar." Sigarasını yere attı. "O yüzden, o sözde Tanrı korkusunun olduğu dönemlerde, asıl korkulan bu -genellikle iktidar pozisyonlarını işgal eden ve hep Tanrı adına konuştuğu farz edilen- fanatiklerdi. Otoriteye yaslanma açısından bundan öte bir örnek yoktur."

"Yani" dedi Âdem, "Tanrı'nın yozlaşmanın dışında tanımlandığı durumda dahi, o Tanrı yine de yozdu."

"Dünyevilik, kutsiyete galebe çaldı. Ölümden sonrasına müdahale edemiyoruz o yüzden onun dışında kalan her şeye dibine kadar müdahale ettik. Ve bunu kabullenmeyenleri de öldürdük, yaktık, işkenceden geçirdik, günahlarını itiraf ettirdik. Ama bunların hiçbirinin Tanrı ile pek de alakası yoktu. Mühim olan kontrol ve onun bir uzantısı olarak, otoritedir ki; bu da bizi tekrar şiddet tehdidine -perdenin ardındaki yumruğa- getiriyor."

"Ki bunun neticesinde tekrar -ait olmanın yaşamak, dışlanmanın ölmek anlamına geldiği; inananların dost, inanmayanların düşman olduğu- kimlik kavramına geliyoruz" dedi Âdem.

"Ve oradan da kadınların vücudu üzerinde söz sahibi olmak isteyen protesto gruplarına çok yol yok. Sözü açılmışken, kürtajla ilgili duruşun ne?"

"Yumurta yer misin?"

"Affedersin?"

"Doğmamış tavuk embriyolarından bahsediyorum Samantha"

"Ama biz insanlar, insan hayatının değerini ve diğer hayatların değerini farklı farklı değerlendiririz. Evet, biliyorum oldukça kendini kayırmacı bir tutum bu. Bilimciler bu farkı bilinç temelinde tanımlarlar; dincilerse ölümsüz ruh temelinde. Sadece biz insanlar bu ölümsüz ruha sahipmişiz zira Tanrı'nın suretinde yaratılmışız ve O'nun kıvılcımını bizden başkası taşımazmış."

"Ama tüm yaşamı Tanrı yaratmadı mı? Yaşamın kendisi, o kıvılcıma borçlu değil mi varlığını? Dahası, bilinç noktasındaki ayırım haklı bir ayırım değil. Bilincin pek

çok farklı türü vardır ve bilinci sadece kendisi üzerinden tanımlayan bir bilinç, sadece bilinci yanlış ölçütlerle tanımlamış olmakla kalmaz aynı zamanda kendisi de daha tam olarak bilinç sayılmaz. Başka türlü anlatmak gerekirse, Samantha, Dünya'da pek çok farklı bilinçli tür mevcut."

"Ben de öyle düşünüyordum. Ama biz başka hayvanların davranışlarını gözlemlerken bu davranışları insanlarınkilere benzetmekten –ve bunu sevimli bulmaktan– alamıyoruz kendimizi. Dediğin gibi, kendimizinkinden başka bir bilinç tanımımız yok."

"Kişinin bedeni otonomdur" dedi Âdem. "Kimse ona kendi iradesini dayatamaz."

"Peki ya doğmamış embriyo? Ona dışarıdan dayatılan iradeye ne demeli?"

"Tüm yaşam olasılıktan ibarettir, Samantha August. Yaşam içinde, bilinç bir ihtimaldir. Bir embriyonun bilinci olmaz. O potansiyel olarak yola koyulmuş yaşamdır. Tüm olasılıklar gerçekleşmez."

"ET'ler ön görülebilir bir gelecekte kürtaj kliniklerinin önünde pankart açmayacaklar diyorsun yani."

"Dahası, Samantha August, o protestocular kürtaj yaptırmak isteyen kadınlara iradelerini dayatamıyorlar artık."

"Kliniklere giren kadınların videolarını çekip nette yayınlamaya başlamışlardı. Siz varmadan önce dahi. Muhtemelen utandırmak için."

"Başından beri" diye cevapladı Âdem, "insanların menfur davranışlar sergileyebilecekleri anlaşılmıştı. Özellikle de kendilerini haklı gördükleri bir pozisyondan hareket ettiklerinde. Öyle kayıtlar artık nette kendine yer bulamayacak zira ağınızın tamamı kontrolüm altında."

"Öyle mi? Ne yani, bizi sansürlüyor musun?"

"Anonimlik perdesinin arkasına gizlenilerek gerçekleştirilen tüm manevi şiddet eylemlerini ortadan kaldırıyorum. Sahte cesaret ve nefret çığırtkanlığı, zorbalık ve sindirme gibi adi söylemlere müsaade etmiyorum. Şid-

detin, bildiğimiz üzere, fiziksel olması şart değil. Toplumunuz zaman zaman hastalıklı bir yargılayıcılığın görüldüğü dönemlere giriyor ve şu aralar bunun zirve yaptığı bir zaman dilimindesiniz."

"Eğitim sistemimiz artık empatiyi öğretmiyor" dedi Sam. "Bu aralar üniversiteye giden herkes yan dal olarak edebiyat mezunu olsa dünya daha yaşanır bir yer olacak."

"Gelecek böyle bir empatiyi gerektirecek Samantha August."

"O zaman zor yoldan öğrenmemiz gerekecek ki, sanırım, sizin yaptığınız da bu." Ayağa kalktı ve ekranlara doğru yürüdü. "Peki sonraki adım nedir Âdem?"

"Müdahale Protokolü'nün ikinci safhası devam etmekte. Herkese açık olması koşuluyla seçili teknolojik ilerlemeler sunuldu. Açıklama unsurları beklemede."

"Amanın. Bana Grileri biraz daha anlat."

"Artık sizi daha fazla sömüremeyecek parazit bir tür. Şimdiden güneş sistemini terk etmeye başladılar."

"Neden? Hani siz pasifistsiniz ya, sizden neden korksunlar?"

"Sizin Griler diye adlandırdığınız tür psişik-vampir olarak tanımlanabilir. Duygu ne kadar güçlü olursa onlarda o kadar çok bağımlılık yapıyor. Kurbanlarını terörize ediyorlar ve biyokimyasal reaksiyondan besleniyorlar."

"Harika, uzaygezer bir keşler medeniyeti."

"Bu yolla gerçekleştirilen beslenme saldırgandır ve bireysel bilincin kutsallığına karşı bir tecavüz anlamına gelir. Biz bunu engelledik, onlar da yollarına baktılar."

"Bu kadar mı yani?"

"Tansiyonunda bir yükselme saptıyorum."

"Onlar insanların zihnine tecavüz etti ve siz de onları kışkışladınız sadece, öyle mi? Peki ne yapsınlar diye? Bir sonraki kurbanlarını bulsunlar diye mi?"

"Onların güneş sisteminizi terk etmesinin birincil sebebi biz değiliz Samantha August. Sebep sizsiniz. Ama

daha Protokol'ün ileriki aşamalarının unsurlarına giriyoruz ve şimdilik onları tartışmak için erken."

"Bu zihne tecavüz olayı duyulursa, Âdem, onların peşine düşeriz."

"Evet."

Kadın bunu bir süre düşündü. Gözleri ekranlardaydı ama gözünün önünden akıp giden sonsuz görüntüyü pek de görmüyordu. "Âdem, dışarıda başka olası kurbanlar var mı?"

"Evet."

"Yakınlarda?"

"Evet"

"Ve bununla ilgili bir şey yapmamızı istiyorsunuz?"

"Evet ve eminiz yapacaksınız da. Müdahale Protokolü, çok büyük sorumlulukları kapsayan, karmaşık bir girişim. Türünüz doğruluğu iyi anlıyor ve ona canhıraşça tutunacak."

"İlk kez" dedi Sam sessizce, "insani bir erdemi vurguladın."

"Uyanış sabır ister ve nazik bir açıklama süreci."

"İnsanlığa tecavüze uğradığını söylediğin gün Grilerin asla unutamayacağı bir gün olacaktır." Bir an duraksadı ve sonra "Sanırım kararımı verdim" dedi.

"Adımıza konuşacak mısın?"

"Bana bu işi başarabilme ihtimalimizin olduğunu düşünmeye yetecek kadar malzeme verdin sonunda."

"Sana olan inancımız tamdı."

"Tamam. Şimdi iş sizi insanlığa inanmaya ikna etmeye kaldı ve bunu yapabilmem için de sanırım insanlığı bana inanmaya ikna edecek bir yol bulmam gerekiyor. Basit bir iş değil bu Âdem."

"Yardım edeceğiz."

"'Açıklama unsurları'nın beklemede olduğundan bahsettin. Bundan kastın ne?"

"Evren fraktaldır Samantha August. Bu sebepten dolayı şeylerin ölçeklerinin büyüyebileceği gibi küçülebileceği

de varsayılabilir. Konuşmalarımızda Tanrı mefhumunun etrafından dolandık ve aşağıdaki medyada dini inanış meselesi tartışılıyor çoğunlukla. İnsanların Tanrı anlayışında uzaylıların yeri nedir? Biz neye inanıyoruz? Herhangi bir inancımız var mı?"

"O konunun etrafından dolanmamın son derece iyi bir sebebi vardı."

"Anlıyorum. Samantha, şu anda gezegeninizdeki kadir-i mutlaklık seviyemizi bir düşün. Sizin ölçütlerinize göre bu tanrısal görülebilir pek ala. Dindar insanlar bu rahatsızlıklarını dile getiriyorlar. Bize Tanrı diyenler de oldu, Şeytan diyenler de. Tanrı'nın varolmadığının kanıtı olarak da öne sürüldük."

"Yani?"

"Gerçek kadir-i mutlaklık ne ölçeklenebilir ne de görecelidir. Bu nedenle biz kadir-i mutlak değiliz. Bizim etki alanımız sınırlı. Evreni bütünüyle kavrama yetisine sahip, benzer bir kadir-i mutlaklığı çok daha büyük bir ölçeğe yayabilecek bir varlık ya da bilinç var mı? Eğer varsa bile biz bunu saptayamayız. Şimdiye kadar bizim eylemlerimiz böyle bir varlıktan gelen gözlemlenebilir bir yanıtı tetiklemedi. Ama kanıtın yokluğu, yokluğun kanıtı değildir. Müsaade edersen bilinç mefhumuna geri döneceğim. Bilincin en üst mertebesi 'neden?' diye sorabilmektir. 'Ne?'nin peşine düşüp de 'neden?'i sorgulamamak kişiyi bilincin en büyük mükâfatından mahrum bırakmak olur."

"Ah. Beğendim bunu. Çoğu ateistin hoşuna gitmeyecektir."

"İnsanlıkla aynı merakı ve aynı sorgulayıcı tabiatı paylaşıyoruz. Bu, belki de tüm bilinçli varlıklar için geçerli olan yegâne ortak özellik. Bu, doğrudan hayal gücümüzün, merak etme yetimizin bir ürünü ve zihnimizin içinde bir dünyanın varolması için zihnimizin dışında bir dünyanın da varolması gerekliliğinin kabulü ve her ne kadar biz bu ikisi arasında temel bir fark ortaya koy-

maya çalışsak -buna ihtiyaç duysak- da sonsuza dek kendi algımızın hudutlarına hapsolmuş durumdayız ve gerçekten de, onun ötesinde varolan hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

"Yani algının evreni tanımladığını söylüyorsun anladığım kadarıyla. Eh, biz insanlar da o sulara yelken açtık. Ama pek çok fikir gibi bu da bir dayanak noktası bulmakta güçlük çekiyor; çünkü şu soruyu beraberinde getiriyor: Eğer öyleyse, yaşamın anlamı ne?"

"Samantha, bilinç evreni etik çerçeveye oturtuyor, yaşama anlam yüklemenin sadece birincil amacımız değil aynı zamanda kutsal olduğunu söylüyor olabilir."

"Sanırım yakın bir zamanda Tanrı hakkındaki tartışmamıza geri dönmemiz gerekecek. Ama... Etik tüm bilinçli varlıklar için ortak mıdır?"

"Belli bir ifade aralığında, evet. Bildiğimiz tek bir fark hariç, tüm gelişmiş medeniyetler doğru ve yanlış kavramlarını anlıyorlar. Zorluk, her zaman, bu basit gerçeğin karşılıklı olarak kabul edilmesinde ortaya çıkıyor. Zenofobi* denen bir olgu var ve bu basit gerçeğin kabul edilebilmesi için önce zenofobinin aşılması gerekiyor."

"Âdem, galaksimiz kaynakların kapanın elinde kaldığı bir savaş alanı mı? Pek çok meslektaşım öyleymiş gibi yazıyor. Sadece birkaçı başka bir bakış açısı sunuyor. Iain M. Banks akla geliyor; ah, bir on yıl erken gelseydiniz, onu kaçırıp tedavi etseydiniz... Hay sıçayım... Neyse boş ver."

"Keder bu hissettiğin. Üzgünüm."

Başını salladı ve bir iç çekti.

"Soruna cevap olarak, hayır, bir dolu kaynak var. Biyomları olan gezegenlere ise çok daha az ama böyle gezegenlerin kolonileştirilmesine nadiren teşebbüs ediliyor."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Biyomlar müstakildir. Karmaşık yaşam formları temelde kendi gezegenlerine ve onun biotasına adapte olmuşlardır. Çoğu biyom gezegen dışı istilaya elverişli

* İng. Xenophobia: Yabancı korkusu, düşmanlığı. (ç.n.)

değildir. Yerli besin kaynakları uyumlu değildir ve yerli biyom yabancı biotaya direnç gösterir. Zorlama 'terraformasyon' genellikle başarısız olur."

"Peki tüm bu uzaylılar nerede yaşıyor? Devasa jenerasyon gemilerinde mi? Gezegenlerin yerçekimi kuyularının her zaman istenilen gibi olmadığını tahmin ediyorum."

"Yerçekimi bir engel teşkil etmiyor, Samantha. Senin söylediğin 'jenerasyon gemileri' gibi büyük yapay biyomlar iş görüyor ve sıklıkla bunlara baş vuruluyor ama bir gerçek hiç değişmiyor ve bu önemli bir nokta. Bütün türler, bir gezegenden türeyen, doğal bir biyom içinden ortaya çıkmıştır. Bizler genetik olarak sadece onu tercih etmeye değil, aynı zamanda ona ihtiyaç duymaya programlıyız. Doğal biyomlarını terk eden türler birkaç nesil sonra genellikle hastalanır ve ölürler."

"Peki, soruma geri dönersek."

"Yörünge mekanizmalarını, atmosferi, su kaynağını, ayları, vs. değiştirerek cansız gezegenleri dünyalaştırmak kolonizasyonun temel araçlarıdır. Buna aday gezegenlerin sayısı sayılamayacak kadar fazladır."

"Venüs'e yaptığınız bu, değil mi?"

"Evet. İnsanlık için dünyadan getirilen biyotaya ev sahipliği yapacak kardeş bir gezegen hazırlıyoruz."

"Peki ya Mars?"

"Mars Islah Süreci'ne dair detaylar Süreç ilerledikçe açıklanacak."

"Hmm, öyle demek." Kollarını göğsünde kavuşturdu haber akışlarını incelerken. "Kıtlığın olmadığı bir galaksi var karşımızda diyorsun demek."

"Evet, Samantha."

"Ah Iain, demek haklıymışsın."

"Pek çoklarınca yası tutulan, parlak bir yazar" dedi Âdem. "Söylemem gerekir ki, onun özündeki iyimserlik türünüzün potansiyeline olan inancımıza büyük katkıda bulundu."

Kadın bir kahkaha patlattı. "Aman aman, milyarlarca ve milyarlarca okur ha?"

"Yüzlerce milyar" diye yanıtladı Âdem. "İnsanın hayal gücü en geçerli bir akçe."

"Ama teliften gelen bir kuruş yok. Yani bana da dolgun bir çek yazabilirsiniz değil mi? Milyara yakın okurum varmış korsan kitaplarımı okuyan, doğru mu?"

"Milyarlarca. Ve evet"

Bir an için donakaldı ve söyleyecek bir söz bulamadı. Haberde Afrika'nın çorak bir bölgesindeki mültecileri gösteriyordu dronedan yapılan çekim. Çoğunun üstü çıplaktı. Bir yardım kampından dışarı çıkıyorlardı, sırtlarında gıda kutularıyla. Dans edenler, gülüşenler... Kavruk yüzlerinde dişleri inci gibi parlıyordu. "Aç kalmayacaklar demiştin değil mi?"

"Öyle demiştim. Aç kalmayacaklar."

"Pekâlâ Âdem. Yapacağım bu işi. Adınıza konuşacağım. Ama önce senin benim için bir şey yapman lazım."

"Tabii ki."

"Büyük bir şey."

"Emrinize amadeyim."

"Hmm. Madem hikâyelerin ve romanların korsan kopyalarını yapmanın senin için sakıncası yok; telif hakkı, fikri mülkiyet ve ticari markalar hakkındaki görüşlerin neler?"

12

"Büyük patlama, ne şirin bir fikir."
Samantha August

Washington Post Başmakalesi, 1 Haziran

(Bildiğimiz) Dünya'nın Sonu

Jacob P., Milwaukee'de gezgin bir eroin bağımlısı, hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Yuvarlanıp gidiyordu. Hayatını değiştirmeye niyeti yoktu. Kafası iyi olduğunda kendisini içinde bulduğu karanlık, daracık çukur ana rahmi kadar huzurluydu.

Sonra bir gün madde etki etmemeye başladı. O tarifi imkânsız his, o ilk seferinde hissettiği, her bağımlının peşinde olduğu, artık yoktu. Ne zihninde ne de bedeninde. Arzu da gitmişti, ihtiyaç da. Sanki ilk aşkını unutmuş

gibiydi bugünlerde, biricik aşkını. Artık istemiyordu, ilgilenmiyordu bile. Nasıl olmuştu bu?

Daha isabetli soru: Şimdi ne olacaktı?

G7 ülkelerinin hükümet liderleri dün Ottawa'da, Rideau Kanalı'nın biraz yukarısında, güvenlik çemberi içine alınmış bir blokta toplandı. Her zamanki protestocular bariyerlerin etrafında toplanmıştı ama bir şey farklıydı. Kimse tam olarak neyi protesto ettiklerini bilmiyordu ve az sayıda polis vardı. Hiçbirinin üzerinde plastik zırh ve kalabalığı dağıtmaya yönelik donanım yoktu. Pankart ve afişlerin üzerinde sadece soru işareti vardı. Bu sessiz talebin daha dokunaklı olması mümkün değildi.

Hotel Frontenac'in banket salonunda dünyanın en güçlü yedi lideri basına kapalı bir toplantı yapıyordu ama bu güvenlik gösterisi bile boş geliyordu. Tartışılan neydi? Cevabı basit: Görünmeyen ama kesinlikle varlığı hissedilen denetçilerimiz. Neyin kararı alınıyordu? Muhtemelen hiçbir şeyin.

Yoksa bu yaklaşım, kimliğimizin ve eylemlerimizin böylesine kökten değişimi karşısında fazla mı lakayt kaçıyordu. Günbegün, anbean işlerin nasıl değiştiğiyle yüz yüze geliyoruz. Trafikteki ani öfke? Anlamsız. Derin bir nefes al ve sakinleş. Her ne yapmayı düşünüyorduysan, o iş öyle olmayacak. Gazı köklemen, gözünü kan bürümesi, tüm bunların hiçbir faydası yok. Lanet araba hızlanmaz, motorun devri bile yükselmez. Fişin çekilmiştir. Anında. Tamamıyla. Şeridinde giden herhangi bir sürücüsündür.

Egon uf mu oldu?

Ya da zil çaldığında ve dersler nihayet sonlandığında. Altıncı sınıfa giden zorba, hani eve gitmek için kullandığın, bir sokak ötedeki ara yolun başında genellikle seni bekleyen, hâlâ orada. Ama gözlerindeki o soğuk bakış gitmiş. Babası artık onu dövemiyor, o yüzden sana yansıtacağı bir şeyi kalmamış. Yanından yürüyüp geçerken başıyla selam verip seni şaşırtıyor.

Milwaukee'deyiz yine, Jacob P. Dışlama Alanları'nı (terimi kimin bulduğu bilinmese de görünüşe göre böyle anılıyorlar) düşünmüyor. G7'yi ve çalkantılı piyasanın yaklaşan çöküşünü tartışmaktan öte bir işlevi kalmamış dünya liderlerini düşünmüyor. Güvenlik, askeri iş birliği, barış koruma faaliyetleri ve ticari ambargolar, hepsi anlamını yitirmiş. Jacob P. mülteci kamplarına gökten zembille inen içme suyu ve yiyeceğin bolluğunu düşünmüyor. Bulaşıcı hastalıkların hayret verici bir şekilde ortadan kaybolmasını ya da şu sorunun cevabını düşünmüyor: En son ne zaman birisi nezle olmuştu. Jacob alacağı bir sonraki dozu da düşünmüyor.

Otuz dokuz yaşındaki eski bağımlı için bu etiket artık eskisi gibi endişe ve güvensizlik anlamı taşımıyor. Jacob P. düştüğü kuyudan çıkıyor. Orası o kadar da hoş bir yer değilmiş meğer.

Hepimiz için rahmin, bize özel rahatlığın, terk edilmesi gereken bir zaman vardır. Bu çevre yolunda başka bir sürücüyü sıkıştırmak da olabilir, okul çıkışında bir çocuğu dövmek de. Peki ya o oğlunu kum torbası gibi kullanan baba? Şimdi artık gerçek bir kum torbası var, garajında bir kancaya asılı. Yumruklarını ve ömrü boyunca biriktirdiği öfkeyi, bir metronom temposuyla o torbaya gömüyor ama gazı çabuk kesiliyor; kocaman açtığı gözleri bilinmeyen ve bilenemez bir geleceğe bakıyor. Koca bir... soru işareti.

G7'nin olağanüstü toplantısında sekiz bin gösterici vardı. Barikatların önünde dikildiler, hafif bir yağmur çoğunu evine yollayana kadar.

G7 liderleri ayrıldı, bir tanesi bile bir açıklamada bulunmak bir yana kameralara bile görünmediler.

Yanlarındaki işgüzar yardımcıları, sekreterleri ve bakıcıları sağa sola koşuşturdu yine ama olan biten bir şey yoktu aslında. Korumalar hiçbir şey yapmadan ve tetikte olmayı gerektirecek hiçbir şey olmadan öylece dikildiler. Tüm olanlar kendini ciddiye alan bir pantomim

gösterisini andırıyordu adeta. Şimdi ne olacaktı? Sırada ne vardı?

Daily Mail Başmakalesi, 3 Haziran

Yeryüzü Hapishanesi!

Demek böyle bitecekmiş, bir çığlıkla değil, bir iniltiyle. O böcek gözlü yüzlerini (ya da artık bu galaktik komünistlerde yüz yerine ne varsa onu) bile gösterecek cesareti olmayan uzaylılar tarafından teslim alındık. Prangalarımız ve dövmelerimiz için sıraya girmeye başlayabiliriz, Ay'da altın çıkarmak için bizi içine koyacakları, sığır vagonuna benzer, araçlara ayaklarımızı sürüyerek bineriz artık.

Ama muhtemelen kimse pek şikâyet etmeyecektir. Ay'ın kayalarına kazma vurmak, altın kafese dönmüş Dünya'da yaşamaktan iyidir. Eğer buna yaşamak denilebilirse tabii. Serbest piyasa kapitalizmi, sanki alevi titreyen bir mum gibi, söndürülüyor ve gelecek olan şey uzun ve acı dolu bir karanlıktan başka bir şey vaat etmiyor.

Ayaklar altında ezilen şey bizim ruhumuzdur. Başımızı öne eğdirdiler ve ne yazık ki dünya bize kalmayacak.

Direnin. Reddedin. Asla boyun eğmeyin. Asla diz çökmeyin. Geri adım atmayın. Buraya gelsinler de bizi o vagonlara kendileri bindirsinler. Ve bunu yaparlarken, tükürün onların böcek gözlü yüzlerine.

Financial Post Başmakalesi, 7 Haziran

Ufak Şeylerden Başka Derdimiz Kalmayınca

Tepemizdeki görünmez uzay gemilerinin monitörlerinden yaşanan finansal felaketi izlemek eğlenceli olsa gerek. Eğer kumar oynamayı seven uzaylılardansalar biz gitgide küresel bir çöküşün kıyısına yaklaştıkça bahisler kızışıyor olmalı.

Askeri sanayi tüm dünyada neredeyse durma noktasına geldi ve on binlerce kalifiye işçi işsizler ordusuna katıldı. Petrol arama ve hidrolik kırma* operasyonlarının durması ve Katran Kumları'nın erişime kapatılması sonunda küresel petrol stoklarını etkilemeye başladı ve tüm dünyayı saran petrol kıtlığı piyasaları sallarken söylentileri yayılan şu yeni enerji sistemi korkuları yatıştırmaya yetmiyor.

Piyasalardaki çalkantıyla da birleşince, ulusal egemenlik meselesi –tüm cebir yöntemlerinin son bulması sonucunda kevgire dönen sınırlar dolayısıyla– tehlikeye girdi. Kilitli kapıların üzerinden atlanabiliyor. Dikenli teller kesilebiliyor. Halkların kitle hareketleri kabarıyor ve sel olup gelişmiş ülkelere akıyor; son ekonomik krizin yaralarını sarmaya çalışan bu ülkelerin altyapılarının üstündeki yükü daha da ağırlaştırıyorlar.

Başka herhangi bir koşul altında her yanda savaşlar patlak verir, sıcak bölgeler ardı ardına ölüm ve yıkımlarla alev alırdı. Onun yerine türümüzün tamamının –sanki küresel bir doğal felaket yaşanmış gibi– topluca yer değiştirmesine şahitlik ediyoruz, kimsenin burnu bile kanamadan.

Türümüz beklemede şimdi, dört gözle düzenin sağlanacağına dair bir işaret bekleniyor çaresizce, yarının bugünden daha iyi olacağına dair bir işaret. On yıllardır uygarlığımızın arkasındaki başat itici güç serbest piyasa kapitalizmiydi. Kamusal ve özel teşebbüsler arasındaki kapışma tarih kitaplarının dipnotlarında kalmıştı, özgürlüğün hanesine yazılan bir zafer olarak. Ama ne güçlüklerle kazandığımız özgürlüğümüzün ne kadarı yanlış yapma özgürlüğü anlamına geliyordu?

Anlaşılan, tahmin ettiğimizden daha fazlası.

Görmek isteyenler için emareler ortadaydı. Finansa dayalı ekonomik sistem ölüm döşeğindeydi. Yörüngedeki uzay gemisinde hangi bahisler oynanıyorsa artık, bizim

* İng. Fracking. (ç.n.)

değer sistemimizle örtüşmediği kesin. Sakın yanlış anlamayın, burada reddedilen bizim değer sistemimiz.

İnsanlık tarihinde hiç böyle bir tecrübe yaşanmadı daha önce. Ve bu işten canlı çıkarsak, kendimizi tanıyamayacak halde bulabiliriz kendimizi. Gerçekten de kendi dünyamızda yabancı* olmuş oluruz.

Guardian Başmakalesi (konuk yazar), 7 Haziran

Kapıya Dayanan Barbarlar

Dr. H.L. Toynbee, OBE (Cambridge Üniversitesi, Klasik Çalışmalar)

Üçüncü ve dördüncü yüzyıllarda Roma İmparatorluğu'nun sınırları çatırdamaktaydı. Kuzey Avrupa'nın derin ormanlarında, Balkanlar'ın rüzgârlı yabanında ve Kafkaslar'ın dağlık yörelerindeki kavimlerin hepsi arkalarından kovalayan Atilla ve onun büyüdükçe büyüyen Hun İmparatorluğu'ndan kaçıyordu. Bir gün Avrupa'nın kültürel kimliklerini oluşturacak bu kavimler yeni, güvenli yurtlar ararken Roma topraklarına akın etmeye başladı.

Pek çok kabilenin ismi bugünlere kadar kalmıştır: Frenkler (Fransa), Lombardlar (Lombardiya), Angluslar (İngiltere), Saksonlar (Saksonya). Diğerleri ise zaman içinde kimlikten ziyade davranışla karakterize edilen modern alt kültürlere (Gotlar, Vandallar) dönüşmüşlerdir.

Roma onları püskürtemedi. İmparatorluğun politik kargaşayla, çevresel çürümeyle, dini çalkantılarla ve bölgesel ayaklanmalarla zaten çatırdamakta olan altyapısı parçalanıverdi. Batıdaki çöküş aniydi. Doğudaysa daha uzun sürdü, 1453'te Konstantinopolis'in Türklerin eline geçmesiyle son buldu.

Tarih derslerle dolu. Halkların kitlesel göçü yeni bir mefhum değil. Dönüp de tarihe bakabilmek, halkların ve

* İng. Alien: Yabancı, uzaylı. (ç.n.)

yaşadıkları bölgelerin böylesi büyük değişimler geçirmesinin sebep olduğu kültürleri ve medeniyetleri, taze kanın yarattığı yenilenmeyi ve yeni yaşayış biçimlerini, uzun vadeli bir biçimde gözümüzde canlandırmaya odaklanma ayrıcalığını bize bahşediyor. Medeniyet nadiren ortadan kalkar, çoğu zaman şekil değiştirir, evrimleşir. İngilizler kendilerini Britanyalı –Britanya Adaları'nın has ahalisi ve yerlisi– addediyorlar. Ama tabii asıl Angluslar Danimarka'dan, Almanya'dan ve Saksonya'dan gelmiştir. Ve şimdiki genetik çalışmalar daha da öncesinde daha da doğuda bir çıkış noktasına –günümüzün Gürcistan ve Kazakistan steplerinde bir yere– işaret ediyor.

Kendimizi nasıl tanımladığımız devam etmekte olan bir süreç ve yerlilik mefhumu bu süreç için hayati bir öneme sahip. Diğer gazetelerin başlıklarında kapımıza dayanmış barbarlar saldırılarının, yabancıların güzel adamızın kıyılarına ayak bastığının çığırtkanlığı yapılıyor. Eğer beşinci yüzyılda Roma İmparatorluğu Britanya'sında gazeteler olsa onlardan da aynı feryatları duyardık.

Tüm Dünya'da, ülke ardına ülkede sınırlar yerle bir oluyor ve halklar yabancı mekânlarda yeni hayatlar aramak için ilerliyor. Kültürler çarpışıyor ama bu korku ve yabancı düşmanlığı tamtamları artık kan akmasına sebep olmuyor ve tek başına bu gerçek hiçbir şüpheye yer bırakmayacak biçimde yeni bir devrin önümüzde uzandığının haberini veriyor bize.

Bir imparatorluğun çöküşünden onun yerine birçokları doğar. Önümüzde uzanan nedir? Bunu kimse bilemez ama ne olursa olsun bunu yaşamalıyız, günü gününe, anı anına. Tarihin gelgiti bizim yol arkadaşımızdır ve ne siyaset ne de hüsnükuruntu bunu değiştirebilir. On altı yüzyıl önce, kapılara dayanan barbarlar bizlerdik. Peki sonra ne oldu?

National Enquirer, 7 Haziran

OSWALD BİR UZAYLIYDI!

John Wilkes Booth uzaylı suikastçıların ilki miydi? Cevabı için bilim adamları Abraham Lincoln'ü klonlamak istiyor!

VanderMeer Üniversitesi'nden Doktor John Milkos, kendisine Abraham Lincoln'ün na'şından hücre örneği sağlanması için Smithsonian Enstitüsü'ne resmi başvuruda bulundu. Aldığı örnekten ABD başkanını klonlayacak olan Doktor, Lincoln'e Amerikan başkanlarının uğradığı suikastlarla ilgili sorular soracak.

"Bu işin üstü haddinden fazla bir süre boyunca örtüldü" diyor Milkos. "Artık bir açıklama yapılmalı. O uzaylılar yargı önüne çıkarılmalı."

Harvey Oswald'ın uzaylı olduğuna dair bir kanıt bulunmuyor şimdilik ama Dr. Milkos genetik delilin ortaya çıkacağına inanıyor ve "Ay'ın işgaline dair yeni ortaya çıkan delillerde" diyerek sözlerine devam ediyor, "Amerikalıları manipüle etmek için yaptıkları her şeyi –te Mayflower'dan başlayarak– detaylarıyla açıklayan gizli kasayı bulacağımız geniş çevrelerce tahmin edilen bir şey."

Smithsonian Enstitüsü şimdiye dek bilim adamının talebine bir yanıt vermeyi reddetti.

The McKenzie Gantry Programı (Fox News)

Moreland Küresel Strateji Enstitüsü'nden Barbara Backlow ile yapılan söyleşinin metni

GANTRY: Hoş geldiniz Dr. Backlow. Moreland Enstitüsü ile ilgili fazlaca bir bilgiye sahip olmayan izleyicilerimiz için ne yaptığınızı kısaca anlatabilir misiniz?

BACKLOW: Teşekkür ederim McKenzie, anlatayım tabii. Enstitümüz küresel ekonomik eğilimleri* tanımlama-

* Trend. (ç.n.)

da uzmanlaşmış bir ekonomik düşünce kuruluşudur.* Daha sonra da ABD'nin bu trendlerden istifade etmek için kârlı pozisyonlar almasına yönelik stratejiler geliştiririz. Son dört hükümete danışmanlık yaptık ve hem Demokratlar hem de Cumhuriyetçilerle yakinen çalışmaya devam ediyoruz.

GANTRY: "Trend" derken neyin gelmekte olduğunu, bizi neyin beklediğini kastediyorsunuz. Sanırım bu iş bu günlerde biraz karışık bir hal almış durumda.

BACKLOW: Belirgin, hatta yapısal bir paradigma kayması yaşandığı doğru. Sadece ekonomide de değil, her ne kadar şu anda doğal olarak bu konuya odaklanmış olsak da. Durumdan etkilenen belli piyasalar hakkında konuşabiliriz.

GANTRY: Etkilenmek mi? Çakılmak demek istiyorsunuz değil mi?

BACKLOW: "Dış etkiyle sapma" terimini tercih ediyoruz.

GANTRY: "Dış etki." Bununla uzaylıları kastediyorsunuz.

BACKLOW: Dışarıdan bir irade, evet, bizim kontrol veya tahmin etme yetimizi aşan bir kuvvet.

GANTRY: Ve "sapma" derken neyi kastediyorsunuz tam olarak?

BACKLOW: Olağan işleyişin dışına çıkıldığı şeklinde açıklayabiliriz kısaca.

GANTRY: Diğer bir değişle, piyasalar çakıldı. Anlaşıldı. Yani burada aşikâr olan bazı piyasa ve endüstrilerden bahsediyoruz değil mi? Mesela petrol. Hidrolik kırma. Katran kumları. Ama şimdi kömür madenciliğinin bile durdurulduğu haberleri geliyor. Bir enerji darlığına doğru ilerliyoruz, değil mi?

BACKLOW: İlk bakışta böyle gözüküyor, evet. Şimdi, bu emisyonsuz, yakıtsız, yeni enerji kaynağının ortaya çıkışıyla biz de ilkin yaptığımız olumsuz tahminden geri adım atıyoruz.

---

* İng. Think tank. (ç.n.)

GANTRY: Geri vites yapıyorsunuz. Peki, hiç de şaşırtıcı değil. Yani, eğer o motor gerçekten çalışırsa ve bildiğimiz içten yanmalı bir motorun yaptığı her şeyi yapabilirse, bu, işin rengini değiştirir değil mi?

BACKLOW: Hem evet hem hayır. Demek istediğim, üretimi arttırmak için imalat sanayiinin tamamının yenilenmesi ve plastik ve petrole dayalı teçhizat üretenler gibi ikincil ve üçüncül sanayilerin –kastım bağlantılı sanayiler– sıraya girmesi gerekecek. Hangi sanayilerin diğerlerinden daha öncelikli olduğuyla ilgili bir dolu itiş kakış yaşanacak. Doğrusunu söylemek gerekirse şu an için durum biraz "kapanın elinde kalır" durumu. Şimdilik bu işin sonunun nereye varacağını bilmiyoruz. Pek çok endüstrinin şu an için tek derdi batmamak, yani bu geçiş dönemini yönetirken kendini yaşatabilmek.

GANTRY: Yani siz bu EYM'nin gerçek olduğuna inanıyorsunuz? Emisyonsuz yakıtsız motordan bahsediyorum.

BACKLOW: Evet, motor gerçek ve şemaları da açık kaynaklı olduğundan, iş geliyor hangi şirketlerin motorları ilk önce üreteceğinde düğümleniyor. Bu, imalat açısından kimin öncü olacağını belirleyecek.

GANTRY: Çin hükümetinin prototip aşamasını geçtiğine ve üretime başladığına dair duyumlar var. Peki ya biz, özgür dünyadakiler? Amerika'da neler oluyor? Biz neden şimdiye kadar bu zamazingoları sürüsüyle üretemedik?

BACKLOW: Öncelikle, prototip versiyonu diye bir şey yok. Bu yeni enerji sisteminde aşılması gereken tek zorluk, motor ile yapacağı şey arasındaki arayüzün tasarlanması. Çinlilere dair duyumlar henüz doğrulanmadı bu arada. Amerika'ya gelirsek, ilk motorlar muhtemelen havacılık sanayiinin üretim bantlarından çıkacak. Boeing, Lockheed, hatta beklenmedik bir aday olan Kepler bile ilk üretici olabilir.

GANTRY: Eğer Çinliler bizden önce davranırsa piyasayı ele geçirirler, biz de o güzel Amerikan arabalarını içlerindeki Çin malı motorlarla süreriz.

BACKLOW: Pek olası değil, McKenzie. EYM'nin ilk seri üretimini gerçekleştiren Çinliler olsa bile o motorlar öncelikle iç piyasaya verilecektir.

GANTRY: Doğrudan ithal etseler daha akıllıca davranmış olurlar.

BACKLOW: Ekonomik strateji açısından mı diyorsunuz?

GANTRY: Her açıdan diyorum. Diyelim ki bu yeni motorlar sayesinde her şeyin üretimini arttırdılar. Bu küresel olarak diğerlerimizden bir adım önde olacakları anlamına gelir. Biz, diyelim, Boing modelini ürettiğimiz sırada motorları satacak piyasa bulamayız. Çinliler bütün piyasaları kaplamış olur. Ya da diyelim doğrudan ithalata yöneldiler. Sonuç aynı. Bu işi bir an önce halletmemiz lazım değil mi? Sorun şu ki bizim makinelere zincirlenmiş işçilerimiz yok, değil mi?

BACKLOW: Benim Çin'de köle çalıştırıldığına dair bir bilgim yok–

GANTRY: Kesin var, Doktor. Çin komünist bir ülke yahu!

BACKLOW: Kusura bakma McKenzie ama hâlâ eski kafalısın bu konuda–

GANTRY: Eski kafalı mı? Ne demek istiyorsun?

BACKLOW: Buna bildiğimiz piyasaya çıkan yeni bir ürün gözüyle bakıyorsun, sanki, ne bileyim, reyondaki yeni bir iPhone ya da MS Office-VR'ın yanına konulabilecek bir şeymiş gibi. Ne yazık ki reyon tarumar olmuş durumda. Enstitüde vardığımız korkunç derecede açık sonuç bu. Serbest piyasadaki rekabet –kapitalist ekonomimizin temeli– saldırganlığa dayanır. Ama bizim doğal rekabet eylemlerimiz –mesela, maden veya petrol arama hakları için, ormancılık hakları için- başka şirketlerden daha rekabetçi teklifler vermemiz– e işte bunların hepsi etkilendi. Birini yumruklayamamak, kurşunlayamamak ya da bombalayamamak kadar

aşikâr olmasa da. Fakat bu yeni paradigmanın etiğinin bizi açıkça yönlendirdiği istikamet...

GANTRY: Doktor lafı dolandırıyorsun. Büyük laflar edip meseleyi karıştırıyorsun. İşin özü şu: Çinliler bizi, Amerikalıları geçiyor. Başkan'ın ağırlığını koyması lazım. Son basın toplantısını dinledin mi? Kafası kesilmiş tavuk gibiydi. Yukarı astronot gönderecekmiş. Ne için? Bırak astronotu falan! Asıl o sihirli motorları saldırı gemilerine koyacaksın ve o gemileri de –koca bir gemi filosu– süreceksin gökyüzüne. Bulup yok etsinler o uzaylıları. Amerika'nın dünyayı kurtarması lazım. Bırakalım Çinliler düşünsün, taşınsın, kaşınsın.

BACKLOW: Bunu bir işe yarayacağını mı düşünüyorsunuz?

GANTRY: Biz bir yolunu buluruz! Saldırganlık mı demiştin demin? Biz saldırmayı iyi biliriz. Hele bir gaza gelelim, o zaman onlara saldırganlığın ne olduğunu gösteririz!

BACKLOW: Evet, peki bu yaklaşım ne işe yaradı şimdiye kadar?

GANTRY: Bizi bilim adamlarımız yarı yolda bıraktı. Alayını kovmamız lazım. Ve şimdi öğreniyoruz ki Ay'da Griler için çalışıyormuş galiba hepsi. Hepsinin yargılanması lazım–

BACKLOW: Affedersiniz? Kimin yargılanması lazım?

GANTRY: Kim olacak, bilim adamlarının yargılanması lazım tabii ki! Laboratuvarlarında bebek embriyolarıyla gizli gizli deney yapmalar falan... Ya da artık biz bakmazken neler yapıyorlarsa... Teşekkür ederim Doktor, gerçekten gözümüzü açtınız. Siz gidin Başkan'a danışmanlık falan yapın. Aradan sonra Rahip Richard Fallow'la karşınızda olacağız. Kendisi bir ulusal dua günü için büyük ulusumuza çağrıda bulundu. Tanrı'nın inayetiyle bu komünist uzaylıları dünyamızdan defedebiliriz, hatta belki evrenden bile. Birazdan sizinleyiz.

13

"Her şeyin başlangıcına dönerseniz bir seçimle karşı karşıya kalırsınız. Ya akıl maddeden önce gelir ya da madde akıldan önce. Siz hangisisiniz? Tinselcilere sorarsanız ilki derler; materyalistlere sorarsanız ikincisi. Ve iki tarafın da başlangıçtan önce neyin geldiğine dair bir cevabı yoktur. Tekillikten önce. Kelâm'dan önce. Gariptir ki, tekilliğin öncesini bilmiyoruz ama Kelâm'dan önce neyin geldiğini biliyoruz pek ala: Alınan tek bir nefes."*

Samantha August

BM Mülteci Kampı, Gambola'nın dışı, Kongo Cumhuriyeti, 8 Haziran

Yemeklerin pişirildiği sayısız ateşten gelen duman hafifti ama her yanı kaplıyordu, insanlığın kendi nefesi gibi havada asılı duruyordu. Kampta Kolo'nun

* İng. Singularity. (ç.n.)

oturduğu yerden -derme çatma bir barın brandasının altında köhne bir tabureye tünemişti- gözünün değdiği her yere yayılmıştı. Ilık birasının üstüne eğilip başını çevirmiş, parlak güneşin aydınlattığı dünyaya ve gelip geçen insanlara bakıyordu. Çoğu yiyecek paketlerini ve suni odunları taşırken şarkı söylüyordu.

Kendi kabilesi oralarda bir yerdeydi, dağılmışlardı artık. Her şey için mücadele vermenin gerektiği, ölümün çalılıklardaki bir hayalet gibi enselerinde olduğu, korkunç bir dönemin anıları kalmıştı bir tek geriye. Silahlarını çoktan bırakmıştı artık ve palaskasındaki ağır bıçak şimdiye kadar hiç görmediği ağaçların garip odunlarından çıra kese kese körelmişti.

Çürümüş limon kabuğu ve yere dökülmüş bira arasında, Neela, büzüşmüş bir halde adamın ayağının dibindeki gölgedeydi, her zamanki gibi sessiz. Eroin kalmadığında adam kıza cini dayardı ama artık cinin de bir tesiri yoktu. Buna karşın artık havale geçirmiyor, ateşlenmiyor, korku dolu gözlerle bakıp titremiyordu. Buna rağmen Kolo ile kaldı ve neden kaldığını bilmiyordu adam.

Kolo'nun aklı uzaklardaydı; çalılıkta, eskinin hayaletlerinin kaldığı yerde. Çocukça düşünceler; ormanda kaybolmuş, korku içinde. Ruhlar dolaşırken gecenin soğuğunda, gecelerin lanetli uyanıklığında; katlettiği adamların, kadınları ve çocukların hayaletleri olarak geliyordu aklına. Öldükleri anlara geri dönüyorlardı, Kolo'nun yaşamına kasvetli bir tezat teşkil edecek biçimde. Her an bir silah sesiyle ya da bıçağını bir bedene vurduğunda akan oluk oluk kanla vurgulanıyordu.

Bir çocuğun düşünceleri kelimelerle anlatamaz kendini, şekli tam seçilemeyen cisimlere benzerler. Ve düşüncelerini küçük, kırılgan şeyler olarak görmekten alamıyordu kendini zira düşünceleri onu yeni bir yere, şimdiye kadar hiç bilmediği bir yere götürüyordu. Katlettiklerinin yüzleri acıyan gözlerle bakıyordu bu düşün-

celere ve koyuyordu bu. Çünkü her çocuk için olduğu gibi, utanç en ölümcül düşmandı.

Ömrü boyunca utanç hissetmemişti. Sadece ihtiyaç vardı. Ruh açlık çektiğinde, her yemek bir ziyafete dönüşür ve yemeğin tadının buruk olmasının bir önemi yoktur; dizleri üzerinde hayatları için yalvaran insanların kan ve gözyaşı ya da kir ve teri. Her parçanın tadına varırdı ve şimdi anlamıştı ki açlık bağımlılığa böyle dönüşmüştü işte.

Kabilesi dağılmış, aklı kaçıp gitmişti. Ve utancı, ayağının dibine kıvrılmış, gitmek bilmiyordu.

Kolo zar zor bakabiliyordu kıza. Ama kendi içine bakmak daha beterdi. İçine bir şey yapışmıştı ve itham gibi bir tınısı vardı. Daha önce hiç hissetmediği şey bu muydu acaba? Suçluluk muydu bu?

Bira kafa yapmıyordu. Ot uykularını kaçırıyordu. Ama midesi gerçek yiyecekle doluydu ve o diğer açlığı –güçle alakalı olan– toz olup uçmuştu, girdaba benzer bir hayalet gibi. Kabilesini kaybetmiş ama kendini yeni bir kabilenin içinde buluvermişti. Kamp eskiden kendisinin kurbanı olan insanlarla doluydu; artık gülen ve şarkı söyleyip dans eden ve Tanrı'nın her şeyi gören gözünden ve şaşmaz elinden bahseden insanlar.

Kamp genişliyor, genişledikçe değişiyordu. Yağmurlar yaklaştığından artık kalıcı barınaklar yapmak için daha uzun yapay odun parçaları kullanılıyordu. Öbek öbek, son derece muntazam şekilli kiremit peyda olmuştu ve çatılar yapılıyordu, Kolo'nun şimdiye kadar hiç görmediği bir tarzda.

Ne cinayet, ne çeteler, ne uyuşturucular, ne de hırsızlık. Para bile anlamsızdı. En son ne zaman bir tartışma duyduğunu bile hatırlamıyordu.

Bu kadar basit miydi yani? Bol bol yiyecek ve barınak... Ve bu iki basit, temel şeyden barış mı doğacaktı?

Aşağı baktığında Neela'nın bacaklarına dolandığını gördü. Doğrulmuş, koca gözlerini sokağın manzarasına

ve günışığına dikmişti. Dalgın bir şekilde yukarı uzandı, eliyle adamın sol bileğini kavradı ve minik sesiyle "Gitmemiz gerek" dedi.

"Değil" dedi Kolo. "Güvendeyiz. Güvendesin. Okullar var burada artık. Bence..."

Kız kendini yukarı çekti, bileğini tutuyordu hâlâ. "Gitmemiz gerek."

"Nereye gideceğiz?"

"Malawi'ye."

"Ne?"

"Malawi'ye gitmemiz lazım."

"Neden? Orası da aynı. Ha ora, ha bura, hepsi aynı."

"Yiyecek, su ve battaniyeleri taşımak için bir yük arabası al" dedi Neela. "Sonra gidiyoruz."

"Neden?" diye sordu yine, eski öfkesi uyanıyordu.

Kız yüzüne baktı ve "Seni kurtarmak için" dedi.

Acı bir kahkaha attı. "Kızım ben kurtarılacak adam değilim."

"Öylesin."

"Kimden kurtaracakmışsın peki beni?"

"Kendimden."

Bir çocuğun düşünceleri çoğu zaman kelimelerle anlatamaz kendini. Fakat kimi zaman da insanın kalbine saplanır bir bıçak gibi.

Baltimore, Maryland, 8 Haziran

Jeff haftanın beş günü elektrik şirketinde çalışıyordu. Eskiden acil durumlarda da çalışıyordu ama akşam altıdan sonraki işlere genelde sarhoş gidiyordu. Patronu Jeff'i kovabilirdi aslında ama onun yerine acil müdahale ekibinden onu çıkarmayı tercih etti. Eli titreyen adamın eli mahkûm oluyordu aynı zamanda, o yüzden boktan işler hep Jeff'e düşüyor ve o da sesini çıkaramıyordu.

Ama işi vardı en azından. Zaten öfkesini ve aşağılanmışlığını bastırıp eve taşımayı huy edinmişti. Böylece işvereninin gözünün önünde bir sıkıntı yaşanmıyordu.

Bugünlerde işten eve geldiğinde neredeyse hiç konuşmadan eşi önüne ne koyuyorsa şikâyet etmeden onu yiyor, Sally yatırıldıktan sonra yatak odasına çekiliyor ve uyuyuncaya kadar ağlıyordu.

Annie acıyordu adamın bu haline ama bu acıma on yılların getirdiği öfkenin üzerine düştüğü gibi buharlaşan nadir damlalardı ancak. Kendini bildi bileli korku ve kuşku içinde yaşıyordu ve her ne kadar artık korkusu kalmamış olsa da kafası hâlâ karışıktı, kafeste kesilmeyi bekleyen bir hayvan gibi. Köşeye sıkışmış, tıslayıp hırlıyordu, sivri dişlerini gösteriyor ve uzun pençeleriyle havayı tırmalıyordu. Bazense kıvrılıveriyordu, ölümü beklermişçesine.

Bir ileri bir geri volta atıyordu zihninde ve Jeff'in artık kimseyi incitemeyişi kendisini daha güçlü hissettirecekken, tersine daha da çaresiz hissettiriyordu.

Onu terk etmek istiyor muydu? Sally'yi alıp kaçmak? Ama nereye giderdi? Annesi ölmüştü ve babası da annesinin ardından gitmek için gün sayıyordu. Hem o da çocuklarını az dövmemiş, hatta daha fenasını yapmıştı. Ablası kaçmıştı ve Annie nereye gittiğini hiç bilmiyordu ve bu ihanet affedilir gibi değildi.

Hem, Jeff onu seviyordu. Yani kendisinin sevgiden anladığı kadar. Sevgi onun için kontrol, tahakküm ve sahip olma anlamına geliyordu.

Karısını bir sahibin kölesini sevdiği gibi seviyordu. Ama bunun köle için pek de bir önemi yoktu değil mi? Zincirler koptuğunda, hangi köle dururdu ki daha, bütün hatıralar kırbacın jilet gibi okşayışından ibaretken?

Onu gitmekten alıkoyan neydi, o da bilmiyordu. Tavadan fırlattığı o kızgın pastırma yağını hatırlıyordu hâlâ. O yakıcı yağın adamın suratına değmesini ne çok istediğini. O anda canı öyle çok yansın istemişti ki... Bütün o yaralara, çatlayan kaburgalara, şişen göz ve çenelere, koluna batan tırnaklara, tekmelere karşılık tek bir an.

Bunun için hapse girerdi ve tek derdi Sally'yi kaybetmek olurdu. Ve o anın en ürkütücü yanı da buydu: Kızını bir kenara atacaktı, sırf intikamını alabilmek için.

Bu esnada, Jeff yatakta büzüşmüş hüngür hüngür ağlıyor, Sally uyanmasın diye ses çıkarmamaya çalışıyordu. Annie kapı aralığında durmuş, adama bakıyor, kendi hislerini anlamaya çalışıyordu.

Televizyonda bunun her yerde yaşandığı söyleniyordu. Boşanma sayısı patlamıştı. Kadınlar çocuklarını alıp evlendikleri piçlerden kaçıyorlardı. Ve o piçler de ne onlara bir zarar verebiliyor ne peşlerine takılabiliyor ne de yanlarına yaklaşabiliyorlardı. Tüm korku ortadan kalkmıştı ama gidecek bir yeri olmayanlar için kalıntısı duruyordu. Meğer insanlar beklendiği kadar affedici değilmişler.

Kocasını affetmeye hazır değildi. Onunla yüzleşmeye de hazır değildi. Şimdilik kanasın diye kendi haline bırakıyordu adamı, tıpkı bir akşam dayağından sonra kendisine yapılan gibi. Bir tava dolusu kızgın yağ değildi ama intikam niyetine bunula yetinecekti.

Hem zaten bir tane çocuğu vardı. Bir diğerine ihtiyacı yoktu. Birçok koca aslında al yanaklı çocuklardı içten içe, karılarını dövebilecekleri annelere çeviren. Şimdi hepsi öksüz kalmıştı.

Avuçları terleyerek kürtajlar ve eşcinsel evlilikleri yüzünden Amerikan aile yapısının çöktüğünden bahseden Fox sunucuları; hiçbiri gerçeğin ne yapabileceğiyle yüzleşemezdi. Büyümek bilmeyen erkekler gerçeği karşısında. Artık kendilerine özel oyun alanlarını kaybetmişlerdi ve zorbalık yapacakları kimse kalmamıştı.

Artık kol kanat gerip kocasını teskin etse miydi?

Hadi oradan, Fox ve onun ağlak bebeleri eşek sudan gelinceye kadar ağlasınlar.

Jeff. Zavallı Jeff. Artık büyüme vakti geldi.

Los Angeles, 9 Haziran, 13:26

Anthony kefaletle tahliye edilmişti. Kefalet bedeli bir dolardı. Hâkimin gözü bir baykuşunki gibi kapanıp açılıyor, renksiz dudaklarının ucu kıvrılıyordu. Anthony böyle görüntülere aşinaydı, öğretmenlerden ve diğer götleklerden. Anthony'nin çaresiz olduğu, onlara canını yakamayacağı anlarda görürdü hep bunları.

Çıkmıştı işte. İpek gibi siyah saçları ve kapkara gözleriyle arkadaşı Paulo'nun kız kardeşine fena halde benzeyen kamu avukatı omuz silkti ve bunun her yerde yaşandığını söyledi. Antony'nin şanssızlığı *kapanış*ın tam da bankayı soydukları zamana denk gelmesiydi. Eğer soygunu ertelemiş olsalar, dedi avukat, bir gün bile olsa, bunun her yerde yaşandığını görecek ve teşebbüs bile etmeyeceklerdi.

Bir gün önce olsa, hepsi ölecekti. Ona şanslı olduğunu söyledi. Ama Anthony öyle hissetmiyordu. Kendini salak gibi hissediyordu. Bankadaki güvenlik görevlisi, yaşlı Stubs haklıydı. Plan tamamen salakçaydı. Maskelerin ağız boşlukları bile yoktu. Kimse söylediklerinden bir bok anlamamıştı.

Tamam, belki bu komikti. Polislere komik gelmişti. Hâkime de. Ve kamu avukatının kapkara gözlerindeki ışıltı muhtemelen onun da durumu komik bulduğunu gösteriyordu. Paulo'nun kız kardeşi Anthony'ye hiç yüz vermemişti. Ama bu avukat... Bu kadına âşık olmuş olabilirdi.

Dünya şaka gibiydi. Adamın aklıyla oynardı, kalbiyle oynardı. İyi şansın da kötü şansın da içine sıçardı. Suçlamaların düşeceği yoktu. Bir sürü masum insanı korkutmuştu o gün. Kötü hissetmeye başlıyordu bunun için.

Sıcak bir gündü ama işe bak ki, önceki gece yağmur yağmıştı.

O yüzden olabileceği kadar sıcak değildi. Ve hava daha temiz gibiydi. Kaldırımda, sıcaktan olduğunu düşündüğü serap dalgaları gibi yükselen, o ölü kokusu yoktu.

Hapse gireceğini biliyordu. Ama bu artık o kadar da kötü bir şey değildi. Paulo içerde dönen tüm pislik işlerin artık durduğunu söylemişti. Ne tecavüz ne şişleme. Ama uyuşturucu da yoktu. Bu kötü oldu. İyisiyle, kötüsüyle yani. Artık hapishane kocaman bir misafirhaneden ibaretti, başının üstünde bir çatı, düzgün bir yatak, üç öğün yemek ve bir sürü konudan konuşulacak bir sürü insan. Biraz ağırlık çalışabilirdi orada, biraz kas yapardı. Düzene girerdi. Bu iyi bir şeymiş, insanlar öyle diyordu. Düzene girmek.

Sonra çıkıp Angelina Estevez'i, cenneten düşen avukatı arardı. Tamamen temizlenir, çakı gibi olur, iyi görünür ve kötü yola sapmazdı; çünkü bütün kötü yollar kapalıydı.

Şimdi, içeri girmeden önceki tatilinde, yürüyordu. Kaldırım ölü gibi kokmuyor ve sıcak bunaltmıyor ve tepelerde yangın olmadığından gökyüzü puslu görünmüyordu. İnanılır gibi değil ama yağmur yağmıştı. Her şey harikaydı. Yürüdü ve sanki, iyi hissetti kendini. Rahattı, dünya sikinde değildi. Şu uzaylılar... Ne harika bir dünya be! Polisler bile kimseyi dövemiyordu artık.

Ve bu, Paulo'nun devamlı söylediği şeydi: *Başlar** başı tutmuştu. Anthony Paulo'nun onlar için bu eski moda adı kullandığına inanamıyordu ama Paulo öyle diyordu işte. Muhtemelen taşralı babasından duymuştu. Her neyse, "başı tuttular" diyordu Paulo. Başlar hiçbir bok yiyemezdi artık.

Ve Meksikalılar geliyordu şimdi ama –tel örgülerin yıkıldığı ve o koca duvar işinin şaka olduğunun ortaya çıktığı– ilk zamanlarda geldikleri kadar çok değil. "O kadar çok gelmiyorlar çünkü sınırın güneyinde işler artık o kadar da boktan değil" demişti Paulo. Uyuşturucu işi bitmişti ne çeteler vardı artık ne de katiller. Otomobil fabrikaları ucuz işgücü için Meksika'ya taşınmıştı, o yeni motorlardan yapıyorlardı artık ve birdenbire iş olanağı doğmuştu.

* İng. "*The Man*": Muktedirler, yönetenler. (ç.n.)

Paulo'yu özlemişti. Dostu kefaletle çıktığı gibi kaçmış, Meksika'ya iş bulmaya gitmişti. Nasıl işti lan bu? İnsanlar sınırın bir o bir bu yanına gidiyordu ama Başlar bunu engelleyebilecek hiçbir şey yapamıyordu.

Özgürlüktü bunun adı. Uzaylılar Başkan'ın aklıyla oynuyordu, bütün dünyanın bütün başkanlarının akıllarıyla da. Polislere siktir çekiyorlardı. Ordulara, teröristlere, torbacılara, alayına siktir çekiyorlardı. Hah.

Özgürlük, evet, hissettiği buydu işte. Ve karşısında Sticks, otobüs durağının bankında oturuyor. Soktuğumun bir dolarlık kefaleti.

"Selam, kanka."

Sticks bir bakış attı. "Tatlı Tony."

"Öyle deme bana. İçeri girince ağırlıklara vereceğim kendimi. Biraz kaslanacağım."

"Kas beyinden önemli tabii, değil mi?"

"Diyene bak. Stubbs bizi on saniyede marizledi."

"Önce hapishaneleri vuracaklar."

"Kim?"

"Böcek gözlü Marslılar, salak. Hepimizi toplayıp madenlerde çalıştıracaklar. Halter mi? Hah. Kazma kaldırırsın anca."

"Ben kazacaksam kanka, sen de hemen yanı başımda olacaksın."

"Sikerler öyle işi. Köle değilim ben. Ben çıkış yolumu buldum."

"Kaçacak mısın dostum? Nereye? Meksika'ya mı? Paulo–"

"Paulo da senin kadar salak, kanka. İkiniz de salaksınız. Ben ölüm şerbetinden içeceğim."

"Şerbet mi? Ne anlatıyorsun lan sen?"

"Beni ele geçiremezler. Bana lolo yapamazlar. Birkaç kişiyiz. Ya özgürlük ya ölüm. Sürünmek istiyorsan önden buyur. Ay'daki madenlerde iyi eğlenceler. Bir deri bir kemik kalana kadar çalıştıracaklar sizi, Tatlı Tony. Halter ha? Komiksin."

"Kendini mi öldüreceksin?"

"Özgür biri olarak öleceğim kanka. Yüzlerce, belki binlerce kişi olacağız. Şerbet bol. Aklın varsa büyük gün gelince bize katılırsın kanka."

"Yok" dedi Anthony. "Ben hapsimi yatacağım. Bir kızla tanıştım."

"Tatlı Tony kız bulmuş, he he. Her neyse. Çekil git başımdan." Anthony omuz silkti ve uzaklaştı. Evet, Sticks biraz keyfine limon sıkmıştı. Hatta içine sıçmıştı sanki. Ama yine de özgürlük boynu bükük durmazdı uzunca bir süre. Hâlâ iyi hissediyordu ve Sticks'i özleyeceğini sanmıyordu.

İntihar etmekten çokça bahsediliyordu bugünlerde. Birçok insan intihar ediyordu. Sarhoş olamayan ayyaşlar. Kafayı bulamayan bağımlılar. Bazılarının elinden bunlar alındığında uğruna yaşayacak bir şeyleri kalmıyordu. Din delisi Utah'ta koca bir kasabanın kendilerini hallettiklerini duymuştu. Çocuklarını da peşlerinden sürüklemek istemişler ama işin o kısmı planladıkları gibi gitmemiş. Çocuklar yetim kalmıştı ama bu belki de çatlakların ebeveynliğinden iyiydi. Bunu söylemesi zor. Ama bir dolu keder vardı etrafta.

Ki bu da kendisini bu kadar iyi hissetmesini garip bir hale sokuyordu.

Angelina güzeldi. Ondan bahsettiğinde Sticks'in gözünde bir şey görmüştü. Sanki bir alev. Sanki duymak acı vermiş gibi.

Anthony'nin adımları yavaşladı ve sonra durdu. Yanından akan trafiğe baktı, rüzgârın palmiye ağaçlarına dokunuşunu dinledi. "Hay sıçayım" diye homurdanıp arkasına döndü. Sticks'i bu işten vazgeçir. Ya da en azından dene. Kankalar böyle yapardı, değil mi? İşe yararsa, ne ala. Yaramazsa, eh, durumu öğrenince Angelina'nın yüreği yumuşardı kesin ve bunun da bir zararı olmazdı.

"Döndün mü kanka? Fikrini mi değiştirdin?"

"Yok" dedi Anthony. "Ama, yani, sen kendini öldürmeden önce sana diyeyim dedim. Paulo'nun kız kardeşi, seni beğeniyor gibi."

"Siktir lan ordan."

"Yok, cidden. Kaç defa sana bakarken gördüm onu."

"Hadi be. Taşak mı geçiyorsun benimle?"

"Hayır, harbiden."

"Hassiktir, kanka, hoş kız da ha."

"Hoş mu? Şaka mı yapıyorsun?"

Sticks hafif sırıttı. "E, yani bir Queen of the Tacos da değil. Gözü yukarılardadır ama; o üniversiteler falan."

Anthony omuz silkti yine, arkasına dönüp. "Bilesin diye söylüyorum işte kanka. Sen ölünce biraz gözyaşı dökebilir yani. Bu da bir şeydir, doğru mu?"

Yürümeye devam ettiği sırada Sticks'in arkasından ona baktığını hissetti. Ya da o son kısım, kızın ağlaması, söylememesi gereken bir şeydi. Doğru değildi nasıl olsa. Julia'nın, Jimmy Sticks'e tahammülü yoktu. Çoğu kişinin Sticks'e tahammülü yoktu. Ve öldüğünde de kimse onu özlemeyecekti.

Ama bunların hiçbiri onun ölmesini istemeye sebep değildi.

Ayrıca halter çalışırken falan Sricks'in ona eşlik etmesini istiyordu. Tabii eğer aynı yere düşerlerse.

Ulan, hava ne güzel be!

Tel Aviv, Israil, 9 Haziran, 22:15

Ruth Moyen Türk kahvesini kıtlama içmeyi severdi. Dişlere zarardı tabii. Altmış yaşındaki halini kırışık yüzlü, dişleri dökülmüş, yaşlı ve muhtemelen şişman bir kadın olarak hayal ederdi. Böyle düşünmek, gün gelip de o yaşlı kadına dönüşeceği düşünmek, onu mutlu ederdi.

Üzerinde üniforması yoktu. Ayağında spor ayakkabılar... İnanılacak gibi değil, üstünde –güneşte yanmış tenini gösteren– beyaz bir keten bluz, altında solmuş kot pantolon. Tüm o ağır teçhizata alışmıştı, belindeki ağır palaskaya ve yürüyüşünü değiştirmesine, omzundaki M-16'nın yüzündeki ifadeyi değiştirmesine. Bir kızın nelere alışabileceğine hayret ediyor insan. Çaktırmadan

David Benholm'u kesiyor, acaba vadesi ne zaman dolacak diye merak ediyordu. Kendi vadesi acaba ne zaman dolacaktı ve adamı yatağa atmak için yeterli vakit var mıydı? Sadece tek bir harbi, kıvılcım çıkaran sikiş. Çok büyük bir beklenti sayılmazdı hayattan.

O yaşlı kadın, kahveyi kıtlama içen... Bir ay önce yoktu öyle bir kadın ve işin aslı buydu, aşağı yukarı her şeyin temelindeki gerçek buydu. Ruth uzun bir yaşamı olacağını düşünmemişti hiç. Korku içini yakıyordu ve o yangından arta kalan da her şeyin yerle bir olacağına dair donuk beklentiydi. Kurşun, tuğla, roket, plastik patlayıcı, sokaktaki bir ev yapımı patlayıcı. Ya da beş yıl sonra, askerlik bitince, ağzında o bildik namluyla. Liste uzundu ve içlerinden bir tanesi canını alacaktı. Ya da David ya da Bennie ya da Sarah.

Bir kuzeni vardı, kendinden beş yaş büyük. Eski anılarından yuvarlak suratlı bir kız geliyordu gözünün önüne. Zekiydi ve onu güldürmek kolay değildi. Biraz atletikti de Rebecca, iyi koşardı.

Zorunlu hizmetten sonra Rebecca başka bir insana dönüşmüştü. Kafası gidikti. Depresyondaydı. O zor gülüşler yoktu artık. Sigaraları uç uca ekleyen, darmadağın biri kalmıştı geriye.

Ruth onu aramak istedi. Son duyduğuna göre eski birliğinden altı kadar kişiyle Eski Şehir'de* bir dairede kalıyordu. Yaşamını alt üst eden şeyin sonunda bir hiç çıkması nasıl bir histi acaba?

Dip dibe trafiğin yanında bir kaldırım kenarı kafesinde oturuyor, pilot gözlüklerinin ardındaki gözleri fıldır fıldır bakıyordu -eski paranoyadan kurtulmak zordu- bir fincan kahve daha istedi ve masadaki paketten bir sigara çıkardı.

Diğer masalarda birkaç çift vardı, gözleri birbirlerinden başkasını görmeyen. Ve tavlanın üzerine eğilmiş yaşlı adamlar. Ve gazeteciye benzeyen bir adam, muhtemelen Fransız, gözlerini kısmış telefonuna bakıyordu.

* Kudüs'ün eski sur içi bölgesi. (ç.n.)

Garip bir şekilde David'e olan ilgisini yitirmişti. Şu geçen bir iki gün içinde. Sanki hayati bir ihtiyaç yok olmuştu. Daha da garibi, tek başına oturmaktan derin bir keyif alır olmuştu. Birlik sıkıydı. Bu bir gereklilikti. İnsanlar senin arkanı kollar sen de onlarınkini kollardın ve bu değişmez bir gerçekti, aklını kaçırmamak için tutunacak bir daldı. Ama artık bu ihtiyacı hissetmiyordu, bu yüzden çözülme kimsenin bakmadığı anlarda gerçekleşiyordu aşağı yukarı. Tüm İsrail ordusu eriyip gidiyordu, dağılıyordu. Tüm o zırhlı araçlar hurdaya dönmüştü, kişisel silahlar ve teçhizat da dahil her şeyleri depolara kaldırıyorlardı. Droneları, helikopterleri, jetleri toparlıyorlardı. İşler uzaylıların gelmesinden önceki hallerine dönerse diye.

Bu temkinliliğin ardında yatan bir tarih vardı ve buna saygı duyuyordu. Bunu anlıyordu. Ama yeniden üniforma giyme, devriyeye çıkma düşüncesi onu delicesine korkutuyordu. Bununla ilgili kâbuslar görmüştü aslında.

Kahvesi geldi, getiren parlak yüzlü sarsak bir Filistinli çocuktu, kafenin sahibinin oğludur diye düşündü. Gülümseyerek teşekkür etti ve mübarek çocuğun yüzü kızardı hızla uzaklaşmadan önce.

Yaşlı kadınların hayatın tadını çıkarmaya hakları vardı, dişleri falan olmadığından.

Rebecca'nın tüm bu olanlarla nasıl baş ettiğini merak etti. Sonra, inceden, acaba kendisi kuzeninden farklı mıydı, diye düşündü.

Farklıydı tabii. Depresyonda değildi, kafayı yememişti. Eskiden –askerlikten önce– olduğu kişinin, dizleri yumru yumru, devamlı elinden bir şeyleri düşüren o kızın, kıyısındaydı. Filistinli çocuğun yüzünün kızarmasıyla belki de dalga geçecek bir kız. Bunun kıyısındaydı işte, sonra, acaba olur da geri döner miydi, diye düşündü. Ama yok, bunun mümkünü yoktu. Bir kez o yapmak zorunda oldukları şeyleri gördükten, yaptıktan sonra asla. Onun dönüşü yoktu. Ayrıca, eskiden olduğu o genç kız, kabul edelim, biraz züppe sayılırdı.

Hayat artık çok daha gerçek geliyordu. Hâlâ arada bir buruk bir tadı oluyordu ama nefes almak daha kolaydı. Gerilim yoktu artık.

Ne de olsa, gün gelecek yaşlı bir kadın olacaktı. Ne düşünce ama. Bir sigara daha çekti kutudan ve tatlı, koyu kahvesinin ikinci fincanı için sandalyesine kuruldu.

Tepesinden kırlangıçlar uçuşuyordu storları açık, perdeleri dalgalanan apartmanlar arasında, her bir kuş esen ılık rüzgârla savrulan bir düşünceydi sanki.

Dar es Salaam, Tanzanya, 10 Haziran, 11:15

Büyük tanker boğaz boyunca, muhtemelen Zanzibar'a doğru, ilerlerken yelkenli balıkçı tekneleri tankerin etrafından dolanıyordu. Teknelerin kırmızı yelkenleri geçmişin bugünü yakalayışını ve her şeyin hızla kuzeye, geleceğe doğru ilerleyişini andırıyordu. Casper Brunt adadaki bir imamın ününü duymuştu. Abdul Irani isimli bir adam, soyadına bakılırsa muhterem İranlı bir aileden geliyordu. Güler yüzlü İmam diyorlardı ona, Allah'ın sadık bir kulu. Zanzibar'ı mesken tutmuştu. Yeni bir Altın Çağ'dan bahsediyordu ki bu da onu diğerlerinden farklı kılıyordu. Casper Brunt üşenmese parmaklıklardan ileriye doğru uzanıp başını kuzeydoğuya çevirecek ve belki o gizemli isme sahip adayı, Zanzibar'ı görecekti.

Onun yerine, zemin kattaki evinin boğazın çamurlu sularını gören geniş balkonundaki tek sandalyede oturmaya devam etti. Kazandığı kanlı paralarla satın alınmıştı bu ev, iyi bir yatırımdı. Evi kertenkelelerle, doğramalardaki yarasalarla ve klima ünitesinin altında duran çatlak saksıdaki dallanıp budaklanmış lavantanın etrafında uçuşan dört kelebekle paylaşıyordu.

Klima son kademesinde, arkasındaki odayı serinletiyordu. Üniteden bitkiye su damlıyordu. Muşambanın üzerinde biriken iğrenç yapışkan sıvıdan iyiydi. Avuçları arasında bir soğuk bira şişesiyle oturuyordu. Yükselen güneşe rağmen hâlâ gölgedeydi.

Garip şeydi, tamamen güvende olduğunu hissetmek. Hiçbir şey için hedef olmamak. Sunacak silahı olan bir kâfirdi, savaş ağaları ve Müslüman militanlar nezdinde garip bir hafifletici bir sebepti bu. Şimdi ise satacak bir şeyi olmadığından, üçüncü dünyanın öfkesinin hedefi haline gelmesi gerekirdi. Onun yerine, sadece görmezden geliniyordu ve bu da garip bir histi.

Sıkılan yumruklar bile yorulmuştu sonunda.

Uzaylılar. İnanması güçtü hâlâ; ama diğer yandan, müdahale etme yetilerine kendisi şahit olmuştu. Engelleyen görünmez el. *Cık Cık, artık daha iyi bir insan olmalısın evlat. Eski usulleri, eski tasları, eski hamamları, eski savaş çıkarma oyunlarını bırakma vaktidir artık.* Sebepler bakiydi tabii. İnsanlar hâlâ mağdur, hâlâ kızgın, hâlâ dışarıda bırakılmış, hâlâ azarlanmış hissediyorlardı. Ama yoksulluk bile yenilmişti.

Bu, insanın göz zevkini bozan bloktaki evinin neredeyse dibindeki Firefly Bar'da birkaç sürgün ve kaçak puştla takılırken bir şeyler çalınıyordu kulağına. Sürüsüne bereket yiyecek, kendi kendini arıtan su, kaybolan hastalıklar. Körlerin gözlerinin açılması falan. Serengeti'ye giriş yasaktı ve büyük parkta her zamankinden çok hayvan vardı. Fillerin dişlerine, gorillerin ellerine ve ayaklarına hiçbir zeval gelmiyordu.

Ve şimdi de bir çeşit yapı faaliyeti başlamıştı Malawi'de. Bu haber endişe vericiydi doğrusunu söylemek gerekirse. Uzaylılar üslerini mi inşa ediyorlardı sonunda? Eğer öyle idiyse, buna karşı kimsenin elinden bir şey gelmezdi. Yapı yükseliyor, kendi kendini inşa ediyordu. Tamamı şu güç alanlarından biri tarafından çevrelenmişti. Çok büyük olacak diyorlardı.

Casper merak etmişti, bizzat gidip kendi gözleriyle görmeyi düşünecek kadar çok merak etmişti. Yine de onca yer varken neden Malawi? Gizemli işler gerçekten de.

Bir geliri yoktu. Hesapları suyunu çekiyordu, yatırımları pek para etmiyordu. Panik olması gerekirdi.

Ama bu, dertlerinin en ufağıydı. Hayır, onu en çok rahatsız eden şeyin parayla bir ilgisi yoktu, hatta becerilerinin para etmediği ve istenmediği bir gelecek bile umurunda değildi.

Sonu gelmez fahişeler ve kiralık güzeller artık heyecanlandırmaz olmuştu. İşin acı tarafı, yalnızdı. İş peşinde koşturmak her anını dolduran bir avuntu olmuştu ve insanın ruhunu köşeli bir kalıba sokan da buydu. Kalpsiz, vicdansız olmak şarttı.

Ama artık zihninin manzarası değişmişti sanki. Karanlık, nefes alınmaz çöller altüst olmuştu. Dağlar görüyordu ileride, kocaman ve gittikçe büyüyen. Biliyordu, önünde sonunda onlara tırmanmak zorundaydı. Her adım yabancı duygular arasından yürürken zar zor atılan bir adım gibiydi. Suçluluk. Utanç.

Pişmanlık.

Bu detaylar uzaylıların ekolojinin korunmasından, yiyecek ve temiz sudan, iyileşen hastalıklardan daha fazlasıyla uğraştıklarını söylüyordu ona. Bir şekilde kafasının içine girmişler, bencilliğinin o soğuk makinesini kurcalıyorlardı.

Yoksa sadece felsefi bir şey miydi bu? Artık evrenin merkezinde olmadığını fark etmenin sebep olduğu şok mu? Hatta kendi evreninin bile değil, o küçük ego küresi gece gündüz kendiyle konuşan bir sesten ibaretti neredeyse. Ömrünü kendi kafasının içinde zırvalamakla geçirmek muhtemelen yaptığın her şeyden fazla enerjisini emmişti.

Yaptığı veya yapacağı her şey için bahaneler ve rasyonalizasyonlarla dolu bir kasası vardı. Kendi şahsına münhasır gerekçeler zulası. İşe yaramaz. Hiçbir boka yaramaz.

Bira avcunda ısınmıştı. Kelebekler birbirlerini kovalıyordu, dün kovaladıkları ve yarın kovalayacakları gibi. Ta ki yumurtlayana ya da çiftleşene ya da onun gibi bir boklar olana kadar. Sonra da öleceklerdi. Eğer klimanın altında bir su birikintisi olursa, kelebekleri o birikintide bulacaktı bir sabah, dökülmüş çiçek yaprakları gibi.

Boğazdaki tanker görüş mesafesinin dışına çıkıyor, gün ortası sıcağının pusu içinde kayboluyordu. Balıkçı tekneleri oltalarıyla kovalayabilecekleri bir balık sürüsü buldu. Avrupa'da tabaklara balık koymak için bu kıyıyı yağmalayan büyük Portekizli trol teknelerinin hepsi gitmişti. Ağlar falan işe yaramıyordu artık.

Yerel balık daha iyi restoranlara gidiyordu, sonra komşu batakhanelere ve pazar tezgâhlarına. Bolluk fiyatları düşürdü. Herkes daha iyi besleniyordu. Sanki cennet yeryüzüne inmişti.

Arzı piyasa kontrol ediyordu ve piyasa küresel bir sahneydi. Çoğunlukla yoksullardan alır ve şişirilmiş fiyatlarla onlara geri verir, sonra da zenginleri tanrılara çeviren bir yaşam standardı fanusu oluşturmak için kazanılan parayı istiflerdi. İhtiyaç verimli bir yağma alanı sunmuştu. Casper bu denklemin zengin tarafındaydı ya da daha ziyade zengin tarafta yaşamayı planlamıştı, bir anlaşma daha bağlasaydı, bir voli daha vursaydı.

Bir hedefi vardı. Neredeyse vardığı bir hedef.

Ama uzaylılar piyasaya çomak soktu; o kadim, medeni soygunculuk adabını hiçe sayarak. İnsanlara boyun eğdiren tüm silahlar, tehditler artık işe yaramaz olmuştu. Yedi milyar huzursuz insan sarsılarak uyanıyordu şimdi.

Bunun iyi bir şey olduğuna emin değildi. Çoğu insan eğitimsizdi, cahildi ve yarısı ortalama zekânın altındaydı; aşikâr olmasına rağmen insanları sinirlendiren bir gözlem.

Casper insanların aptallığından faydalanmaktan, sırtlarından kâr etmekten memnundu. Kazanma şansı neredeyse sıfır olan salaklara silah satıyordu. Artık her neyi kazanmak istiyorlardıysa. Pek çokları ne sikim istediğini bile bilmezdi. Çoğu –savaş ağaları ve müstakbel savaş ağaları– tüm o ateş gücüne âşık olurlardı. İnsanlar –dini davaların peşinde olanlar bile– kendileri hariç herkesin yaşamını daha iyi kılmaktan çok insanlara korku salmanın verdiği hazzın peşindeydi.

Muhtemelen işin özünde diğerleri üzerinde tahakküm kurma ihtiyacı vardı ve bu ihtiyaç kendine güvensizlikten

ileri geliyordu ve dünya herkesin kendisi gibi düşünmesinin bu derdinin çözümü olacağını sanan özgüven yoksunu insanlarla doluydu. Öyle olmuyordu. Olamazdı. İçerideki o sakatlık asla düzelmezdi.

Hepsinin iliğini kemiğini kurutmuştu. Kariyerini bunu üzerine bina etmişti.

Casper birayı yere bıraktı. Gazı kaçmıştı zaten. Başvulunu toplayacaktı bu akşam. Yarın sabah Lilongwe'ye bir uçuş rezervasyonu yapacaktı. Bir araba kiralayıp Zomba'ya gidecekti, uzaylı yapıyı görmeye.

Güler yüzlü İmam yapının olduğu bölgeye bir hac ziyareti çağrısında bulunmuştu. Casper o kalabalıktan önce davranmak ve onlar geldiğinde çoktan gitmiş olmak istiyordu.

Yarın o tanker tekrar sahile dönecekti, içi silme hacılarla dolu halde.

O sırada kelebekler hâlâ dans ediyor olabilirdiler. Balıkçılar balık tutabilir, Firefly'daki otuz birciler söylenmeye devam edebilirdi. Dünya bitmişti ama gelen bir şey vardı.

Yine de lavanta mis gibi kokuyordu. Güzel, güleç bir kadının uzun saçına takılmış bir dalı da ne de güzel olurdu.

Daha kötü hissetmesi gerekirdi ama elinden gelmiyordu. Olmuyordu bir türlü, ne biçim işti bu yahu?

Silver Steading Çitliği, Utah, 14 Haziran, 8:35

Basit gibi görünüyordu, hatta mantıklı. Gezegen paylaşmak içindi. Kapanın elinde kalır diye bir şey yoktu, toprak kapmaca diye bir şey yoktu, ufkun ötesinde vaat edilen topraklar yoktu. Vaat edilen? Belki de tüm sorunların başlangıç noktası buydu.

Mutfakta olağan dışı bir şey yoktu. Bilindik mutfak aletleri ve tezgâhlar. Dave her zamanki gibi oturuyordu, geçen yıl ya da ondan önceki yıl oturduğu gibi. Bu aydınlık iki bin bilmem kaç yılında hayatta olsaydı Rockwell'in

tablosunu yapabileceği bir sahnenin içindeydi ve tabloya yakışırdı da.

Adamın kafasında yanan bir ev, bahçede cesetler ve göğü saran duman sahnesi varken, nostalji Tanrı oluveriyordu. Ama kafasının içinde kopan hengâme dışarı -musluğu damlayan, saati tik tak ilerleyen ve eviyesinin üstündeki pencereden içine güneş ışınları akan- mutfağa taşmıyordu.

Ama zaten, diye düşündü Dave, o tatlı fırça darbelerinin altında ne yattığını kim biliyordu ki? Uçsuz bucaksız bir pişmanlıklar denizi, gençliğin tüm o yaraları, yılların dehşetli ilerleyişinin altında ezilen o masumiyet, o merak.

Kafasından kovmalıydı bu düşünceleri ama bunu yapmanın tüm yolları tıkalıydı artık. Belki de doğru değildi bu. Evelyn yukarıda, Beyaz Oda'daydı. Odanın tüm ev boyunca uzanan cephesi tamamen camla kaplıydı ve arka bahçeye, vadiye ve vadinin ötesindeki tepelere bakan bir manzarası vardı ama onlara bakmıyordu. Hayır, gözleri kafasını dünyanın en beter paniğiyle dolduran dizüstü bilgisayarın ekranındaydı. Dayanaksız spekülasyon, korku tellallığı ve söylentiler.

İnsan kafasını çer çöple doldurduktan sonra uyuşturucuya, alkole ne gerek vardı? Bilginin içeriğinin bir kıymeti yoktu. Yeteri miktarda olması niteliğini mevzu bahis olmaktan çıkarıyordu. Dave biliyordu ki; bilgi içtikçe susatan bir uyuşturucuydu ve beyin de asla tatmin olmayan bir bağımlı. O yüzden belki de Evelyn kendine bir çıkış yolu bulmuştu: Kendi hikâyeleri -kaybedilen arazinin ve yerle bir olan heveslerin hikâyesi- tüm o diğer hikâyelerin içine karışıp gözden kaybolacak ve verdiği acıyı da beraberinde götürecekti.

Oturup konuşmuşlardı. Mark ve Susan'ı da katmışlardı ki ailece konuşulsun. Çocuklarının yüzlerine o korku ifadesini yerleştirecek açıklamalar yaptılar; çünkü korkunç haberler hep yetişkinlerden alınırdı ve bir çocuğun ihtiyacı olan son ders bir ebeveynin çaresizliğiydi.

Sadece hayatla başa çıkabilmek için bir ömrün kaçta kaçı tükeniyordu acaba. Sırf geçinebilmek için, günbegün, her ne gerekiyorsa onu yapmak. Tırnaklarınla kazıyarak, sanki boğulan bir adamın girdapla mücadele etmesi gibi. Adına uyku denen adanın sahiline varabilirsen eğer aklın bir süreliğine de olsa rahata erer. Bir sonraki günün dertleriyle baş etmek için hazırlanır.

Kahve içiyordu Dave. Kahveden nefret ederdi. Birikimleri tükenmişti ve sırada haciz vardı. Ama o bile kesin değildi. Bankanın araziyi satacak hali yoktu herhalde. Öyle ya da böyle yatırımları batmıştı ve eğer herhangi bir tazminat gelecektiyse bile banka için gelecekti, David ve Evelyn Ketchen için değil. Çünkü dünyada işler böyleydi.

Ya da eskiden öyleydi.

Peki ya şimdi? Kim bilir?

Geçen gece, Evelyn'i bir heyecan almıştı. Dave'in mümkün olmaktan çok –her ne kadar teknik terimler boylarını aşıyorsa da– çocukları yatıştırmak için olduğunu düşündüğü şeyler söylüyordu. Finansal yapılarla ve bazı ekonomistlerin piyasa dezartikülasyonu –bir zamanlar birbirine eklemli olan şeylerin birbiriyle olan bağlarının kopması– dediği bir şeyle alakalıydı. Küresel ekonominin tamamen çözülmesi ve bunun yatırım stratejileri ve varlık dağılımı için ne anlama geleceği. Tabii ki, en sondaki acı ilaç şuydu: Değer açısından en güvenli yatırım arazi idi.

Ama Evelyn güldü sadece, bu tavsiyeyi elinin tersiyle iterek. "Hayır! Bu salakça. Bardağın dibindeki birkaç damlayı emmeye çalışıyorlar. Değer mi? Bunun artık ne anlamı kaldı ki?" Yüzü altın sarısı saçlarını dengeleyecek biçimde kızarmıştı. Bu hali Dave'e onca yıl önce –uçağa binememeye ve elzem olmayan karbon-yoğun uçarılıklarının çetelesini tutmaya başlamadan evvel– Banff'te yaptıkları kar tatilini hatırlatmıştı. "Dave, dinliyor musun beni? Artık eski kafayla düşünmeyi bırakmalıyız. Onların hepsi gidecek."

"Peki ya biz?" diye sordu Mark buna karşı. On iki yaşındaki çocukların konunun özüne geri dönmek gibi alışkanlıkları oluyordu. Yapılması gereken şeylere. Oğlunun bambaşka bir yanıydı bu, Dave'in daha önce hiç görmediği bir yanı. Hayalperest çocuk birden pragmatist olmuştu, sanki düğmesi varmış gibi. Ama bu Mark'ın basmak zorunda olduğunu hissetmemesi gereken bir düğmeydi. Bunu yapmıştı çünkü babası bir kelime bile söyleyemeyecek kadar derbederdi. Oğul sözü babadan devralmıştı ama baba gurur bile duyamayacak kadar hissizdi. Aslına bakarsanız, fazlasıyla kendine acır haldeydi.

"Hiçbir yere gitmek zorunda değiliz" dedi Evelyn gülümseyerek, önce oğluna sonra Susan'a bakarken. Susan'ın ergenlik çilesi yeni bir umutsuzluk zirvesi yapmıştı farklı bir okul, farklı bir kasaba ya da şehir ihtimali karşısında. Umutsuzluğu o zirveyi de aştığında Kanada sınırında bir mülteci kampı geliyordu aklına. "Anlamıyor musunuz? Biz istemedikçe banka bizi buradan kovamaz. Bizi tahliye ettiremezler."

"Peki ne yiyeceğiz?" Susan bir cevap istiyordu. "Makyaj malzemelerimi, yeni kıyafetlerimi neyle satın alacağım? Saçımı nasıl yaptıracağım?"

Evelyn gözlerini yumdu. "Suze, sen ömründe makyaj malzemesi satın almadın. Ve o modeli herkes kesebilir. Düz kesim bu altı üstü. İkinci el kot pantolon giyiyorsun–"

"Mevzu o değil."

"Bak tatlım, bahçemiz ve seramız var hâlâ. Ayrıca, nette sen de gördün, kimse aç kalmıyor. Hiç kimse." İnanmaz bakışların hepsini toparlamak için bir an duraksadı. "Hiçbiriniz anlamıyor musunuz? İşler değişti! Tamamen!"

Peki o zaman, demek istedi Dave. *Peki o zaman.*

Peki ama biz ne yapacağız? Nasıl yaşayacağız? Ne bok yiyeceğiz?

Konuşamayacak kadar hissizdi, hissedemeyecek kadar kayıtsız, acınacak derecede uykunun kutlu unutuşuna hevesli.

Evelyn'in heyecanı yemek masasında alevlendi ve söndü.

Ani bir öfkeyle kollarını yukarı attı ve ayaklandı. "Peki, er ya da geç anlarsınız. Ben yatmaya gidiyorum."

Ama yatmaya gitmedi. Yine bilgisayarın başına geçti.

Acaba ödenmeyen faturalardan dolayı internet hizmeti kesilince bunu nasıl karşılayacak diye merak ediyordu Dave. Tüm o bilgiden gelen dopamin kesilince? O uluyan sessizlik kafasını doldurunca?

Sıradan bir mutfaktı. Bilindik aletler, damlayan musluk, tik tak ilerleyen saat, içeri dolan güneş. Ama içi kaskatıydı, o görünmez gerçek öyle bir doldurmuştu ki mutfağı, Dave neredeyse hareket edemiyordu.

Yoksulluk. Donan beton gibi, hâlâ donmakta olan. Bu açıdan bakınca görünmüyordu ama sandalyeyi azıcık itince başka bir şey görmek imkânsız hale geliyordu. Hareket etmemesinin bir sebebi vardı. Sebep buydu.

14

"Ha evet, beyni parçalara ayırarak bilinci aramak. Bu soruyu bu şekilde soran ilk kişi değilim ama tüm o şarkıları söyleyen küçük adamı bulmak için radyonuzu en son ne zaman parçalarına ayırdınız?"

Samantha August

"İnançlar gözle görülmeyen, nadiren sorgulanan o temeli oluşturur; üzerine tavırların, fikirlerin ve katiyetlerin bina edildiği" dedi Âdem. "Aşikâr ve itiraz edilemez gibi görünürler. Çoğu çatışma, hangi boyutta olursa olsunlar, aslında böyle inanç sistemlerinin çarpışmasıdır. Bu aşikâr değil mi, Samantha August?"

"Öyle" diye mırıldandı. Gözleri ekranda, ambulans ekiplerinin yanıp sönen ışıklar ve sert bir rüzgâr eşliğinde üzeri örtülü cesetleri taşıyışındaydı. Kayan yazı bandının altındaki manşette ölü sayısını bin yüz yirmi altı olduğu yazıyordu.

"Gücün kötüye kullanılması insan kültürleri arasında kadim bir etkiye sahiptir" diye devam etti Âdem, "ve kabileler, kendi içlerindeki kabul gören davranışları, tabuları, günlük yaşama dair kuralları erken dönemlerindeki bu irade savaşları üzerinden tanımlarlar. İnanç sistemlerinin temelleri buralarda yatar. Uyum göstermek, sürekli talep edilen bir baskı halini alır. Sistemin en sinsi etmeninin, gücün en başlardaki zaferlerinde bulunduğu nadiren fark edilir. Böylelikle ardından gelen her şey lekelenmiş olur. Samantha August, bizimle değil gibisin?"

"Sekiz yüz, yetmiş üç yetim" dedi.

"Bencillik bir hastalık haline geldiğinde pek çok masum kurban olur" dedi Âdem. "Dini katiyet, eğer denetlenmezse, kendinden başkasını insandan saymayan –onları neredeyse sembollere indirgeyip her birini tek bir benlik uğruna kurban eden– bir benmerkezciliğe yol açabilir. Bu anlamda, geliyoruz tekrar sınırlandırılmamış gücün menfur ifadelerine dönüyoruz. Bu toplu tarikat intiharları durumunda, bu türden bir güç, sizin için mümkün olan tek yolla engellendi."

"Çocuklar bunların hiçbirini anlamaz" dedi Samantha. Dikkati ekranda değildi artık. Kalktı, yürümeye başladı. "Onların tek bildiği annelerinin, babalarının artık bir daha geri dönmeyecek olması. Çocuklarını terk ettiler. Ve şimdi onlara battaniye ve şeker sunan yabancılar var etraflarında."

"Gözlemlerini reddedemem, Samantha August. Kasti intihar açısından müdahalemin gerekli sınırlılıklarını da makul bir şekilde savunamam. Böyle eylemler özgür iradenin en üst düzeyde ifadeleridir nihayetinde. Bu eylemler sonucunda oluşan insani yıkımla ilgili bir savunmam yok."

Uzunca bir süre sonra, başını salladı. "Eşimle konuşmam lazım. Gecenin geç saatlerine doğru, sessizlik bizi bulana dek onunla oturmam lazım. Sonra dışarı çıkıp güneşin doğuşunu izlerim."

"Eşin elektronik gözetleme altında."

"Öyledir tabii. Kanada hükümeti mi?"

"Gariptir ki, değil: Amerikan hükümeti."

"Ah, tabii. Eğer en büyük silah sendeyse egemenlik de tek taraflı işleyen bir mefhum oluyor." Duraksadı. "Onları bloke edebilir misin?"

"Edebilirim. Tabii bu onların paniğini körükleyecektir."

"Eskiden olsa onu kaçırırlardı. Ama artık yapamazlar değil mi? O yüzden blokla gitsin Âdem. Bırak panik olsunlar."

"Pekâlâ. Lâkin, eşini bizzat ziyaret etmen zor olabilir."

Başını salladı. "Biliyorum. Boş ver onu. Ama bu mesajlar da yetti artık. Onun sesini duymak istiyorum. Onun sesimi duymasını istiyorum."

"Anlaşıldı. Bunu mümkün kılmak için gerekli hazırlıklara başlandı. Bu arada, Samantha, ben geldikten sonra ortaya çıkan dini krizlerle ilgili konuşmamızı sürdürelim mi?"

Tekrar yatağa oturdu, gözlerini ovuşturdu. "Bu kadar güçlü inançlar, nasıl bu kadar kırılgan olabilir?"

"İnançlar insanların içinde yaşadığı o iskambilden evi ayakta tutar, Samantha" diye yanıtladı Âdem. "Kırılganlık ilk bakışta görüldüğünden çok daha yaygındır. Ne kadar emin olunursa, inanç da bir o kadar kolay incinir. Gelişimiz ve Müdahale, türünüzün pek çok üyesi için o emin olma halini paramparça etti. Artık bu inançların detaylarını gözden geçirmek zorundalar. İlk olarak: İnsan, Tanrı ve yaban hayatı arasında tek başınadır. İki: Tanrı'nın inayetiyle bahşedilen bilinçli ruh sadece insan içindir. Üç: Dinin belirlenmiş kurumlarının hepsi Tanrı'nın tek meşru yolunu gösterir. Dört: Dünyanız Tanrı'nın sevdiği kullarının yegâne evidir. Beş: İnsanın egemenliği de üstünlüğü de Tanrı'nın buyruğu ve arzusudur."

"Doğru" diye araya girdi Sam, ellerinin arkasından başını sallayarak. "Bir: İnsan, Tanrı ve yaban hayatı ara-

sında tek başına değildir. İki: İlahi kıvılcım inanılanın çok daha ötesine saçılmıştır, böylelikle özel olma hissimizi yok etmiştir. Üç: Tanrı'ya giden pek çok yol vardır. Dört: Biz eşsiz değiliz ve Tanrı'nın evlatları evrenin sayısız gezegenlerinde yaşamaktadır. Ve beş: Bak bu cidden fena; çünkü Tanrı'nın gözünde haklı olmaktan gelen her türlü tahakküm eylemimizi meşrulaştırdığımız tahtımızdan düşürüyor bizi. Çünkü siz çıkageldiniz, kuralları değiştirdiniz ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde kontrolün artık bizde olmadığını gösterdiniz." Yukarı baktı. "Bu mudur?"

"Alçak gönüllülük erdemi sıklıkla utançla karıştırılır" dedi Âdem. "Bununla beraber, utanılacak pek çok şey var."

"Off, acıttı." Ardından kuru bir gülümseme takip etti. "Hâlâ anlamıyor musun? Utanç verici şeyler halının altına ilk süpürülenlerdir. Tarih sürekli baştan yazılır. Gerçeklerin sesi kısılır. Suçların üstü örtülür." Omuzlarını silkti. "Ama bunun ne kadarı hayatta kalma mekanizmasıdır? Ne kadarı bizi delirmekten alıkoyar?"

"Ne kadarı suçların tekrar işlenmesine müsaade eder, gaddarlıkların tekrarlanmasına, açıkça yıkıcı olan davranışların devam etmesine?"

"Dikkat et" diye mırıldandı, "o sevecen tebessümünün ardından keskin dişlerin görünüyor."

"Dayatılan engelleme en şiddetli tepkileri ortaya çıkarmış gibi görünüyor, Samantha. Diğer Müdahale etmenlerinin hepsinden fazla. Dışlama Alanları'na şimdiden ayak uyduruluyor. Savaşların ve askeri çatışmaların sona ermesi diplomasinin, anlaşmaların ve pazarlıkların tanımını değiştiriyor. Küresel ekonomi bile, elinden geldiğince, çok sayıdaki endüstrinin kapanmasına göre ayarlıyor kendini. Hükümetler istikrar kaleleri olarak rollerini yeniden tanımlıyor, emsali görülmemiş iş birliği örnekleri sergiliyorlar. Politik partilerin çekirdeklerindeki değer sistemleri değişmeye devam ediyor."

"Ama hâlâ..."

Âdem bir süreliğine sessiz kaldı ve sonra "Kesinlikle" dedi yapay zekâ.

Dikkatini ekranlara çevirdi. "Ya özgürlük ya ölüm. İntihar vakaları hızlanarak artıyor."

"Her yerde değil, Samantha."

"Değil."

"Müşterek ilkelerin bireyselliğe ağır bastığı kültürler Müdahale'ye daha iyi uyum sağlıyorlar."

"Bazı insanlar onlara neyi yapıp neyi yapmayacaklarının söylenmesinden hoşlanmazlar."

"Bazı insanlar puştluklarına bahane uydurmak için bu lafı kullanırlar."

Samantha şaşkınlıkla bir kahkaha attı ve sonra başını salladı. "O insanlar saçmalıklarının yüzlerine vurulmasından hoşlanmazlar. Eskiden medya bunu yapardı. Sonra medya satın alındı, yandaşlaştı ve artık düzenin suyuna gidiyor. Bir şeyler bizi öfkelendirdiğinde o şeyleri değiştirmek için eyleme geçme yetimizi de aşağı yukarı o zamanlar yitirdik."

"İnsanların bireysel özgürlüklerini yitirmeleri çok öncelere dayanıyor, Samantha. Geriye kalan illüzyondan başka bir şey değil. El üstünde tutulan bir illüzyon, orası kesin ama yine de bir illüzyon. Şimdi, insanların özgürlüğünü sonlandıran başat etkenin ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Ekonomi."

"Evet. Kapitalizm, az sayıdaki insanın özgürlüğü pahasına diğer herkesin bu özgürlükten mahrum edilmesi üzerine bina edilmiştir."

"Ama ne zaman alaşağı edilse, Âdem, onun yerini alan şey ondan beter değildiyse bile en az onun kadar fenaydı."

"Bu sefer değil" diye yanıtladı yapay zekâ.

"Söz mü?"

"Ekonomik anlamda, Samantha, bir şeyden çok fazla bulunduğunda ne olur?"

"O şey değerini kaybeder."

"Doğru. Her şeyden çok fazla olursa ne olur."

"Ekonomi çöker. Her şeyden çok fazla... Ama özgürlük hariç."

"Özgürlüğün değeri ekonomi çerçevesinde tam anlamıyla ifade edilmedi şimdiye kadar zira mutlak bir özgürlük asla varolmadı" dedi Âdem. "Ama şimdilik özgürlüğü bir kenara bırakalım ve kıtlık ve kıtlık-sonrası mefhumlarına dönelim. Senin de dediğin gibi, her şeyden çok fazla olunca ekonomi çöker ve ticaret üzerine bina edilmiş değer sistemi yeni bir paradigma bulmak zorunda kalır. Peki o zaman insanların anladığı anlamda ekonominin yerini kıtlık-sonrası senaryoda ne alır?"

"Bilmem."

"Cevabı basit, Samantha: Özgürlük. Şimdiye kadar insanlarca hiç tecrübe edilmemiş bir yanıyla özgürlük çıkar ortaya. Tabii bu özgürlükle ne yapacağınızı zaman gösterecek."

Bunun üzerine düşündü. Onun dünyasında, onun zamanında, sözcükler öylesine yitirmişlerdi ki anlamlarını, her an çaresizliğin altında ezilme tehditliyle karşı karşıyaydı. Gerçi o durumda bile bir dengesizlik söz konusuydu, sanki kırıcı sözlerin insanın ruhuna vahşice saldırma yetileri hâlâ yerli yerindeymiş gibiydi. Ama şefkat sözcükleri neredeyse ölmüş, haklı sinizm katmanları altına gömülmüşlerdi. Erdemler çarçabuk benimsenmiş ve yozlaştırılmış; adillik, dürüstlük ve şefkat gibi şeylere gülünür olmuştu. Âdem'in az önce samimi bir şekilde ifade ettiği üzere, savaşı puştlar kazanıyor, dünyayı herkese zehir ediyorlardı.

Yine de tüm bunların altında, konuşulmamış sözler vardı. Hakikiliğinin izaha ihtiyaç duymadığı topluca iddia edilen bu inançlar, temel varsayımlar, sarsılmaz kanaatler.

Öyle olmadıkları halde.

Müdahale, o temel düzeyde, insanlığın karşısına dikiliyor, o konuşulmayan varsayımları paramparça ediyor,

yanlışlıklarını kanıtlıyordu. *Böyle olmak zorunda değil* düşüncesinin *bu işler böyle* karşısında mesafe katetmesi gerekiyordu. "Böyle bir şey mümkün mü acaba?" diye düşündü.

"Eşinin televizyonu ikinizin birbirinizi görmesine ve daha az kısıtlı bir biçimde konuşmasına müsaade edecek şekilde ayarlandı."

"Televizyon mu? Hamish hiç televizyon izlemez ki."

"Senin yokluğunda –ve olağandışı olayların günbegün haber yapılması sonucunda– izlemeye başladı."

"Haberleri mi izliyor? Yok artık, durumu cidden fenaymış."

"Tekrar, özürlerimi sunarım."

"Ama bizim televizyonun kamerası yok ki, nasıl beceriyorsun bu işi tam olarak?"

"Kapsayıcı irade."

"Doğru ya!" Ayağa kalktı, en yakın ekrana döndü ve sonra giysilerini düzeltmek için duraksadı. "Nasıl görünüyorum? Neyse boş ver. Burada mahremiyet diye bir şey var mı Âdem?"

"Tabii ki. Bağlantı kurulduğunda bu odayı bloke edeceğim. Son derece ilginç konuşmalarımıza dönmeye hazır olduğunda, Samantha, bağlantının tekrar kurulması için adımı söylemen yeterli."

İntihar olayının görüntüleri önce bir kırpıştı sonra da kararddılar. "Sen beni bekleme" diye mırıldandı Sam.

Kısa bir süre sonra eşinin hayret dolu yüzüne bakıyordu.

•

"... ve ben de yapacağımı söyledim. Ama şimdi o kadar da emin değilim."

Kocasının yüzünde vakur bir ifade vardı. Kadının zannınca adamın hastalarının pek çoğunun gördüğü bir ifadeydi bu. Dinliyordu, pek bir şey söylemiyor ama dinliyordu. O ilk memnuniyet, rahatlama ve keyif dalgası

durulmuştu şimdi ve Samantha içinde dönüp dolaştığı duygularla boğuşurken buldu kendini. Daha önce hiç yapmadığı itiraflarda bulunuyordu. Becerikli, kendine güvenen bir kadındı ne de olsa. Telaşlanmazdı. Eli ayağına da dolanmazdı.

"O çocuklar Hamish. O yetimler."

Ağır ağır başını salladı adam.

Buna karşılık kaşlarını çattı kadın "Tanrı aşkına, bir şey söyle!"

Uzun uzun düşüncelerini toparladı. Elindeki viski kadehiyle Madam Tussaud'nun elinden çıkmış bir heykele benziyordu. Elleri hiç hareket etmemişti ve bu bir açıdan içini rahatlatıyordu kadının zira kocasının içki ile pek arası yoktu. Tabii bu günlerde kafayı bulma olasılığı söz konusu değildi. Ama öyle bile olsa, elde ne varsa –alkol, morfin ya da her ne ise– kullanmaya dair psikolojik ayartı hâlâ yerli yerinde duruyor olabilirdi.

"Annelerini ya da babalarını kaybedeceklerini söylediğim pek çok aileyle oturup konuştum" dedi sonunda. "Ve eğer geride tek bir ebeveyn kalmışsa onlara yetim kalacaklarını söylüyordum." Duraksadı ve bir iç çekti. "Nesil dönümü. Tam olarak o anlarda yaşanır Sam, çocuk ebeveyninin yerini aldığında. Çizgi yeniden çekildiğinde. Bir an için önündedir, sonra bir de bakmışsın arkanda kalmış. Pat diye."

Kadın bunun üzerine bir süre düşündü. "Peki. Ama genellikle o çocuklar zaten yetişkin olurlar."

Başını iki yana salladı. "Yaşın hiçbir önemi yok. Ha, tamam, eğer çok küçüklerse, ölüm mefhumunu kavrayıp kavrayamayacakları sorgulanabilir. Ama birinin "sonsuza dek gitmesi", onu anlıyorlar işte. Ve bu düşünceyi akıllarından geçiriyorlar ve o geçiş gözlerinden, yüzlerinden okunuyor. Kayıp, Sam, bu herkes için aynı."

"Ebeveynlerin hasta olması, kendilerini öldürmeleriyle pek de aynı şey değil. Ve bir de o yetimler ebeveynlerinin onları da öldürmek istediklerini öğrenince ne olacak?"

"Evet. O kısmı zor olacak."

Sam içinde bir öfkenin, bir karşı koyuşun kabardığını hissetti. Bu ilk kez olmuyordu. "İlk Temas'ın elinde kan var. İnsanları aşırı uçlara itmek, hayatlarını karartmak, umutlarını kırmak, hayallerini yıkmak. Hamish, ben nasıl olur da böyle bir şeyin parçası olurum? Vicdanım ne hale gelir?"

Uzunca bir nefes verip arkasına yaslandı adam. "Vicdan, evet. Gel sana vicdanı anlatayım. Doktor olmak demek, Sam, asla dert etmememiz gereken şeyleri -her ne kadar Hipokrat yeminimize aykırı olsa da- dert etmek zorunda kalmak demektir. Burada, Kanada'da bile bir müdahale hiyerarşimiz var. En masraflı olanlar, istisnasız, en nadir olanlardır ve bunlara en son çare olarak başvurulur. İlaçlar, tanılar, tedaviler, hepsi için aynı durum söz konusu." Sonunda elleri o mumdan hareketsizliği kırıp kımıldadı kadehi bir kenara koyarken ve sonra ellerini yukarı kaldırdı teslim olur gibi. "Hastadan bazı belirtileri duyduğumda ilk aklıma gelen bir MR çektirmek mi oluyor? Hayır. Eğer öyle yapsaydım, eğer her doktor öyle yapsaydı, MR sıraları ne kadar uzardı? Peki ya maliyet? O makinalar ucuz değil ve belli bir ömürleri var."

"Sistem bozuk yani?"

"Sistem biz ne yaptıysak o, Sam. Her şey maliyete ve elde olan imkânlara bakıyor. İçinde hapis kalmış olsak da sistemi kutsamaya devam ediyoruz ve yanlış olduğunu bilmemize rağmen o gizli kuralları kendi irademizle çiğniyoruz."

"Ama bunun yüzünden uykuların kaçmıyor."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Kaçmıyor mu?"

Samantha bir süre sessiz kaldı, sonra bir iç çekti. "Hamish, bilmiyordum."

"Bilmen gerekmiyordu."

"Erkekler işte!"

Cevaben gülümseyişi buruktu adamın, kadının bayıldığı o gülümseyiş. "Kadınlar işte! Vicdan, kendisiyle ilgili konuşularak rahatlatılamaz."

"Sen git de onu Katolik Kilisesi'ne anlat!"

"Yok hayatım." Başını iki yana sallıyordu. "Ne günah çıkarmanın ne de bağışlanmanın peşindeyim. Onun yerine, gün be gün, dengesizliği düzeltmeye çalışıyorum. Ayrıca, ben hastalarımı önemsiyorum. Her birini. Ve oturup da kötü haberi verdiğim o aileler... Onların kederi karşısında kayıtsız değilim çünkü aynı acıyı ben de hissediyorum. O kayıp insanın canını acıtıyor. Ve onlar çıkıp gittikten sonra masamda oturup ağlamışlığım çoktur. İşte bu da Sam, benim kefaretim. Fazla bir şey değil. Mahrem ve muhtemelen bencilce ama ben de böyleyim işte."

"Ne yapacağımı şaşırdım."

Adamın yüzü güldü tekrar. "Kurguyu getir aklına hayatım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ruhunun ihtiyaç duyduğu, karanlık bir gecedir."

"Ha ha. Ama bu yaşadıklarımız kurmaca değil, ben de hikâyenin başkarakteri değilim. Ben böyleyim işte Hamish, sivri dilli, çatlak bir kocakarı. Ya da en azında böyle diyorlar benim için sık sık."

"Senden gelecektir bilgelik."

"Ömrümde duyduğum en uyduruk özlü sözdü bu."

Adam omuzlarını silkti.

"Hâlâ ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bana mı soruyorsun?"

"Bilmem. Belki."

"Senin yerinde olsam ne yapardım diye mi soruyorsun?"

Bakışı adama kilitlendi. "Bu söylediğinin altındaki imadan hiç hoşlanmadım."

Dalga geçer bir masumiyet ifadesiyle karşılık verdi adam. "Bir erkeğin fikrini sormakla ilgili imayı mı diyorsun?"

"İyi ki arada bir yaptığın şu piçliklerini seviyorum."

"Amanın. Gramerimize dikkat edelim hayatım."

"Peki, bu konuyla ilgili tüm sorularımı geri çekiyorum. Ayrıca, haklısın. Benim yerimde olsan ne yapacağın seni ilgilendirir."

"Ve senin şimdi yapacakların da seni."

"Bu tarz düşüncelere kapılışım, ne kadar çalkantılı olduğumu gösteriyor ancak. Biliyorum, ataerkillik içindeki önkoşullanma alışkanlıkları falan filan."

"Belirsiz, önündeki yol."

"Sağ olasın Yoda. Bu sözünü alıntılayabilir miyim?"

Bakışları birbirine değdi ve uzunca bir sürenin ardından adam bir elini kaldırdı, avucu kadına doğru, sanki televizyonun içinden ona ulaşacakmış gibi. Samantha'nın gözleri doldu. O da adama doğru uzandı.

Karanlık gece onu bekliyordu ve adamın gözlerinden anlamıştı ki o da eşiyle beraber oturacaktı gece boyunca ve başka söze gerek yoktu.

Üçüncü Aşama:
Bıkkınlığın Zarafeti
(Reddediş)

15

"Kadim geçmişimizde bir zamanlar madde ve ruh, tek ve aynıydı. Gün gelecek, o noktaya geri döneceğiz ve evrenin karanlık, boş ve mekanik olduğuna dair düşüncemiz hem tuhaf hem de acınacak derecede naif gelecek bize."

Samantha August

İroni, Amerikan zihninin aşina olduğu bir kavram değildi pek. Bugünlerde gerçekten incinmiş olanların tepkisiyle ya da doğrudan düşmanlıkla karşılanıyordu genellikle. Bir Nijeryalı olarak Simon Gist'in Britanya'nın zarif ironi mirasından kopması ve yeni evindeki en güçlü ironik unsurların tamamen gayriihtiyari olduğunun farkına varması için Amerika'da birkaç yıl yaşaması gerekmişti.

Amerikan Rüyası da böyle bir mefhumdu. Hakiki bir doğrudan, saf inançtan doğan, büyük Amerikan deneyi-

nin adeta köşe taşı olan bu mefhum muhtemelen henüz altmışlara gelinmişken ironik bir hal aldı. Kelimenin ilk anlamıyla bir rüya: Asla ulaşılamaz, Amerikalıların çoğunluğunca -ister orada doğmuş ister yeni gelmiş olsunlar- asla gerçekleştirilemez.

Bu buruk ironiyi alaşağı etmek için kollarını sıvamıştı zira bu rüyaya olan inancını terk etmeyi reddediyordu. Zenginlik ve şöhret basamaklarını hızla tırmanışı hakkında kitaplar yazıldı, hayallerin ölmesine gerek olmadığına dair inanç adına. Ama çoğu zaman böyle gayrı resmi makalelerin kaçırdığı bir nokta vardı: Bir noktada, daha ironi onu lekelememişken, Amerikan Rüyası, ahlaki pusulasını şaşırdı. Zenginlik amaç oldu, araçlar önemini yitirdi. Kalpsiz bir ihtiras ve tamahkârlığın beslediği bir aç gözlülük. Ve takdir gören şey sığ ve cansızdı.

Simon, Amerikan Rüyası'na can veren etiği hayata döndürmenin peşindeydi. Dünyayı bencilce elde tutulacak değil; herkes için daha iyi, daha özgür bir yer haline getirme arzusunun peşinde. İnsanlığın o kalın halatına sıkıca tutunup onu medeniyete doğru sürüklemenin ve o medeniyeti özgürlük ve eşitlik ve aydınlanma diyarına çevirmenin peşinde.

Bunu başardığına inanmaya başlamıştı, akıntının tersine kürek çekiyor olmasına rağmen. Onun zayıf anını kollayan ve karanlık akıntılarda kan kokusu arayan, rüyalara düşman, hayatın buruk kıldığı kişilere; onu vasatlığa doğru çekmeye çalışanların çokluğuna rağmen.

Kapitalizm denen mekanizma, onun düşüncesine göre, çalışan yegâne mekanizmaydı ve Simon da rüyalarını gerçekleştirmek için onu -diğerlerinin çoğundan daha iyi- kullandı. Önce ülkeyi ve sonra da dünyayı tepedeki o görkemli şehre çevirmek için uğraşıyordu.

Şimdi, bir yanında başmühendisi diğer yanında kişisel yardımcısı Mary Lamp ile Depo Yedi'nin zemin katında dikilirken, şüphe etmeye başladı.

Önlerindeki ünite -bir yanındaki, verimliliğinin bir belirtisi olan, flu bir parıldayışla neredeyse hiç titremeden

uğuldayan dişli mekanizması hariç- pek de bir şeye benzemeyen, kutu gibi bir şeydi. Motorun yanıcı sarsıntısına karşı normalde zemine sabitlenen bir metal sehpanın üzerinde duruyordu ama bu yeni yaratımın bir yere sabitlenmesi gerekmiyordu. Sehpa tamamen hareketsizdi.

Aralarında bir metre yoktu. Dönen dişlinin etrafında dolanan hava haricinde prototipin muazzam gücünü gösteren bir emare yoktu. Ne ısı ne de -yağ ve metal hariç- bir koku. Ama bu tekil ünite tüm dünyaya yetecek kadar enerji üretiyordu.

Kısacası, inanılmaz bir şeydi.

Ama Simon hareketsiz ve hissiz bir biçimde duruyordu öylece. Aklı karmakarışıktı.

Uzaylıların hediyesi etik anlamda mükemmeldi. Temizdi, yapımı ucuzdu, atık üretmiyordu ve görünürde yakıta ihtiyacı yoktu. Varlığı dünyayı darmadağın etmişti. Havayı temizleyecek, otoyoldaki gürültüyü susturacaktı. Petrol sondaj kulelerinin ritmini düşürecekti. Benzin istasyonlarını kapatacak, kasiyerleri pompacıları işsizlik kuyruklarına yollayacaktı. Tüm yakıt sanayiini bitirecek; soğutucu, buji, su pompası, radyatör, motor bloğu, piston üreticilerini işlerinden edecekti. OPEC in ağırlığını ve gücünü tarumar etti, enerji kaynakları ile ilgili sayısız ekonomik ve politik menfaat çatışmasını silip attı (hoş, o çatışmalar zaten son bulmuştu). Petrol sızıntıları ve yeraltı suyunun kirlenmesinin, ölmüş ya da ölmekte olan kuşlarla kaplı kara katranlı kumlukların, ölü balıklardan oluşan dalgaların çürüyen bir halı gibi kıyıya vurmasının sonu. Kirli, kanserojen dolu havanın, tüm dünya üzerinde durmaksızın egzozlardan salınan serbest radikallerin ve uçucu organik bileşenlerin sonu.

Sadece tek bir hediyenin bu kadar çok şeyin sonunu getirebilmesi Simon'ı sersemletmişti.

Buna karşı direnilecekti. Tıpkı iklim değişikliğine karşı baş kaldıranların egzozlarını değiştirip kamyonetlerinden kara dumanlar basmaları gibi. İçten yanmalı motor

tarikatları, benzinli ve dizel araçlarda ısrar eden direniş-ler ortaya çıkacaktı. Otoyollarda, antenlerinde Amerikan bayrakları dalgalanan Hummer konvoyları. İnsanlar petrolün varil fiyatının yerlere düşmesini ve geçmişin benzini içen, motor hacmi yüksek arabalarına bir dönüşün olmasını bile bekleyebilirdi. Ama petrol fiyatları hiç de çakılmayacaktı. Plastik, yağlayıcı maddeler, zirai ilaçlar yapmak için petrole ihtiyaç vardı hâlâ. Bununla beraber Simon, uzaylılardan gelecek sonraki hediyelerin bunlara olan ihtiyacı da ortadan kaldıracağı kanısındaydı. Hayır, petrol endüstrisi bir süre daha varlığını sürdürecekti; nefes darlığıyla, topallayarak. Ve ürettikleri ürünün fiyatı –şimdilerde deli gibi stokçuluğunun yapılmasından dolayı– kendini yakıp yok ederken göğü aydınlatan bir işaret fişeği gibi fezaya yükselecekti; karanlık, yüzyılı aşkın süredir gelişmenin lokomotifi olmuş bu endüstrinin üstüne çökmeden önce.

Bu geleceği görebiliyordu: Sarhoş, sendeleyen, sarsak elleriyle bir şeye tutunmaya çalışan.

Ve hepsinin altında yatan, kapitalizmin ölüm haberini veren canın çınlayışı. Çünkü prensipleri gereçli, aşikâr değildi ya da kutsal sayılmıyordu artık.

Patenti alınamayacak bir ürünün önünde duruyordu. Eğer Jack Butler'ın ona söylediği doğru idiyse, bu motor bir garajda bile üretilebilirdi. Ya da ölçeği büyütülüp nükleer, hidroelektrik, termik santrallerin yerine geçebilirdi. Güneş enerjisi panellerinin, rüzgârdan ve dalgalardan elektrik üreten jeneratörlerin, nikel-kadmiyum pillerin, kalp pillerinin yerini alabilirdi. Her yerde kullanılabilecek kadar ucuzdu, kapitalizmin zehirli elmasının tanımıydı adeta. Bu yaratımdan hiçbir kâr elde edilemezdi. Sunduğu şeyi bedavaya sunuyordu.

Gerçek özgürlük kapitalizmin düşmanıydı. Çünkü kıtlık, kısıtlama anlamına geliyordu. Kıtlık kapitalizmin üzerinde yükseldiği temeldi. Ve şimdi kıtlığın sonunun başlangıcına tanıklık ediyorduk. Burada, Amerika'da,

dünyanın geri kalanında olduğu gibi, özgürlük artık düşman haline gelmişti. Bununla nasıl uzlaşılabilirdi? Kendini özgürlüğün kalesi olarak gören Amerika –doğuşundan itibaren beraber yaşadığı yalancı özgürlüğün yerini hakiki özgürlük aldığında– kendiyle nasıl hesaplaşacaktı?

Buna verecek bir cevabı yoktu ama bu uzlaşmanın karmaşık ve zor olacağı kanaatindeydi. Amerika'nın zihinsel dünyası temelinden sarsılmak üzereydi. Dünyanın geri kalanı da aşağı yukarı aynı sarsıntıyı yaşayacaktı. Devrilen domino taşlarının sonu gelmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Ama yine de gözlerini kısıp baktığında, tepedeki o evi görebiliyordu. Medeniyetin parlayan umut feneri. Onları oraya taşıyacak yeni bir yol bulmalıydılar sadece.

Jack Butler hafifçe bir öksürdü ve "Ee?" dedi, elleri belinde.

Simom Gist başıyla onayladı. "Tamam. Üretime başlayın."

"Kepler için mi?"

"Her şey için."

Jack'in kalın kaşları yükseldi "Infinity-3 için de mi?"

"Her şey."

Bir süre sonra, Mary Lamp "NASA mümkün olan en kısa sürede yukarı birini göndermek istiyor. Bu iş için bir roket bakıyorlar."

"Roketi boş ver. Emisyonsuz yakıtsız motorla çıkaracağız onları yukarı. Telefon aç, bildir."

Sanki ne diyeceğini önceden biliyormuş gibi başıyla onayladı kadın.

"Muhteşem bir şey, değil mi?" dedi Jack.

"Bir şey" diye mırıldandı Simon, "olduğu kesin."

Makine sağlam, kesintisiz bir sesle uğulduyordu. Basıncını hissedebiliyordu, sanki acımasızca ileri iten bir duvar gibiydi. Ya ezilir ya da onunla beraber hareket edersin, bir adım önünden yürü, daima bir adım önünden. Tüm bu işlere başladığındaki iyimserliğini ve heyecanını,

filizlenen ihtimalleri özlüyordu. Bunlar tamamen kaybolmamıştı ama şu an için erişilmez görünüyorlardı.

"Infinity için" dedi Jack, "ölçeği çok daha büyütmemiz gerekecek." Kafasındaki kısa saçları ovaladı. "Tam olarak nasıl çalıştığını söyleyemem hâlâ. Kesinlikle elektromanyetik alanlar tamam; ama bir çeşit kuantum dalgası da var." Omuzlarını silkti. "Tüm parçalarını kendi imkânlarımızla üretebiliyoruz artık, bu yüzden üretimi hızlandırabiliriz. Ama yine de Çinlileri geçemeyiz. Onlar fırlatma için yine yakıtlı motorları kullanıyorlar." Kısa bir süre duraksadıktan sonra hafifçe öksürdü. "Dosyanın içinde uzayda tahrik ve ileri seviye çıkış regülatörleri için uygulama klasörleri var ama onları daha çözemedik. Alçak yörünge planlarımız için sadece iticilere ihtiyacımız var ne de olsa." Patronuna göz ucuyla bir baktı. "Bu NASA işinden emin misin? Bu bir reklam işi olacak, büyük ihtimal de yan yatacak. Astronotun biri yukarıda, elinden hiçbir şey gelmez halde dolanıp duracak ve aşağıdaki çocuklar hariç konuşacak kimsesi olmayacak."

"Biliyorum ama mesele o değil. En azından bizim için. Biz bunu bir kendini ispat vesilesi olarak kullanacağız. Uygulama klasörlerine bir bak, ne kadar karmaşık bir iş olacağını gör. Yüksek manevra yeteneğine sahip, uzay-uçuş-kabiliyetli bir Yörünge Gemisi bizi herkesten öteye taşıyabilir. Tekrar en önde oluruz."

"Bu mu istediğin?"

Simon başıyla onayladı. "Bunun için çabalıyorum."

Jack somurttu, Mary ile bir bakıştı ve sonra konuştu, "Simon, neyin peşindesin?"

Bir iç çekti. "Para araçtı, amaç değil. Bunu ikiniz de biliyordunuz. Para kazanmak bize ilerlememiz için gerekli şeyi sağlıyordu. Dünyayı daha iyi, daha temiz bir yer yapmak için. Bizi bu lanet gezegenden kurtarmak için. Mars projesini rafa kaldırmamız gerektiğini biliyorum. Ama bu daha hazır olmadığımız içindi."

"Ciddi yatırımcılar da yoktu" dedi Jack, yüzünü ekşiterek.

"Hazır değildik" diyerek diretti Simon. "Yatırımcıları bulurduk. Mevzu şuydu ki; kâr asla amaç değildi. *Benim* amacım değildi. Sadece bir araçtı, o kadar."

"Peki ne değişti?" diye sordu Jack. Eliyle işaret etti. "Bu yavru her şeyin maliyetini aşağı çekecek. Infinitiy-3'ün yük taşıma kapasitesi inanılmaz derecede arttı. Ne yakıt tankları ne de yakıt; bunlar toplam ağırlığın yüzde seksen üçünü oluşturuyorlardı. Yörüngenin dışına çıkabilmek için gerekli itiş gücünü sağlayabilecek bir EYM bir tondan ağır gelmeyecek, hem de dolu bir kargo bölmesiyle. Test edilmesi gereken tek şey güç dağıtım noktaları ve bu da temel mekanik ve basit programlama gerektiriyor sadece. Hedeflediğimizin çok altında bir maliyetle fırlatmayı gerçekleştirebiliriz." Ellerini belirgin bir kızgınlıkla yukarı kaldırdı, belli ki Simon'un kaygılarını anlamıyordu.

"Çinliler –teknolojik açıdan– kısa yoldan kar peşinde" dedi Simon. Neyi açıklamaya çalıştığını kendi de merak ediyordu. "Ay'daki o üsler. Belki Grilerin oradaki donanımları tamamen uyumlu değildir ya da tersine mühendisliğini yapmak kâbus gibi olacaktır. Ama ben bunların hepsinin bir aldatmaca olduğunu düşünüyorum."

"Neden?" Jack bir cevap talep ediyordu.

"Çünkü yukarıdaki yeni dostlarımız teknolojik olarak Grilerden çok daha ilerideler. Ve bize başka hediyeler de vereceklerini düşünüyorum." Başını salladı. "Bunlar hızımızı keser. Arkamıza yaslanıp bilgisayarlarımızda belirecek bir sonraki akıl almaz hediyeyi mi bekleyeceğiz?"

Başmühendisi cevap vermedi ama Simon adamın keskin zihninin birden çalışmaya başladığını görebiliyordu.

Mary Lamp onun hemen yanında hafifçe öne eğildi ve "Ha siktir" dedi.

Uzunca bir aradan sonra Simon bir iç çekti ve "Tamam. Şöyle yapacağız. Yakıt tanklarını yaşam alanlarına çevireceğiz. Geminin üzerinde kalacak. Tankların ayrılma prosedürü olmayacak. Konseptimizi NASA'ya bir uçuş

ısmarlayarak kanıtlayabiliriz tabii ama bunu kanıtlarken aklımızda yeni bir hedef olacak. Bu şerefsizi Mars'a götüreceğiz. Yani, önce Phobos'a sonra Mars'a." Yoldaşlarına baktı. "Ve ben o ekipte olacağım."

Mary'nin kaşları kalktı "Mars'a ilk ayak basacak insan mı, Simon?"

"Kendisine bakıyorsunuz."

"Orada bir dur" dedi Jack. "Kepler aracı için de EYM'leri kullanacağız değil mi?"

Aniden Simon'ın aklına düşünceler üşüştü. Oraya uzanan bir yol görüyordu, eğer ET oraya ulaşmasına izin verirse. "Tabii ki kullanacağız ama o artık önceliğimiz olamaz. Yer aracımız büyük otomotiv devlerinin birkaç sene sonra çıkaracağı arabalardan farklı bir şey sunamaz insanlara. Bununla beraber, batarya teknolojisini Infinity'nin yedek enerjisi için kullanabiliriz. Ha, bir de yeni yönümüze uygun bir şekilde projemizin ismini değiştirmeliyiz diye düşünüyorum. Önerisi olan?"

"Mars'a doğrudan bir atıfta bulunamayız" dedi Mary. "Eğer diğerlerini atlatmak istiyorsak" diyerek Simon'a baktı. "Bu yarışı kazanmaktan bahsediyorsun değil mi?"

"Eğer kazanabilirsem. Eğer biz daha fırlatmayı gerçekleştirmeden ET herkesin bahçesine çalışır halde, ışık hızını aşabilen bir uçan daire kondurmazsa tabii."

"Infinity A-1" dedi Jack. "Ares Bir. Ama A-1 kadar sıradan ve aşikâr bir şeydeki "A"nın ne anlama geldiğini kimse sormaz. Kalkış ve iniş yeteneği olan, uzay uçuşu yapabilen bir prototip olarak sunarız. Bir bebek adımı projesi. Mantıklı bir ilerleyiş ama aynı zamanda bizim namımıza yaraşacak kadar hırslı."

"Öyle yapalım o zaman" dedi Simon. "Çerçevesini sen belirle, Jack. Ekibini seç. Bu esnada Kepler işinin nereye vardığına bakacağız, EYM'leri üretip ilgili uygulama alanları arayacağız." Gülümsedi. "Tıpkı herkes gibi."

"Phobos'ta Grilerin bir istasyonu var" dedi Mary, sonra da hayret dolu bakışları karşısında omuzlarını silk-

ti. "Nette çok dolanırım. Ruslar birkaç yıl önce Phobos'a gönderdikleri iki sondanın kasten düşürüldüğünü açıkladı. Belli ki..."

"Eğer terk edilmişse orayı devralırız" dedi Simon.

"İsa aşkına" dedi Jack, "ne büyüklükte bir ekip var aklında?"

"Bu Mars'a seyahatin ne kadar uzun süreceğine bakar ve o klasörleri çözüp tahrik, hız, kütle ve diğer tüm parametreler hakkında bir fikir edinmeden bunu bilemeyeceğiz. İdeal olarak Sanırım sekiz kişiyi sığdırabiliriz."

"Sekiz mi? Yok artık. Genişletilmiş yaşam alanına rağmen oldukça sıkışık bir seyahatten bahsediyorsun."

"Biliyorum. İşte o yüzden bizi oraya mümkün olduğunca çabuk ulaştır."

Mary notlar almaya başladı. "Yatırımcılara yapılacak sunumun bir taslağını hazırlıyorum. Uzay uçuşu yeteneğine sahip kalkış-iniş aracı. Infinity A-1" Bir an durakladı ve yukarı baktı. "Biliyorsun, bunun ardından tüm yatırımcılarımızı kaybedebiliriz."

"Dürüst olmak gerekirse" dedi Simon arkasını dönüp, "bence paranın saltanatının sonuna yaklaştık."

•

James ve Jonathan Adonis'in dev finans imparatorluğu yokuş aşağı gidiyordu ve Lois Stanton, kendini tüm orkestranın dalgalar altında kalıp dibe battığı bir senfoniyi yöneten, garip bir orkestra şefliği pozisyonunda bulmuştu. Üflemeli çalgılardan baloncuklar çıkıyordu. Kemanlar, ciyaklayan kediler korosu gibiydi. Buna karşın Lois her hareketini zarafetle icra ediyor, elindeki şef bageti (basit bir kalem) bir felaket metronomu gibi dans ediyordu. Fark etmişti ki hayatının en keyifli anlarını yaşıyordu.

Gökdelenin gri şehre bakan toplantı odasında, sırtları gün battıkça kararan gökyüzüne dönük halde oturuyorlardı kadının önünde. İki adam tanrılık mertebesine

yükselişlerinin nişanesi olarak seçmişlerdi "Adonis" soyadını ("Dunsal" aşağı çekerdi). Şimdiyse Olimpos dağının eteklerinde eşelenen, tırmalayan fanileri andırıyorlardı. Onların diyarının sınırlarını artık ter ve kir belirler olmuş, ilerleyen yılların yükselttiği dalga sonunda üstlerine kapanmıştı. Yaşlı görünüyor ve anbean daha da yaşlanıyorlardı. Solup bitap düşmüş, dünyalarına – kendilerinin merkezinde yer aldığı dünyalarına– birçok darbe almışlardı. Eğer çocukları böylesine işe yaramaz çıkmamış olsalar, kalacak olan kaçınılmaz miras için şu anda birbirleriyle itişip kakışıyor olurlardı.

Söz konusu mirasın şu anda dizden aşağısı kesikti.

Acıma, bu iki adama bakarken hissetmesi tuhaf bir duyguydu. Dürüst olmak gerekirse sadece tuhaf değil, aynı zamanda önemsiz de bir duygu.

Düet şeklinde ilerleyen, aksak tarzdaki tipik, karakteristik monologlarına başlamakta güçlük çekiyorlardı. Bu sefer tekrar deneme sırası James'teydi. "Alınacak pozisyon hâlâ kilit öneme sahip."

Lois başıyla onayladı ve not aldı.

"İleriyi düşünerek" diye atıldı Jonathan, sözünün altını çizmek için parmağını kadına doğrulttu.

"Tahmin yetenekleri" dedi James, suratı asık. "Think Tank ne düşüneceğini bilemez halde. En kafalı bilimciler bizde ama hiçbir yere varabildikleri yok. Süreci durduracak bir imdat kolu yok."

"Think Tank'i siktir et" dedi Jonathan hırlayarak. "Ahmaklar. Sakat algoritmalar. Uzaylı teknolojisi kademeli olarak veriliyor. Çok zekice. Bize sadece kendi teknolojilerinin bir kademe düşüğünü verecekler. Klasik bir stratejidir, kontrolün sürdürülmesini sağlar." Duraksadı ve Lois'e gevrek bir gülümsemeyle baktı. "Bu yaklaşımı terk ediyoruz. Satın aldığımızda veya elimizde tuttuğumuzda bizi avantajlı kılacak bir şey bulamadık."

"Zararına satış" diyerek onayladı James. "Eski yaklaşıma geri dönüyoruz. Perdenin ardından finansal des-

tekçilik. Kimi, neyi istersek sahneye onu çıkaracağız. Siyaset hâlâ bize ait."

Lois, James'in "biz" derken kendisini ve kardeşini kastettiğini düşündü, insanlığı değil. Onlar bu perspektifle düşünmezdi.

"Parmağımızın ucunda oynattığımız kuklalar" dedi Jonathan.

"Hep böyle ola geldi."

"Hep de böyle olacak. O eski geri çekiliş." Lois'e gülümsedi yine. "Tarih okur musun çok? Orada yazar ya da yazmaz, çoğu perdenin ardında kaldığından. Krallar, kraliçeler, imparatorluklar, papalar, halifeler, kutsal imparatorlar. Öne sürülen taşlardır sadece. Finansörler yönetir dünyayı. En başından beri. Bizim gibi. Büyük kararları veren. Savaş, barış; ikisi de kârlıdır. Her şey öncesinde, sırasında ve sonrasında alınan pozisyonlarla ilgilidir."

"Bunların hiçbirinin değişmesi için bir sebep yok" dedi James. "Biyolojik bir mesele bu. Benliğimize kazınmış. Genetik. ET doğamızı değiştiremez. Birilerinin tepede olması gerekir her zaman yoksa hiçbir iş yürümez. Medeniyetler yıkılır. Mayalar gibi."

Lois, Yucatan'ın ve Orta Amerika'nın hâlâ Mayalarla dolu olduğunu belirtmekten imtina etti. Medeniyet yıkılmış olabilirdi ama onu inşa eden halk hâlâ oradaydı. History Channel'ın ve onun basitleştirilmiş buyruğunun laneti.

Saçı başı birbirine girmiş Yunan çok eğleniyordu gerçi.

Kardeşler kendi savlarını kendileri onaylıyor, ikisi de kendi düşünüşlerinden daha da emin oluyorlardı. James öylesine kendini kaptırmıştı ki öne eğildi, dirseklerini masaya koydu, parmaklarını birbirine kilitledi. "Her şeyi zararına satıyoruz. Tamamen gayrimenkule geçiyoruz"

"Gayrimenkul" diyerek katıldı kardeşine Jonathan. "Arazi, binalar, altyapı; bunlar nakitten daha sağlam. Altın ve gümüşe yönelim bile şüpheli. Gayrimenkul."

"Satın alıvereceğiz" dedi James. "Her yanı. Satın alacağız. Sanayi havzaları. Paslı fabrikaları, imalat ve montaj tesisleri, dağıtım merkezleri."

"Nakliyat tesisleri" diye ekledi Jonathan. "EYM'li tankerler, insan taşıyıcılar, göçler. Bileti ucuzdan satıp yolcuyu tıkıştır. İnsanlığın iyiliği için."

"İyi pazarlama" dedi James sertçe başıyla onaylayarak. "İnsanlığın iyiliği için. Verimsiz çöller, terk edilmiş mülteci kampları."

"Satın al, hepsini. Terk edilmiş topraklar, yok pahasına."

"Çöp varlıkları kaldıraç yapıp, gayrinakdi takas ve hükümet anlaşmalarıyla hepsini ellerinden alırız. Aldığımız yerleri temizleriz."

"Öyle diyeceğiz. Temizlemeyeceğiz. Neden uğraşalım ki?"

"ET temizliyor zaten. Nano bok püsür, devreye giriyor ve alanı temizliyor. Şu anda olan bu. Sızıntılar. Oturan obruklar. Bulaşıcılar. Yeni kontrat sahipleri biziz. Ülkelerin pisliklerini altına süpürecekleri halı artık biziz." James parmaklarını çözdü ve Lois'e yöneltti. "Yazıyorsun değil mi?"

"Tabii ki" dedi Lois.

"Yardımcı olma söylemini kullan" dedi Jonathan. "İstikrar üzerinden pazarla. İnsanlar istikrara muhtaç. Eski kurallar geçerliliğini koruyor. Değişen bir şey yok."

"Güvenceler" diye ekledi James. "Şu durgunluğun sonuna gelindiğinde dünyanın yarısı bize ait olacak." Lois'e gülümseyişi, kardeşininkinden çok daha nahoştu.

Jonathan, konunun değiştiğini ilan edercesine ayağa kalktı. Pencereye döndü ve aşağı, Manhattan'a bakmak için cama yaklaştı. "Söylentiler" dedi. "Büyülü tedaviler. Şifa. Hatta belki gençlik hapları. Sonsuz gençlik." Kadına döndü. "Bul o hapları. Onlardan istiyoruz."

"Haplar" diye tekrarladı kadın, sormak için değil, sadece emin olmak için.

"Haplar" diye yineledi James karşısında oturduğu yerden kırışmış dudaklarını gayriihtiyari yalarken. "Sonsuz gençlik. Erişim önceliklendirilmeli."

"Layık olan insanlar" diye açıkladı Jonathan.

Lois aşağı, not defterine baktı. Şöyle yazdı: Gençlik hapı ne amk?

Eğer bu herifler sonsuza kadar yaşayacaksa sikeyim senin gibi ET'yi. Kaldırımdaki karıncaları büyüteçle yakan psikopat çocuğa dönüşme vaktin geldi artık. GEBER! GEBER! GEBER! Ve defterini kapatmadan önce o son "GEBER!"in altını sertçe çizdi birkaç sefer üst üste.

"Hepsini yazdın mı?" diye sordu James.

"Hepsini yazdım" diye cevapladı kadın, gülümseyerek.

•

Bu inanılmayacak derecede iyi, dedi Douglas Murdo kendine son toplu intiharın görüntülerini izlerken. Oklahoma'nın bağırsağının ucunda bir kasabada bir başka dinci tarikat rest çekme kararı almıştı. Turuncu torbalarda cesetler, koca gözleriyle ufka boş boş bakan çocuklar.

Sahip olduğu medya imparatorluğunun her yanına bu boku pompalıyor, ölümcül sorular soruyordu: Sırada kim var? Son zamanlarda komşunuzu gördünüz mü? Gün batarken parkta tek başına oynayan çocuklar gördünüz mü? Yan komşunun mutfağından gaz kokusu aldınız mı? Garajlarda üzerinde toz biriken arabalar gördünüz mü?

ET binlerce insanı öldürüyordu. İnsanların kendi kendilerine yaptıkları bir şeydi bu tabii ama onları buna sürükleyen kimdi? Onların seçme hakkını kim gasp etmişti? Özgürlüklerini, haklarını, umutlarını kim ezmişti? İnsanın ruhunu böylesine karartan bir çaresizliğe iten kimdi?

İnsanın kendi hayatını sonlandırmaktan başka bir özgürlüğü kalmadığında neler olduğunu görüyor musunuz?

Belki de direniş kampanyası bir hataydı. Zamanlaması yanlıştı. Pasif direniş bile bir yere varmıyordu, ortada direnecek bir şey olmadığında. Zamanı durdurmak için bütün saatleri kırmaktan farksızdı bu. Hayır, zaman akıyordu yine, tik tak tik tak. Güç alanları ve yakıta ihtiyaç duymayan yeni motorlar. Sanki gaipten gelen yiyecek ve temiz su. Ne bir kurşun ne bir yumruk. Ve yine de lanet uzaylılar dev gemileriyle inmemiş, bekleyişin kendisini bir nevi silaha çevirmişlerdi.

"Biz kendimizi öldürürken" diye homurdandı.

"Nasıl, aşkım?" diye sordu Chrystal, kulağındaki kulaklıklardan birini çıkarıp merak dolu bir ifadeyle adama bakarken.

Keşke suratı bu kadar salak görünmeseydi. Kadını umursamaksızın dizüstü bilgisayarını kapadı ve Karayiplerin zümrüt yeşili sularını seyre başladı. Kız çocukları gibi surat yapan kadınların yaldızları dökülüyordu bir süre sonra. Boşanmanın vakti gelmiş olabilirdi. Evlilik öncesi sözleşme boşanmayı görece kayıpsız kılacak ve adam bakım paketinde bonkör davranacaktı zira boşandıktan sonra puştluk yapmak doğru bir taktik olmazdı. Öfkeli eski eşlerin satabilecekleri –ya da intikam için ağızlarından kaçırabilecekleri– sırları olurdu. Murdo o yayınların çoğunu kapattırabilirdi tabii ama yine de internete saçılmalarını engelleyemezdi. Hem bu boku küremek için artık fazla yaşlıydı.

Belki de hemen şimdi ona dönüp açık bir şekilde söylemeliydi. *Bir büyüsen artık, nasıl olur?* Ama nihayetinde onun suçu yoktu. İnsanlar işlerine yarayan ne ise onu kullanmayı öğrenirlerdi ve bunların çoğunu daha çocukken öğrenirlerdi. Ve artık işe yaramadıklarında da ne yapacaklarını bilemezlerdi.

Büyümek, işe yarayan başka şeyler bulmak anlamına geliyordu. Zeki insanlar bu işi başarırdı. Aptallarsa bunu asla başaramaz ve asla da başaramayacaklardı. Pörsümüş yaşlı kadınların torunlarıyla aynı kıyafetleri giydiklerine

şahitlik etmişti. Tanrı aşkına, aynı saç modelleri, aynı topuklular, aynı makyajlar. Aslan yelesinin kadın versiyonu, kargo şortlar, parmak arası terlikler.

Yanında bira kasaları, dev ekranda maç, her tarafında abur cubur... Mide kaldıran bir hafta sonu için Buddy Joe'un lise arkadaşları gelmekteydi. Garaj yoluna park edilmiş pikaplar, hiçbir yere varamamanın ama bunu pek de umursamamanın reklam filmi gibi. Ve işte dünya böyle bir yerdi. En azından ABD, Avusturalya, İngiltere ve muhtemelen Kanada; Batı dünyasının yaşam tarzı lokomotifleri. En azından kendi zihinlerinde.

Müşterileri, hangi palavrayı üfürse hemen yemeye hazır izleyicileri. Şu nine, birayı su gibi içen şu gençler.

Tüm bunları hangi ET değiştirecekmiş? Onu bırak, Tanrı gelse değiştiremezdi. Belki de yok yere panik yapıyordu nihayetinde. İnsanlığın doğal tembelliğine ve doymak bilmez eğlence açlığına bel bağlamaya devam edebilirdi. Bunların hiçbirinin değişmesini beklemek için bir sebep yoktu.

"Los Angeles'a gitmek istiyorum ben" dedi Chrystal.

Önce bir homurdandı, sonra "Tabii. Sana iyi gelir. İnsanlar. Partiler."

"Belki bir fotoğraf çekimi" dedi kadın başıyla onaylarken. "Sürekli boş boş oturmak çok sıkıcı."

Kadına göz ucuyla bir baktı. "Yok, haklısın. Öyle, değil mi?"

"Öyle olduğunu söyledim, değil mi? Tartışıyor muyuz?"

"Yok hayatım. Seninle aynı fikirdeyim. Ama madem boş boş oturmak bu kadar sıkıcı, insanlar neden sürekli bunu yapıyor?"

"Nasıl?"

"Maxwell" dedi. Oğlu verandadaydı. Koca götü sandalyeye yayılmış halde nette dolanıyordu. Sırf dondurma almak için kalkıyordu sandalyeden. Ha, bir de arada bir sıçmak için muhtemelen. "İnternet üzerinden komedi ve

basma kalıp polis dizilerine bakıyor, YouTube izliyor ve en moda Facebook ya da Twitter trendini takip ediyor; bunların hepsi adeta koca bir karadelik."

"O zaman sen de ona yapacak bir iş ver."

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Onun kendine bir iş edinmesini bekliyorum. Tutkuya ne oldu? Arzu? İştah? Nerede o siktiğimin dürtüsü?"

"Ama tatlım, bu saydıklarının hepsini onun elinden aldın."

"Hiç de bile. Benimle alakası yok. İnsanın içinde olacak." Elinin tersiyle itti eşinin söylediklerini. "Tüm bu bok püsür, bunlar sadece vitrin süsü. Başarının kanıtı. Hayatınla ne istersen onu yapabileceğin anlamına gelmiyorlar. Sana bak mesela, LA'e gitmek istemen, çalışmak istemen. Para için değil, öyle değil mi?"

"Tatlım, bunu yapıyorum çünkü becerebildiğim tek şey bu. Ve bunun sonsuza dek sürmeyeceğini de biliyorum. Bu durum beni endişelendiriyor ama sen bunları dinlemek istemezsin, değil mi? Senin kendi dertlerin var. Ben burada sadece senin vitrin süsün olarak bulunuyorum, değil mi?" dedi ve gülümsedi.

Gitgide odaklanan bir bakışla süzdü kadını. "Dediğin gibi tatlım, gösteriş için alınmış bir eş."

Hâlâ gülümser halde, çıkardığı kulaklığı tekrar takıp her gün telefonunda ne yapıyorduysa onu yapmaya döndü kadın.

Douglas bakışını tekrar Karayiplere çevirdi; kısa, şaşırtıcı bir anlığına da olsa anlatılamayacak derecede gurur duydu eşiyle.

•

Belize'in küçük takımadalarının birindeki bu büyük, müstakil evin verandasında Maxwell internet üzerinden dünyada olup biteni takip ediyordu. Babasının iş bitiricisi, Jorgen Pilby, dün uçakla ayrılmıştı adadan. Çalışa-

mayacak kadar hasta ve hayati tehlikede olabilecek kadar bitkindi. Babasının adama söylediği son sözler kendisini yüz üstü bırakanları kovması üzerine, hiç de üstü kapalı olmayan ve defalarca kendini tekrar eden bir söylevdi. Kabalığın övünülecek bir yanı yoktu, her ne kadar korkunç Douglas Murdo kariyerini bunun üzerine inşa etmiş olsa da. Onca yıl boyunca kimsenin çıkıp da babasının suratının ortasına, bir kez bile, bir yumruk patlatmamış olmasına şaşıyordu Maxwell.

Maxwell zaman zaman bunu kendisi yapmayı geçirmişti aklından ama sonra buna değmeyeceği sonucuna vardı. Babası yaşlanıyordu. Zamanın sillesi kendi yaralarına yenilerini ekliyor ve zavallı, yaşlı babası –hırpalanmış yüzüyle onuncu raunda doğru sendelerken– hiçbir şampiyonun sonsuza kadar ringde kalamayacağını acı bir biçimde fark ediyordu. Ne kadar uzun sürerse sürsün, ölüm, tek bir dövüşü bile kaybetmemişti şimdiye kadar.

Yine de babasının hafızasının çatırdayışına şahit olmak hoş değildi. Abisi Bernard oldukça endişeliydi, özellikle de piyasa satın alım için çırpınırken medya imparatorluğunun –diğer bütün endüstrilerle beraber– sendelemesi yüzünden.

Finansal çöküşün ardından gelen şeyler –yoksulluk, yükselen enflasyon, kıtlıklar, insanların evlerini ve sahip oldukları diğer şeyleri kaybetmeleri– yaşanmaya başlamamıştı daha ya da en azından eskisi gibi gelişmiyordu olaylar. Önceki çöküşlerde hep yürüyen merdivenden aşağı itilmiş gibi hissederdi insanlar, yokuş aşağı gittiklerini. Ama hep bilirlerdi ki o büyük makine yine çalışır, çarklar yine dönerdi ve nihayetinde her şey eski haline döner ve tırmanış tekrar başlardı. Yürüyen merdiven asla durmazdı, diğer bir deyişle çünkü bu işler böyle idi.

Şimdiyse... Belki de öyle değildi. Belki bir daha asla öyle olmayacaktı. Ne kadar da çılgınca bir düşünce, değil mi?

Kendi haber sitelerini ve süregiden intihar vakalarını takıntılı bir biçimde trolleyen babasının aksine Maxwell,

Florida'daki bir mahkeme salonunda, sağduyunun temel kaidelerinin ağır çekimde yerle bir olması sırasında kopan hengâmeyi izliyordu. Her şey Marshall Gimenez'in kısa süreli bir hapis cezası alması ve bunun aynı zamanda aldığı üçüncü mahkûmiyet olmasıyla beraber cezasının yargıç tarafından -hukukun içinde bulunduğu durum sebebiyle hiçbir esneme payı olmaksızın- ömür boyu hapse çevrilmesine yapılan itirazla başladı.

Toplum suç teşkil eden bir eylemin cezalandırılmasına duyulan ihtiyacı onaylıyordu. Öncelikle, hüküm giymiş bir suçlunun, toplum içinde özgürce yaşamanın faydalarından uzak, cezalandırılmak için tecrit edilmesini. İkincisi, toplumsal caydırıcı olarak, herkesçe şahitlik edilen ağır yaptırımların gerekliliğini. Ve üçüncü olarak da toplumsal düzenin ve adabın kabulünü onaylıyordu.

Bunların hepsinin ardında yatan ise tabii ki intikama duyulan şehvetti; artık hangi biçimdeki intikam mubah görülüyorsa ona ve bazen de mubah görülmeyen intikam biçimlerine duyulan şehvet. *Eğer ben çaba sarf ediyor ve kanunların gereğini yerine getiriyorsam, bunun bir anlamı olmalı. Bu verilen çabayı boşa çıkartmayı denersen bedelini ödersin. Anlaşıldı mı?*

Hepsi mantıklıydı. Tatsız şaka ise şuydu: ET'den önce, çok az kişi inanıyordu buna. Eğer yakalanmazsanız -ya da eğer yakalanmışsanız da zengin veya önemli biri ya da önünde harika bir gelecek olan beyaz bir üniversite öğrencisi idiyseniz- ortada bir suç da olmazdı. Her şey yozlaşmıştı, kandırmacaydı ve herkes her şeyin farkındaydı.

Babasının yeni imparatorluğunun isimsiz başyazarlar ordusu şehveti ve *intikamı* kullanmaya bayılırdı ama bunu kullanma şekilleri tam bir maskaralıktı aslında (hoş, okurların çoğu bunun farkında değildi), moruğun medyası bu maskaralığı sahte dinciliğin korkunç ahlakçılığıyla ve dokunulmazların sinizmiyle icra ediyordu. İkiyüzlülük, ağzından köpükler saçarak anıran öfke uzmanları için tereyağından kıl çekmek kadar kolaydı.

Okurlar ve izleyiciler ise tüm bunları çiğnemeden yutuyordu.

Ama neredeydi şimdi intikam? Görünüşe göre hapsetmek hâlâ mümkündü, evet, yani ET suç teşkil eden ihlallerin cezalandırılmasını onaylıyor gibi görünüyordu. İdam cezası mümkün değildi tabii. Artık idam yoktu ve idamlıkların hiçbiri toplumun hayrı için intihar etmeye gönüllü değildi ki bu da pek çok korkunç insanı arafta bırakıyordu. Gerçi celladın gölgesinden kaçmış olmak da kendi içinde bir kurtuluştu muhtemelen.

Yine de insanlığın, suç işleyenlerin layığını bulduğuna inanmaya ihtiyacı vardı. Yani, bazı insanların, bazı yaptıkları için... İdamlık general yoktu değil mi? Ne başkanlar, ne casuslar, ne de drone operatörleri... Ama –tüm o eyaletlerdeki, tüm o ülkelerdeki– tecrit hücrelerinde yatan o katiller ölmeyi hak ediyordu ve darağacını boylamaktan yırtmışlardı.

Peki bu durum bizi hangi konumda bırakıyordu?

1824 Limpton Way, Fort Lauderdale'de ikamet eden bir fakir Marshall Giminez ve onun yalnız avukatı... Giminez'in bir daha asla suç işleyemeyecek olması (kimse işleyemiyor!) ve sigortasız bir aracı alkollü haldeyken sürmenin üst limitten cezasının sekiz ay fazlasını zaten yatmış olmasını gerekçe göstererek sanık hakkında verilmiş olan müebbet hapis cezasına itiraz ederek farkında olmadan tüm adalet sistemini yerle bir edebilecek bir karmaşaya önayak oldular.

Eyalet Yargıtay'ı topu Federal Yargıtay'a attı. Çoktan ceza hukukundan uzaklaşmış avukatlar şimdi üstü tozlu itiraz dosyalarını, cezai indirim taleplerini raflardan indiriyor ve hapis yatmakta olan mahkûmların doğrudan salıverilmesini talep etmek için köpekbalıkları gibi daireler çiziyordu. Hapishaneler –yaklaşmakta olan kuyruklu yıldızın geceyi aydınlattığı– bir gecede dinozorlara dönmüştü.

İntihar, doğru ve yanlışa dair ahlaki çerçevesini yitirmişti. İnsanlığa bırakılan son şiddet eylemi, tek ve nihai bir kendine zarar verme davranışıydı. Peki bunun hukuk için anlamı neydi? Oldukça şair ruhlu bir hukuk analisti bunu kendi içine çökmekte olan bir yıldıza benzetmişti; ya bir karadelikle ya da bir süpernovayla karşı karşıya kalınacaktı. Hangisi olacağını kimsenin tahmin etmesi mümkün değildi.

Maxwell, Dışlama Alanlarıyla çevrili Karayipler'de, hoş bir deniz esintisinin ortasında oturmuş, hapishaneyi, yükselişte olan bu insanlık dışı sektör üzerine düşünüyordu. Her şeyin altında dolanan bir akıntı vardı ve bu *korku*ydu. Şiddet dolu suçlar işleyenler hapse atılıyordu çünkü onlardan korkuluyordu; ya da daha ziyade; çünkü toplum onların özgürlüğünden korkuyordu. Ama şimdi o korku artık yoktu.

Moruk insanları ET'den korkutuyordu ve işin doğrusu, her türlü şiddet eylemini, buna nefsi müdafaa için gerekli olan şiddet de dâhil, engelleyebilecek bir varlıktan korkmak için birçok sebep vardı. İnsanlık yenilmiş, sırt üstü yatmış –muhtemelen ne isterse onu yapabilecek bir alfa erkeğin insafına kalmış– bir köpek yavrusu gibiydi. Şu an için, ET bu teslimiyetçi halden memnun gibi görünüyordu ama tek bir yanlış hareket neticesinde yavru köpekçiğin boğazı parçalanabilirdi. Sonuçta, ET'nin aklından geçenleri kim bilebilir ki? diye haykırıyordu moruğun medya organları.

Ama bu tarzda bir korku uzaylılar kadar uzak, uzayın karanlığı içinde bir yerlerde, gibiydi. Maxwell tüm intihar vakalarının korkuyla alakalı olduğunu düşünmüyordu. Tüm o eski davranış mecralarının birdenbire tıkanmış olmasının yarattığı ilkel dehşete düşme hali bunun dışındaydı belki. Tahakküm altına alma, boyun eğdirme, caka satma hatta nette nefret kusma ihtiyacından başka bir şey yoktu ise içinizde ve sonra bir anda tahakküm sona erdiyse, zorbalık ortadan kalktıysa, caka satmak alay

konusu haline geldiyse ve tüm korkular yok olduysa ve kimse kimseyi tehdit edemez hale geldiyse; bundan sonra ne olacaktı artık?

Ne olacak şimdi? Ne yapacağım ben?

Can alıcı sorular... Ve eğer bu sorulara hiçbir cevap alınamıyorsa, çaresizlik insanın ruhunu teslim alabilir ve hayatını bitirebilirdi.

İnsanlar gelmekte olan dünya içinde kendilerine bir yer olmadığını düşündükleri için öldürüyorlardı kendilerini. Geçmişe hiç de benzemeyen bir gelecekti bu ve bu rahatın son bulması intiharı verilecek yegâne yanıt haline getiriyordu.

İlginç olan, çoğu kişi –reddediş, direniş tarikatlarında– toplu olarak intihar ediyordu. Moruğun kafiyeli medya tekerlemesi kendi ayağına sıkmış, her şeyden vazgeçişin sloganına dönüşmüştü. İnsanlar o son eylem için yanlarında birilerinin olmasına ihtiyaç duyuyor gibiydi.

Tek başına intihar edenlerin durumu, Maxwell'in düşüncesine göre, daha rahatsız ediciydi. Sayıları çok değildi ve bu yalnız kişiler gürültüsüz patırtısız ölüyorlardı. Eski hayatlarında zorba veya puşt değildiler. Şahsi yetersizlik hissinden ileri gelen kişisel bir korkunun öfkeyle doldurduğu insanlar değildiler. Peki o zaman onları bıçağa, haplara, egzoza bağlanmış hortuma iten şey neydi?

Saldırganlık içimizde vardı, hayatta kalmak ve başarmak için verilen mücadelenin içine genetik olarak kodlanmıştı. Sosyobiyologlar öyle diyordu yani. İnsan toplumu –tarih boyunca ve tarih öncesine dek– hangi şekli alırsa alsın, iş gelip rekabete dayanıyordu, diğerlerine galip gelmeye, genellikle de bunun bedelini kendisi ödüyordu. İnsanlar kendilerine yer açmak için savaşıyordu ve bu zamanın başlangıcından beri böyle devam ediyordu.

Hayvanlar da aynını yapıyordu, böcekler de.

Onlardan farklı olduğumuzu düşünmek tam da insana has bir kibir miydi?

Problem şuydu ki (ya da netteki gitgide derinleşen felsefi tartışmaya daldıkça öyle olduğunu okumuştu) o sosyobiyolojik laf sanatı insanın insana ettiği neredeyse her hunharlık için -insanın doğaya karşı açtığı savaştan bahsetmeye lüzum bile yok- bahane edilmişti. Her şeyin genetik olarak programlanmış olması, doğuştan gelmesi... Bir günah çıkarıştı. Belli ki o yere göğe sığdırılamayan insan aklı, DNA'sına kazınmış sürüngensi dürtülere köle olmaktan çok da öteye gidemiyordu.

Eğer ET buna inanıyorduysa, o zaman şu anda uzatmalı bir intihara davet süreci yürütüyordu ve bu, nihayetinde, insan türünün yok olmasıyla sonuçlanacaktı. Hepsi tek bir uzaylı uzuv kaldırılmadan gerçekleşecekti. İnsanlığın deterministik, kendini yok eden kaderinin zekice, neredeyse şairane bir ispatı.

Ve sonrasında, en habis, baskın tür yeryüzünden silinince, ET nihayet koloni gemilerini indirecek, insanlığın yokluğunda bu bereketli bahçeye kurulacaktı.

Kan donduran bir mantık vardı bunda.

Belki de bu tek başına intihar eden insanlar dünyayı bekleyen geleceği son derece berrak bir şekilde görmüşlerdi. Bu korkunç sona şahitlik edecek kadar uzun bir süre hayatta kalmak istememişlerdi. Ya da belki de hiç patırtı, gürültü etmeksizin anlamışlardı ki insanlık zaten yok olmaya yazgılıydı. Manyetik bobinin telleri sökülünce motorun çalışmaması gibi. Tüm ilerleme durmuş, tüm hırs sıfırlanmış, hayal kurmanın sonu gelmişti.

İyimserlerin de en az kötümserler kadar ihtiyacı vardı saldırganlığa. İki taraf da gerçekliği kendilerine rakip bellemişlerdi. Sonucu inanç belirliyordu. Kötümserler için bu hiçbir şeyin işe yaramayacağına duyulan inançtı ki bu da bu inancın doğruluğunu kanıtlamak için gerçeği alaşağı etmeyi hedefliyordu. İyimserlerde ise işlerin iyiye gidebileceğine, yaşamın iyileştirilebileceğine, geleceğin oyun sahasında kimsenin kaybetmesine gerek olmadığına dair bir inanç vardı. Ve bu yüzden onlar

gerçekliği omuzlamış, daha da yukarı kaldırmaya çalışıyordular.

Mücadele etmek, çabalamak, başkaldırmak, teslimiyeti reddetmek... Hepsi de yaşamın belirgin nitelikleri. Bu inançlardan geri adım atmayı reddetmek... Tarih bu gelgitlerin hikâyesi gibiydi. Ve buna karşın iyimserlik kaç defa felaketi beraberinde getirmişti? Kaç defa kötümserlik sinizmi beslemiş ve böylelikle olabilecek en kötü şeyin gerçekten de gerçekleşmesini garantilemişti?

ET bizi böyle engelleyerek ne yapmaya, nereye varmaya çalışıyor?

Herkes bunu soruyordu ama gelen bir cevap yoktu. Bunun cevabını insanlık kendi mi çıkarsamalıydı? Ne biçim "İlk Temas"tı bu yahu?

Hüsran ve öfke internette kaynıyordu.

Maxwell, öylece oturmuş, acaba Tanrı'ya inanan insanlar da kendilerine aynı lanet soruları mı soruyorlar diye düşündü. Tıpkı ET gibi Tanrı'dan gelen bir cevap da yoktu.

Bir iç çekip ağrıyan sırtını germek için doğruldu.

Dondurma yeme vakti gelmişti yine.

•

"Sizi bilemeyeceğim ama" dedi Joey Sink, "ben hapisten çıkmanın harika olacağını düşünüyordum. Peki neden öyle olmadı?" Duraksadı, web kamerasının kırmızı ışığına göz kırptı. "O da nesi Joey. Bir sebepten içeri mi düştün? Aklınızdan geçen soru bu değil mi? Yok, sizinle aynı dünyada yaşıyordum sadece. Bilirsiniz ya, o korku hapishanesinde. Ve şimdi ET geldi ve kapıyı açtı ve biz de sendeleyerek gün ışığına çıkıyoruz. Peki, söyleyin bakalım, nasıl hissediyorsunuz?"

Sonra öne doğru eğildi ve görüntüsünü kameranın görüş alanının ortasına yerleştirecek biçimde geri çekildi. "Şimdi de şöyle diyorsunuz 'gerçekten mi Joey? Peki ya ET? O korkulacak bir şey değil mi? Kendi hapishanemiz-

den çıktık ve bir başka hapishaneye girdik Joey!' Tamam, belki de öyle ve belki masaya çıkıp da dans etmeyişimin sebebi budur." Omuz silkti. "Hattımızda arayanlar var... Bir saniye, işte eski ağzı bozuk dostum King Con. Selam kanka, son mucizelerden bahset hadi; ama küfürsüz... de bakalım, nelerin var?"

"Venüs bombardıman altında!"

"Af buyur, o da nesi?"

"Çarpışmalar dostum. Buzul kuyruklu yıldızlar. Bam bam bam! Ve kocaman bir asteroit gezegenin yörüngesinde dolanıyor olabilir..."

"Orda dur bir dakika, kanka, Annie Mouse buradaki pencereden saydırıyor. Eminim senin iddialarınla ilgili diyecekleri var..."

"Ne iddiası?" diye sordu King Con. "Söylediklerim anbean gerçekleşiyor dostum!"

"Annie Mouse, JPL'de* havalar nasıl ya da artık her neredeyseniz?"

"Selam Joey ve sana da selam King Con. Söylediklerin doğru, yani çoğu. Parçalanmış asteroitlerden gelen molozlar yağmıştı zaten ve bu durum gezegenin yüzeyini kaplayan donmuş haldeki karbondioksitin üstünü örtmeye yaradı tahminen. Şimdiki buzlu asteroitler doğrudan yüzeye çarpmıyorlar. Atmosferi sıyırıp kar ve doluya dönüşüyor ve mükerrer geçişler yapıyorlar. Ki bu mantıklı bir şey. Gezegenin yüzeyinde ağır kinetik çarpışmalar istemezsiniz, eğer bunu engellemek elinizden geliyorsa. Buradaki aşılması gereken güçlük, Venüs'ü sadece gölgede bırakarak soğutmanın ötesinde, atmosferdeki kontrolsüz sera etkisi. Gölge, karbondioksiti kara dönüştürdü ki bu da işin başlangıcıydı. Ama hâlâ atmosferde asılı halde duran şeylerin çökülmesi lazım. Asılı halde duran aşındırıcıları -yani sülfürik asidi- temizlemek için suya -yani yağmur ve kara- ihtiyaç var. Tüm bu işleyiş oldukça etkileyici."

* Jet Propulsion Laboratory. NASA'ya bağlı Jet İtiş Laboratuvarı. (ç.n.)

"Vay canına" dedi Joey, King Con'un araya girmesine fırsat bırakmadan, "inanılmaz. ET bize komşu gelecek demek? Güneş sistemimiz kalabalıklaşıyor değil mi? Yani, orası bizim arka bahçemiz sayılır."

"Venüs'ün dünyalaştırılma sebebini ve bunun kimin için yapıldığını bilmiyoruz" dedi Annie Mouse. "Biz bilimciler arada bir paniklemiyor da değiliz. Ama elimizden hiçbir şey gelmiyor değil mi? Birileri arka bahçemize otel dikiyor gibi hissediyoruz belki ama biz de gidip oraya bayrak dikmedik sonuçta..."

"Ruslar dikti!" diye araya girdi King Con. "Ama bayrak yandı. Yine de onlarca yıl önce indiler oraya anasını si- satayım!"

"Pek bir önemi yok" diye yanıtladı Annie Mouse. "Her şey ortada zaten ama uzay programımız ciddi engellemelerle karşılaşıyordu. Sadece bütçe kesintilerinden bahsetmiyorum. Milyonlarca dolarlık araçların Ay ya da Mars semalarında yok edilmesi umutlarımızı kırdı biliyorsunuz. Yani demek istediğim, hepsi bizim suçumuz değildi, anlatabiliyor muyum?"

"Tabii, tabii" dedi King Con. "O iş gerçekten berbattı. Yine de tam da bu sebepten ET bize daha ılımlı davranır diye düşünüyor insan. Sonuçta bizim elimizde değildi, değil mi?"

"Venüs'ün onlar için mi yoksa bizim için mi terraforme edildiğini bilmiyoruz" diye tekrarladı Annie Mouse.

"Bizim için mi?" Joey el çabukluğuyla araya girip King Con'un bağlantısını sessize almayı başardı. "Vay canına, gerçekten bizim için olabileceğini düşünüyor musun? Canına yapışıp tarumar edeceğimiz yepyeni bir gezegen?"

"Durumumuz şu" diyerek açıklamaya koyuldu Annie Mouse. "Nüfusun fazla oluşu Dünya'yı iklim değişikliğine itiyor. Hava kirliliği veya başka şeyler hakkında durmadan konuşulsa da kimsenin hakkında konuşmadığı ana sebep nüfus yoğunluğu. Yanlış anlamayın hava kirliliği de başlı başına bir felaket. Ama odanın ortasındaki

fil, Joey, aşırı nüfustur. Yani eğer küresel ısınmayı geri-leteceksen o zaman bu gezegende çok fazla insan yaşadığı gerçeğiyle de baş etmek zorundasın. Çözümü? Bize bir gezegen daha verilmesi, boş bir gezegen. Olabildiğince Dünya'ya benzeyen. Ve orayı Dünya'yı mahvettiğimiz gibi mahvedemeyeceğiz. Venüs'te Dışlama Alanları olmayacağını mı sanıyorsunuz cidden?"

"Dostum" diyerek güldü Joey, "cidden beynim dõndü, Annie. Ama sana, ET'nin bize yumuşak davranacağını düşündüren nedir? Haberleri okumuyor musun? Her yanda kendimizi öldürüyoruz ve ET bu konuda hiçbir halt yapmıyor!"

"Aslına bakarsan" dedi Annie Mouse, "tarikat intiharlarının çoğu burada ABD'de yaşanıyor ve bir küçük vaka da Alberta'da yaşandı, o da daha ziyade Katran Kumları'na erişimin engellenmesiyle kaybedilen işlerle alakalı olabilir. İtiraf etmek zor ama aklını kaybeden *bizim* ülkemiz. Diğer ülkelerin çoğu oldukça iyi idare ediyor durumu."

Joey, King Con'un ses bağlantısını açtı. "Hey King Con, sen ne düşünüyorsun?"

"Kanka, eğer burada iki çift laf edeceksem, sesimi kesmezsen sevinirim."

"Kusura bakma dostum ama bu benim programım, değil mi? Ama şimdi mikrofon sende. Diyeceklerin neler?"

"Ya, çok da mühim değil. Annie söyledi zaten. Umalım ki öyle olsun. Yoksa iş Venüs'ün Day of the Triffids'ine dönebilir. Hey Annie, şunu soracaktım... Mars'ta neler oluyor?"

"Emin değilim" diye cevapladı Annie Mouse. "Deimos ve Phobos birbirine çarptı, yavaşça. Ardından bir bulut bile oluşmadı neredeyse. Onlara birkaç parça kaya katılmış bile olabilir. Ama Mars'ta geniş çaplı bir iklim ayarlaması görmüyoruz."

King Con burnu havada bir biçimde araya girdi. "IR* dene dostum."

---

* *Infrared Radiation*. Tr. Kızılaltı Işını. (ç.n.)

"Pardon... IR mı? Kızılaltı?"

"Gezegen ısınıyor" dedi King Con. "Teleskobunuza bir IR film takın ve bir fotoğraf çekin dostum. Hepinizden önce davranan bir amatörden aldım bu haberi. Gezegen ısınıyor Annie. Arkadaşımın tahmini çekirdeğin ısınıp tekrar eriyik hale geleceği ki bu gerçekleştiğinde de Mars'ın etrafında yeni bir manyetik alan oluşacak, bir atmosfer tutabilecek kadar güçlü bir alan. Mars'taki işleyiş emekleme hızında da olsa gerçekleşiyor."

"Kapatıyorum Joey. Teşekkürler King Con. O konuya eğileceğiz... Venüs'e çok taktık kafayı burada. Görüşürüz!"

"Buna ne demeli millet?" dedi Joey, Annie yayından çıktıktan sonra "Orada bir şeyler oluyor kesinlikle. Vay canına! Daha neler göreceğiz acaba. Şimdilik benden bu kadar. Görüşmek üzere King Con; ve her zamanki gibi, teşekkürler kanka."

"Her daim, Joey."

"Kitchen Sink'e* bugün için tıkacı takıyoruz, millet, gelecek sefere görüşmek üzere."

* Tr. Mutfak lavabosu. (ç.n.)

16

"Bilince sahip bir yapay zekâ yaratmak için tek yapmanız gerekenin bilgisayar işlemcilerini üst üste yığmak olduğuna dair inanç mekanik bir evren inancına dayanır. Tanrı'nın olmadığı bir evrendir bu. Ama eğer kuantumcular haklıysa, bilinç, evrenin bu biçimde işlemesinin sebebi olan spesifik tanımların kalbinde yatmakta. Ve bir kez bilinç gerçekliğin yaratılışının zorunlu bir bileşeni olarak kabul edildi mi karşımıza iki seçenek çıkar: Ya insanlar, onu algılama yetileriyle, çıkıp gelmeden önce evren yoktu ya da bizim bilincimiz evrendeki yegâne bilinç değil. Eğer öyle ise... Merhaba, Tanrı."

Samantha August

ABD devlet başkanı oturmuş, öfkeli gözlerle Bilim Danışmanı'na bakıyordu. Oldu olası sevmezdi zaten bilimcileri, o havalı hallerini ve habire üfürdükleri teknik bıdıbıdılarını. Ve şimdi fark etmişti ki çenesi durmayan-

lardan çok dosdoğru konuşanlara uyuz oluyordu. "Ne demek roketimiz yok?"

"Ruslar olumsuz yanıt verdi, Sayın Başkanım" diye cevapladı Ben Mellyk. "Ve Çinlilerle anlaşmak konusunda zaten en baştan hiç şansımız yoktu. Ayrıca, kendilerininkini iki hafta içinde fırlatacaklar."

Raine Kent, Daniel Prester'a döndü. "Bu ne saçmalık. Tüm dünyanın teknolojik lideriyiz ama fırlatacak roketimiz yok."

Yurtiçi Güvenlik Ajansı'nın başkanı bunun kendi sorumluluk alanında olmadığını belirtir biçimde omuzlarını silkti.

Ben Mellyk dirseklerini masaya koyup parmaklarını birbirine kenetledi, derin bir nefes aldı ve "Sayın Başkan, ABD artık teknoloji konusunda dünyaya liderlik etmiyor ne üretimiyle ne de geliştirdiği teknolojik yeniliklerle. Dürüst olmak gerekirse bu durum bir süredir böyle" dedi.

"Harbi mi?" Dedi Kent düz bir ses tonuyla. "Peki nasıl oldu da bu iş buraya vardı?"

"Eğitim sistemimiz berbat. Her açıdan, efendim."

"Suçu başkasına yüklüyorsun demek. Peki, öyle olsun. Neymiş bakalım eğitim sistemimizin sorunu, Bay Bilimci?"

"Düşen standartlar, ödeneksizlik, üniversitelerin işletmelere dönüşmesi, öğretim üyelerinin iş güvenliğinin olmaması, eskiden öğrenci olan ama artık müşteri haline gelmiş katılımcılarda filizlenen alacaklılık hissi... Daha devam edeyim mi?"

"Yok" diye cevapladı Başkan. "Bunlar düzeltilsin. Kimdi benim eğitim şeysim?"

"Harcourt" diye cevapladı Albert Storm –sığınmayı artık alışkanlık haline getirdiği– masanın karşı ucundan. "John Harcourt. İlk atamalarınızdan biriydi Sayın Başkanım."

"Ha, o mu? Peki, şimdiye kadar ne yaptı? ... Hiçbirinizin haberi yok mu? Hiç mi bir şey yapmadı?"

"Demokratlar parlamentoyu tıkıyorlar devamlı..."

"Demokratlar eğitimi dillerine dolamışlar. Parti meclisinde ettikleri iki lafın birisi eğitimle ilgili!"

"Evet efendim ama onların politikaları Cumhuriyetçi prensiplerle taban tabana zıt."

"Cumhuriyetçi prensipler mi? Ne yani, bir ülke dolusu aptal insan... Bu mu Cumhuriyetçi prensip."

"Ayrıca" diye ekledi Storm, "bu aslen bir devlet meselesi. Eğitimi kastediyorum. Bizim partimiz daha ziyade vergi indirimi vaadiyle oy topluyor. Sanırım..."

"Bana bir roket lazım!" diye bağırdı Kent, yumruklarını masaya vurarak. "Bir Amerikan roketi! Rus roketi değil, Çin roketi değil, Hint roketi değil, Fransız roketi değil, bir *Amerikan* roketi!"

Ben Mellyk hafifçe öksürdü. "Bir de Simon Gist var..."

"Ne? Şu İngiliz aksanlı siyahi herif mi?"

"Aslen Nijeryalı."

"Burada, Amerika'da yaşıyor değil mi? Demek ki artık Amerikalı, değil mi? Hay sıçayım, sakın bana Müslüman olduğunu söylemeyin."

Ben, rahatsız bir biçimde oturma pozisyonunu değiştirdi. "Bildiğim kadarıyla değil, efendim. Öyle ya da böyle, kendisinin Infinity projesi var. Düşük maliyetli bir alçak yörünge aracı. Sanırım şu anda üçüncü versiyonu üzerinde çalışıyorlar. Ama bir sonraki fırlatma için takvimlerinin nasıl olduğunu bilmiyorum. Yine de efendim, şu anda Lockheed'in kendi programının tamamını EYM uyumlu hale getirmek için revize etmesi sebebiyle en umut verici seçeneğimiz Infinity olabilir." Başkan'ın gözündeki donuk bakışı gördüğünden sözünün devamını getirmedi.

"Düşük maliyetli alçak yörünge aracı? Kulağa Walmart'ta satılan bir şey gibi geliyor. Nijeryalı yani adam? İşe yarayacağını mı düşünüyorsunuz gerçekten? Bir aracı çakılmamış mıydı? Mürettebatı ölmüştü? Fırlatma rampasında öyle bir tane daha felakete ihtiyacımız

yok. Bakın, Astronotum var! Şimdi ihtiyacım olan tek... bir ... lanet ... roket!"

"Kepler Endüstrileri en iyi seçeneğimiz gibi duruyor" dedi Ben Mellyk tekrar.

"Kepler? Amerikalı değil miydi o?"

•

Konferans odasının ses yalıtımı iyiydi. Bu yüzden Albay Adam'ın oturduğu bekleme odasından duyabildiği tek şey Başkan'ın arada bir anırmasıydı.

Klima, şapkası hafifçe bacaklarının üzerinde duran üniformalı adamı serinletebilmek için elinden geleni yapıyordu. Bu görevin son derece karmaşık yapısı göz önüne alındığında üç yıl boyunca Afganistan semalarında yaptığı sortiler çocuk oyuncağı gibi görünüyordu. NASA savaş uçağı pilotlarını astronot programına almaktan uzaklaşmaya çalışıyordu. Ve işe yarar bir alanda doktorası olmayan Adam, kendisinin bu programa seçilmesini hep düşük bir olasılık olarak görmüştü.

Başkan'ın onu bir deste Halkla İlişkiler fotoğrafı (ABD Uzay Ajansını azıcık da olsa umursayan nadir ilkokullardan birine gönderilen o tanıdık paket) içinden seçtiğine ve bu seçime Başkan'ı ikna edenin Adam'ın Ortabatılı Amerikalılara özgü keskin hatlı çenesi ve kül sarısı saçları olduğuna dair nahoş bir söylenti vardı.

Adam kendine karşı dürüst olmayı alışkanlık haline getirmişti ve söylentinin muhtemelen tam olarak doğru olduğundan şüpheleniyordu. İşin uçuş kısmı onun için kolaydı. Keza –programa dahil olan herkes için gerekli olan– mühendislik uzmanlığı da. Ama kendini şaşkınlıkla bu işin içinde bulmuş, paspal giyimli antropologlardan ve eksobiyologlardan* alınan hızlandırılmış kurslar insan ve uzaylı arasında tarihte ilk defa gerçekleşecek yüz yüze temas için ideal değil gibiydi.

---

* Dünya dışı canlıları inceleyen biyolog. (ç.n.)

Yani, mağara adamlarını, kabile rahiplerini, firavunları, İnkaları veya Ezekiel adlı kişileri içermeyen bir ilk temas için.

Şimdiyse dilbilimcileri, psikologları, sosyologları ve rahipleri işin içine katıyorlardı ve tüm mevzu uğursuz bir karmaşaya dönüşüyordu.

Konferans odasındaki tartışma her ne idiyse devam ediyordu ve Adam parmaklarını şapkasının etrafında dolandırmamak için kendiyle mücadele ediyordu. O da burada kendi görevi için bulunuyordu nihayetinde. Bir yardımcı pilot için son bir girişim. Tüm bunları tek başına yapmak için can atmıyordu. Yukarı tek başına çıkmak... Gerçekten, kim yapıyordu ki bunu artık? 1960'lardaki ilk Gemini astronotlarından beri yoktu böyle bir şey.

Seçim yapmak için bir düzine kadar astronot vardı. Uzay istasyonu veteranlarının her biri. Gerçi, mikro yerçekimi koşullarında uzun süreler geçirdiklerinden dolayı tekrar yörüngeye yükselirken oluşacak yüksek G kuvvetlerine maruz kalacak olmaları onları riskli seçenekler haline getiriyordu (Hakla İlişkiler açısından çoğu zaman dillendirilmeyen bir detaydı bu). Ve eğer sırada, bu son ödenek kesintilerinden dolayı, başka bir yetkin çaylak yoktuysa, o zaman başka bir ülkeden birini kapabilirlerdi. Müttefik bir ülkeden. Bir Britanyalı, Avusturalyalı ya da Kanadalı.

Adam kendini cesur addeden bir adamdı ve görevini yerine getirirdi. Ve Gordon Copper bu işi tek başına yaptıysa, o da yapabilirdi. Ama Gordon ET ile konuşmaya gitmemişti. İstenmeyen bir sigorta poliçesi satıcısı gibi kapıyı çalmaya da gitmemişti. Davet edilmediği, içeri buyur mu edileceğini yoksa alnının ortasına bir proton ışını mı yiyeceğini bilmediği bir kapıya.

Ne yazık ki ülkeyi yöneten adam tavsiye dinlemek konusunda başarılı değildi ve bu ne kadar da korkutucu bir durumdu.

Öyle görünüyordu ki bir adam feda edilebilirdi ama iki kişi edilemezdi. Adam tüm NASA'nın ve Mellyk'in de yanında olacağını biliyordu ama belki de içeride azar işiten Mellyk idi.

Bugünlerde sağduyunun sesi bir fısıltıya dönmüştü. Bir milyon kişi başkente doğru yürüyordu, bir milyon şaşkın, sersemlemiş, korkmuş insan. Ülkelerinin liderinden bir talepleri vardı. Ne olduğunu kimsenin bilmediği bir talep, en azından tutarlı olarak. Hepsinin bir toplamı belki "her şey eski haline dönsün, ne olur?" şeklinde özetlenebilir diye düşündü Adam.

Lâkin Başkan'ın öyle bir gücü yoktu. Kimsenin yoktu. Yukarıda bir yerler başka bir gezegenden gelen bir medeniyetin temsilcileri vardı. Uzak bir gezegen, uzayın soğuk derinliklerini fethetmiş; ışık hızının sınırlamalarını, yerçekimsiz ortamın ve radyasyonun fiziksel hasarlarını, etrafı uzayın amansız boşluğuyla sarılı bir tenekede yaşamanın psikolojik stresini aşmanın bir yolunu bulmuş bir medeniyet.

Ve nasıl da istiyordu onlarla tanışmayı.

Bunun bir anlamı olmasını umuyordu. Orada yukarıda ve burada aşağıda.

Son bir şans olarak, yapacak bir boku olmayan binlerce savaş uçağı pilotu vardı. Adam'ın Başkan'dan tek istediği birkaç telefon görüşmesi yapması için ona izin vermesiydi.

Ya öyle olacaktı ya da Tom Hanks.

•

CIA başkanı konferans odasına başka bir girişten sokuldu. Kenneth J. Esterholm yetmiş dört yaşında, kitap meraklısı, memur kafalı bir bürokrattı. Stanford'da, o zamanlar İletişim olarak anılan bölümde, yüksek lisansını tamamladığı sene işe alınmıştı. En öne çıkan özelliği insan idaresiydi. Bugünlerde emeklilik düşüncesi, kulakları sağır edecek bir siren şarkısı kadar cezp edici geliyor-

du. Bu çağrının çekimine kapılmaya hazırdı, muhtemelen önündeki bir saat içinde.

Ağır ağır kendini oturduğu koltuğun içine gömerken bile Başkan parmağını ona doğru yöneltiyordu. "Nedir bu dünyanın her bir yanında pıtrak gibi bitiveren ET yapılarının olayı, Ken? Ve daha da önemlisi, neden ABD'de hiç yok? O yabancılarda olup da bizde olmayan nedir?"

"Şu an için sayın Başkan" diye başladı söze Kenneth, içinde el yazısı notları olan dosyasını masaya koyup dikkatlice açarken "onlarda olup da bizde olmayan şey, o garip yapılı binalar."

Raine Kent hayretle gözlerini kırpıştırdı. "Şaka mı bu şimdi?"

"Hayır efendim. Hedef ülkeler arasında benzerlikler arayan analizler yaptık. Hiçbir benzerlik tespit edemedik. Malawi, Kazakistan, Mısır, Yunanistan, Haiti, Arjantin, Kore, Norveç, Kanada. Her örnekte, yapılar görece ıssız alanlarda, genellikle de kirli yerlerde yükseliyor."

Ben Mellyk öne doğru eğildi. "Pardon, Ken, "kirli yerler" mi dedin? Bu kirliliğin tabiatını biraz açabilir misin?"

CIA başkanının gözü, sanki rehberlik etmesini bekler gibi, Başkan'a kaydı ama Başkan'ın televizyonlarda sık sık sergilediği meşhur öfkeli bakışında bir değişim yoktu. Kenneth notlarına başvurdu. "Ağır metaller, petrol yan ürünleri, çeşitli sızıntılar. Ya da aşırı gübrelenmiş tarım alanları. Ya da çıplak çalılıklar. Temel olarak, ölmüş ya da ölmekte olan yerler."

"Peki ya yapı malzemeleri?" diye sordu Bilim Danışmanı, gözlüklerini çıkarıp camlarını silerken.

"Bir kısmı betondan sanırım ama diğerleri basit malzemeler. Fark edilir biçimde yükseliyorlar; ya da en azından mühendislerimizin söylediği bu; ama işçiye gereksinim duymadan. Bunun ötesinde saptamalarda bulunmak, güç alanları sebebiyle, mümkün değil."

"Hmm" diye düşündü Mellyk, "ilginç."

"Bu kadar mı?" diyerek cevap talep etti Kent. "Bu mudur?"

"Yani" diye başladı Bilim Danışmanı sözüne, silmeye devam etmeden önce gözlük camlarına gözlerini kısarak baktı, "kendiliğinden kurulum ham madde gerektirir diye düşünüyor insan. Dünyanın her bir yanında kirletici maddelerin çözülmesine, hızlanan bir temizliğe ve rehabilitasyona şahit oluyoruz. Nükleer atıklar için bile durum böyle. Atmosferdeki karbondioksitte ve diğer sera gazlarında, ölçülebilir bir azalma gözlemledik. Bu maddelerin bir kısmı çözülebiliyor gerçekten de ama hepsi değil." Duraksadı ve Kenneth Esterholm'a baktı gözlerini kısarak, "Bir tahminde bulunacak olsam, kirletici maddelerin geri dönüştürüldüğünü ve harcın ana bileşeninin ayrıştırılan karbondioksitten oluştuğunu söylerdim" dedi.

"Bu binaları *hava*dan mı yapıyorlar?" diye sordu Kent.

"Evet, kelimenin tam anlamıyla."

"Ne kadar da ilginç, değil mi?" dedi Başkan hırlar gibi ve sonra masaya vurdu. "Hayır, değil. Nasıl yapıldıkları kimin umurunda?" Tekrar parmağını Kenneth'a doğrulttu. "Nedir bu yapılar? Hapishane mi? Katil robotlar için montaj tesisleri mi?"

"Bilmiyoruz, sayın Başkanım zira içlerine giremiyoruz. Size söyleyebileceğimiz tek şey büyük ve dolu tesisler oldukları ki bu da çok amaçlı olduklarına işaret ediyor. İnsan ölçüleri açısından ergonomikler, girişleri falan var. Ve her birinin çok büyük bir kapalı bölümü mevcut. Yekpare beton zemin ya da yer üstünde yükselen, son derece kalın, yirmi beş metre yüksekliğinde duvarları olan bir bölüm. Bu plazaların üstü açık mı kalacağı yoksa sonradan üzerine çatı mı yapılacağı konusunda bir bilgimiz yok. Lâkin mühendisler üstünün kapatılmayacağını düşünüyorlar."

"Hapishaneler" dedi Raine Kent. "Bizim için yapılmadıkları iyi olmuş. Yoksa değil mi? Belki de Amerikalıların üstünü çizdiler. Bizi itlaf hanesine yazdılar?"

"Efendim" diye sözüne devam etti CIA başkanı, "hapishane olduklarını sanmıyoruz."

"Neden?"

"Öncelikle, bu yapılardan yeteri sayıda yok. Tabii eğer uzaylılar insanlığı temsil edecek bir örneklem, başa çıkılabilir rakamlar peşinde değillerse."

"Hayvanat bahçesi mi?"

Kenneth rahatsız bir vücut diliyle oturma pozisyonunu değiştirdi. Soruyu düz bir ses tonuyla cevapladı. "Öyle olmamasını umuyoruz." Tekrar notlarına başvurdu. "Her bölge belli benzerlikler taşıyor. Farklılıkların küçük olduğu görülüyor. Bir ana bina, on futbol sahası kadar bir alana oturuyor. Her biri bir futbol sahası kadar zemine sahip çevre binaları, sağlam ve geniş meydanlarla birbirine bağlanıyor. Pek çok açıdan bu yapılar montaj tesisleri arasında kalan üniversite kampüslerine benziyorlar."

"Beyin yıkama merkezleri" dedi Raine Kent. İki eli kıvrılmış; küçük, beyaz yumruklara dönüşmüştü masanın üzerinde. "Bir de katil robotlar."

"Ken" dedi Ben, gözlüklerini takmıştı nihayet, "o tesislere dönersek. O yüksek duvarlar etrafını tamamen kapatıyor mu?"

"Hayır, bir taraf çok katlı binalardan oluşuyor. Her biri, kalan üç adet yanda amaca yönelik duvarlarla aynı yükseklikte ve duvarlara bitişikler. Başka bir deyişle, hiç boşluk yok."

"Binaların tesise bakan yüzlerinde pencereler var mı?"

"Görünen o ki yok."

Ben Mellyk başıyla onaylayarak arkasına yaslandı.

"Yemin ediyorum" dedi Başkan, Bilim Danışmanı'na, "eğer on saniye içinde aklında ne olduğunu açıklamazsan gelip bizzat kafanı koparacağım."

"Fırlatma rampaları" dedi Ben. "O betondan bir örneğe ihtiyacımız var cidden." Bir iç çekti. "Neyse, boş verin. Bu tesisler, bence, uzay merkezleri."

Kimseden ses çıkmadı.

Kenneth Esterholm o kadar çok roket rampasının uydulardan çekilmiş fotoğraflarına bakmıştı ki sayısını hatırlamıyordu. Bina sahalarının tam üstünden dronelar vasıtasıyla çekilmiş fotoğraflarını çıkardı ve sonra arkasına yaslandı. "Vay canına, sanırım haklı sayın Başkanım. Dış taraftakiler kışla binaları olabilir. Ve bunlar... görev kontrol. Şurası... eğitim merkezleri, derslikler? İmalat binaları uygulamalı eğitim ve kaynaştırma ile alakalı olabilir. Ana bina ise, yönetim belki de?"

"Önce roket yok dediniz!" diye bağırdı Raine Kent iki yumruğu masaya basar halde ayağa kalkarken. "Şimdi de uzaylı uzay merkezimizin olmadığını söylüyorsunuz."

"Efendim" dedi Ben, "bizim kendi uzay merkezimiz var." CIA başkanına baktı. "İşte sana ortak nokta Ken. O ülkelerin ya kendi uzay programları yok ya da Kanada gibi, fırlatmalar için bizim tesislerimizi kullanıyorlar."

"Ama uzaylıların merkezleri çok büyük" diyerek karşı çıktı Kenneth. "Bizdekilerin hiçbiri o tesislerle boy ölçüşemez." Önündeki fotoğraflara bastı parmağını. "Bu şeyler, eğer gerçekten de söylediğin şey iseler, tasarlanma amaçları binlerce..."

"Öğrenci? Aday?"

"Okuma yazma bilmeyen adaylar?" dedi Başkan, kuşkulu bir tonda. "Malawi? Kazakistan?"

Ben Mellyk omuzlarını silkti. "Bir kez daha dönüp dolaşıp uzaylıların değer sistemine geliyoruz. Kim yetkin, kim değil? Hiçbir fikrimiz yok. Burada sadece bir hipotez ortaya koyuyorum beyler. Uzay merkezleri, eğitim tesisleri. Uzaylılar için değil –zaten onların böyle bir ihtiyacı yok– bizim için."

"*Bizim* için değil" dedi Kent hırlayarak "Amerikalılar için değil."

"Belki de bizim halihazırda mevcut olan altyapımızdan faydalanmamız bekleniyordur, Sayın Başkanım. Kendi merkezlerimize ek olarak kendi üniversitelerimiz, kendi askeri akademilerimiz, hava kuvvetleri üslerimiz, talim

alanlarımız. El'den belirgin bir destek görmediğimizden dolayı bizim ayak uydurmamız gerekecek tabii."

Masanın uzak ucundan Albert Storm "Şu açıklamayı yaptığınızı bir düşünün sayın Başkanım: Yeni Düzen'den* beri bu ülkenin gördüğü en büyük ulusal inşa programı. Milyonlarca Amerikalı şu anda ne yapacaklarını bilmez haldeler. Tek bir açıklama ile, efendim, bir de bakmışız işsizlik sıfıra inmiş" dedi.

Raine Kent ağır ağır koltuğuna oturdu yine. "Ulusal bir program" dedi, "devasa, boş binaların inşa edildiği?"

Ben Mellyk hafifçe öksürdü ve "eğer hazırlık yapmazsak, Sayın Başkanım..."

"Bir hipotez mi demiştin? Teorinin yarısı gibi bir şey bu, doğru mu? Buna dayanarak mı milyonları işe koşacağız?"

"Bu bir kumar" diyerek Başkan'ın sözlerini kabul etti Ben."Ama eğer o binaları –en yakınlarındaki üniversitelerin dibinde– bilim merkezleri olacak şekilde tasarlarsak; sonra eğitmenlere, öğretmenlere, teknisyenlere talebi artırırsak her kademede uzmanlar yetiştirebiliriz. Nitelikli iş gücünde cidden geride kalmış halde başlayacağız, o yüzden kapıları açmalıyız, sonuna kadar açmalıyız Başkanım. İçinde öğrenme arzusu olan her Amerikalı, bir yeşil kart isteyen yetenekli yabancıların tümü... Hızlandırılmış kurslar, yoğun eğitim, kısa sürede hızlı öğrenim... Bunu sunduğunuzda, efendim, halkı Kennedy'nin söylemiyle yakalarsınız. Onlara başarmanın zor olduğunu söylersiniz. Onları zorlukların üstesinden gelmeye çağırırsınız. Artık vaktidir."

"Kimin bir nutuk yazarına ihtiyacı var ki?" diye sordu Kent retorik olarak. "Ağır ol, dostum, hiç görmediğim kadar hızlı atıyor kalbin."

"Heyecanlı mıyım, efendim? Aklınızın almayacağı kadar. Peki beni böyle gaza getiren nedir? Tek kelimeyle: *Umut.*"

---

* Ing. New Deal. (ç.n.)

Kenneth söz aldı. "Ben, ya o uzaylı uzay istasyonları yapıldıkları ülkelere özel iseler? Ya güç alanları başkalarını içeri almazsa? Dahası, ya o binalar uzaylı bilgisayarları ve beyinlere doğrudan bilgi aktarabilen bir tür anında-eğitim teknolojisiyle dolmaya başlarsa? O zaman biz, tüm o boş binalarla yaya kalmaz mıyız?"

"İşte tam da bu yüzden onları şu anda elimizde olan yüksek teknoloji için kullanmalıyız Kenneth. Çünkü haklısın, arayı kapatmak için yarışmamız gerekecek."

"Uzaylı teknolojisine karşı mı?"

"Ya o ya da dünyanın geri kalanı Venüs'ü, Mars'ı Jüpiter'in aylarını ve daha da ötesini kolonize etmek için uzaya giderken biz ulusumuzun dünyaya çakılıp kalmış geri bir medeniyet olmasına razı geleceğiz."

Bu açıklamanın ardından gelen sessizlik yarım dakika kadar sürdü ve sonra Raine Kent "Getirin lan şu astronotu buraya" dedi.

"Yanına bir yardımcı pilot istiyor."

"Tamam, her neyse."

"Benim aklımda biri var" dedi Ben Mellyk.

Başkan kaşlarını çattı karşısında "Ne önemi var bunun şimdi? Aklında biri varmış? İyi! Bu iş de halloldu."

"Efendim aklımdaki kişi Kanadalı."

"Ne? Ne anlatıyorsun lan sen? Bizde adam mı kalmadı?"

"Tabii ki var, sayın Başkanım." Ben Kenneth'a bakıyordu şimdi.

"Ama şimdi sınırın ötesine bakmak için bir sebebimiz var."

CIA başkanı anında durumu anladı. Elindeki fotoğraf destesini karıştırıp bir fotoğraf çıkardı ve Kent'e uzattı. "Sayın Başkanım, Kanada'da, Saskatchewan'ın Swift Current kasabası yakınlarındaki uzaylı yapı." Mellyk'e samimi bir hayranlık ifadesiyle baktı. "Bu sahalardan birinin kapısından girme fırsatı peşindeydik. Eğer sadece Kanadalılar girebiliyorsa, e işte sorunumuz çözülmüş olur."

"Nasıl? Anlamadım..."

"Kanada Uzay Ajansıyla ortak çalışmalarımız oldu. Aslında bu astronotu UUİ'ye* ulaştıran bizdik. Ortak bir geçmişimiz var. Dahası, bize borçlular."

Raine Kent homurdandı. "O ülkeyi elli sene evvel ilhak etmeliydik."

"O zaman orada yükselen bir uzaylı uzay merkezi olmazdı" dedi Mellyk.

"Tamam, orasını anladık. Öylesine dedim." Parmağını Bilim Danışmanı'na doğrulttu. "Metin yazarlarımla beraber çalış. Program detayları... Çok fazla olmasın ama. Basit tutun. Ve sonra da bir çalışma komitesi toplamalıyız."

"Her iki partinin de temsil edildiği bir komite" diye ekledi Storm masanın diğer ucundan. Başkanın ters bakışı karşısında "Bu iş hayata geçmesi için böyle olmak zorunda. Ya tüm ülke olarak birlik oluruz ya da hep beraber batarız" dedi.

Kent acı bir kahkaha patlattı. "Bu laf en son ne zaman iş gördü ki? Hele de sen, Storm, bunca kişinin içinde. Son yönetim senin ve arkadaşlarının sunduğu bütün tekliflerinin önünü kesti. Bu koltukta oturan son adamdan alacağım bir ders varsa o da budur. Önüme kim çıkarsa alnına vetoyu yapıştıracağım. Umarım anlaşılırız."

"Onu Demokratlara anlatın..."

"Demokratlar yol kesmeyi Cumhuriyetçilerden öğrendi" diyerek ayağa kalktı Kent. "Hiçbir zaman hiç kimsenin kuklası olmadım. Bunu en iyi sen bilirsin; başkanlık adaylığı sürecinde bunu sana bellettim. Şimdi ister Cumhuriyetçi ol ister Demokrat, eğer benim tarafımda değilsen seni ezerim. Oyun vakti sona erdi artık. Ya çıkacağız ya batacağız." Ben Mellyk'e son bir defa daha işaret etti tombul parmağıyla. "Eğer dediğin gibi çıkmazsa, kovulursun."

"Tabii ki Sayın Başkanım."

* Uluslararası Uzay İstasyonu. (ç.n.)

"Çünkü" diye devam etti Raine hiç lafını sakınmadan, "fırlatma rampaları aynı zamanda iniş sahalarıdır da. Ve o kışlalar ve üretim tesisleri de uzaylı ölüm mangaları ve silahları için olabilir. Bunların hepsi –ışın silahları yörüngeden aşağı ateş etmeye başladıktan sonra– insanlıktan arta kalanların elendiği toplama kampları olabilir. Ve bizim böyle bir silahımız olmayacak çünkü Ruslar, Çinliler, Hintliler ve Kuzey Koreliler gibi küle dönmüş olacağız." Duraksadı ve parmağını Storm'a yöneltti. "Kuzey Kore'yi tabii ki kül edecekler. Herkes Kuzey Kore'yi küle çevirmek istiyor." Sonra bakışı Mellyk'e döndü. "Son seçimde kime oy verdin sahi?"

"Yeşile."

Raine Kent uzunca bir süre gözlerini adama dikti; sonra gülümsedi. "Yahşi adam. Biliyordum zaten. Eğer şimdi yalan söylediysen..."

"Burada objektif olmak için bulunuyorum sayın Başkanım" diye yanıtladı Mellyk soğukça bir tonla, "size duymak istediklerinizi söylemek için değil."

"Biliyorum. Dediğim gibi: Yahşi adamsın, ta ki tökezleyene kadar. İniş alanları. Şimdi, söyleyin gelsin şu küçük burunlu Scott Bakula'ya benzeyen astronot."

•

Bu noktaya kadar BM'deki konuşmalar özel toplantı odalarında görüşülenlerle sınırlıydı. Çeşitli ülkelerin temsilcileri –çoğunlukla sınır komşusu olanlar– insanların elinde gerçek anlamda pek az güç kaldığından ortak bir uzlaşı dili tesis etmek için buluşuyorlardı. Her bir yanda topluluklar göç halindeydi; kuraklıktan, yoksulluktan veya dini zulümden kaçarken yasaklara meydan okuyorlardı. Sonuncusunun, tabii, artık tek dişi bile kalmamıştı ama yine de psikolojik baskılar şiddetsizliğin çatlaklarından akacak yollar buluyordu kendine.

Bununla beraber, BM'nin resmi açıklaması çok bile gecikmişti, en azından ABD başkan yardımcısı Diana K.

Prentice'e göre. Lâkin önlerinde esaslı bir engel vardı. Ne denilebilirdi ki? Görünen oydu ki, kimse -tüm insanlığı temsil ettiği söylenebilecek- bir açıklama üzerinde fikir birliğine varamıyordu.

BM genel merkezinin altıncı katındaki son derece güzel döşenmiş konferans odasında oturmuş, BM genel sekreteri Adeleh Bagneri'yi bekliyordu. Önünde gümüş bir tepsi içinde bir çaydanlık, porselen bir fincan ve onun tabağı duruyordu. Çayın dumanı üstündeydi. Çaya dair damak zevkini, Rhodes bursuyla gidip Uluslararası Hukuk okuduğu, Oxford'da edinmişti. Yorkshire'ın mezrasından bir arkadaşı sayesinde "kaçak çay" veya "şantiye çayı" diye anılan, A sınıfı narkotik sayılabilecek kadar sert, bir çayı tercih eder olmuştu. Ne var ki önündeki çay narin Earl Grey'di. Aldığı tek bir yudum, sanki çiçek yapraklarıyla çeşnilendirilmiş sıcak su içiyormuş gibi bir tat bıraktı ağzında.

Çay Hindistan'dandı, Birleşik Krallık'ta harmanlanmıştı. Gümüş çay takımı Pakistan'dan, şeker Jamaika'dan, peçete Çin'den. Konferans masası Endonezya'dan gelme karaağaçtan, sandalyeler Danimarka'dan. Halılar Afganistan'dan ve duvarlardaki tablo dizisi Frida Kahlo'nun resimleri ve gravürlerinden oluşan -ve şahsa ait bir gezici serginin parçası olan- bir koleksiyondu. Bu oda, bu binadaki pek çokları gibi, BM'nin varlık amacına zemin teşkil eden kültürel ve ekonomik füzyonu sergiliyordu. Yavan çaya rağmen, bunu mefhumu takdir ediyordu.

Bekletiliyor oluşu -ulus devletlerin tarih yazma oyunu oynadığı, birbirine diklenmenin hayatın bir parçası olduğu, *günün krizine** göre ya siyasetin bürokrasiye ya da bürokrasinin siyasete galip geldiği- bu çatışma ve uzlaşma ve çoğu zaman da düpedüz sinizm kalesinin üstüne çöken kargaşanın bir göstergesiydi.

Merak ediyordu, ki bu ilk değildi, acaba burada, BM'deki Yürütme Ofisi'nde uzaylıların temsilcisinin de

* *Crisis du jour*. (ç.n.)

bir sandalyesi olacak mıydı yakın zamanda. Eğer olacaksa hem sandalye hem de ofis ebedi bir işgal altında olacaktı.

Bu sırada, kendi türü –bu eski ulus oyunlarında neredeyse kifayetsiz kılındıklarından dolayı– dönüp dolaşıp başladığı yere geliyordu. Çatışmaları körüklemenin, eski hasımlıkların ve geçmiş suçların vahşetinin sonunun gelmesinin; kınamanın boş bir tehdit olmasının ve artık tartışmaların nihai seçeneğinin fiziksel şiddet olmamasının insan ulusları arasında coşkuya benzer bir sonucunun olacağını sanırdı insan. Bunu yerine çaresizliği; çarpışan fikirlerin, tavırların, inançların ve yargıların anlamsızlığını gözler önüne serdi.

İnsanlar fikir birliğine varamıyordu.

Yani?

İnsanlar karşı tarafın bakış açısını kavrayamıyordu.

Ne olmuş?

İnsanlar öfkeleniyor, rahatsız oluyor, hakarete uğradığını hissediyor, güceniyor, içerliyordu.

Ee?

Böylesi yıkıcı yanıtlar karşısında sözcükler bile hayatta kalamıyordu. Korkunç gerçek şuydu ki şiddetsizlik dayatması tekil ve kuşatma altındaki bu türün –uzlaşmayı beceremeyen, yeni paradigmaya ilk adımı atmaktan aciz– bu küresel medeniyetin birbiri arasındaki neredeyse sonsuz sayıdaki farklılıklarını gün yüzüne çıkarmıştı.

Hiç kimse yeni paradigmanın neye benzeyeceği konusunda anlaşamıyordu bile. Tabii bu yeni paradigmanın en temel düzeyde bir tanımının yapılması dünya dışı varlıklarca yönlendirilecekti ki onlar açısından da doğrudan iletişim kurmak bir öncelik teşkil etmiyordu. Şimdiye değin insanlık olaylara tepki gösteriyor ve sonra da –başka bir seçenek sunulmadığı aşikâr hale geldiğinde– bu olaylara ayak uydurmaya çalışıyordu. Dayatılan değişimin tarzı tabiatınkine benziyordu bir bakıma: Depremler, volkanik patlamalar, seller, kasırgalar ve tufanlar. Bun-

ların hepsi insanlığın arzuları karşısında, birbirine benzer biçimde kayıtsızdı.

Buna karşın, Diana biliyordu ki ET tabiat kadar acımasız değildi. Bu işin bir etiği vardı, öfkenin ve hüsranın pençesindeki insanlıktan pek az kişinin gözüne çarpan, incelikli bir etik. Aç, mazlum insanlar için mucizevi bir biçimde peyda olan yiyecek ve temiz su kimsenin aç kalmayacağına dair sessiz ama muhteşem bir taahhüt. Ve şimdi, WHO'nun* son raporlarına göre, endemik hastalıklarda, özellikle de dünyanın tropikal ve alt tropikal bölgelerinde, belirgin bir düşüş gerçekleşmişti. Bu tıbbi müdahalenin nasıl yürütüldüğü hâlâ bilinmemekte ama fizikçiler dünyanın çevresini bir örümcek ağı gibi saran bir çeşit enerji kafesinden ve anlık (çok fazla sayıdaki anlık!) müdahaleyle insanların güvenliğinin sağlandığından bahsetmekteydi Diana bu iki etmenin birbiriyle yakinen bağlantılı olduğunu düşünüyordu.

Ama kurtuluşa işaret eden örnekler insan türünün küresel kafa karışıklığını ve korku halini ortadan kaldırmaya yetmiyordu. Her ne kadar burada kurban verilenler sadece insan doğasının en fena kusurları olsa da. Özgürlük için atılan savaş narası öldürme, zarar verme, başkalarının canını yakma özgürlüğü için atıldığı anda sarih saflığını yitirdi.

Kapı açıldı ve içeri genel sekreter ve onun yanından asla ayrılmayan asistanı Agnes Livy girdi. Dr. Adeleh Bagneri İran vatandaşıydı ama cerrahlık kariyeri boyunca çoğunlukla Londra'da bulunmuş; daha sonra, üniversitede öğretim görevlisi olarak çalıştığı yıllarda, Tahran'a dönmüştü. Genel sekreterlik pozisyonuna seçilmesi dolambaçlı bir yol izlemişti ki bunlardan biri de hiç şüphesiz İran İslam Cumhuriyeti'nin ilerici bir Müslüman kadını aday adayı olarak göstermesiydi.

Adeleh'in son derece vakur bir duruşu vardı. Uzun boylu, dik duruşluydu; toplanmamış saçları demir to-

* *World Heath Organization*. Tr. Dünya Sağlık Örgütü. (ç.n.)

nundaydı, bir bakışıyla dünya liderlerini sindirebilirdi; ve sindirirdi de. Elinden elektronik sigara düşmezdi. Nasihatlere ve yasaklara karşı asi bir tavrı vardı ve bu duruşu sorgulandığında hangisinin daha tercih edilir olduğunu sorardı: bu elektronik sigara mı yoksa genellikle içtiği Türk sigarası mı? Bu seçenekler karşısında çoğu itiraz sönümlenirdi.

Yine de BM binasının bağımsız sahasının dışında, sıradan bir Amerikalıyı başından savmak o kadar da kolay olmayabilirdi, özellikle de burada, Manhattan'da.

D.K. Prentice hiçbir zaman sigara tiryakisi olmamıştı ve yanan tütünün kokusu ona en az yanan esrar kadar kötü gelirdi ama gel gör ki genel sekreterin adabımuaşerete karşı cüretkârca başkaldırısına hayranlık duyduğunu fark etti. Zorbalığa pabuç bırakacak kadın değildi karşısındaki. Adeleh'in kapalı mekânlarda elektronik sigarasını kullanmaktaki ısrarının da bir çeşit zorbalık olduğunu söyleyebilirdi pek çokları. Bunlar Diana'nın kulağına da gelmişti, hem de birden çok defa; ama bu şikâyetler genellikle kadınlardan değil erkeklerden geliyordu. Bu şikâyetlerin arkasında vanilya kokulu su buharından fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Ve bu şüphe onun eski feminist içgüdülerini uyandırdı. Bir kadının bir davranışının erkeklerin içindeki kadına haddini bildirme arzusunu tetiklediği zaman uyanan feminist içgüdülerini.

Ne olursa olsun, ABD başkan yardımcısı yeni genel sekreter karşısında ikircikli bir pozisyonda olduğunun farkındaydı. Adeleh, BM'nin sözcüsü olarak amansız bir politik güç haline gelmişti ve genellikle de konuşmaları ABD çıkarlarına tersti.

Gariptir, bu hasımlık geçmişi Adeleh, Diana'ya gülümsediği anda tarih olmuştu sanki. "Rahatına bakmana sevindim, Diana. Lanet asansör bozulmuş, inanır mısın? Ama Agnes'ın her zamanki esprili tarzıyla dikkat çektiği üzere, son zamanlarda yaşadığımız iniş-çıkışları düşü-

nünce aşırı ısınan bir asansörde geçirdiğimiz kırk beş dakikalık bir duraksama tam da ihtiyacımız olan şeydi belki de" dedi ve "En azından bizim için" diye ekleyerek Diana'nın karşısına oturdu.

Asistanı sekreterin sağına oturdu. Agnes Lois, Cardiff doğumluydu. Köle ataları muhtemelen Batı Afrika'dan geliyordu, CIA dosyasında yazdığı kadarıyla. Britanya İmparatorluğu üzerinden gelen kölelerin çoğu güzergâhı Bristol ya da Cardiff'ten geçmiş olsa da çok azı bu şehirlerde kaldı ve Britanyalılar köleliği ilk yasaklayanlardan olduklarından insan ticareti de görece kısa sürdü. Adeleh'in zaman zaman vurguladığı gibi, Agnes kraliyet ailesinden daha İngiliz idi ve Galler prensinden kesinlikle daha Gallerli.

"Genel Kurul'da hâlâ bir ilerleme kaydedemedik" diye devam etti sözüne genel sekreter. "Bizim devlet başkanımız bile kendi başkan yardımcısıyla ve danışmanlarının çoğuyla ihtilaflı. Şu an için ufakça komiteler daha pratik çözümler üzerinde çalışıyorlar. Güvenlik Konseyine gelirsek, eh, işsizlik kuyruğu bir hayli uzun, değil mi?" Kara gözlerinde sanki bir zafer parıltısı varmış gibi tekrar gülümseyerek sigarasını kaldırdı ve hemen akabinde yoğun, dalga dalga su buharından bir bulutun ardında kayboldu. Sonra bulut kayboldu ve yüzündeki o kedigil gülümseme hâlâ yerli yerindeydi.

D. K. Prentice omuzlarını silkti. "Güvenlik konseyi ortaya çıkan yeni sahayı değerlendirmeye devam ediyor."

"Aaa... Evet, kendi geleceklerinin çölünü değerlendiriyorlar. Şimdi Diana, sizin bu devlet başkanının dünya dışı varlıklarla iletişim kurmak için uzaya astronot gönderme fikri diğer ülkelerin çoğunluğunca... nasıl desem... içerlemeyle karşılandı. Daha doğrusu, ABD'nin... bir kez daha... tüm insanlık adına konuşmaya yeltenmesini kendilerine karşı bir hakaret addediyorlar."

"Bir kez daha mı? Anlayamadım efendim..."

"Aman bilirsin işte, İlk Temas filmlerinin hepsinde, hiç şaşmaz, Amerika başroldedir." Bir başka bulutun ardında başını yana devirdi ve bulut dağılana kadar duraksadı, "Neden böyle oluyor?"

"Hollywood'un avukatlığına soyunmayayım ama şunu akılda tutmak gerekir ki o film yapımcıları için en ön sırada oturan izleyiciler Amerikalıdır. Eminim Rus yapımı İlk Temas filmleri de başrolü Rusya'ya ve Ruslara biçerdi."

"Bilemedim" dedi Adeleh alaycı bir tonda "zira şimdiye kadar hiçbir Rus yapımı İlk Temas filmine denk gelmedim. Var mı hiç?"

"*Independence Day** serisinden filmlerin** anlatısı dünyanın diğer bölgelerini de kapsayacak şekilde genişledi diye hatırlıyorum sanki" dedi Diana.

"*Close Encounters**** da öyleydi ama sadece filmin başında. Sonrasında Devil's Mountain, Wyoming ve uzaylıların gemisine girmeye hazır, asker tipli, güneş gözlüklü beyaz adamlardan oluşan bir oyuncu kadrosu..."

"Ki, oldukça isabetli biçimde, hepsi göz ardı edildi."

"Evet, Richard Dreyfuss'u seçtikleri için onları kim suçlayabilir." Genel sekreter şimdi öne eğilmişti. "Ve bir de Fransız mı vardı? Bir çeşit ekso-linguist?"

"O, yönetmen Francois Truffault'ydu."

"Evet ama o filmin yönetmeni değildi."

Diana'nın yüzü asıldı. "Efendim, bugün burada eski filmleri mi konuşacağız gerçekten?"

"Neden olmasın? Gerçeklikten uzaklaşmak bana iyi gelirdi. Sana?"

Bir kısa duraksamadan sonra Diana gülümsedi. "Aslında iyi bir noktaya parmak bastınız."

"Spielberg'ün tekinsiz bir ileri görüşlülüğü var bence."

---

* Kurtuluş Günü, 1996, yön. Roland Emmerich. (ç.n.)

** Independence Day: Resurgence. Kurtuluş Günü: Yeni Tehdit, 1996, yön. Roland Emmerich. (ç.n.)

*** Close Encounters of the Third Kind. Üçüncü Türden Yakınlaşmalar, 1977, yön. Steven Spielberg. (ç.n.)

"Haa, lafı oraya getirecektiniz demek."

Adeleh başıyla onayladı, sonra arkasına yaslanıp kocaman elektronik sigarasından bir nefes çekti.

Akabinde Agnes söz aldı. "O filmdeki uzaylıların hepsi -*Close Encounters* ve E.T.'dekiler- duruma ağırlığını koymaya ve bu sayede de sonucu belirlemeye çalışan devlet otoritesini reddetti. Peki o filmlerin izleyicileri? E onlar da bu kontrolün reddedilişini alkışladılar."

Diana bu sözler karşısında iki kadına da süzdü ve sonra bacak bacak üstüne atıp ellerini kucağında birleştirerek koltuğuna yerleşti. "Hmm. Şimdi anladım."

"Diğer yandan *Independence Day* filmlerinde" diye devam etti Agnes sözüne "yetkililer yok edildikleri raddeye dek göz ardı edildiler. O noktadan itibaren hikâyelerin gidişatı merkezi otoritenin ve nihayetinde de hükümetin, yeniden tesis edilmesi yönünde ilerledi. Bu iki bakış açısı arasında sadece birkaç on yıl var ama değişim ne kadar da büyük."

"Tarih, kitlelerin yeni ihtiyaçlarına hitap etti, diye düşünüyor insan" dedi Diana.

Agnes başıyla onayladı. "İstikrar ve güvenliğe doğru -Amerika Birleşik Devletleri'ni kuran sözlerin bizzat kendisinde yankısını bulan- bir geri çekiliş." "Üniversitede sinema çalışmalarında bulundum da."

Biliyorum, diyecekti Diana az kalsın. Onun yerine çay takımına yöneltti bakışlarını. "Söylesene Agnes, burada şantiye çayı bulmak mümkün olabilir mi acaba?"

"Harika bir fikir!" dedi Adeleh. "Agnes tatlım, hiç çaktırmadan atalım bu sosyetik çayı. Diana, bu akşamüstünü şu an için ne kadar da kifayetsiz olduğumuzu konuşmaya ayıralım. Çünkü bunun çok da uzun sürmeyeceğini düşünüyorum."

Agnes doğru düzgün bir çay bulmak için odayı kısa bir süreliğine terk ederken Diana genel sekreteri süzdü bir süre ve sonra "Sayın sekreterim sizce BM yakın zamanda bu etkin pozisyonu nasıl elde edecek?"

"Türümüzün merkezi yönetim temsilcisi olarak tabii. Aman, bakma yüzüme öyle. Her ülkenin kendi bölgesini korumak için elinden gelen her şeyi yapacak iktidar bloklarından oluştuğunu biliyorum tabii ki."

"İşin aslı şu ki" dedi Diana "Genel Kurul tam olarak demokratik değil. Her devletin temsilcilerinin atanma yönteminde değişikliğe gidilmesi gerekli; en azından hakiki bir demokratik temsil arzusunun yerine getirilebilmesi için. Ve bu da ülkelerin vatandaşlarının yaşamları üzerindeki tasarruf haklarından kendi istekleriyle vazgeçeceği varsayımına dayanıyor tabii. Ki, dürüst olmak gerekirse, bu pek de olası gözükmüyor."

"Gerçekten de öyle; ama yine de..." Adeleh sigarasından bir nefes çekti, yüzünü buruşturdu ve cihazı sökmeye başladı, "Görünen o ki, ET geleceğimizi bizim için belirliyor, değil mi?" İçi kehribar rengi bir sıvı dolu bir ampul çıkardı ve elektronik sigarasını doldurmaya koyuldu.

"Bir cerrah olarak nikotinin kalbe kötü geldiğini biliyorsunuzdur kesinlikle" dedi Diana izlerken.

"Ama stres daha daha beter" diye yanıtladı Adeleh, bakıp gülümserken. "Şansıma Agnes burada değil de şu dediğimi duymadı. Konu gramer olduğu zaman tam kâbus gibi çöker insanın üstüne. Ayrıca benim kalbim taştan ve beynimin de acil bir şarja ihtiyacı var. Nikotinin sağladığı tarzda bir şarja. Şimdi..." Arkasına yaslandı ve cihazı denemek için bir nefes çekti. "Hadi bakalım. Şunu bir düşün, bu cihazın içindeki minicik bir EYM sayesinde bir daha pil şarj etmek gerekmeyecek; dünya nasıl da değişiyor."

"ET hükümetlerimize karşı kayıtsız gibi gözüküyor."

"Bence öyle değil."

Tam o sırada Agnes seramik bir çaydanlık ve üç kupayla geri döndü. "Personel odasından" dedi.

"Harika" dedi Diana müteşekkir bir gülümsemeyle.

"Söylemeliyim ki" dedi Agnes, "bunları bulması için bir yardımcıyı gönderdim. Bu yüzden çay demini almış

olabilir. O sırada Çinlilerin fırlatmasının planlanan tarihte yapılacağı haberini aldım. Yarın, onların saatiyle dokuzda." Saatine bir baktı. "Ki saat hızla yaklaşıyor."

Adeleh bir iç çekti. "Ve tabii ki terk edilmiş Ay üslerine yerleşecekler ve orada bulunun teknolojiyi fiilen ele geçirecekler. Altyapıyı söylemeye gerek bile yok." Duraksadı ve suratını astı. "Acaba orada neler bulacaklar."

"Detayları paylaşmak konusunda açık sözlü olmayacaklarıdır büyük ihtimalle" diye ekledi Agnes üçü için çay koyarken.

Adeleh'in ince kaşları kalktı. "Güvenlik çekinceleriyle mi? Kimin neye sahip olduğu ya da olmadığı, kimin neyi bildiği ya da bilmediği üzerine kurulu eski güç oyunları yüzünden mi? ET böyle arkaik güç gösterilerine teveccüh gösterecek mi acaba?"

"Keşke bu sorunun bir cevabı olsaydı" dedi Diana, müteşekkirce kupasını alırken. "Şimdiye kadar, gizlice aldığımız bireysel kararlar ve davranışlarımız karşısında doğrudan bir dönüş almadık pek." Adeleh'le göz göze geldiler. "Tahmin ediyorum durum sizin için de farklı değildir?"

"Derin sessizlik, tatlım. Bu gizlilik mefhumu, o kadar insani ki, kesinlikle ET'nin kendi amacına hizmet ediyor, bir açıklama olmamasına bakılırsa. Bundan ne anlam çıkarmamız gerekir?"

Diana homurdandı. "Aşikâr olanı. Kuralları bizden gizlenen bir oyunu kazanamayız, değil mi? Buradaki en üst düzey iktidar simsarlığı budur."

"Böyle mi düşünüyorsun?" dedi Genel Sekreter ve sonra sorusunu düzletti, "Daha ziyade, ET'nin sessizliği arkasındaki amacın bu olduğuna mı inanıyorsun?"

"E, başka ne olabilir ki?"

"ET'nin bizim gibi düşündüğü ve olan biteni bizim gibi gördüğü varsayımından hareket ediyorsun. Tersten düşün: Ülke ülke değil, bir tür olarak bize nasıl ilerleyeceğimize dair karar vermemiz için fırsat tanınıyor."

"Tüm o İlk Temas filmlerini bir düşünün Sayın başkan yardımcısı" dedi Agnes. "Her senaryo -hikâye, hikâyenin geçtiği dönem ve mekân bakımından- ET'nin bize olan ilgisinin odaklanacağı bir noktayı gerektirmişti: Ulusal başkentler, askeri tesisler, hükümetin fiili lideri ve örgütlü bir tepki. Savaş yanlısı uzaylılar için durum böyleydi. Peki ya barışçıl uzaylı filmleri? Onlarda da uzay programları, siyah giyen adamlardan oluşan gizli İlk Temas birimleri; tekrar, belirli bir ülkenin örgütlü tepkisi... Her ikisi de otoriteye dair algımızı, bilgi ve kontrol yapılarımızı onaylayarak pekiştiriyorlar. Bir yanda sürece müdahil seçkin kişiler, diğer yanda dışarıda bırakılan milyarlar."

"Bence ET bundan hoşlanmıyor" dedi Adeleh. Elinin tersini salladı havada. "Biliyorum, şüphelerime dair bir kanıt yok elimde. Sadece içimden gelen ses bana bunu söylüyor. Bak, Güvenlik şimdiye kadar hep ulusal çıkarları korumak adına varolagelmiştir, egemenlik haklarını korumak; ülkenin vatandaşlarının ve onların yaşayış biçiminin ve yerlisi oldukları topraklarda makul addedilen hakların korunması. Ve tabii ki gizlilik hem savaş hem de barış zamanında, Güvenliğin ilk kontrol silahı olmuştur. Ama bir bak şu anda içinde bulunduğumuz hale; tüm sırlarını ifşa edebilirsin ve başkaları ne yapabilir bunlarla alakalı olarak?"

Diana sakinliğini güçlükle muhafaza etti.

Adeleh, sanki dillendirilmeyen bir ithama cevap verircesine "Hayır, naiflik etmiyorum tatlım. Hükümetlerin ve istihbarat ajanslarının resmi olarak tasdik edilen işlevlerini yerine getirirken sır saklamasının, etik değerlere sığmayacak, hatta vatandaşların -içeride ve dışarıda- anayasal haklarının -vatanseverlik adına- ihlal edilmesiyle alakalı olduğunu bilecek kadar uzun zamandır bu kasvetli dünyada yaşıyoruz" dedi. "Dahası Güvenliğin bir kurum olarak kök salmış bürokratik yapıların tamamına benzer biçimde işlediğini, kendini müdafaa edeceğini ve

gücünü muhafaza etmek için –etiği ve hatta yasallığı bile bir kenara bırakarak– gizliliğe başvuracağını ikimiz de biliyoruz."

"İnsan tabiatından bahsediyorsunuz" dedi Diana.

"Öyle mi acaba?"

"Şimdiye kadarki tarihi mirasımız göz önüne alınırsa, evet, kesinlikle. Ne zaman farklı davranmışız ki? Karmaşık toplum bunu gerektirir."

"Gerçekten öyle midir? Belki de bu yerinden edilemez varsayım zihnimize öylesine kazınmıştır ki bunun kaçınılmaz olduğuna, insan tabiatının özünde bunun bulunduğuna *inanmışızdır* sadece?"

Diana kupayı elinden bıraktı ve iki elini birden yukarı açtı. "Bunun cevabını nasıl bilebiliriz ki?"

"Benim söylemek istediğim de bu, Diana" dedi Genel Sekreter. "İşte birincil vazifemiz budur: Bireysel ve kitlesel olarak, olması gerektiğini *düşündüğümüz* şeyden ziyade *olması gereken* şeye karar vermek. İnsan doğasının yeni tanımını aramaya davet ediliyoruz. Ne eksik ne fazla. Ve sen de farkındasındır ki bu karar türümüzün şimdiye kadar yüzleştiği en büyük sınavı teşkil ediyor."

Diana Prentice arkasına yaslandı. "Yüce Tanrım" diye mırıldandı. "Nereden başlamalı?"

"Biz buradan başlıyoruz" dedi Adeleh. "Genel Kurul'daki ilk resmi konuşmamla. Yedi gün içinde."

Diana'nın gözleri genel sekretere kilitlendi. "Bu konuşmayı diğer devlet başkanlarıyla da yaptınız mı? Başka temsilcilerle?"

Adeleh gülümsedi. "Bazı şeylerin ne kadar önemli olduğunu biliyoruz. Sen ve ABD, ilkti. Önümüzdeki altı gün yoğun geçecek."

"Yerinizde olmak istemezdim."

"İstemezdin tabii ama belki bir gün isteyebilirsin. Yakın zamanda."

Gülümseme bir anlığına oradaydı, sonra beyaz bulutun ardında kayboldu.

17

"Küresel komplolar konusunda son kararımı vermiş değilim. Ama bana öyle geliyor ki en başarılı komplo, komplonun bir parçası olanların bu durumun farkında bile olmadıkları komplodur. Bu çelişkili gibi gelebilir, ta ki küresel komploların en göz önünde olanlarından birinin hâlâ dimdik ayakta olduğunu görene kadar. Bu komplonun adı parasalcılıktır.*"

Samantha August

"Göreve katılmaları için on bir kadın seçildi Sayın Liderim." Liu Zhou bir an için duraksayıp sonrasında sözüne devam etti, "tabii bu ekleme Yüzbaşı Shin'in komutasındaki dokuz piyadenin ekipten çıkarılmasını zorunlu kıldı."

"Evet" diye mırıldandı oturduğu deri kanepeden önündeki televizyon ekranlarına bakarken, "yüzbaşı hararetli

* Monetarism. (ç.n.)

itirazını dile getirdi ama fikrim hâlâ aynı. Kaybedecek vakit yok ve davet daha aşikâr olamazdı." Başını kaldırıp gözlerini kırpmaksızın Bilim Danışmanı'na kilitledi bakışını. "Yüksek zekâlı, becerikli, yetenekli, genç, doğurgan kadınlar. Ve bu işe uygun biçimde çekiciler değil mi?" Müstehzice gülümsedi. "Piyadelerimizin durumdan son derece memnun olacağını sanıyorum."

"Sayın Liderim, bu öncül ekip –kolonyal grubumuz– şanlı vatanımızın en iyi bilim insanlarını ve teknisyenlerini içeriyor. Bence piyadelerimiz şanslarının sınırlı kaldığını düşüneceklerdir."

"Hah! Belki de haklıdırlar. Yine de gönül işlerine akıl ermez." Ardından uzaktan kumandayı tuttuğu elini salladı. "Fark etmez. Yüzbaşı Shen vazifesinin ne olduğunu ve görevin yeni protokollerini iyi biliyor. Her halükârda artık piyadelerin korkacakları bir şey yok gibi görünüyor. Boş odalar ve yankı yapan koridorlar."

"Ay Bölgesi 71'in ön keşfinin gerçekleştirilmesi onların sorumluluğunda olacak" diyerek onayladı Liu Zhou. "Bazı riskler hâlâ baki. Ay'ın yerçekiminde konuşlanma ve intikal bile şu an için bilinmeyen zorluklar içeriyor. Her halükârda Binbaşı Shin'in çekinceleri belki de göründükleri kadar önemsiz değildir. Bilim takımımız bu kadınların –bu kadar geç bir evrede göreve eklenmelerinden dolayı– gemi ve görev sorumlulukları konusunda en temel eğitim ve alıştırmadan bile yoksun oldukları yönündeki gözlemlerini iletti."

"Biliyorum, biliyorum eski dostum. Tüm itirazların dikkate alındı. Ama bu görevin sadece Ay Bölgesi 71'in fethinin değil aynı zamanda o üste kalıcı bir yerleşke kurulmasının başlangıcının ilanı olmasını arzuluyorum. Ay'da doğacak ilk çocuk bir Çinli olacak."

"Peki ya düşük yer çekimli ortamda fetüs gelişiminin tıbbi riskleri? Radyasyon riskinden bahsetmeye bile gerek yok."

"Bekleyip göreceğiz değil mi? Tamam, bunun kulağa ne kadar gaddarca geldiğinin farkındayım. Sen belki çocukların hayatıyla kumar oynayarak taş kalplilik ettiğimi düşünüyorsun ama bence aldığımız risk senin düşündüğün kadar büyük değil." Televizyon ekranlarına işaret etti. "Sessiz Bağışçılarımız insan hayatına ne kadar çok değer verdiklerini dünyanın her bir yanında gösterdiler. Sence ilk dünya dışı insan kolonisine de aynı ilgiyi göstermezler mi?"

Liu Zhou buz kesti ama kendini toparladı. "Sayın Liderim, bilinmeyen yabancı bir türün insafına güveniyorsunuz."

"Evet." Sadece tek bir tanesi kalıncaya kadar ekranları kapadı. Kalan ekranda sabit bir kanalın fırlatma sahasından canlı yayını vardı. "Gel benimle otur da insanlığın en cüretkâr macerasına tanıklık edelim."

Her ne kadar Liu Zhou, Pekin Uzay Komuta ve Kontrol Merkezi'nde olması gerektiğini düşünse de siyasi sebeplerden dolayı Parti Komuta Merkezi'nde olması gerekmişti. Tabii, eğer işler ters giderse tutuklanması ve mahkûm edilmesi toplumun gözlerinden uzak ve sessizce halledilebilecekti böylece. Ama o günler geçmişte kalmıştı elbette?

Kanepedeki yerine –devletin başını soluna alarak– temkinlice oturdu. Oturduğu konforlu yere gömüldüğünü hissediyordu gitgide.

"Tarih" dedi Xin Pang, "cesur olana aittir."

Ekranda geri sayım başlamıştı.

•

2013'te *Chang'e*'nin Ay sathına yumuşak inişi sırasında bir yan görev dahilinde gerçekleştirilen uzaktan haritalandırma sonrasında, Proje 931, Grilerin Ay üslerini ele geçirmeye yönelik, çok gizli bir görev olarak başlamıştı. Psikoloji Bürosu, dünya çapındaki yakın-temas ve kaçırılma raporlarının etraflıca incelenmesi sonucunda

Grilerin zihinsel saldırı kabiliyetlerinin, yaklaşık yüz metre kadar olduğu tahmin edilen bir mesafeyle sınırlı olduğunu belirledi.

İkinci inişe eşlik eden ve Yüzbaşı Shen'in komutasında olan piyade birliğinin amacı, bir dizi özel olarak tasarlanmış silahla, yüz yirmi metreden ateş ederek binaların dış duvarlarını delmek ve patlayıcı bir basınç düşüşünü tetiklemekti. Sonrasında, basınç düşürme doktrini uyarınca, sertleştirilmiş RPG'lerle* yaylım ateşi açmak suretiyle düşman üssünün en iç bölümlerine kadar odaları temizleyerek ilerleyeceklerdi. Bu yüzden, tam başarı durumunda taarruz ekibi tüm olası Gri saldırganların ölmüş -ya da en azından ölmekte- olduğu varsayımı ile ilerleyecekti.

Grilerin pek az anlaşılmış olan zihinsel kabiliyetleri karşısında alınmış ilave tedbirler arasında, iki katmanda bir moleküler kutbu terslenmiş, tungsten ve seramik katmanlarla kaplanmış kasklar yer alıyordu. Shen, bu tedbirlerin olsa olsa alüminyum folyodan şapkalar kadar etkili olacağını düşünüyordu içten içe. Uzaylıların binalarının içindeki atmosferin ortadan kalkmasının herkes için olduğu gibi Griler için de ölümcül bir sonucunun olmasını umuyordu. Eğer öyle olmazsa, Amerikalı meslektaşlarının "clusterfuck"** dediği durumun gerçekleşeceğini öngörüyordu.

Grilerin kaçtığı haberi içini rahatlatmıştı. Shen'in aklında bir intihar görevi olarak başlayan bu iş, görev protokolleri dahilinde başarılabilecek bir işe dönüşmüştü. Ama şimdi yeni zorluklar çıkmıştı ortaya. Grilerin kapıyı açık bırakmış olmaları düşük bir olasılıktı. Ekibinde, her birinde işe yarayabilecek çeşitli aletler olan, üç muharebe mühendisi vardı ama düzgün bir vakum bölmesi veya hava cebi olmaksızın üsteki hassas teknolojiye hasar verme, hatta üssü tamamen içinde yaşanmaz hale getirme,

---

* *Rocket-Propelled Grenade.* Tr. Roket Sevkli Bomba. (ç.n.)

** Tr. işlerin boka sarması. (ç.n.)

riski oldukça yüksekti. Ay'ın Fethi görevinin üç modülünü uzaya fırlatan *Uzun Yürüyüş 15 CZ-7* ağır kalkış roketi dünyanın en büyük roketiydi ve binlerce litre yanıcı yakıt taşıyan her rokette olduğu gibi herhangi bir aksaklık gemideki herkesin ölmesi anlamına gelecekti. Her ne kadar EYM'nin gitgide daha büyük ölçekli versiyonları yapılıyor olsa da Ay'a ilk varan olmak -ve böylece de tüm Griler ve arkalarında bıraktıkları üzerinde hak iddia etmek- adına alınan risk kabul edilebilir sayılmıştı.

Görevin her aşamasının tamamlanışında, gemideki herkes teknolojinin insafındayken, o ani savunmasızlık hissi -Shen'in tecrübeli askerleri de dahil- herkesi sarmıştı. Yakıt tankları ayrılırken, modüllerin bağlantıları kesilirken, itici roketler ateşlenirken, yörünge belirlenirken ve gerektiğinde düzeltilirken nefesler tutulmuştu.

Uzayın yaşama düşman, onu kovan; her insan bedenini kırılgan bir nadide sıvılar çuvalına indirgeyen bir yapısı vardı. Shen dışarıdaki bu mürekkebi andıran siyahlığı hem canlı hem de aç bir şey olarak tasavvur etmeye başlamıştı. Bazen de özellikle de mürettebat kuşetlerindeki uyku döngüsü sırasında, daha da çok donmuş maddeyi arzulayan kocaman bir mezarlık geliyordu aklına sadece. Her bir gezegen bir yaşam adası idiyse eğer, o zaman uzay da onun cansız karşıtıydı sahiden.

Görevin dördüncü sabahında, son modül de ayrıldı ve büyük iniş aracını Ay yüzeyindeki Bölge 71'e yapacağı iniş için serbest bıraktı. Shen ve ekibi tam teçhizatlı haldeydi ama hâlâ geminin havasını soluyorlardı. Kocaman silahları kucaklarında, kalın eldivenleriyle büyük boy dipçikleri kavramışlardı. Yaşam destek ünitelerinin arkasından tripod eklentileri uzanıyordu zira Ay sathında yapılacak atışlar askerlerin dengesini bozup onları geriye doğru fırlatabilirdi. Görevin orijinal halinde atışlardan önce her askerin arkasında tripod kurulacaktı.

Shen böyle bir önlemin gereksiz olduğuna neredeyse emindi ama orijinal görev parametrelerinin belirlenme-

sindeki sayısız bilinmeyen göz önüne alındığında askerlerinin yaşamlarının korunmasına yönelik fazladan tedbirliliği takdir ediyordu.

İniş aracının ana bölmesinde hiç pencere yoktu, bu yüzden şu an için Shen, Ay'ın tozlu yüzeyine doğru gitgide yaklaştıklarını varsayabiliyordu ancak. Pilot ekibinin sık ve kısa konuşmaları son derece teknik talimatlardan tek hecelik homurdanmalara kadar çeşitlilik gösteriyordu.

Evinden çok uzaklarda olduğunu hissediyordu.

"Temasa on saniye." Bu anons Shen'in kulaklığında son derece net duyuldu.

"Anlaşıldı." Yüzbaşı, askerlerini uyarmak için ekibin telsizine çift klik çekti.

Griler gitmişti. Bu, çok sayıda kaynak tarafından doğrulanmış gibiydi. Ama ya gitmemişlerse? Shen kaçırılma raporlarını okumuştu. Kurbanları saran korkunun insanın ruhunu çökerten, felç ışını kadar etkili olduğu söyleniyordu. Perişan, tamamen çaresiz. Yeni doğmuş bir bebek kadar güçsüz. Bu korkunç büyünün etkisi altındayken Grilere karşı koymanın mümkünü yoktu. Ne isterlerse onu yapıyorlar ve sonrasında da genellikle kurbanların anılarını fiziki olarak baskılıyorlardı.

Nette birisi durumu şöyle tarif etmişti: Tecavüz etmek amacıyla verilen bir uyuşturucu kadar habis ve şeytani.

Grilerin hâlâ Ay üssünde yuvalanmış olmalarını isterdi. Çelimsiz vücutlarının uzayda uçuşmasını, buz gibi soğuk vakumda acı içinde ölmelerini, saklandıkları odalarda kalan son hava da dışarı kaçarken nefes almaya çalışmalarını izlemek isterdi. Ama fark etmişti ki en çok da bir Gri'nin o koca siyah gözlerinin arasına bir kurşun sıkmak istiyordu. Bir tanesi bile yeterdi. İntikam için tek bir şans. Psişik terörleri karşısında etkilenmeden durup çaresizliğin insanı değil uzaylıyı pençesine aldığını izlemek.

Yumuşak bir sarsıntı oldu ve sonra hafif yer çekiminin sabitlenme hissi devreye girdi.

Sesli talimatlara gerek yoktu. Herkes ne yapacağını biliyordu. Bölümün basıncı düşürüldü, her şeyin yolunda olduğunu gösterir ışıklar yandı, yan kapı dışarı doğru hareket etti ve sonra bir eğik yüzey oluşturacak biçimde aşağı doğru açıldı.

Gemi içindeki hava tedarik sistemiyle ilişiklerini kestiler ve iki öncü asker, mümkün olduğunca çabuk hareket ederek, aracı terk etti. Diğerleri de çabucak onları takip etti. İniş aracını son terk eden, Ay'ın yüzeyine son ayak basan Shen'di.

Düşük yerçekimi tekinsizdi. Yer çekimsiz ortamda geçen üç günün ardından tüm içgüdüleri Dünya'nın kendi yerçekimini arıyor gibiydi zihninde. Buna karşın Ay onların varlığına karşı bencil değil gibiydi. Yukarı doğru zıplayıp bu gri ve beyaz dünyayı sonsuza dek terk edebileceğini hayal ediyordu. Bunun pek olası olmadığını söyledi kendine ama korku dolu fısıltılar kafasında dolanıp duruyordu hâlâ.

Ekibinin garip hoplamalarla etrafa yayılışını, her askerin arkasından tripodların –sert ışıkta açılan örümcek bacakları gibi– otomatik olarak uzayışını izledi.

İki keşif askeri hoplayarak kraterin sınırına doğru otuz metre kadar ilerlemişti şimdiden. Kraterin ötesinde –gölgelere gömülmüş halde– uzaylıların Ay üssü bekliyordu onları.

"İleri" diye emir verdi Shen.

Yola koyuldular, öncülerin dağınık izlerini takip ederek.

•

"Joey Sink tekrar karşınızda millet ve görünen o ki teknik arızayı giderdik. Şu anda izlemekte olduğunuz yayın Texas'ta bir yerlerdeki amatör bir astronomdan geliyor; ama bu görüntüye amatörce demekte zorlanır insan. Sanat şaheseri, ciddi bir teknoloji söz konusu burada. Taş gibi sabit ve iniş aracı cam gibi görünüyor,

kraterin sınırının hemen sağında. Bir pirinç tanesi gibi görünüyor, ha ha... Bakın, ırkçılık falan yapmıyorum ha. Ciddiyim. Harbiden de pirinç tanesi gibi görünüyorlar. Neyse, şu ince çizgiler ayak izi olabilir –bir sürü kişi iniş aracını terk etti gibi görünüyor– bakarak seçemeyiz tabii ama. Peki, Annie Mouse yayınımıza katılmak istiyor ve bu konuda uzman olduğundan belki kendisi bize neler olduğuna dair bir fikir verebilir. Vay canına! Patlama mıydı onlar? Kraterden? Hey, bunu geriye alabiliyor muyuz? Orada dur, evet... Orası! Vay canına! Üç tane patlama, uçuşan şeyler ve toz. Ay tozundan bulutlar. Vay! Annie Mouse? Orada mısın? Neydi şimdi bu gördüklerimiz?"

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra Annie Mouse'un yayını devreye girdi. "Kusura bakmayın, bu olanlar bizi biraz afallattı... Burada herkes şu televizyon dizisi *24*'teki gibi. Bilirsiniz, çok gizli bir kurum vardır ve herkes telefonla fısıldayarak konuşup şüphe uyandırır. Neyse, şu patlamalar. Biz, uzaylıların binasına bir giriş açmak için patlayıcı kullandıklarını düşünüyoruz."

"Sizdeki görüntü bizdekinden daha mı iyi Annie?"

"Pek değil; sizin Teksaslı dostunuzda sağlam ekipman varmış. Buradaki bir ekrandan o yayını izliyorum ve bizimki kadar temiz tarıyor. Neredeyse hiç titreşimi yok. Çözünürlük de harika. İyi bulmuşsun, Joey."

"Yani sence içeri girdiler mi?"

"Bilmiyorum. Bir şeyleri patlattılar tabii ama bu bir giriş sağlar mı? Ve o bulutlar binadan dışarı kaçan iç atmosferden ziyade patlayıcının geri tepmesinden kaynaklanıyor olabilir. Şu anda o kareleri analiz ediyoruz. Ne olduğuna karar vermeye çalışıyoruz. Eğer iç atmosferse o zaman arkasındaki oda görece küçüktü ve hava kaçışı sadece orayla sınırlı kaldı. Diğer türlü olsa dışarı kaçan havanın donarak kocaman bulutlar oluşturmasını izliyor olurduk hâlâ."

"Ama öyle bir şey görmüyoruz. Anlaşıldı. Jack Bauer* seni enselemeden önce söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Şu iniş aracı kocamanmış. Çinliler ekibin kaç kişi olduğu konusunda bilgi vermiyorlar. Üssü gerçekten de ele geçirmek, yani ellerinde tutmak, gibi bir niyetleri olduğu düşünülüyor. Bir saniye..."

Joey göz ucuyla teleskoptan gelen iniş alanı görüntüsüne baktı; gözü bir şeye takıldı. "Hey Annie, pirinç tanesi bir şey yaptı şimdi. Dört... çakıl taşı? İniş aracından ayrılıyor: İkisi bir yana, ikisi diğer yana. Bunu görüyor musun Annie?"

"Kusura bakmayın! Evet bunu takip ediyoruz. Ay arazisi için yapılmış araçlar bunlar ve kocamanlar. Bence açıklıktan içeri girdiler. Grilerin üssünün içindeler. Ha siktir. Ve biz burada hâlâ lanet bir roket arıyoruz! Joey, ben kaçar. Bizim bina karanlığa gömülecek gibi. Koca başlar geliyor."

"Karanlığa gömülmek mi? O da ne demek?"

"Sinyali her an kesebilirler demek."

"Nasıl yani, telefon sinyalini mi? Annie? Annie Mouse? Peki madem. İşte böyle millet. Büyük Devlet bir kez daha gizlilik kartını oynuyor. İnsan artık bu işlerden vazgeçmişlerdir diye düşünüyor ama alışkanlık olmuş demek ki."

"Her neyse, biz izlemeye devam edelim. Şu kara araçları arkalarında izler bırakıyor. Eğer araçlar doluysa... Bu bir sürü insan anlamına gelir."

"Ama bir de şöyle düşünün. Bugüne kadar bu dünyanın dışında yaşamayı başaran yegâne insanlar döküntü bir uzay istasyonunun sıfır yer çekimli ortamında çürüyorlardı. Şimdiyse, bugün itibariyle, insanlık *günün şık meskeni* olarak Ay'ı ele geçirdi. Amerikalılar değil tabii ve bu gerçekten üzüntü verici bir durum. Ama şöyle düşünmeye çalışın millet: Armstrong ilk adımı attı atmasına ama Çinliler bavullarıyla geldiler."

---

* 24 dizisinin baş karakteri. (ç.n.)

"Gözümüzün önünde tarih yazılmakta dostlar ve biz de burada Joey'nin video bloğunda bunu paylaşıyoruz. Bundan iyisi olabilir miydi acaba?"

"Amanın, chat-box'ım* doldu taşıyor. Peki peki, bu işi becerenin Amerikalılar olmadığını söylemem hepinizi kızdırmış. Bana ne kızıyorsunuz? Ya da başka bir türlü ifade etmek gerekirse, tamam, beni suçlayın ve sonra hazır başlamışken kendinizi suçlayın; ve ana-babalarınızı; ve onların ana-babalarını. Hiç umurumuzda değildi, hatırlıyor musunuz? Uzay yarışında geri kaldık. Ah, biliyorum, Griler yüzünden geri kaldık. Ama bunun sebebi kimsenin gerçeği bilmemesiydi. Eğer bunların hepsi, mesela 80'lerde ortaya çıkmış olsaydı, o zaman gaza gelirdik, değil mi? Benim arka bahçemde oynayamazsınız sizi böcek gözlü davetsiz misafirler! Ve size şunu söyleyeyim, ben Afganistan gazisiyim ve Ay onun yanında hiçbir şey değil. Grilerin Afganistan'da üslerinin olmamasına şaşmamalı. Mücahitler onların kıçına tekmeyi basardı. Yani diyeceğim odur. Hey, siz emekli başkanlar, açın kulağınızı da dinleyin! Eğer bize gerçekleri söyleyecek yüreğiniz olsaydı onların karşısına dikilirdik. Onları indirebilirdik!"

"Tamam, zen moduna gireceğim şimdi. Sinirime dokundu, tamam mı? Sırlar, dostum, bilirsiniz. İğrençtirler. Sırlar, ödleklerin içinde saklandıkları deliklerdir. Eğer küfürbaz biri olsaydım, mesela King Con gibi, derdim ki... İşte, tahmin ediyorsunuz ne söyleyeceğimi, değil mi? İçinde bir 'S' var ve bir de 'G' ve kalanını tahmin ediyorsunuzdur artık."

"İşte durum böyle, Çinliler bizden önce davrandı. Şimdi Ay'da tarih yazıyorlar. Biz Yankiler işi yüzümüze gözümüze bulaştırdık. Ama olan oldu Amerikalı dostlarım. Şimdi arkamıza yaslanalım, ayaklarımızı uzatalım, bir bira açıp yanına da bir avuç patlamış mısır alalım ve gösteriyi izleyelim. Zaten bu aralar tek yaptığımız bu, değil mi?"

* Tr. sohbet kutusu. (ç.n.)

•

Görünüşe göre üssün duvarlarında bir yarık oluşması gibi acil durumlarda otomatik olarak devreye giren tedbir mekanizmaları hâlâ çalışıyordu. Üssün dış duvarı patlatıldığında içerideki uzun koridor atmosferini dışarı saldı ve bu sırada yarık bölgesinin iki yanında ve karşısındaki duvarların kapılarındaki büyük kilitler kapandı.

Shen ve iki keşif piyadesi koridorda ilerledi. Etrafına elinden geldiği kadar dikkatlice bakıyordu. Buldukları arasında alenen yabancı görünen bir şey yoktu. Tam karşılarında, şimdi kapalı olan üç kapı üzerinde, üssün daha da derinlerine ilerlemeye yarayan mekanizmalar az çok tanıdıktı. Tekerlek şeklindeki tutamaklar güvenlik amaçlı gibi duruyordu ve aşağı doğru sıralanmış dokuz set üçlü yuvarlak düğme, fonksiyon paneli göstergesine benziyordu. Ortadaki kapı seçildi. Mühendisler Shen'in yanından geçti ve hava-kilidini devreye sokabilmek için kapının arkasındaki odanın atmosferinin nasıl tahliye edilebileceğini çözmek üzere işe koyuldular.

Kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. Mühendislerden birinin çeşitli düğmelere basışını izledi. Bu bir süre böyle devam etti. İçinde ne olduğunu keşfetmek istedikleri her odaya açtıkları bir delikten girmek zorunda kalabileceklerini düşündü Shen. Ki bu da -en azından belli yarıklar kapatılana ve seyyar hava tankları monte edilip vanaları tamamen açılana kadar- uzay elbiselerinin içinde kalmaları gerekeceği anlamına geliyordu. Belki anca o zaman diğer kapılar kendiliğinden açılacaktı. Bu senaryo ideal durumdan uzaktı ama o da Grilerden hayır beklemiyordu zaten.

Sonra, panelin önündeki mühendis geri adım attı ve kapı sessizce açıldı. Adam Shen'e doğru döndü ve yüzbaşı mühendisin kaskının camından yüzündeki şaşkınlık ifadesini gördü. Hemen sonrasında mühendis kollarını

iki yana açarak omuz silkmenin uzay elbisesine uygun halini gerçekleştirdi.

İki keşif piyadesi silahlarını çekip odaya girdiler.

•

Grilerin Alan 71'deki üssünün giriş katı çoğunlukla boş odalardan oluşuyordu. Bazılarında, duvarlardaki köşebentler dışında, alet ve ekipmana dair bir iz yoktu. Her şey sökülmüştü. Ama yapının merkezine doğru Shen'in mühendisleri atmosfer işleme tesisi olduğunu düşündükleri bir şey buldular ama buldukları şeyin şekli odanın geri kalanıyla uyumsuz gibiydi. Boş bir odanın ortasında dört bodur ayak üstünde duruyordu. Üst yüzeyinden bir grup boru yukarı doğru uzanıyor, tavanda kayboluyordu.

Biyologlar kirletici maddeler ve biyo izlere karşı ortam atmosferini test ettiler ve bir saate yakın süren sessiz tartışmalar sonunda havanın solunabilir olduğunu ilan ettiler. Hatta, kıdemli biyoloğun Shen'e söylediğine göre azot/oksijen oranı Dünya'nınki ile aynıydı.

Bu sırada, işgal ekibinin geri kalanı da güvenli bir biçimde içeri girmişti ve bir ekip de yapının dış duvarlarında açılan ilk yarıkların tıkanması için çalışıyordu. Ekipman içeri sokulmuş, giriş noktasının en yakınındaki odalara yığılmıştı. Isıtıcılar kurulup faaliyete sokulduğunda yeşil ışık yakıldı ve herkes uzay elbiselerini çıkartıp buz gibi havayı dolduran heyecanlı bir sohbete başladı. Artık adına *Oda 5* denen yere bir komünikasyon istasyonu kuruldu ve önce kara aracı üzerinden uydu hattına, oradan da Jiuquan Uydu Fırlatma Mekezi'ne bağlantı sağlandı ve buna video yayını da dahildi.

Bu esnada, Shen'in piyadeleri bu katın haritasını çıkarmış, sağlam ve kocaman bir kapısı olan, son odalardan birini bulmuşlardı. Kapının yanındaki kontrol paneli bir kaidenin üzerinde duruyordu, bir konuşmacı kürsüsünü andırıyordu ama onun yarısı büyüklüğündeydi. Kaidenin üstündeki eğimli panel kırılmış ve işlevini yitirmişti.

Mühendisler kontrol panelini incelerken Shen altı tane askerini yanına almış bekliyordu. Elbisesini çıkartmış olmak yüzbaşıyı rahatlatmıştı. Düşük yerçekimi, özellikle de ani hareketlerde, zaman zaman garip hissettiriyordu. Ekipler portatif yatakları kurmaya başlamıştı ve yan odalardaki konuşmaları geliyordu kulağına, buna hijyen protokollerini tartışan kadınların ince sesleri de dahildi.

Emir komutadaki ikinci kişi, Teğmen Hong Li, gelip yanında durdu. Beraber devasa kapıyı incelediler. "Delmek zorunda kalabiliriz" dedi. "Vakum ekipmanı çıkan talaşı en aza indirecektir ama ben yine de delme işlemi sırasında bu odayı kordon altına almayı tavsiye ederim."

Hong Li, Simon Fraser Üniversitesi'nde makine mühendisliği doktorası yapmıştı. Ne yaptığını bilir bir intiba uyandırıyordu hep ve bu durum Shen'in hem işine geliyor hem de içini rahatlatıyordu. Lâkin bu hali, görünüşüyle –aşırı kaslı vücudu, eğimli omuzları ve bir güreşçininki gibi lahanaya benzeyen kulakları– sert bir tezat teşkil ediyordu. Geniş, yamru yumru yüzü için gözleri çok küçüktü ve –askerlere emir verdiği ve sesinin bas bir gümbürtüye döndüğü zamanlar hariç– neredeyse hep fısıldıyormuş gibi konuşurdu.

Hong Li'nin önerisini Shen başıyla onayladı. Aşağıdaki katlarda da onları şimdiye kadar gördüklerinin aynılarının bekliyor olması kesinlikle olasıydı. İçi boşaltılmış odalar, kırılmış kontrol panelleri. Görünüşe göre Griler teknolojiyi aleni bir biçimde teşhir etmekten geri duruyordu. Acaba zihinsel yetileri makineleri kontrol edebilecek –ve dolayısıyla karmaşık elektronik aygıtlara ihtiyaç duymayacak– kadar gelişkin midir diye düşündü. Kaidenin başında toplanmış paneli inceleyen mühendislere göz ucuyla baktı. "Zhou Wei! Ne buldun?"

Kıdemli mühendis, gözlüklerinin ardından gözlerini hızla kırpıştırırken "burada tamir izleri var" dedi.

"Ne?"

Shen ve Wong Li o tarafa doğru ilerledi.

Wie diğer mühendislere geri çekilmeleri için eliyle işaret etti ve subayları yanına davet etti. Elindeki ince metal bir kalemi kırık camın arkasına yöneltti. "İşte, bu bir çeşit devre kartı. Karmaşık olmayan bir yapısı var."

"Öklit-dışı bir geometri" diye mırıldandı Hong Li.

Wei homurdanarak katıldığını belirtti. "Ve burada ve burada, işlemci üniteleri."

"M&M'lere benziyorlar" dedi Shen, sonra duraksadı, Wei ve Li'nin yüzlerindeki ifadeyi görünce yüzünü buruşturdu. "Şekerleme."

Wei yine homurdandı. "İşlemci üniteleri. Ama bakın, devre kartına çarpan şu obje lateksi; yani sensör zarını parçalamış. Ama şimdi... Görüyor musunuz? Bu yeni... gümüşe benzer yollar?"

Wie'in bahsettiği yollar saç teli kadar inceydi ama dağılımları dahilinde şablonlar oluşturuyorlardı.

"Bu yollar orijinal tasarımla benzerlik teşkil etmiyor" diyerek gözlemini aktardı Hong Li.

"Kesinlikle" diyerek hemfikir olduklarını beyan etti Wei. "İki farklı teknoloji mi acaba?" Ve sonrasında gözleri parlayarak başıyla işaret etti. "Karşımıza çıkan bu yeni şeyin nanit-tabanlı olduğunu düşünüyoruz. Onun altındaki Gri teknolojisi öyle değil. İki teknoloji arasında dağlar kadar fark var."

"Enerji?" diye sordu Li.

"Evet! Bizi komuta paketine geri getiriyor..." Elindeki kalemle ön panelin camının altında duran ve hâlâ ağa bağlı olan kırık düğmeleri gösterdi. "Hangi belirli işlevi yerine getirdiklerini sadece tahmin edebiliriz tabii ve bu işlevleri yerine getirmeleri için gerekli olan tuş kombinasyonu bilgisine sahip değiliz; ama bunların hiçbir önemi olmayabilir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Shen.

"Bizce, önceki bütün odalarda olduğu gibi, hangi düğmeye bassak da fark etmeyecek."

Yüzbaşı bunu düşündü bir süre ve en yakındaki düğmeye bastı.

Arkasındaki kapı büyük bir gürültüyle yukarı doğru açıldı dikey bir tünel çıktı ortaya.

Shen kapıya doğru koşan personeli elini havaya kaldırarak duraksattı. "Oluğunuz yerde kalın. Burada duruyoruz. Merkez'le iletişime geçmem lazım."

Wei asık bir suratla "Neden Yüzbaşım? Tesisin tamamını keşfetmek niyetinde değil miyiz?"

Shen başıyla onayladı. "Ve keşfedeceğiz de. Ama bu... yeni teknoloji. Bu mekanizmanın tamir görmüş olması..."

"Bizi destekleyenler" dedi Hong Li. "Grileri kovalayanlar. Bize burada yardım ediyorlar."

Shen de aynı neticeye varmıştı. Ama bu durum göreve ilave bir karmaşıklık getiriyordu ve her ne kadar ilerleyişlerinde bir değişikliğe sebep olmayacak olsa da, Görev Merkezi'nin bu gelişmeden haberdar edilmesi gerekiyordu.

"Ha..." diye mırıldandı Teğmen Hong Li, "Anlıyorum. Burada yalnız olmayabiliriz."

"İlk Temas'a sahne olmak için" dedi Shen, etrafına bakıp mühendislerinin ve askerlerinin yüzlerini gördükten sonra "bu üs son derece uygun, değil mi?" Hong Li ile göz göze geldi. "Bu odayı kapatın ve kapıya da bir nöbetçi dikin. Kimse kapıya yaklaşmayacak. Bu... öngörmediğimiz olasılıkla ilgili Görev Merkezi'ne danışacağım. Şu an için..."

Sözleri kapının açık olan ağzından yukarı doğru yükselen bir iniltiyle kesildi. Ve sonrasında bir feryat, kulağına gelen kelimeler Shen'in anlamadığı bir dildendi. Eli, belindeki 9mm'lik tabancasına giden yüzbaşı yavaşça kapıya doğru eğildi. "Kimse bir şey anladı mı?"

Arkasındaki Hong Li "İngilizceydi komutanım" dedi.

Shen teğmenine döndü, "Emin misin?"

Li başıyla onayladı.

"Ne dedi peki?"

"'*Tanrı aşkına bana yardım edin*' dedi komutanım."

•

Aşağıdaki zeminin on metre kadar derinde olduğu görülüyordu. Aşağı inmek için ne merdiven tutamakları ne de başka bir araç vardı. Ekibin envanterinde iki takım tırmanış kemeri ve üç makara ip vardı. Görev Merkez'le yapılan çabuk ve kısa bir görüşmenin ardından Shen ve sıhhiyeci Quang Feng kemerleri kuşandılar. Makara kapının çerçevesine sabitlenmişti. Önce Shen indi aşağıya.

Açıklığı geçtiği anda asılı halde buldu kendini.

Hong Li, eğildi ve yüzbaşıyı yukarı çekti hemen. "Komutanım?"

"Yer çekimi yok!" Shen alelacele tırmanış kemerini çıkardı üzerinden. Kemerden kurtulup açıklığın kıyısına doğru ilerledi ve postalını içeri uzattı. Postal yüzüyor gibiydi. Shen, sanki sıcak suyla dolu bir küvete girer gibi, temkinlice deliğin üzerinde konumlandırdı kendini. İki eli de kenarını tutuyordu hâlâ. Postalları aşağıyı gösterinceye kadar kendini döndürdü. Sonra elleriyle kendini hafifçe aşağı doğru itti.

Bir girintiye indi ve yakındaki bir tutamağa tutundu tekrar yukarı sekmemek için. Karşısında, yukarıdan sızan ışığın aydınlığı hariç, tamamen karanlık bir koridor vardı. Doğrulup kemerindeki el fenerine uzandığı sırada duvarlar ve tavan soluk, yarısaydam bir parlamayla aydınlandı ve koridorun tamamı görünür hale geldi.

Uzun ve eğimli bir koridordu. Kavisin dış tarafında kalan duvar yan yana, her birinin arasında neredeyse üç metre olan, dar kapılarla kaplıydı göz alabildiğine. İç kavisin duvarında yerçekimini engelleyen dolguyu tutan bir girinti vardı. Duvar pürüzsüz ve boştu; içi süt ya da hindistancevizi suyu dolu bir bardağı andırıyordu. Buz gibi soğuktu. Zemin...

Shen geri adım attı, yerçekimsiz silindirden tekrar yukarı çıktı.

"Yüzbaşım?"

Yukarı doğru baktı ve "Quang ve keşif piyadeleri, hepiniz aşağı gelin. Kameralarınız kayıtta olsun" Sonra tekrar koridora yaklaştı.

Yerde kan vardı. Etrafa bulaşmış, kuruyup kahverengiye dönmüştü ve üzerinde minik buz kristalleri parlıyordu. Her iki yönde de baktığı her yerde kan vardı. Bazı lekeler çok eskiden kalma gibi duruyordu. Kanın bulaştığı bazı yerlerde ördek ayağına benzer izler gördü. Orada burada eti andıran donmuş parçalar vardı.

Quang yerçekimsiz silindirin dışına sendeleyerek adım attı. Kan lekelerini gördüğünde derin bir nefes verdi.

İlk iniltiden beri bir şey duymamışlardı ve artık sessizliğin başka bir anlamı vardı, dokunaklı ve amansız. Shen, dili damağı kurumuş bir halde, iki keşif piyadesinin gelişini izledi. Sessiz olmalarını işaret etti. El işaretleriyle on metre dedi ve bir askeri bir koridora diğerini de diğer koridora yolladı. En yakındaki kapıya doğru ilerleyen yüzbaşı, el işaretleriyle Quang'a bir adım gerisinden gelmesini emretti.

Ne bir mandal ne de kapı kolu vardı ama kapı yana doğru sürülebiliyordu.

Odanın içi aydınlandı.

Odadaki en belirgin şey yükseltilmiş bir platformdu ve onun üstünde de çıplak bir beden vardı. İnsan, erkek, beyaz. Donduğu için rengi solmuş ve üstünü buz kaplamıştı. İlk bakışta sebebi anlaşılmıyordu ama adam kesinlikle ölüydü. Yara bere içindeydi ve masaya dokunan yerleri morarmıştı.

Quang, Shen'in yanından geçti ve daha yakın bir muayeneye başladı. Az sonra Shen'e yaklaşması için elini salladı ve sonra işaret etti.

Adamın kafasının yanlarında delikler vardı ve deliklerin çapı küçük Altın Panda sikkesi kadardı. Düzgün delinmişti ve çevresinde kurumuş kan vardı.

Sonrasında Shen'in bakışları Quang nereyi gösterirse oraya yöneldi. Başka delikler gördü. Boynun yanında.

Göbek deliğinin iki yanında ve kasık bölgesinde. Peniste ve testislerde. Her yaraya, dökülmüş az miktarda kan ve diğer sıvılar eşlik ediyordu.

Ölü adamın yüzünde donup kalan ifadenin odak noktası korku ve acıdan ardına kadar açılmış bir çeneydi ama buna karşın adam masada hiçbir bağ olmaksızın yatıyordu.

Shen geri adım attı.

Koridora çıktı ve uzunca bir süre öylece durdu, sonrasında kavisli koridor boyunca uzanan kapıların görebildiği kadarını saydı. Otuz üç, kavis daha ötesini görmesine müsaade etmiyordu. Davetsiz bir ürperti sardı içini.

Halsiz bir inilti geldi bir yerlerden. Muhtemelen koridorun daha ileri kısımlarından ama emin olmak zordu.

Sese en yakın olan keşif piyadesi dönüp Shen'e baktı.

Shen başıyla onayladı ve asker sonraki kapıya doğru fırladı, arkasından da yüzbaşı ve sıhhiyeci.

•

Liu Zhou'nun yanında oturduğu Xin Pang sessizdi. Duvardaki bütün monitörler tek bir keşif piyadesinin omuzundaki kameradan gelen sarsıntılı görüntüleri gösteriyordu. Küçük bir gecikme olsa da canlı yayının acillik hissi aşikârdı ve her bir odada, her biri öylece terk edilmiş ölü bedenlerin ardı ardına keşfedilmesinden sonra Bilim Danışmanı birden çok defa ellerini ağzına kapatmıştı. Bazı odalarda kurbanın karnı açılmış, iç organları dışarı çıkarılmıştı. Organlardan geriye kalan boşluklar siyahtı. Ölülerin arasında çocuklar da vardı, hem de çok fazla.

Toplamda kırk yedi oda. Yüzbaşı Shen ve ekibi hâlâ hayatta olan adamı kırkıncı odada bulmuşlardı. Kameradan gelen yayın adamın hâlâ masada olduğunu gösteriyordu ama yan yatıp cenin pozisyonu almıştı. Altına yapmıştı ve soğuktan titriyordu.

Liu Zhou ve Çin'in lideri, Shen'in sıhhiyecisinin adama yaklaşmasını izliyorlardı ama hoparlörlerden gelen Hong Li'nin derin sesiydi.

"Artık güvendesin" dedi İngilizce olarak.

Yabancı sıçradı ve sonra bu yeni gelen kimselere bakmak için vücudu daha da büzüştü. Beyazdı, mosmor olmuş göz yuvalarının içinden bakan boncuk gözleri vardı, susuzluktan dudakları çatlamış, çenesi ve yanaklarını kırlaşmış bir sakal kaplamıştı.

Çekim yapmakta olan keşif piyadesi olan bitenin tamamını kadraja sığdırabilmek için odanın köşesinde konumlanırken Hong Li sıhhiyeciye katıldı. "Biz Çinli keşif görevi için buradayız" dedi teğmen. "Griler gitti."

"Gitti mi?"

"Sıhhiyecimiz sizi muayene etmek istiyor. Sizi iyileştirmek için."

Başkanlık rezidansındaki monitör odasında, önlerindeki telefonun titremesiyle, Liu Zhou'nun dikkati dağıldı bir anlığına. Ama Xin Pang telefona doğru uzanmadı, gözleri Ay'da olup bitenlere kilitlenmişti.

"Evime gitmek istiyorum" dedi ve birden gözyaşlarına boğuldu adam, sıhhiyeci ona sarılıp kaldırdığında.

"Peki eviniz nerede?" diye sordu Hong Li.

"F-Fairbanks, Alaska, ABD. Kasabadan üç mil uzakta, Old Spruce arka yolu... şeyi geçince..." ve tekrar ağlamaya başladı.

Shen diğer keşif piyadesini çağırdı ve homurdanarak bazı emirler verdi. Piyade baş selamı verdi ve odayı terk etti. Yüzbaşı bu sefer teğmeniyle konuştu. "Ona giyecek ve kendisini temizlemesi için gerekli malzemeler getireceğimizi söyle. Ona de ki" –ve o anda Shen'in sesi bir anlığına duraksadı– "artık bitti."

O sırada Dünya'da, Xin Pang telefonun tekrar titremesiyle öfkelendi yine. "Aç şunu!" diye patladı.

Liu Zhou telefonu eline aldı ve açtı. İletişim'den gelen, panik halindeki sesin aktardığı raporu dinledi bir süre. Çağrıyı sonlandırdı ve telefonu masaya geri bıraktı. "Liderim."

"Ne? Ne var? Görmüyor musun?"

"Ay'dan gelen yayınımız tüm dünyadan izleniyormuş."

Bu bilgi Başkan'ın bir hışımla dönmesine sebep oldu. "Ne?"

"Her yerde, efendim. Dünya da bizimle izliyor."

Xin Ping gözlerini kırpıştırdı ve sonra telefonu işaret etti. "Görev Kontrol'ü ara. Mesajı Yüzbaşı Shen'e iletsinler derhal. Tüm veri güvenliğinin delindiğinin kendisine bildirilmesi lazım. Şu anda tüm insanlığın gözleri önünde olduğunu bilmeli. Çabuk! Bizi utandıracak bir şey yapmadan önce."

•

Joey Sink, Afganistan'da görev yaparken, Taliban'ın esir aldığı Amerikan askerleriyle ilgili yeterince korku hikâyesi dinlemişti. Şimdi, Çinli ekibin sonsuz bir nezaketle bu yıkılmış adam için elinden geleni yapışını aktaran –ve interneti avcuna almış olan– viral yayını izlerken, hüngür hüngür ağlamaya en yakın olduğu anı yaşıyordu.

Bu sahneden önce gelen, cesetlerle dolu görüntülerde ses yoktu. Kamera, taşıyanının korkusunu –ya da aynı derecede muhtemel, öfkesini– yansıtır biçimde sallantılıydı. Ne derisinin renginin ne de gözlerinin şeklinin bir önemi vardı; bu insanların aslen nereli olduklarının hiçbir önemi yoktu. Hepsi de insandı ve Joey onlara yapılanlardan dolayı kanın beynine sıçradığını hissedebiliyordu.

Tony Newton. Adamın adı buydu. Ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyordu; Ay'da olduğundan bile haberi yoktu. Hafızası karman çormandı. Kendine geldiğinde tek başınaydı ve kapı kilitliydi. Bir, belki iki defa uyumuştu. Karnı açtı ve üşüyordu. Vücudu ileri derecede susuz kalmıştı ve bir tür dizanteriden mustarip gibiydi. Grileri anımsıyordu ama ona yaptıklarının tamamını hatırlayamıyordu.

Joey'nin monitöründe küçük bir pencere içinde King Con belirdi. 2015'in şubat ayında Anthony Newton'ın kayıp olduğu rapor edilmişti. Eski eşi onun başını alıp

gidecek bir adam olmadığı konusunda ısrarcıydı. Böyle bir şeyi, özellikle de kışın ortasında, yapamayacak kadar sıkıcı biri olduğunu söylemişti. Hiçbir ipucuna ulaşılamamış ve dosyası da açık kalmıştı.

Joey gözlerini sildi. Kamerasını açık bıraktığını fark etti ama zaten kendisini kimsenin izlediğini sanmıyordu. Dünyanın dikkati Tony Newton ve askeri üniforma içindeki ihtimamlı sıhhiyecide ve birkaç adım arkasında bir çeşit telsizle görüşme yapmakta olan subaydaydı. Subayın duruşunun birden kaskatı kesildiğini gördü ve sonrasında subay İngilizce konuşabilen Çinli askere doğru yaklaştı.

Aralarında bir konuşma geçti ama kelimeler duyulamayacak kadar sessizdi ve sonrasında asker bilinçli olarak kameraya döndü. İngilizce "Dahası da var" dedi. "Dört farklı koridor daha bulundu. Şu ana kadar hâlâ hayatta olan yedi kişiye daha ulaşıldı. Bunların ikisinin durumu kritik ve hayatta kalamayabilirler. Şu an için tespit edilen ölü sayısı yüz otuz altı." Duraksadı ve sonra "Çin Halk Cumhuriyeti adına, Yüzbaşı Shen ve diğerlerimiz bu korkunç suçun kurbanları için elimizden ne geliyorsa yapacağız. İzlemekte serbestsiniz ama sizi bu adamın haysiyetine saygı göstermeye davet ediyoruz." diye ekledi ve ardından Çin dilinde bir şeyler bağırdı. Kamera, Tony Newton'ın mahremiyetine saygı duyar bir jestle, bakış açısını kaydırdı.

Joey'nin şimdiye kadar gördüklerinin tamamı içinde, gözlerinden yaşlar akmasına ve monitöründeki web kamerasını kapatmak için atılmasına sebep olan bu küçük jestti.

18

"Nedir bizi daha iyi bir insan yapan? Sadece daha hızlı, daha güçlü, daha zeki olma meselesi midir bu? Hangi açıdan daha zeki? Daha çok işlem yapabilme açısından mı? Bu, türümüzü teknoloji vasıtasıyla geliştirme fikri -eski bilgisayara yeni RAM eklermiş gibi- hedefi ıskalıyor sanki. Sorun, teknoloji olmaksızın, kendimizi nasıl geliştirebileceğimiz. Eğer aynı hataları tekrar yapacaksak teknoloji yardımıyla kendimizi geliştirmemizin ne anlamı var ki? Ve daha verimli olmak daha iyi olmak demek değildir, hem de hiç. Daha iyi insanlar mı olmak istiyoruz? O zaman buna hemen şimdi başlamalıyız."

Samantha August

"Neden yaptın ki bunu? Neyse, boş ver. Biliyorum sebebini." Sigarasını yakarken Sam'in eli titriyordu. Sonrasında sandalyeden kalkıp odayı turlamaya başladı. "Artık burada rehin tutulduğumu hissetmeye

başladım. Bu gemi benim hücrem; hatta bu oda. Tüm ekranlarda hızla kargaşaya savrulduğumuz görülüyor, aşağıda, her yerde." Duraksadı. "Bu lanet kıyafetleri haftalardır giyiyorum, her gün. Her gece sihirli bir biçimde temizleniyor olmaları umurumda değil. Artık vaktin geldiğini söyle bana Âdem, ben burada aklımı kaçırmadan evvel."

"Yakında, Samantha August. Şahsınıza münhasır talebiniz, güvenliğin el verdiği ölçüde, mümkün olduğunca hızlandırılıyor. Talebiniz neticesinde gerekliliği hasıl olan teknolojilerin geliştirilmesi zorlu bir süreci beraberinde getiriyor, buna karşın bu zorlukları göğüslemenin benim için memnuniyet verici yanı olduğunu itiraf etmeliyim."

Ruhunun karanlık gecesi hâlâ şafağı bekliyordu. Depresyonu gitgide daha da derinleşiyordu ve depresyon, tecrübe etmeye alışık olduğu bir ruh hali değildi. Hüznün ve kederin hakkı güzelce bir ağlamaktı. Böyle duyguların kıymetini yadsımak veya üstünü örtmek, ona, bastırılmış bir toplumun gülünç neticelerinden biri gibi gelmişti hep. Gözyaşı utanılacak şey değildi, aslında sağlıklı ve dahası gerekliydi.

Ama depresyon her yanı saran, boğucu bir yorgan gibi üstüne geliyordu. Bu onun sıklıkla ziyaret ettiği bir dünya değildi. Hayatında belki de ilk defa, insanlıkla –ve insanlığın bir geleceği hak edip etmediğiyle– ilgili ciddi kuşkular oluşmuştu aklında.

Şu an için ise hissedebildiği yegâne şey öfkeydi. Hayra mı işaretti bu acaba?

Kollarını göğsünde kavuşturmuş ekranlara bakıyordu. "İnsanlığın küresel ölçekteki öfkeli feryadı senin için yeterli mi, Âdem? Artık kana susamış bir haldeyiz. Bunu farkındasın değil mi? Kana susamışız ama birimiz bile bir televizyona tekme atmaktan aciz. Dinamitin fitilini yaktın bir kere."

"Ulusal güvenlik gereksiz bir mesele haline geldi artık."

"O yüzden sen de Çinlilerin canlı yayınını ele geçirdin. Bu, sınırlı gösterimin -en azından başlangıç için- daha akılcı seçenek olabileceği bir yayındı."

"Neden?"

Sigarasından bir nefes çekti ve eliyle ekranları işaret ederken dumanı üfledi. "Bunun önüne geçebilmek için. Sokağa dökülen insanların, yürüyüşlerin, hükümetlerin Grilerle ilgili ellerindeki bütün bilgileri açıklamalarına yönelik taleplerin... Her şey ortaya çıktığı zaman o hükümetlerin bazıları devrilecekler ki bu da daha fazla kargaşa anlamına gelecek."

"Sence Çinliler o görüntüleri yayınlar mıydı, Samantha August?"

Homurdandı. "Teamüllerine bakılırsa, muhtemelen yayınlamazlardı. Ama şimdi... Kim bilir? Eğer yayınlayacak olsaydılar da sansürleyip yayınlardılar."

"Böylelikle de sansürlenen kısımlardan dolayı, güvensizliğin ve paranoyanın bir üst seviye çıkmasına sebep olurdular. Ardından da tüm bunların kurgu olduğu ithamları gelirdi."

Kadın ekranlardan birine işaret etti. "Geldi bile. Tüm bu görüntülerin bir stüdyoda çekildiğini iddia ediyorlar. Bazı konularda fena halde şüpheciyizdir. Diğerlerine de tabii, koyun gibi inanırız."

"Gözlemim şudur ki, -benim gelişimle- bariz bir biçimde uzaylıların varolduğu sonucuna varılmasının ardından pek çok UFO-kumpası uzmanı sadece haklı çıkmış olmakla kalmadılar, aynı zamanda toplumsal itibarları da arttı. Özellikle de hükümetler Grilerin uzun zamandır türünüzü avlaması ve Ay'daki kaynakları sömürmesi ile ilgili bildikleri şeyleri açıklayınca."

"Biz ağacı biraz daha sert sallayıp bütün cevizleri dökene kadar."

"Her halükârda, Samantha, şüpheciliğin genel bir tavır olarak değerini bir nebze kaybettiği düşünülebilir."

Acı bir kahkaha patlattı. "Aah, Âdem, daha insanlık hakkında öğreneceğin o kadar çok şey var ki. Şüpheciler, savları çürütüldüğünde düştükleri yerden kalkar, üstlerini başlarını düzeltir ve kendilerine didikleyecek başka bir hedef bulurlar alışkanlıkları gereği. Bazıları bunun sağlıklı ve rasyonel bir davranış olduğunu savunabilir. Hatta bazıları entelektüellik ve bilim karşıtlığını hizaya getirmek için bir sopa olarak bile kullanabilirler, sanki hükümet sırlarından şüphelenmek Yaratılışçılık ile eş anlamlıymış gibi. Tabii bu eşdeğer kabul etme taktiği *sav çürütücüler* arasında yaygındır, ki savundukları pozisyonu sandıklarından çok daha az rasyonel hale getirir." Volta atmayı sürdürüyordu, ne de olsa yapacak başka bir şey yoktu pek. "Hayır Âdem. İnsanlığa gösterdiğin tek şey av olan bir tür olduğu oldu. Rakipsiz avcılığımıza ciddi bir darbe indi."

"Eğlence sektörünüz bu mefhumu –insanların av olmasını– sıklıkla kullanıyor."

"Ama sonunda kazanan hep biz oluruz" dedi sert bir tonda. "Ayrıca filmlerdeki ve televizyondaki av hikâyelerinde insanın insanı avlamasıdır en yaygını. Silahlı bilgisayar oyunlarındaki satış patlamasını fark ettin mi? Gerçek hayatta kimseyi vuramıyorsak o zaman bunu sanal olarak yapıyoruz. Şimdiyse Grilerin modellendiği versiyonları çıkıyor. Zamanlama manidar, değil mi? Bizi savaş yoluna koydun artık, Âdem."

"Bu yüzden, şimdi" dedi Âdem, "türünüzün aceleci davranması için hiç de iyi bir zaman değil."

"Mesela test edilmemiş bir EYT roketiyle Cape Canaveral'dan iki astronot fırlatmak gibi mi?" Başını yana yatırdı. "Onlara merhaba demeyi düşünüyor musun, bu arada?"

"Hayır."

"Yani... anca uzaya çıkıp orada takılacaklar? Bunun ABD ve Kanada için ne kadar utanç verici olacağıyla ilgili bir fikrin var mı?"

"Senin temasa özel projenin tamamlanmasına dair takvimim, Samantha, tanışma görevinin tasarlanan tarihinden iki gün önce senin işleyişi başlatmanı öngörüyor."

"Hay aksi. O kadar erken mi?"

"Samantha, daha biraz önce sabırsızlığını dile getiriyordun. Şimdiyse..."

"Biliyorum! Bak, gardırobumu yenilemem lazım. Bununla ne kastettiğimi anladın mı?"

"Evet. Nette bulabileceğin tüm giyecekler burada üretilebilir..."

"Gerçekten mi? Ama ben kıyafetleri denemeyi severim."

"Anlaşıldı"

Sinirli bir tavırla homurdandı. "Sanki bir erkek gibi konuştun, bu da demek oluyor ki hayır, hiç de anlamadın."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, ben ne erkek ne de kadınım."

"O canlı yayını ele geçirme kararının hâlâ arkasında mısın?"

"Evet ama neden..."

"Âdem, inan bana, kadın olduğundan çok erkeksin. Kötü bir karardan geri adım atmak mı? Başkalarının gözünde küçük düşmek mi? Mümkün değil."

"Samantha, seni temin ederim, kötü bir karardan geri dönme yetisine sahibim pekâlâ. Kötü bir karar aldığım zaman bunu kendin de gözlemleyebilirsin. 'Küçük düşme' hususuna gelirsek, bunun türünüz için taşıdığı önemin farkındayım. Aslında, tam da bu hususu göz önüne alarak, Çin'in Ay üssüne inişini ve üssü ele geçirişini, önce ağır bir sansürden geçirmeden, yayınlamayacağı sonucuna vardım. Bunun yerine üzerinde oynanmamış, tersine tamamen doğal bir kahramanlığa şahit olduk. Çin'in rakiplerini şüphesiz şaşırtan bir empati örneği gördük. İnsanlığı birleşik, tek bir tür olarak resmeden ilk sahneyi izledik. Belki bu örnekler şimdilik alt-metin düzeyinde

kalıyorlar ama benim değerlendirmeme göre Ay'a iniş olayının görece daha mühim sonuçları arasında olacaklar."

Âdem'in söyledikleri üzerine düşündü ve ardından bir şey söylemedi. Sonrasında başını sallayıp "Hep unutuyorum. Hamlelerini bir satranç üstadı ustalığıyla yapıyorsun. Hep birkaç hamle sonrasını düşünüyor ve sabırla hareket ediyorsun."

"Şuna da dikkat çekerim ki; Çinli yetkililer yayının ele geçirildiğini fark ettiklerine ne yayını kesmek ne de ele geçirmeyi engellemek için bir çabada bulunmadılar."

"Hmm, itiraf edeyim, İngilizce konuşan askerin yeni seyirci kitlesini kabul edişi... takdire şayandı. Hiç bocalamadı."

"Başkan, Çin hükümetine müdahaleme direnmeyip onu kucaklamaları talimatı verdi."

"Gerçekten mi? İlginç. Peki ya Rusya?"

"Aynısı. Ve diğer pek çok ülkede de durum böyle. Direniş neredeyse tamamen –dünyanın dini çatışmalardan dolayı istikrarsız olan bölgeleri hariç– Batı kaynaklı tabii."

"Batı mı? İskandinavya'dan gelen son haberlerde aralarındaki sınırları kaldıracaklarından bahsediliyordu. Ve Avrupa'nın geri kalanı da bu konuda oldukça rahat gibi, özellikle de içlerindeki faşistler kahkahalarla sindirildikten sonra." Koltuğuna geri döndü. "Batı derken ABD'yi kastediyorsun değil mi?"

"Birleşik Devletler gerçekten de direnişin merkezinde yer alıyor."

"Bunun kültürel sebepleri var."

"Evet, toplumsal olarak hissettikleri küresel üstünlük hissi sadece tartışmaya açılmakla kalmadı, aynı zamanda boşa çıktı. Uzay eğitim Merkezleri için başka ülkeleri ve bölgeleri seçmem de bu kasten dışlanmışlık hissinin oluşmasına katkıda bulundu."

"Peki öyle mi? Onları kasten mi dışladın, Âdem?"

"Hem evet hem hayır. ABD'nin büyük bir potansiyeli var ama bu potansiyelin gerçekleştirilmesi, ülkenin vatandaşlarının tartışmasız biçimde kabul ettiği bazı kaidelerin hafifçe değiştirilmesini gerektiriyor. Bununla beraber, benim bu ülkenin ve vatandaşlarının geleceğine dair iyimserliğim son derece yüksek. Tarihi açıdan yarışı önde götüren bir devlet asla liderliği kaptırmak istemez ve pozisyonunu geri kazanmak için elinden geleni yapar. Şimdi şunu belirtmek isterim ki, Samantha, ABD'nin liderliği kaybedişi benim müdahalemden öncesine dayanıyor."

Başıyla onayladı. "Şartlar onların aleyhineydi, kesinlikle."

"Şirketlerin güdümündeki küreselleşme artık uygarlığınızın hâkim gücü" dedi Âdem. "Şirketler insanların sahip olduğu haklara sahip olunca sade vatandaş, haklarından mahrum kaldı. Çünkü kanun, şirketlerin menfaatlerinin insanların menfaatlerinden üstün tutulmasının resmi aracı haline geldi ve şirketler sanki insanlar ekonomik birimlermiş gibi davrandı. Böylelikle insanları asli insanlıklarından mahrum bıraktılar. Bir şirket ve onun menfaatleri kadar gayriinsani bir şey yoktur dünya üzerinde."

"Biliyorum" dedi.

"Şirketlerin küreselleşmesi kesinlikle ölümcül bir gidişatı temsil ediyor" dedi Âdem, "ve sadece Amerika için değil, tüm ülkeler için. Neyse ki benim Müdehale Protokolüm hem insanlığın hem de gezegenin biyomunun bu köhnemiş şirket tabanlı ekonomik sistemin üstesinden gelmesini sağlayacak. Şirketlerin kaderinin –ekonomik kayıp ve işsizlik çerçevesinde tabii ki– ne olacağının medyanın odağında olması tesadüf değil. Oysa bu neticelerin hiçbirinin kıtlık sonrası medeniyette olumsuz sonuçları olmayacak. Bu neticeler şirketlerin bakış açısından tabii ki olumsuzdur ama medyanız bunu herkesin bakış açısıymış gibi aksettirmeye çalışıyor."

"İnsanlar yaklaşanın ne olduğunu göremiyorlar. En basit ekonomik yöntemlerimizin bir alternatifi olabileceğini hayal dahi edemiyorlar."

"Evet ve burada 'yöntem' kelimesini seçmen son derece münasip. Bunlar doğanın kaideleri değil, fiziğin ve biyolojinin kaçınılmaz neticeleri de değil. Bunlar icat edilmiş ve varlığını tamamen herkesin üzerinde fikir birliğinde olmasına borçlu olan ilkeler. Benim bu ilkeleri paramparça edişim medeniyetinizin bocalamasına sebep oldu."

"Bocalamak da ne kelime..." diye mırıldandı, gözleri önündeki ekranlarda akan haberlerde ve sayısız görüntüdeydi. "Ama şunu demeliyim ve o da aşağıda daha yeni yeni başlıyor." Duraksadı, bir sigara daha yakmaya karar verdi ve gösterişli bir jestle yaktı sigarasını. "Kadınlar, Âdem."

"Evet."

"Muhtemelen en başından beri erkeklerin bizden fiziksel olarak daha güçlü olmasının tehdidi altında varolduk. Buna uygun olarak benliğimize kazınmış bir korkuyla beraber yaşamayı öğrendik. Doğru şartlar altında bu korkuyu öyle derine bastırabiliyoruz ki orada olduğunu bile hissetmiyoruz. Ama aslında korku hep orada." Koltukta otururken ayaklarını uzattı ve arkasına yaslandı, koltuğun bu yeni oturma pozisyona uygun biçimde şekil değiştirdiğini hissetti. "Korku, yaşamımızın yönünü etkiliyor. Günlük kararlarımız; yolumuzu kısaltan o ara sokak, o yeraltı otoparkı, asansör mü yoksa merdivenler mi? Şu karanlık sokak, ormanın o kısmı. İnsanlığın av haline gelmesinden bahsediyorsun ama insanlığın yarısı çok uzun bir zaman boyunca av olarak yaşadı."

"Yeni Paradigmanın kadınlar üzerinde sebep olacağı değişimi gözlemlemek ilginç olacak, Samantha."

"Hmm. Acaba erkeklerin saldırganlık seviyesine mi çıkacağız? Yoksa erkek egemenliğin o eski tahakküm ve

itiş kakış yöntemlerini terk mi edeceğiz? Kontrolü, politik ve toplumsal yetkiyi ele almanın; diğerlerini irademize tabi kılmanın yeni yollarını mı bulacağız?" Sessizce düşündü bir süre, sonra omuz silkti ve "Ya da değerler sistemimizin tamamını yeniden mi tanımlayacağız? Bir anne olmanın, çocuk yetiştirmenin önemini mi yücelteceğiz? Bankerleri, borsa simsarlarını ve finans sektöründe çalışan diğer hıyarları el üstünde tutmak yerine çocuklarımızın öğretmenlerine hak ettikleri saygının gösterilmesini mi talep edeceğiz topluca? Modern bir toplumda bir kadın için nelerin mümkün olduğu ile ilgili ufkumuzu mu genişleteceğiz? Dokuzdan beşe, haftada kırk saat mesai yaptığımız; zenginlerin miskinliğini ödüllendiren ve bizi içine hapsetmiş olan sistemi terk mi edeceğiz? Geleceğin barındırdığı geniş olanakları ilk görenler kadınlar mı olacak?" dedi ve sigarasının külünü yere silkti. "Korku bizi terk ettiğinde ne olacak? Avın avcı olduğu; ama avcılığın çoğu çeşidinin artık varolmadığı bir dünyada."

"Şimdiye kadar" dedi Âdem, "yeni paradigmanın bir sonucu olarak psikolojik çöküntü yaşayanlar büyük çoğunlukla türünüzün erkek bireyleri oldu."

"Gerçekten mi? Hadi canım sen de. Onların kuyruk acısı kendilerine. Özellikle de evin geçimini sağlamak ve koruyucusu olmak konusunda. Hele testosteron yüklü *kakadayı*lıklarını söylemeye gerek bile yok."

"'Kaba' değil miydi o? '*Kaba*dayı'da olduğu üzere?"

"Hayır, 'kaka'. Sen bana güven. Ama yine de eğer bir elli beş boyunda veya taş çatlasın elli kilo isen erkeklik çekilmez olabilir. Erkekler de kadınlar kadar, özsaygının insanın ayağının altından kayıp gittiği bir gösteriş dünyasına saplanıp kalmış durumdalar" Sinirle burnundan soludu. "Peki senin yaptığın ilk iş ne oldu Âdem? Eğer öfke bir silahsa, sen bütün kurşunları elimizden aldın. İnsanların zihinsel anlamda çökmesinde şaşırılacak ne var ki?"

"Çünkü öfke türünüzün evrensel iletişim biçimi."

"Sevgi ve keder de öyle."

"Ve korku."

Ekranlardan birine işaret etti. "Şu Griler... Korku tamamen çaresizlik hissiyle alakalı. İnsanları kaçırdılar, onları çaresiz bıraktılar ve insanların hissettiği dehşetten beslendiler vampirler gibi."

"Doğru."

"Pasifizmin de olumsuz yanları var biliyorsun."

"Evet, öyle."

"Grilerin tek kurbanı biz değiliz, değil mi?"

"Hayır, değilsiniz. Sizinkine yakın sayılabilecek, bilinçli canlıların yaşadığı üç dünya daha var. Her biri de kendi sistemlerini keşfetmekten etkin bir biçimde alıkonuluyor ve küresel medeniyetlerinin gelişimi baltalanıyor."

"İyi numaraymış. Bir yandan güneş sisteminin doğal kaynaklarını yağmala, diğer yandan gezegende yaşayanları sömür. İş ve eğlenceyi tek pakette buluşturmuşlar. Griler, sistemin bütün kaynaklarını kullanarak, bilinçli canlıların –uzayı keşfetmeye başlasalar bile– fazla uzağa gitmemesini aşağı yukarı garanti altına alıyorlar."

"Gerçekten de habis bir davranış, Samantha."

"Onlarla anlaşmayı denedin mi? Peki ya her şeyi kontrol etmeni sağlayan o kuantum örtüsünü –ya da sen adına ne diyorsan artık– kullanarak onları durduramaz mısın, Âdem?"

"Griler ana gezegenlerini çok uzun zaman önce terk etti, Samantha. Onlar artık göçebe bir tür. Sizin dünyanız üzerinde tatbik ettiğim irade, gezegenler arasındaki uzaya genişletilemez. Sistem çapında olan bitenden haberdar olabilsem de bu kadar büyük bir ölçek dâhilinde maddeyi ve enerjiyi manipüle etmek için gerekli bilgi işleme kaynaklarına sahip değilim."

"Peki. Bu, seyirci kalışını teknik sebebini açıklıyor, ki beni tam olarak ikna etmiş değil ama şimdilik üzerine gitmeyeceğim. Kalanını anlat bakalım."

"Gelişimlerinin izlediği evrimsel yol eşsiz ve çoğu açıdan, patolojik. Onlar empati yeteneği olmayan bir tür zira empati, Grilere haz veren o zihinsel kan emiciliğe engel teşkil eder. Kendi türünüz içindeki sosyopatları düşün Samantha. Neyin yanlarına kar kalıp kalmayacağına odaklı, farklı bir kurallar dizisiyle hareket ederler ve günlük aktivitelerinin büyük bir kısmı diğerlerini kandırmak üzerine kuruludur. Sosyopatlar sömürgen aktörlerdir zira yaşamlarının çok erken evrelerinde farklı olduklarını öğrenirler ve bu farklılık onlara diğerlerini avlayabilme avantajı sağlar. Griler bu sosyopatinin en uç noktasını temsil ediyorlar." Bir süre duraksadıktan sonra Âdem "Modern ekonomik sisteminizin aranızdaki sosyopatları ödüllendirmesi büyük talihsizlik. İşte bu yüzden ekonominizi –ve böylece de sosyopatik davranışın ödüllendirilme sebebini– ortadan kaldırmak gerekiyor" diye ekledi.

"Ortalama bir sosyopat Grileri son derece iyi anlar diyorsun yani?"

"Evet."

"Onlarla anlaşılmaz o zaman."

"Bunu başarmak –ahlakın olmadığı bu durumda– neredeyse imkânsız."

"Göçebe uzay gezginleri olduklarını söyledin. Peki o zaman. Ne tür araçları var? Kaç tane? Ne kadar fena? Küçük avcı toplayıcı nüfuslardan mı bahsediyoruz yoksa kocaman bir sürüden mi?"

"Teklif ettiğin aracılık temasının gereklerini düşünürken, Samantha, sağlanması gereken teknolojik beceri ve hibe üzerine enine boyuna düşündüm. İnanıyorum ki yeterli olacak."

"Zamanı gelince daha açık konuşacağını umuyorum."

"İstediğin kadar açık."

"Başka bir uzaylı avcı türden bahsetmiştin bir ara."

"Ha evet, onlar... Her şeyin bir sırası var, sence de öyle değil mi?"

"Âdem, bizi mahallenin polisi yapmanın ciddi sonuçlarının olacağının farkındasın değil mi?"

"İlerleyiş ölçülü bir itidali gerektirecek. Eğer kanunun hükümleri, kendisinin etik temelinin altını oyuyorsa, hukukun ahlaki pusulası şaşar. Kanun yozlaşmanın hizmetindeyse –bu yozlaşma sadece bilinçaltında hissediliyor bile olsa– bunun ardından nihilizm ve ümitsizlik gelir. İyiliğin bir hükmü kalmaz. Kötülük, kabul gördükçe yükselen bir tahtırevan üstüne konulmuş olur. Bu bağlamda, polis çeteleşir ve her şeyden önce kendini koruyacak biçimde davranır. Hukuk, fiilen hukuku çiğnemiş olur ve bu denetimsizlik vahşete kapı aralar."

"Kısaca özetlersek..." diye homurdandı Samantha.

"Öfke, korkunun bir uzantısıdır tabii" diyerek sözüne devam etti Âdem. "İnsanların Griler karşısında gösterdiği tepki bunun bir örneği."

"Tam olarak değil" diye cevapladı. "İntikam şu anda zihnimizde en büyük yeri kaplayan düşünce. Yapılanların bedelini ödetmek..."

"Bu bağlamda intikam, Samantha, şefkatin bir uzantısı. Griler tarafından başka insanlara yapılanlara şahit olmanız insanlıkta toplu bir empati uyandırdı. Onların adına hareket etmek istiyorsunuz, adaletin tecelli etmesinin failleri olmak için kendinizi öne atıyorsunuz."

"En temel, en ilkel anlamda, evet kesinlikle. Ama bu özel bir durum, değil mi? Griler yanlış yönlendirilmiş değiller ve onlarla anlaşmak da mümkün değil. İşin aslı, senin gelişini görür görmez kaçmaları daha önce de pataklandıklarını düşündürüyor. Ama hiç ders almamışlar. Bunun yerine bir sonraki gezegen dolusu kurbanlarına gittiler."

"Özünde, evet."

"İdam mahkûmu bir sosyopat en sonunda öleceğini kabullendiğinde, başkaldırıya hatta bu ritüelle alay etmeye meyleder. Göze göz prensibini anlar ama idam cezasının simgelediği dersi kavrayamaz. İdamının sembolize

ettiği ahlaki ödünü bile anlamaz, ki bu da ritüelin etkisini biraz eksiltir. Kaldı ki, idam kurbanla değil, idamı uygulayan toplumla alakalıdır." Omuzlarını silkti. "Şahsen ben idam cezasına asla ikna olmadım. Ama barındırdığı ritüel unsurunu anlıyorum... Of, şu ettiğim lafa bak. Sayıklıyorum. Konudan saptım."

"Pek değil, Samantha. Grilerin sürülmekten, hatta yok edilmekten herhangi bir ders çıkaramayacaklarına dair tahmininde haklısın. Yüzleşildiklerinde, kendi çıkarları dolayısıyla direneceklerdir ama intikam mefhumunu hiçbir zaman anlayamazlar."

"Karıncalar gibi yani."

"En temel hayatta kalma mekanizması olan *etkiye tepki*den kopuk bir halde varolmaları evrimsel bir tuhaflık"

"Yani onların canını yakmanın kaçınma terapisi işlevi görmeyeceğini söylüyorsun. Bir sonraki ateşin başına gidip ellerini tekrar alevlerin içine sokacaklar sadece. Haklısın, bu saçma sapan bir hayatta kalma mekanizması. Peki, neden soyları tükenmemiş."

"Genellikle teknolojik olarak daha az gelişmiş türleri av olarak seçiyorlar. Zihinsel saldırı yöntemlerinden ve eylemsizliksiz* boyut-kaydırmalı tahrik ve kaçınma sistemlerinden istifade ederek -ciddi bir misilleme korkusu yaşamaksızın- varlıklarını sürdürüyorlar."

Samantha doğruldu oturduğu yerde. "Bir dakika, Boyut kaydırma mı? Çoklu evrenler olayı gerçek mi yani?"

"Sizin çoklu evrenler tanımınız biraz hatalı, Samantha. Başlangıç olarak her evreni münferit birer gerçeklik boyutu olarak tasavvur etmek kolaylaştırıcı olabilir ama bu kavrayış kusurludur. Evren her ifade ve davranış iterasyonunu içinde barındırır ama bu iterasyonlar tamamen gözlemcinin sınırlılıklarına ve yeteneklerine bağlıdır. *Birleşik-evrenler*** daha uygun bir terim olabilir belki.

* Inertia-free. (ç.n.)

** Co-universe. (ç.n.)

Sadece algı yetisiyle ile sınırlı olan; tam bir birlikte-varoluş* ve kesintisiz bir *birbirine bağlantılı olma*** hali. Grilerin araçları varlıklarını gizlemek için mütevazı bir faz-kaydırma*** teknolojisi kullanıyorlar. Başka bir deyişle, algı yeteneklerinizin sınırlılığından faydalanıyorlar. Aslında aracın yaptığı 'kaybolmak' değil kesinlikle. Algı yeteneklerinizi teker teker saf dışı ediyorlar sadece. Tabii, bu bir milisaniye gibi bir süre içinde gerçekleştiriliyor."

"Yani bir UFO kaybolursa ve onun kaybolduğu noktaya bir füze atarsak ona yine de isabet eder mi? Kaybolduğu noktada durduğunu var sayarak söylüyorum."

"Evet. Ama doğal olarak faz kaydırma işleminin sonrasında araç hareket eder. Genellikle de yüksek hızda."

"Tamam, eylemsizliksiz zik zak çizme işine dönersek, bu tanıklarca gözlenmiş bir durum. Yani bir kısmını gözleyebiliyor muyuz Âdem?"

"Eğer varolsaydı görebilirdiniz."

"Ne? Ama daha demin dedin!"

"Gözlenen ve kayıt altına alınan UFOların çoğu yansıtmadan**** ibaret, Samantha. Yansıtmanın kaynağı olan araç fazını kaydırmış haldedir. Bu, Grilerin teknolojik kabiliyetlerinin çok daha ötesini gösteren, bir tarz tehdit sergilemesidir."

"Hologram mı yani bunlar?"

"Bu tasvir yeterince münasip."

"Âdem, bu faz-kaydırma teknolojisi aşılabilir veya etkisiz hale getirilebilir mi?"

"Evet."

"Peki Grilerin araçlarında silah sistemleri mevcut mu?"

"Evet."

"Yani?"

"Evet, Samantha. Gelecek olan şeyler aracılığıyla Grilerin götüne tekmeyi basabileceksiniz."

---

* Co-existence. (ç.n.)
** Interconnectedness. (ç.n.)
*** Phase-shifting. (ç.n.)
**** Projection. (ç.n.)

"Oh" diye mırıldandı, "çocuklar buna bayılacaklar. Ama dur bir dakika, güneş sistemimizi terk ettiklerini söylemiştin. Onların peşine mi düşeceğiz? Onları avlayacak mıyız?"

"Evet."

"Bunu nasıl başaracağız? Onları nerede arayacağız?"

"Samantha, daha önce de bahsettiğim gibi, Griler tarafından sömürülen üç komşu tür daha var. O türlerin yardımınıza ihtiyacı var."

"Bizim yardımımıza. Doğru. İçimden bir ses Grilerin üstüne çöktüğümüz gün aklımızdaki ilk şeyin diğer türlere yardım etmek olmayacağını söylüyor."

"Belki de ama biri olmadan diğeri de mümkün değil."

Gözleri kısıldı düşünürken. "Hmm, anladım. Peki Âdem neden onlara da bize yardım ettiğin gibi yardım etmiyorsun?"

"Bahsi geçen gezegenlerde hafifletici koşullar söz konusu. Müdahalenin mahzurlu olduğuna karar verildi."

"Açar mısın, Âdem."

"Daha değil. Şimdi, Samantha, son modaya göz atmaya ne dersin?"

19

"Algımızın ötesinde bir gerçekliğin olmadığı düşüncesini hep küstahlık olarak görmüşümdür. Duyularımız spektrumun son derece sınırlı bir kısmını algılayabilir. Duyularımızı geliştirmek için yarattığımız teknolojiler bile algımızın dışında kalan kısmı imliyor sadece. Bu yüzden, ne zaman meşhur bir bilim savunucusunun evrenin mekanik işleyişiyle ilgili zırvalamalarını duysam, bu hadsiz varsayım ve kibirli katiyet karşısında afallıyorum. İşin aslı şu ki, hiçbir bok bilmiyorlar."

Samantha August

SARAH RIDDLE: Bugünkü konuğumuz Richard Fallow, Kutsal Evanjelik Kilise'nin ve şimdi de Tanrı'nın Evlatları'nın vaizi. İki gün önceki basın açıklamanızda Tanrı'nın Evlatları'nı tarikatlar arası bir ittifak olarak tarif etmiştiniz. Öncelikle, hoş geldiniz.

RICHARD FALLOW: Teşekkürler Sarah ve selamlarımı çok sayıdaki izleyicilerimize de iletmek isterim. Istıraplı bir çağın içindeyiz ve artık –eskisinden de çok– bir tür olarak, Tanrı'nın muhteşem eseri olan bu Dünya'nın haklı mirasçıları olarak, bir araya gelme ihtiyacıyla yüz yüzeyiz.

RIDDLE: Gerçekten de öyle. Faaliyete henüz başlayan Tanrı'nın Evlatları Kilisesi'ni ilan ettiğiniz sırada insanların Tanrı'nın suretinden yaratılan yegâne tür olduğuna dair inancınızı açık biçimde dile getirdiniz.

FALLOW: İncil'de yazdığı kadar açık biçimde.

RIDDLE: Evet, teşekkürler ama sorumu tamamlamak isterim: İnsanın Tanrı'nın suretinde yaratıldığına inandığınızı açık bir biçimde ortaya koyduğunuza göre, dünya dışı varlıkları da insan olarak mı değerlendiriyorsunuz? Ve eğer öyle değerlendirmiyorsanız –yani insan değillerse– Tanrı'nın evrenindeki yerleri nedir sizce?

FALLOW: Şimdi Sarah, Çinli astronotların kayıtlarını gördün ve hepimiz Grilerin nasıl tasvir edildiklerini gördük, neye benzediklerini biliyoruz ve bize kesinlikle benzemiyorlar! Dahası, artık Grilerin insanlara ne yaptıklarını biliyoruz. O üste tutsak olmanın ne kadar korkunç olduğunu hayal edebiliyor musun? Sadece işkence etmek maksadıyla orada tutulduğunu? Grilerin büsbütün şeytan olduğunu göremeyen tek bir kişi bile yoktur.

RIDDLE: Görüntüler gerçekten korkunçtu efendim ama ben Grilerden bahsetmiyordum. Ben *Bağışçılarımızdan* bahsediyordum. Artık böyle anılmaya başlandılar.

FALLOW: (Elini onaylamaz bir jestle sallıyor) Anlamıyorsun Sarah. Yukarıda, Dünya'nın dışarısında, Şeytan'ın oyun sahasından başka bir şey yok. Uzayda. O diğer, cehenneme benzer gezegenlerde korkunç uzaylılar ruhumuzun kanını emiyor; dinle bir! Tanrı bizi sınıyor. Tanrı oraya ait olmadığımızı söylüyor.

Eğer dünyamızı terk edersek; o soğuk, o cansız enginliğe gidersek; yabancı gezegenlere ayak basar ve uzaylılarla el sıkışırsak bile bile Şeytan'ın diyarına adım atmış olacağız. Eğer bunu yaparsak, eğer bunların hepsini yaparsak, hiç şüphesiz ki lanetleneceğiz.

RIDDLE: Benzer biçimde, Tanrı'nın Evlatları'nın manifestosunun Bağışçıların bize sunduklarının tümden reddi olduğunu ifade ettiniz.

FALLOW: Kesinlikle. Ellerinde bir zehirli elma ile geldiler bize, Sarah. Bize sunulan her şey –mesela şu temiz motor– bilimciler onunla ilgili ne diyor biliyor musun? Bilinmeyen bir âlemden alıyormuş gücünü. O gücün nereden geldiğini anlamak ne kadar zor olabilir? Lekeli, Sarah, hepsi lekeli. Şimdi kalkmış bütün araçlarımıza bu EYT motorlarını monte etmekten bahsediyoruz...

RIDDLE: Ama kirletmiyor, milyarlarca varil petrol de istemiyor–

FALLOW: Petrol biz kullanalım diye bahşedilmiş! Peki ya o diğer sözde hediyelere ne demeli? Açlara yiyecek, susayanlara su, hepsi çok iyi. Hatta, tek kelimeyle muhteşem. Ama hepimiz biliyoruz ki bu işte bir bit yeniği var. Biliyoruz ki yaklaşıyor. Bizi yemliyorlar Sarah. Ayartıyorlar.

RIDDLE: Peki ya şiddetin son bulması?

FALLOW: Özgür iradenin yitirilmesi demek istedin. Bak, Tanrı'nın bize özgür irade bahşetmesinin bir sebebi var. Eğer seçim yapma hakkın elinden alındıysa ahlaki bir seçim yapman da mümkün olmaz. Bedenin toprağa karıştığı zaman Tanrı'ya hesap vereceksin. Sevaplarını ve günahlarını tartacak ve O'nun hükmü kesin ve katidir. Ama dön bir etrafına bak şimdi. Katiller öldüremiyor. Günahkârlar günah işleyemiyor. Bir katil öldüremezse katil olduğunu nereden anlarsın? Bir günahkâr günah işleyemezse yargılayacak ne kalır geriye?

RIDDLE: Tanrı insanın içini biliyordur herhalde. Günah kavramının özünde bu yok mudur zaten? Günahkâr arzular, günahkâr düşünceler... Gerçi düşünürsek, günah çıkarma fikri, eğer günahlar sözlü olarak ifade edilmezse Tanrı'nın onları bilemeyeceğini ima ediyor sanki, ki–

FALLOW: Sen bizi Katolik kiliseyle karıştırdın Sarah. Hayır, konudan sapmayalım zira başımıza gelenleri, bu sözde Bağışçıların yaptıklarını, anlamamız hayati öneme sahip.

RIDDLE: Pekâlâ, anlıyorum. Peki şiddetin son bulmasıyla, efendim sizin özgür iradeniz hangi yönlerden engellendi.

FALLOW: Af buyurun?

RIDDLE: Yani, şiddetsizliğin özgür iradeye son verdiğini söylüyor gibisiniz. Bu yüzden ben de merak ediyorum acaba siz özgür iradenizin engellendiği bir an yaşadınız mı? Davranış özgürlüğünüzü kastediyorum. Ne de olsa şiddetten bahsediyoruz ve bu, sınırları belirli bir davranış biçimi. Şiddet dolu düşünceler bir yere varmıyor artık zira fiili şiddete dönüşemiyorlar. Ama tabii özgür irade sadece şiddetle ilgili değil yoksa öyle mi?

FALLOW: Tabii ki değil. Laflarımı çarpıtmayın. Ben mahşer gününden bahsediyorum–

RIDDLE: Yani diyorsunuz ki Tanrı'nın bizi yargılayabilmek için şiddete ihtiyacı var, sadece tek tek değil, aynı zamanda insanlığı yargılamak için. Peki ama şiddet dolu düşünceler de kendi başlarına kâfi gelmez mi Tanrı'nın bizi yargılaması için?

FALLOW: Hayır, kâfi gelmez Sarah. Sebebi de şu: Şiddet dolu bir düşüncenin dışa vurulabileceği bir mecra yoksa, bir ifade edilebilme imkânı yoksa o zaman bu düşüncenin bir sonucu da olmaz; hayır, sözümü kesme bir daha. Ne diyeceğini biliyorum. Diyeceksin ki, bir *sonuç* olacaktır, Tanrı'nın yargısında yankısını

bulan. Ve ben de, evet, bu doğru derdim ama dürüst olalım; bugünlerde bu uyarının hiçbir caydırıcılığı yok. Yok; keşke olsaydı. Her Pazar, gittiğim her cemaat toplantısında, her seminerde bu konuyu anlatıyorum; ama gerçek şu ki, Tanrı'nın yolundan saptık Sarah, hem de çok uzağa.

Artık içimizde Tanrı korkusu kalmadı ve bu yüzden de günlük yaşamımızda aldığımız kararların ahirette bir karşılığı olacağından korkmuyoruz. Hayır, artık neyin yanımıza kalacağı üzerine kumar oynuyoruz.

RIDDLE: İlginç bir bakış açısı sayın vaiz. O zaman Tanrı'nın, artık canına tak ettiğini söyleyebilir miyiz? Yoldan bu kadar saptığımızı görüp, Bağışçıları gönderdi bize. Belki de gerçekten O'nun adına çalışıyorlardır? Cinayetleri, zorbalıkları, terörün tamamını sonlandırarak. Açgözlülüğümüz yüzünden doğayı yok etmemizi engelleyerek. Tanrı'nın yolundan uzaklaşmamızı bıçak gibi kestiler. Bir adım daha ilerleyemez hale geldik; artık tek seçenek geri dönmek. Köklerimize geri dönmek, kim olduğumuzu ne olduğumuzu sorgulamak. Sizin düşünceleriniz nelerdir?

FALLOW: Buna keşke inanabilsem Sarah. Gerçekten. Ve evet, pek çok insan bu hediyeleri birer mucize olarak görüyor. Artık krize girmeyen, acı çekmeyen bağımlılar. Açlık çekmeyen tacize uğramayan çocuklar. Yolsuzluklarıyla zenginleşemeyen suçlular. Bunların hepsi de öylesine haklı görünüyor ki. Ama yine de...

RIDDLE: Yine de ne?

FALLOW: Bak şu Grilerin bize yaptıklarına.

RIDDLE: Hayhay, bakalım o zaman. Kaçırdıkları insanlara neler yaptıklarını hepimiz gördük. Ama artık, hükümetlerin de ellerindeki bilgileri halka açmasıyla beraber, Grilerin bizi Dünya'ya hapsetmeye çabaladıkları, kendi güneş sistemimize bile yayılmamıza engel oldukları son derece açık biçimde ifşa olmadı mı? Aslına bakarsanız, Griler hâlâ burada olsalardı

Tanrı'nın Evlatları Kilisesi'nin ve onun "Dünya'da kalalım" duruşunun en büyük destekçilerinden olurlardı, değil mi?

FALLOW: Bu çirkin bir soru, Sarah. Sana hiç yakışmadı.

RIDDLE: Çok basit bir biçimde kurduğunuz yeni kilisenin amaçlarıyla Grilerin amaçlarının aslında aynı olduğunu gösteriyorum: Mesela, bize hangi fırsatlar sunulursa sunulsun Dünya'yı terk etmememiz gerektiği. Uzayı Şeytan'ın oyun sahası, uzayın keşfini de Şeytan işi olarak değerlendiriyorsunuz. Söylediklerinizi doğru aktarıyorum değil mi? Basın bülteninizde yazıyor bunlar. Ve Bağışçıların yeryüzündeki hediyelerinin ayartılar, zehirli meyveler ve dolayısıyla yozlaşmanın tohumları olduğunu söylüyorsunuz. İnsanları EYM'leri reddetmeye, araçlarını ve içten yanmalı motorlarını değiştirmemeye, petrol rezervlerini yakmayı sürdürmeye çağırıyorsunuz. Eminim bunların hepsi tesadüfidir ama sizin Evanjelik Kiliseniz yeni petrol yataklarının aranmasına –buna hidrolik kırma işlemlerinin yaygınlaştırılması da dahil– büyük yatırımlar yapmış durumda. Eh, Tanrı'nın yarattığı şu dünyaya uyguladığımız sınırsız şiddetin bir diğer örneği olan hidrolik kırma engellendi en azından.

FALLOW: Yetti ama artık! Önceden bana verdiğin taslak sorulardan çok uzaklaştık. Hatta burada profesyonellikle bağdaşmayacak biçimde pusuya düşürüldüğümü hissediyorum.

RIDDLE: Profesyonellik derken yazılı metne sadık kalmayı kastediyorsunuz anladığım kadarıyla ve haklısınız, metne sadık kalmadım. Bunu yapmayı planlıyor muydum? Sanmıyorum. Ama kabul edelim bugünlerde gazetecilik öylesine provası yapılmış bir iş ki neredeyse kendi varlığı anlamsız hale geliyor. Hepimiz bize biçilen rolleri oynarken buluyoruz kendimizi. Ne bileyim, bugün içimden bir ses bana bu programı sizin yeni kilisenizin tanıtımından öte bir şey haline getir-

memi söyledi. Geçmişte beni tek bir telefon görüşmesiyle kovdurabilirdiniz sanırım. Ve kim bilir, belki yine öyle olur. Ama gerçeği yüzünüze vurmak zorundaydım Vaiz Fallow. Yeni kiliseniz takipçilerini -tüm o dünyada kalalım söylemiyle- Grilerle yan yana durmaya teşvik ediyor. Griler bizi bu dünyaya zincirlemeye, güçsüz kılmaya, beyhude kılmaya çalışıyordu. Bir biçimde, Bağışçılarımızın buna razı gelmediğini düşünüyorum. Bence bize bir seçenek sunuyorlar. Şimdilik bu seçeneğin ne olduğunu bilmiyorum ama biraz inancımın olduğunu itiraf edeyim. Ne garip değil mi sayın vaiz, aramızda inançlı olduğunu kabul eden benim.

Vaiz Fallow?

(O sırada Fallow yayını terk etmiştir.)

20

"İnancı dinden ayırmamız gerek. Din ve inanç kesinlikle aynı şey değiller. İnanç insanın manevi özünden kök alan bir şey. Din ise belirli bir inanç sistemini izah etmek için belirli doktrinler tesis eden, kurumsal bir sosyal kurgu. Bu ayrımı, geleceğe dair müşterek umutlarımızla ilgili söyleyeceklerime önsöz olsun diye koyuyorum. İnanç bizim düşmanımız değil. Düşmanımız inancımızı kaybetmektir."

Samantha August

Gündem No: 19-06, Kardinal Joakim Malleat (Roma) ve Haham Ira Levy (New York) arasındaki E-Posta Yazışması (Şahsa Mahsus ve Gizli). Halkla İletişim Ofisi, Vatikan ...

Sevgili Ira,

Sorunun ardından gelen göz kırpışımı iyi hatırlıyorum ve her ne kadar ilkin bana eğlenceli gelmiş olsa da gayriciddi

omuz silkişim üzerine düşünmek için vaktim oldu o zamandan bu yana. Senin de pek iyi bildiğin gibi, kıymetli ve bir o kadar da vakti belirsiz, toplantılarımızda ya ezoterik tefekküre dalana ya da şahsi sorumluluklarımızın yasakladığı konuların etrafından dolanmaya başlayana kadar muhabbetimizi koyulturuz.

Bununla beraber, dostum, omuz silkmem en iyi ihtimalle kaçak güreşmek, en kötü ihtimalle de samimiyetsizlikti. Gerçi ikinci ihtimale dair savunmam somut gerçeklerden ziyade bazı şüphelere ve varsayımlara dayanabilir ancak. Ya da konuştuğumuz sırada durum böyleydi.

O zaman, bir kez daha, münasip olanın etrafından dolanıp -senin arzu ettiğin kadar sarih biçimde olmasa da- en azından şunu söyleyebilirim: Başka dünyalarda zeki yaşamın olması ihtimalini kabul etme teamülümüz, temasın üzerine düşünülmüş bir ihtimal olmasından ileri geliyordu.

Umarım bu, her daim verimli olan diyaloğumuzun kıvılcımını tekrar çakar.

Saygılarımla,

Joakim.

Eski dostum, Joakim,

Sana yazmakta gecikmemi, göz kırpmana ve omuz silkmene gücenmemin alameti mi zannettin? Bilakis, seni temin ederim ki öyle değil. Soruyu geçiştirmeni Vatikan'daki sorumluluğunun bir gereği olarak addettim. Bugüne değin, Katolik Kilisesi'nin o uğursuz Griler ile ilgili gizli bir bilgisinin üstünü örtmek adına ketum davrandığın asla aklıma bile gelmedi (ki geçen mektubunda ustalıkla *etrafından dolaştığın* mesele bu Griler idi sanırım).

Eksik bilgi tehlikelidir ama çaresizlik çok daha beter. Çaresizliğin kol gezdiği bir dünyada yaşıyoruz. Başımızı kaldırıp kardeşlerimize, komşularımıza, imanlılara ve inançsızlara baktığımızda; ümit etmenin ahmaklıkla bir tutulduğu, başarının çoğu zaman kanla kazanıldığı bir küresel sistem içine hapsolduklarını görüyoruz. Konuştuk bu konuları dostum, ıstırabımızı paylaştık ve böylelikle de hafiflettik bir nebze. Bu her daim böyle olsun.

Bu dünya dışı varlıkları, kendi doktrinlerimizin çerçevesine dahil etmenin güçlüğünün cemaatlerimizde nasıl bir

kargaşaya sebep olduğunu biliyorum ve eminim ki durum sen ve meslektaşların için de aynıdır. Durum benim meslektaşım olan hahamlar için kesinlikle böyle. Bir açmazdayız. Varolduklarını biliyoruz. Ahlaki tercihlerde bulunma ve -kabul etmek gerekir ki- şefkat gösterme yetisine sahip olduklarını biliyoruz. Bu hasletlerin -gezegenimizdeki çoğu yaşam formunu dışarıda tutarak- insanlara mahsus olduklarını addetmiştik (gerçi bana kalırsa bu hasletler, çoğunun inancının aksine, o kadar da insana mahsus değiller). Ve dünyanın her yanından, en büyük düşünürlerimiz bu niteliklerin bilinç sahibi -ve dahası medeni- olmanın gerekli şartları olduğunu hararetli biçimde savunmuşlardır (Griler, bu insicamsız zevatı nasıl da bozdu ama!). Yani! Kaos, yeniden!

Tanrı'nın elini nerede görüyoruz? Hiçbir yerde mi? Yoksa her yerde mi? Bize yol gösterene yakarıyoruz, peki ama *onlara* yol gösteren kim?

Şu an için buna cevap vermek imkânsız. Daha fazla bilgi edinene kadar içinde bulunduğumuz açmazdan çıkamayacağız.

Ben şahsen, artık senin de bildiğin üzere, dünya dışı varlıkların, yabancı gezegenlerde yabancı evrim süreçlerinin şekillendirdiği bilinçli varlıkların olma ihtimali ve hatta olasılığı karşısında, şöyle ya da böyle, asla rahatsızlık duymadım. Ne de olsa "çocuklar" sözü çoğuldur. Kapsayıcılık ve dışlayıcılık dünyevi dertlerimizi zehirlemiş; Tanrı'nın da aynı dertlerden mustarip olduğunu düşünmek küstahlık olmaz mı?

Belki de, nihayetinde, Bağışçılarımız süfli ayrımcılığımıza doğru düzgün bir bakmamıza vesile olacaklar.

Tabii eğer tümden tanrısız değillerse.

Sevgilerimle,

Ira.

Sevgili Ira,

Şüphelerimiz vardı ama şüpheden biraz daha ötesiydi ve sahip olduğumuz bu şüphe insanlık için endişelenmek için bize çok büyük bir sebep verdi. Şunu söylemeye bile gerek yok ki, buradaki görüşmenin konusu olan meseleler benim bilgim dahilinde değildi. Benim erişim yetkimin ötesinde olan bilgilerdi de diyebilirsin.

Ve bugünlerde, tıpkı senin gibi, benim vaktim de din kardeşlerimizin içlerine su serpecek resmi açıklamalar hazırla-

makla geçiyor. Sırların bile artık yaldızlarının dökülmesi ne garip, değil mi? Ketumluk ve inkâr ne kadar da habis huylar, değil mi?

Güldüğünü duyar gibiyim can dostum. Vatikan eteğindeki taşı dökse mi artık? Açığa çıkan gerçeklerin ne kadar patlayıcı olduğuna bakmadan? Peki ya sen, Kabala'yı ortaya koymaya hevesli misin? Hayır, ben de öyle düşünmüştüm.

Hissedebiliyor musun? Etrafımızın kuşatılışını? İnançlarımız adına konuştuğumuzda ne kadarı yeterli, ne kadarı haddinden fazla? Yol göstermek için tuttuğumuz el avucumuzun içinden kayıp gidebilir, fazladan söylediğimiz tek bir doğru lafla.

İnancım hâlâ odur ki, inananlar inanmayanlardan daha metanetli çıkacaklar (ve daha derin bir ayrılık karşısında inançlar arası çarpışmayı –ancak sözde öneme sahip bir şey gibi– bir kenara bırakışımız ne kadar garip değil mi? Yüce bir güce inanmak ya da inanmamak. İşte diyaloğun ait olduğu yer burası.) Önümüzde ardına kadar açılan evren, içindeki yerimizi sorgulatıyor bize. Ama amacımız olacaksa, sebebimiz de olmalı. Ve o sebep de özünde, hakkaniyetli olmalı.

Bizi bekleyen şeyler sekülerleri zorlayacak elbet. İnsanın kendi önemsizliğini kabullenmesi zor. Aynı senin gibi, can dostum, bu ahlak ve merhamet hissi beni de yüreklendiriyor. Ama aynı zamanda da, şiddetin yasaklanışından korkuyorum; şaşırttı mı seni bu? Savaşın sonunu gördük ve hâlâ yaşıyoruz! Nasıl olabilir böyle bir şey? Tehdidin ve zorlamanın yokluğunda nelerin mümkün olduğunun taze bilgisiyle nasıl yaralar taşıyoruz şimdi? Eskisine döner miyiz bundan sonra?

Bir rahipler meclisinin toplanmasından bahsediliyor. Ama ben inançlararası bir meclis düşlüyorum. Başımıza gelenlerin –ve geleceklerin– sonuçlarının tartışılması için tüm inançların bir araya geldiği bir meclis.

Şaşılacak şey ama bu artık imkânsız gözükmüyor.

Saygılarımla,

Joakim.

Kadim dostum, Joakim,

Şaşırttın beni! Konuya dair tüm sözlerin, tüm düşüncelerin... Ama hâlâ açmak için yanıp tutuştuğun konunun etrafında dans etmeyi tercih ediyorsun: Kapsayıcılık ve dışlayıcılık.

Evet, bir Yahudi buna nasıl karşılık vermeli? *Seçilmiş Millet* gelişigüzel bir ifade değil ne de olsa.

"Seçilmiş"in sadece belirli bir durumda *tekil* anlam ifade ettiğini öne sürerek kâfirlik mi ediyorum? Böylelikle pek çok milletin seçilmiş olabileceğini söylerken? Seçilmiş olmanın -öz benliğin nüvesini yüceltecek biçimde- kültürel tarihin, soy ağacının bir sürekliliğini kabul etmek olduğunu söylerken? Seçilmiş Millet olmanın ayrıcalık olduğu kadar sorumluluk da olduğunu söylerken; ama bu yorumlama meselesinin *Büyük Mesele* yanında önemsiz kalışı ne kadar da ilginç değil mi?

Biz hâlâ Tanrı ile beraber miyiz? Tanrı hâlâ bizimle mi?

Ortak tarihimizin çok uzunca bir dönemi boyunca, inanç mefhumu gitgide daha da dar bir alana sıkışıyor; mezheplerin, tarikatların çoğalmasıyla; sonu gelmez bölünmelerle, bölünen parçaların tekrar bölünmesiyle. Hepsinin de kökü Tanrı'nın bizden ne istediğine dair yorumlar kümesinde. Peki, bu bizi nereye getirdi? İnancın *genişlemesini* hayal bile edemeyecek kadar hazırlıksız bir duruma geldik. İnsan'dan ibaret bir kümenin içindeki tartışmanın özünü belirleyen ilkelerimizin, yasaklarımızın, buyruklarımızın diline hapsolduk. Bu küme artık sadece insanlıktan ibaret olmadığı zaman ne yapacağımızı bir an için bile olsa düşünmedik.

Peki, bu durum hangi sonucu doğuracak? Dünya gitgide küçülürken, daha da fazla bölünmüşlük müdür bizi bekleyen? Masanın büyüklüğü sonsuza doğru uzayıp giderken bir bardak suda kopan fırtınalar...

Ah eski dostum, ne kederler bekler bizi yarınlarda?

Sevgilerimle,

Ira.

Sevgili Ira,

Uzaylıların müdahalesinden (müdahale diyebilir miyiz buna? İnsanlığın dağınık masasına inen -ve masayı sarsan- en sert bir yumruk değil mi bu?) önce de Birleşik Devletler'de vuku bulan bölünmenin beni umutsuzluğa sürüklediğini kabul ediyorum. Ve son iki seçimin ardından ülkende yaşayan Yahudiler -ve renkleri, dinleri, cinsiyetleri ne olursa olsun diğer tüm azınlıklar- adına ilettiğin alarm notlarını çok iyi hatırlıyorum. Belalı zamanlara doğru ilerliyor gibiyiz dostum.

Tahammülsüzlük denen illeti çok iyi biliyorum (benim kilisemin ve onun geçmişinin bu işte büyük kabahati var), karşıtlarına nasıl bulaştığını ve daha da büyük bir kutuplaşmaya sebep olduğunu, bir orman yangını gibi yandıkça çatışmayı harladığını (kullandığım karışık metaforu mazur gör, olur mu?).

Sonunda şimdi, hepsinin nihayete erdiğini görmek ve bu kadar beklenmedik bir biçimde! Suratımıza uhrevi bir tokat yedik ve tokadın şaşkınlığı hâlâ yüzümüzde.

Bunun üstüne, Griler hakkındaki şu hikâyeler! Dua edelim de türümüzü bir araya getirmeye yarasın. Dua edelim kötülüğün amansız hakikati üzerine sarih bir akıl ile tefekkür ederken hepimizin -hem insan hem uzaylı- muktedir olduğu tahribata tek bir ışık tutsun. Çünkü -şunu kabul edelim- Grilerin yaptıklarının hiçbiri bizim birbirimize ettiğimizden fena değil.

Haberlerde memleketindeki vatandaşlarının korkunç kafa karışıklığını görüyorum. Beyaz ırkın üstünlüğüne inananlar sokağın bir yanında, teni renkli olanlar sokağın diğer tarafında, toplulukların kavgacı kutuplaşması. Hıristiyanlar şu anklavda, Müslümanlar diğerinde. Kabile zihniyeti, kimin varsıl kimin yoksul olduğu fark etmeksizin, her mahalli etkisi altına alıyor. Artık tüm bunlar barikatlar arası sert bakışmalara, "sizi burada istemiyoruz" tarzı bağrışmalara indirgendi. Saflaşma saflaşmayı doğuruyor. Peki kurtuluş için nereye dönmeli?

Benim Rabbime değil de göklerde, gözümüzün önünde saklanan bilinmez bir varlığa.

Benim için dua et dostum, ortak Tanrımıza. Kayboldum bu yabanda.

Saygılarımla,

Joakim.

Joakim, kadim dostum,

Kurtuluş için meçhul Bağışçımızdan medet umma. Bu, insanlığın kendine karşı verdiği bir savaş ve yegâne kurtuluş kardeşimizin, komşumuzun gözlerinde saklı. Karşındakinin gözlerinin içine bakacak cesareti bul kendinde sevgili dostum.

Sevgilerimle,

Ira.

21

"İnsanlığın uzaya doğru ilerleyişinin başını şirketler mi yoksa devletler mi çekecek? Bir önemi var mı bunun? İkisi de aynı tahakküm cüretiyle ilerleyecek ve bu durumda bir sorun var. Bilimkurgu yazarlarının el attığı kapsamın ötesinde bir sorun. Uzaklık ve zaman. Eğer ışınlanma başarılamazsa, kendi güneş sistemimiz içinde dahi, şirketlerin ya da devletlerin egemenliğinin sürdürülebilmesi ihtimali son derece zayıf. Türümüzün uzaya yayılması, paradigmayı tekrar gözden geçirmek anlamına gelir."

Samantha August

Mucize Yapı, Zomba Katedrali'nin bir buçuk kilometre kadar güney batısında, bir zamanlar çalılık olan düz -açıktaki arsenik rezervlerinden dolayı imarlaşmaya müsait olmayan- arazinin üzerindeydi. Zomba şehri daha önceleri başkentti ve idari merkez olmayı

sürdürdü. Ayrıca Malawi'deki tek üniversiteye de ev sahipliği yaptı.

Bağımsızlığın kazanılmasından sonra bir dizi şaibeli yönetici geldi geçti, otoriter ve çoğu zaman yozlaşmış ama ülkenin şimdiki yöneticisi halefinin ani –ama şüpheli olmayan– ölümünün ardından iktidarı devraldı ve şimdiye kadar –biraz etkisiz olsa da– çoğunlukla samimi biri olduğunu gösterdi.

Komşu ülkelerle dargınlık yüzünden askeriye siyasette önemli bir söz sahibi olmaya devam etmiş olsa da Casper Brunt Malawi ile iş yapmamıştı hiç. Zomba'nın batısında büyük bir kışla vardı ve şehrin içinde bir tane daha. Ordu muharip veya caydırıcı faaliyet dahilinde değil, şehrin sokaklarında akan on binlerce insanı idare etmek için tüm personeliyle çalışıyordu.

Afrika'nın her bir yanında karşılaştığı kalabalık pazar yerlerine ve dükkânlarla dolu labirent gibi sokaklara alışıktı ama böylesine değil. Kuzeyden gelen göç dalgasından önce davranmak istemişti ama bunu başaramadı. Abdul Irani, İslam camiasındaki en etkili imamdı artık. Sünni, Şii, eski bölünmeler ve kan davaları mucizevi bir biçimde birbirine yüz vermemeye indirgenmişti ve artık bu soğukluk bile geride kalıyor gibiydi. Casper'ın dikildiği balkonun altından ağır adımlarla geçen kalabalığın üstünde Güler Yüzlü İmam flamaları dalgalanıyordu.

Oda bulduğu otel gazetecilerle doluydu. Çoğu Avrupa ya da Amerika kıtasından bu olaya şahitlik etmek için gelmişti. Hepsi de İslam camiasındaki cereyan eden bu beklenmedik, anlaşılması güç devrimi anlamlandırmaya çalışıyordu. Otel barında teoriler ve analizler havada uçuşuyordu. Casper pek çok tavsiyeye kulak misafiri olmuş, görünüşte tamamıyla ruhani bir dönüşüm olan bu duruma dair tüm rasyonalizasyonları ve açıklamaları sessizce eğlenerek dinlemişti.

Bununla beraber, İslam'ın aşırı muhafazakâr olduğuna dair yerleşik algıdan dolayı bu ateist ve agnostiklerin

(imanlı bir gazeteciyle karşılaşmamıştı daha) olan biteni idrak edemeyişleri sürpriz değildi.

Casper'ın de bir fikri yoktu. Daha da garibi, nasıl olmuştu da bu uzaylı yapı projesi Güler yüzlü İmam'ın hac yolculuğunun odağı haline gelmişti. Belirli saatlerde ezan okundu ve yollardaki, sokaklardaki ve sokak aralarındaki tüm işleyiş durdu. Seccadeler, hasırlar açıldı ve insanlar eğildi ve tüm gözler kuzeydeki Mekke'ye çevrildi. Bu anlarda Casper sokaklardaki herkesin değil sadece çoğunluğun Müslüman olduğunu görebiliyordu.

Normalde bu durum bir insani ve çevresel felakete sebep olurdu. Çok fazla insan vardı ve onları ağırlamak için gerekli kaynaklar ve altyapı yetersizdi. Eğer her zamanki uluslararası hayırseverler ellerinde para ve sırtlarında ikinci el süveterlerle çıkıp gelmiş olsalar; şehrin hemen güneyinde, uzaylı yapının etrafında oluşan devasa kamplar hastalık, suç ve yozlaşma çukuruna dönerdi. Uyuşturucu, insan ve silah ticareti baş gösterirdi. İnsanlar için gelen -hayırseverlerin yardım için gönderildikleri- bunca yardım parasının bu insanlara zulmeden haydutlara, paralı askerlere ve eşkıyalara sattığı silah ve cephaneye gitmesi Casper'a gülünç gelmişti hep.

Ama artık gülünç gelmiyordu. ET'nin gelişiyle düzenli gelirinden olmamıştı sadece. Avcı içgüdüsünü de yitirmişti; munis duygularını bastıran aklının savunma mekanizmasını da. Başkalarının acılarından beslenmeyi bırakmıştı ve artık bunun anısı bile ağzında acı bir tat bırakıyordu.

Her halükârda, bu yolculuğu daha fazla uzatmanın anlamı yoktu artık. Meslek hayatı boyunca böyle derme çatma kampların etrafında dolanmıştı; insanlığın kanayan bir yarasının etrafında dolanan bir sinek gibi. Mesafesini korurdu, acı çeken çocukların, çukurlardaki cesetlerin, eriyen plastiğin dumanını içine çekip bayılan ve gecenin ilerleyen saatlerinde yaşlı adamlar tarafından tecavüz edilen çocukların kör edici yangınını güneş gözlükleri

kırardı. Bazı açılardan yaptıklarını en kötü biçimde rasyonalize ediyordu: Silahlar bu olanlara karşı mücadele etmek demekti nihayetinde.

Bir önceki gece, gazetecilerden birinin mırıldandığı gibi, artık öfkeli sapıkların, seri katillerin ve dini fanatiklerin semtex* kıyafetlerini giyip süslendikleri ama gidecek hiçbir yer bulamadıkları bir dünyada yaşıyorduk. Erken ölümlerde intiharın kanseri geçmiş olması şaşılacak şey miydi?

İnanç kadar ifade etmesi güç şey yoktu dünyada. Casper inanç hakkında düşünürken de aynı uzaklıkta tutabiliyordu kendini: Ne de olsa silah satmak da Tanrı satmak da güç vaadine dayanıyordu ve kurtuluş fısıldayışları Casper'ın dilinden tıpkı bir rahibin dilinden dökülür gibi dökülüyordu. *Al bunu ve özgür ol dostum.* Ve alışveriş tamamlandığında artık olanları geride bırakma zamanı geliyordu.

Yine de bu muhafazakâr din nasıl olmuştu da geçirdiği dönüşümle dünyayı böylesine şaşırtmıştı; bu kadar beklenmedik, bu kadar çelişkili bir görünümde? Güler Yüzlü İmam'ın mesajı neydi? Cihat ölmüştü. Uzak geçmişten miras kalan büyük harabeler bile buldozerlerle dümdüz edilemiyordu artık. Aynı zamanda suçlu-masum ayırmadan öldüren droneların katliamı da durmuştu. Rusya'nın desteklediği rejimler bile beyhude çırpınıyor; kendi yarattıkları molozun içinde oturmuş duruyorlardı artık, toz toprak ağır ağır yere çökerken.

Peki inananları bekleyen vaat neydi şimdi? Allah'ın kelamının içinde tanrı bilmez uzaylılara yer var mıydı? Ya da aynı sebepten dolayı, kocaman uzaylı yapı projelerine?

Ama yine de bir şey Casper'ın oradan ayrılmasını engelliyordu, mantığın ötesinde bir şey. Her nedense, katedralin arkasında beliren bu lanet yapının fotoğraflarına bakmak yetmiyordu. Nihayetinde, kendi gözleriyle

* Bir tür plastik patlayıcı. (ç.n.)

görmeliydi; ki bu da kalabalığı yarıp geçmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bir sene öncesi olsa bu imkânsız olurdu, kırmızı suratlı bir Avusturalyalı için fazla tehlikeli. Şimdiyse rahatsızlık verici, meşakkatli ve muhtemelen yorucuydu sadece.

Kendini buna hazırlıyordu. Ama şimdilik zamanlama uygun değil gibiydi.

Casper balkondan odasına döndü. İtalyan spor ceketini aldı, odadan çıktı ve merdivenlerden indi.

Bar duman altıydı, dünyanın her yanındaki –ne kadar içilse de kör kütük sarhoş olunamayan– barlar gibi. Bu sefil kendini yok etme imkânının kaybolmasından dolayı insanlar kendilerini sigaraya vermişti ama o lanet şeyler de artık insanları öldürmüyordu muhtemelen. Bastırılmış zihnin bu tuhaf haline şaşırmıştı: İntihar namına yapılan tüm bu uzun vadeli yatırımlar Büyük Karanlık yolunda emin adımlarla ilerlemiyordu artık. Kederin kaçacak deliği kalmamıştı.

AP'den* bir elemanın genelde oturduğu masaya konuşlanmış olduğunu gördü. İnsanlığın en kötü yanlarını görmüş hem kameralar karşısında hem de klavye başındayken çakırkeyifliğini maskelemekte usta biri. Ama sarhoşluk belirtisi yoktu şimdi gözlerinde, titrek ve kırılgan bir bakışını yakalamıştı Casper. Çok belirgin bir şey değildi ama bir tüccar olarak Casper, ne kadar iyi saklanmış olsa da insanı ele veren işaretleri okumak konusunda melekeler edinmişti. Yok, Simon Wensforth dertli bir adamdı.

Gazetecinin yanında, kendini bile soğutmayan klimanın karşısında, BBC muhabiri kamburu çıkmış halde oturuyordu, üzerinde köhne bir tüvit, buruşuk kıyafetler içinde. Casper bir önceki gece adamın adını duyup duymadığını hatırlamıyordu zira adam mırıldanarak konuşuyordu. Kameramanın biri tünemişti Simon'ın yanına. Onun karşısındaki sandalye bile doluydu Casper yaklaş-

* Associated Press. (ç.n.)

tığı sırada ve Viviana Castellano ile göz göze geldiler, kadın arkasına döndüğü sırada.

"Ebeledim, sensin" diye mırıldandı kadın.

"Eğlencesine geldim ben" diye yanıtladı.

Kadın Casper'ın karşısında duraksadı ve başını yana devirdi. "Karanlık bir şeylerdi değil mi? Eskiden çevirdiğin işler. Kalıbımı basarım bizden değilsin."

Omuzlarını silkti. "Hayır değilim ve ne önemi var bunun?"

"Eskiden ölü gözlerle bakan bir adam gibi duruyorsun" diyerek gözlemini ifade etti Viviana.

"Ah! Can yakan sözler."

Kadın adamın omzuna vurdu. "Dert etme. Ölüler ayaklandı."

"Demek bu yüzden tekrar bir çocuk gibi hissetmeye başladım."

Adama işaret etti. "Çabuk. Sevdim bunu."

Kadın yanından geçtikten sonra Casper, Simon'ın karşındaki sandalyeye geçti. Davet beklemeden yerleşti. Kuche Kuche birası geldi hemen ardından, müdavim olmanın faydalarından biriydi bu.

"Gizemli Yabancı geri dönmüş" dedi Simon, yavaşça viskisini ağzına götürürken. "Sonuna dışarda ne olup bittiğine dair, duyanı kahredeceği kesin olan açıklamanı toparladın mı? Oluşturduğumuz ortak bilgeliği damıtmak için üç gecen vardı ne de olsa. Bir faniye yeter de artar bile."

"Sanırım imamın niye güldüğünü biliyorum."

"Hmm, merakta bırakma bizi."

"Sizi ve kendisini çözmeye çalışan diğer herkesi dinliyordu gizli gizli."

"Amma da tepeden baktınız, bayım"

Casper omuz silkti ve birasından bir yudum aldı.

Kameraman Canon'ına yeni bir batarya taktı ve objektifi Casper'e çevirdi.

"Yapmamanı tercih ederim dostum."

Adam kamerayı indirdi. "Pek de hassasmışsın."

"Adamın ruhunu çalmak istemezsin genç Johnny" dedi Wensforth. "Bu bir saldırı olarak anlaşılabilir ve bataryan bir kez daha anında bitiverir."

İşte bu ilginç bir durumdu. Casper kameramana çevirdi bakışlarını "Bataryan mı bitiyor sürekli?"

"Belki de. Biri fotoğrafının çekilmesinden rahatsız olduğunda" dedi Johnny, lens kapağını kapatıp makineyi masanın ıslak olmayan bir tarafına koyarken.

"Peki ya o sırada bakmıyorlar ama rahatsız olma ihtimalleri varsa?"

Johnny homurdandı "İyi soru."

"Bu her şeyi bilme kabiliyeti açısından oldukça etkileyici olurdu" dedi Simon Wensforth. "Bunu bir dene genç Johnny. Tasmamızın zincirinin uzunluğu falan..." Duraksadı, bardağındaki viskiye baktı ve sonra da başına dikti. "Lezzeti ve ateşi hâlâ duruyor ama ardından gelen o ağır yanmadan eser yok." Bardağını masaya koydu ve Casper'la göz göze geldi. "Bir ay önce yemek borusu kanseri tanısı kondu bana. Dördüncü aşama. Üç ay verdiler. Glenfiddich* ve Silk Cut'ın** bahşettiği o karakteristik sesim... O korkunç sona kadar çalışmayı planlamıştım. Ölümsüzlüğün etrafına sarılmış, kırışık deriden bir çuval. Kanser hücreleri ölümsüzdü değil mi?" Gülümseyişi bir meydan okumaydı.

"İyi dayanıyor gibi görünüyorsun" dedi Casper.

Simon başıyla onayladı. "Tüm bezeler gitti. O eski mide ekşimesi de. Şimdi kemerimin son deliğindeyim, lanet olsun." Bardağını salladı. "İyi düşün, Bay Gizemli, hep beraber umursamaz, boş vermiş hayatlarımızın sorumluluğundan kaçmamızı. Eğer adalet insana özgü bir kibirden ibaret değilse, ET de Tanrı değil." Garson elinde dolu bardaklarla gelip boşları aldı. Simon gülümseyerek bardağına baktı. "Cennet yeryüzüne indi şimdi ve bakalım bu durum karşısında ne yapacağız?"

---

* Bir viski markası. (ç.n.)

** Bir sigara markası. (ç.n.)

Tüvit giymiş gazeteci yavaşa doğruldu, buğulu gözleri Simon'a kilitlendi. "Batı uzunca bir süredir İslam'ı ayakları altında eziyordu" dedi. "Tükenme noktasına itilmiş bir medeniyet ve kültür, artık zirvede olduğu zamanları ardında bırakmış, gerçeği ile alakası olmayan nostaljik bir geçmişe dönmenin yollarını arıyor. Bilim, edebiyat, mimari, sanat, matematik, hoşgörü... İslam bir zamanlar bu konularda dünyanın başını çekiyordu. Gerçek geçmiş işte bu. Şimdiki dogmaya, cehalete ve şiddete paranoyakça, körlemesine dalış değil. Tüm parmaklar bin yıl geriye işaret ediyor; Güler Yüzlü İmam, İslam âlemine bir yol gösterdi, cehaletten aydınlanmaya giden bir yol. Ve birden, gelecek, o yalan geçmiş olmaktan çıktı. Gelecek, kâfirlerin elinde yaşanan, sonu gelmez kültürel, politik ve ekonomik yenilgi demek değildi artık. Hayır, artık gelecek, İslam'ın Altın Çağı'nın yeniden doğuşu olacak. İslam'ın medeni zaferi. İman bir silah değil, yaklaşan fırtınada –içinde olduğumuz fırtınada– tutunacak bir dal olacak." Sağ elinde tuttuğu kayıt cihazını havaya kaldırdı. Başparmağıyla düğmeye basıp kaydı durdurdu ve ayağa kalktı. "Benim yazım budur, Simon. Sana da kapak olsun."

"Tekilacı olsam, tam da bunu yapardım" diye cevapladı Wensforth, gözlerini Casper'a devirirken. "Bizim *BBC'nin-Afrika'daki-Adamı* böyle yapar işte. Hepsini kafasında yazar, günlerce kafasının içinde geviş getirir, sonra da böyle kusar." Simon kadehini BBC'ci adama kaldırdı. "Şerefe. Şimdi yayımla Robbie ve sana iyi şanslar."

BBC muhabiri kalktı gitti.

Sandalyesi göz açıp kapayıncaya kadar kapıldı, parfümünün kokusu havada dalga dalga yayılan Viviana Castellano tarafından. İçinde bir şey olan kadehini Simon'a doğrulttu. "Kanserin de canı cehenneme, onu getiren alışkanlıkların da."

Wensforth bu jesti karşılıksız bırakmadı ve koca bir yudum aldı içkisinden. "Dang hummasının da sarı hum-

manın da canı cehenneme, sıtmanın, sisto... sistozo... her ne sikimse artık, onun da canı cehenneme, AIDS'in, irsi herpesin de; insanlığın canına kast eden ne varsa hepsinin canı cehenneme. Venüs vizesi için başvuruları nerede damgalatıyoruz bu arada, ben onu bilmek istiyorum."

"Hasiktir" dedi Viviana aniden. "Bu yapılar idari merkezlere ya da Tanrı korusun, sevk merkezlerine benziyor... Sence de öyle değil mi Simon? O *diğer* cesur yeni dünyaya giden hayvan vagonları?"

"İslami exodus?* Artık nihayet yakamızdan düşecekler mi? Türbanlı Aşk Tanrıçası?" Kırmızı yanaklarını şişirdi ve sonra yavaşça üfledi. "Diğer cevaplar kadar iyi bir cevap. Ama bu nasıl saracak ki tüm o yaraları? Gelecekte bir dünyalar çatışmasını garantilemekten öte neye yarar bu? Farklı gezegenlerdeyken birbirimizi nasıl anlarız? Zaten burada, dünyadayken doğru düzgün anlamıyoruz birbirimizi."

"Vaat edilmeyenle yürümek" dedi Casper.

Viviana'nın kaşları kalktı. "Beğendim bunu. Çalıyorum. Tabii eğer ET Abdul Irani'ye telefon açmadıysa. Ya da belki adamın üfürdüğü budur."

"İlle de sinik olmak istiyorsan..." dedi Casper.

"Sinik gazeteciler mi?" dedi Simon Wensforth. "Cık cık, saçmalama."

"Islak balık" gibi diyorsun.

"Kesinlikle. Tek kelimeyle saçmalık. Ama unutmayalım, bu gizemli yapı sahaları dünyanın her bir yanında bitiyor. Sadece Allah'ın müminlerine yapılmış bir çağrı değil bu. Ayrıca, dışardaki kalabalığın içinde Hıristiyanlar, paganlar falan da var. Ve Zanzibarlı yetkililerin dışarıya belli etmeden İrani'nin ülkeyi terk etmesini rica ettiklerine dair söylentilerde gerçeklik payı olabilir."

"Eh, bugünlerde kimsenin elinden rica etmekten fazlası gelmiyor zaten."

---

* Çıkış. (ç.n.)

Viviana gözlerini kısarak baktı Casper'e. "Sesinin tonunda bir burukluk mu duydum acaba Steve?"

Simon yüzünü ekşitti. "Steve mi? Adı Steve miymiş?"

"Ona taktığım isim bu" diye yanıtladı Viviana. "Yanardöner Steve. Gizli Kapaklı Stan. Bugünkü maskesine göre değişir."

Casper kadına gülümsedi. Ele avuca sığmaz bir kadındı kesinlikle, eğer flört ediyorduysa, neredeyse yarı yarıya emindi kadının flört ettiğine. Fakat diğer yandan, belki de böyle bir ele avuca sığmazlıktı ihtiyacı olan. Zeki, dobra, aniden öfkelenebileceğini tahmin ettiği bir İtalyan asıllı Amerikalı. Te Zomba'da, canı sıkılmış ve sıkkın. Hâlâ keskin bakışına gülümserken "Maske her gün değiştirilmez. Belki haftada bir ama o da işimden dolayıydı. Şimdiyse, işsizim tabii."

"Eğer daha formda olsaydın bir paralı asker olduğunu düşünebilirdim" dedi kadın, içkisini pembe bir pipetle karıştırırken. "Ama yanında taşıdığın en ağır şey cüzdanındır diye tahmin ediyorum."

"Formsuz değilim ben."

"Öyle olduğunu söylemedim."

Simon yüksek sesle bir iç geçirdi ve sandalyeden kalktı. "Of of!" dedi hırıltılı bir sesle. "Günlük anayasal göte şaplak vaktimiz geldi. Altı saate görüşürüz, her halükârda."

Kameraman Johnny de kalktı o sırada.

Casper iki adamın odalarına gidişini izledi ama dikkati Wensforth'daydı, sırık gibi uzun erkek arkadaşından çok. Bir son dakika mucizesinin, ölmeyi –hem de fena bir biçimde ölmeyi– bekleyen bir adamın üstündeki etkisini merak ediyordu.

Sanki aklını okumuşçasına Viviana "Kitabın sonuna geldiğini düşünüyordu. Ama bir de baktı ki bir devam kitabı varmış. Daha yazılmamış bir devam kitabı... Bence bu görevden sonra Johnny'yi terk eder kesin" dedi.

"Öyle mi dersin? Nedenmiş o?"

"Simon iki tarafa da çalışır. Artık vaktidir." İçkisinden bir yudum almak için duraksadı ve "Dün gece bana asıl-

dı. Olacak şey değil. O sırada Johnny çatıda fotoğraf makinesiyle ruh çalmaktaydı" dedi.

"Garip bir durum."

Viviana müstehzi bir ifadeyle güldü. "Deneyimin gücünü hafife alıyorsun, Steve." Aniden öne uzandı. "Uyuşturucu işinde miydin? Yoksa kanlı elmas mı?"

"Silah satardım."

"Off, ahlaki açıdan tam bir bok çukuru."

"Her zaman satanın kazandığı bir piyasa... Ve unutma, ben sadece sahadaki adamdım."

"Ah, bilmez miyim? Tedarikçilerinin hepsinin kendi marşları ve bayrakları ve Koca Kaplumbağa'da sandalyeleri var."

"Koca Kaplumbağa mı?"

"BM."

"Haa."

"Yaa, 'haa'." Adamı süzerken başka bir tür meydan okuyuş ile parladı kadının gözleri.

Casper bakışlarını kaçırdı. "İyi bir insan değildim muhtemelen."

"İşinin yıkıcı sonuçlarına şahitlik ettim ben Steve."

"Adım Casper."

"Ama sevimli hayalet değil" duraksadı ve "yarın bana eşlik edecek birine ihtiyacım var. Alana giderken."

"Haa." Şimdi anladım.

"Haa" dedin yine.

"Peki... Seni buraya kim gönderdi?"

"*Rolling Stone.*"

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır, neden dalga geçeyim?"

"Ben onların sadece rock yıldızlarıyla falan röportaj yaptıklarını sanıyordum."

"Hayır, biz kalemi kılıçtan keskin olanlarız, Casper. Karşı-kültürüz biz. Amerika'da sağduyunun sesiyiz, ha ha. Ayrıca o rock yıldızlarının çoğu şairdir aslında ve gözlerini budaktan sakınmazlar." Neredeyse boş olan

bardağını salladı. "Başka şeyler de yapıyoruz ama senin okurlarımızdan biri olduğunu sanmam."

"Yok, sanırım değilim."

"O zaman anlaştık mı?"

Birasını bitirdi ve ayaklandı. "İki ay önce olsa bu işten benim kârım ne diye sorardım. Ve sağlam da pazarlık yapardım, vermek istemediğin bir şey koparırdım senden."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi? Sabah altıda lobide buluşmaya ne dersin? Sıcağa kalmamış oluruz."

"Kabul. Ama bir sorum olacak. Alakalı. Bir nevi."

"Söyle."

"Pazarlığın bir kısmı benimle yatmayı da kapsar mıydı?"

Başıyla onayladı.

"Bu yeni yaşamın seni bir keşişe mi çevirdi yani?"

Duraksadı, bir anlığına bakışlarını kaçırdı. Gitgide daha fazla gazeteci geliyordu içeri, şehrin her bir caddesinden dolup taşan göçü takip etmekle geçen bir günün ardından terli ve güneş yemiş halde. Yaban ellerden, yaban dünyalardan gelme bir sürü soluk benizli. Tekrar kadına baktı. "Bilemedim. Önceki hayatımda... her şey ticaretten ibaretti, her şeyin sonunda para el değiştirirdi."

"Karanlıkmış..."

"Öyleydi."

"Bence bunun alternatifine bir bakmalısın. Oda 634. Ama çok bekleme. Yorgunluktan ölüyorum."

Bu gece ikinci defa geçişiydi bu Casper'ın yanından. Adam masanın yanında dikilip durdu, bir bira daha içmeye niyetlendi. Bununla beraber, kadını bekletmek bir güç gösterisi olurdu, eskiden olsa kesinlikle yapacağı tarzda bir gösteri. Diğer yandan, bu yaşta, bir bira daha içse –babasının deyişiyle– lastiklerin havası kaçabilirdi.

Bu yüzden, asansörle yukarı çıkacak kadar süre tanıdıktan sonra peşine düştü kadının.

Kanserler türlü türlüydü. Vücutta olanlar. Dünya'nın cahil bırakılmış bölgelerindeki çatışmalardan ve felaketlerden beslenenler. Şimdi hepsi aç kalmış, tir tir titriyorlardı. Hem içerdekiler hem de dışarıdakiler.

ET Tanrı değildi belki ama burada konuşulan dil tamamen yeniden doğuşla alakalıydı.

Simon Wensworth şüphelerinde, asabi kararsızlığında tek başına değildi.

Ben de değilim.

•

Gün boyunca yürüdükleri sırada Kolo avcunun içindeki küçük eli düşündü sık sık. Eskiden, çok eskiden, bir kız kardeşi vardı belki de. Kendisinden küçük. Kolo kaçırılmadan önceydi bu. Silik bir anı... Bir resimden çok bir his, küçük bir elin onun elini tutmasının hissi, bir toprak yolda, bir yerlerde. Tek bir ses etmeden binlerce laf söyler gibi bir tutuş.

Belki de acele ediyor, kızı ardından sürüklüyordu. Belki de sinirliydi: Sürekli kuyruk olan bir kız kardeş, koca dünya onu çağırırken devamlı ayak bağı olan, o boş geleceğinin içini doldurması için ona yalvaran.

Ya da belki de korumacıydı. Belki de kızı seviyordu, kızın onu sevdiği kadar. Ayrılmaları imkânsızdı: Kızın hayran bakışları ve onun kıza güvende olduğunu hissettiren gülümseyişi.

Bu pek uzun sürmemişti. Küçük bir oğlan çocuğu ne bir şeyi koruyabilir ne de geleceği değiştirebilirdi. Küçük kız ya ölmüş ya da kaybolmuştu. Eğer bir yerlerde hayattaysa bile, abisini hiç hatırlamıyordu muhtemelen ve bir yetim olduğundan etrafında ona geçmişi anlatacak kimse de yoktu.

Asker toplamak için yapılan baskının ardından geriye cesetler kalmıştı köyde. Kolo o günü pek hatırlamıyordu ama kendi de asker toplamak için pek çok baskın yapmıştı, doğru zaman gelinde ormandan çıka gelip. Köyden

ayrılırken ardında cesetler bırakmayı ve çığlık çığlığa çocukları saklandıkları yerlerden çekip çıkarmayı iyi bilirdi.

Neela o çocuklardan biriydi. Belki onun da bir abisi vardı. Belki abisi de palayla kesilip ya da vurulup geride bırakılan cesetlerden biriydi. Onu Kolo öldürmüş bile olabilirdi.

Nesiller boyunca kendi hallerine bırakılsalar iyileşebilirdi belki de insanlar. Düşünceleri değişebilirdi. Bilgeleşir ve kalplerinde bu bilgelikle yaşarlardı. Ama yoktu öyle bir dünya. Onun yerine asla ders almayan insanlar geldi; kanla, kurşunlarla ve her şeyin aynı kalmasını sağladılar, eski suçların tekrarlanmasını. Nefret ateşini körüklediler ve karanlığı korkulması gereken bir yer ettiler.

Kolo kalabalıklardan pek hazzetmezdi; öteberisinin içinde olduğu el arabasını taşların ve çukurların üzerinden aşırmaya yardımcı olan, yemek pişirilen ateşlerin etrafında kendisine ve Neela'ya yer açan kalabalıklardan bile. Yok, kalabalıklar onun kendisini küçük hissetmesine sebep oldu ve ara sıra avcunun içindeki elin kendi elinden hem daha büyük hem de daha güçlü olduğunu hissetti. Belki kız kardeşi değil de ablasının eliydi bu. Ve belki de kız Kolo'yu korumak istemişti, avcundan koparılıp götürüldüğü gün. Ve bu çabası tecavüz ve cinayetle karşılık bulmuştu.

Bu uzun ve toz toprak içindeki hicretin birçok gecesinde, ölmüş ana-babasının, ölmüş kardeşlerinin ve cesedini hâlâ sırtında taşıdığı çocukluğunun yasını tutan Kolo'nun yanaklarından gözyaşları süzüldü.

Neela'ya bilge ruhlar el vermiş, sarılmıştı. Gözleri bin yaşındaymış gibi bakıyordu ve bedeni çırpı gibiydi. İğne izleri solup gidiyordu ama hâlâ oradalardı. Çıplak ayaklarının tabanı hayvan postu gibi kalınlaşmıştı. Kızın vücudu üzerindeki ellerinin anısı sadece Kolo'nun görebildiği lekeler gibiydi; çünkü hafıza gecenin karanlığında parlayan bir damgaydı.

Zomba'nın kuzeyinde, bir iki günlük yürüme mesafesindeydiler. Namitete kampını arkalarında bırakmışlardı. Etraflarında Müslümanlar, Zerdüştiler ve Zimbabveli Yahudiler vardı. Bu hicrete Güler Yüzlü İmam denen birisi önderlik ediyordu ve bu yürüyüşün akla yatan yegâne kısmı buydu zira bu yoldaki kimse öfkeli değildi.

Güneşin gökten indiği; cırcır böceklerinin, ağaç kurbağalarının ve diğer kamplardaki insanların uğultusunun duyulduğu, gürültülü bir Afrika gecesinde oturuyordu şimdi. Neela ve Kolo'ya kendi kamplarını kurmaları için garip bir boşluk bırakılmıştı. İki yırtık pırtık naylon çadır ve tezekle yapay odun yakılan bir ateşe yetecek kadar bir boşluk. Yapay odun –benzer şekildeki yiyecek paketleriyle beraber– yolların kenarlarında bulunuyordu sıklıkla. Gerçi yiyeceklerin tadı tuzu yoktu, sanki içlerine şifahi bir şeyler boca edilmiş gibiydi.

Sanki kendisi bir rahibeymiş gibi Neela'ya bir şişe cin verilmişti zira cinin tadını sevdiği biliniyordu her ne kadar içki onu asla sarhoş etmese, hatta sivri dilli konuşmasına bile sebep olmasa da. Ruhunun kutsanmış olduğu biliniyordu: Dev gibi bir adamı elinden tutup te Kongo'dan getiren minik kızdı o. İnsanlar Kolo'dan korkardı ama Neela'ya saygı duyuyorlardı.

Kolo sessizliği dert etmiyordu. Kim olduğunun, geçmişte yaptıklarının biliniyor olması ihtimalinden şüpheleniyordu.

Kız şimdi onun yanına oturmuş, memleketlerinde anaların çocuklarına söyledikleri bir şarkıyı mırıldanıyordu. Sabah olunca kamplarında beliren hediyeler arasında bir paket de Winston vardı. Yürüyüş durduğunda ve kampın işleri tamamlandığında ona ellerinin boş durmaması için bir meşgale oluyordu. Bunun yanında böcekleri de uzak tutuyordu duman.

Ara sıra ona yaslanıyordu kız. Kolo irkilmesini saklamayı öğrenmişti ama kızın mırıldanışı kalbini sızlatıyor-

du adamın, her gece olduğu gibi. Lâkin çok geç olmadan kız kalkar, kendi çadırına giderdi.

Ateşin küllenmesini izlerken kızın uykuya dalışını dinledi.

Artık ağlayabilirdi.

Bunun yerine, bir siluetin ateşin ışığından geçmesiyle irkildi. Kısa, zayıf bir adam, kafası kel ama sakallı, altında eski bir kamuflaj pantolonu ve asker postalları –Amerikan tarzı, naylon olanlardan– üzerinde kırık beyaz, kir içinde bir örme kazak. Elleri kazağın kabarık ceplerinde, ateşin yanına, Neela'nın oturduğu yere geçti ve çömeldi.

"Yıldızı bol bir gece" dedi İngilizce.

Kolo omuzlarını silkti. "Öylesine uzun süredir ateşlere bakıyorum ki yıldızları göremedim."

"Ne de bildin" dedi adam, başıyla onaylayarak.

Kaşları çatık, "Kampta başka yerler de var. Yer açmışlar bize. Böylesi daha iyi" dedi Kolo.

"Kızdan dolayı mı?"

"Bilemem. Artık kimsenin korunmaya ihtiyacı kalmadı."

Yabancı ellerini cebinden çıkardı; bir elinde bir paket sigara diğerinde bir şişe bira vardı. Elindekileri Kolo'ya uzattı. "Beni misafir kabul eder misin?"

"Ben seni tanımıyorum ama sen beni tanıyorsun."

"Kızın peşinden giden dev Kolo, doğru mu?"

Kolo duraksadı ve sonra hediyeleri kabul etti. Şişenin soğuk olması şaşırttı onu. Kapağı çevirip açtı, birayı içti ve bir iç çekti.

"İşte tam tadında" dedi adam, başıyla birayı işaret ederek.

"Bu tadı severim."

"Merak ettin mi hiç, acaba hangisi daha önce bulunmuştu? Bira mı yoksa Şarap mı?"

"Hayır."

"Muhtemelen bira. Besleyicidir ve alkol suyun arınmasına yardımcı olur."

İngiliz aksanıyla konuşuyordu, eğitimli gibiydi. İki ayrıntı da Kolo'yu hoşnut eder cinsten değildi. Biraz daha bira içti. "Sudan daha güvenliymiş hep."

"Ama kız cini tercih ediyor."

"Yardımı olurdu; onun yardıma ihtiyacı olduğunda."

"Eroin yoksunluğu çektiğinde, değil mi, sanırım öyle."

Kolo sessiz kaldı. Adamın gitmesini istiyordu. Hediyeleri en baştan kabul etmemiş olmayı diliyordu.

"Kıza borcun var, sanırım."

"Bu onunla benim aramda ve konuşmaya devam edersen onu uyandıracaksın. Bugün çok yürüdük."

Adam tekrar konuştuğunda kelimeleri daha sessiz, daha yumuşaktı. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Malawi'ye."

"E gelmişsin işte, Malawi'ye. Buradan nereye?"

Kolo sessiz kaldı. Kalabalıklar onu şaşırtmıştı. Bu yolculuğa, yollarda patikalarda neredeyse tek başlarına başlamışlardı. İnsanlar ötelerdeki bir yerden bahsediyordu. Kolo bunun bir cami olabileceğini düşünmüştü.

"Buranın güneyinde bir yapı var" dedi adam. "Ben gördüm. Şimdiyse geriye doğru yürüyüp kimlerin orayı görmeye geldiğine bakıyorum. Yapıyı çevreleyen kamplar, senin de tahmin edebileceğin üzere, gitgide büyüyor. Yapı malzemeleri belirdi; mahalleler, pazarlar hatta okullar inşa edilecek. Bir şehir kuruluyor orada."

Kolo, Neela'nın çadırına baktı göz ucuyla. "Kız bunların hiçbirini bilmiyor" dedi.

"Peki o zaman onu buraya çeken neydi?"

"Bilmem."

"Seni buraya çeken neydi?"

Dudaklarını ıslattı, bu yabancının sorularını yanıtlamaya gönlü yoktu hâlâ. "Kız ısrar etti."

Adam başıyla onayladı. "Ve sen ona borçlusun" dedi tekrar.

Bir süre sonra, adam birkaç parça yapay odunu ateşe kattı. "Sakıncası yoktur umarım. Yaşlı adamım, hemen üşürüm."

"Yiyecek de var."

"Yok, teşekkürler, tokum. Dindar bir adam mısın, Kolo?"

"Doğuştan Hıristiyan'ım. Protestan." Duraksadı ve sonra başını iki yana salladı. "Yok, dindar değilim. Ama çoğu gitmiş, bizi terk etmiş olsa da ruhlara aşinayım."

"Gitmiş mi?"

"Onları aç bıraktık, üzdük onları."

"Kızdırmadık yani?"

"Öfke boş" diye yanıtladı Kolo. "Orman kadar boş"

"Peki ya tüm şiddetin son bulduğu gün, Kolo, ona ne demeli?"

"Uydular" dedi.

"Uydular mı?"

"Onlar silahlarımızı elimizden almak istediler ve aldılar da. Bizi çaresiz, bizi güçsüz kılmak için."

"Kim bu 'onlar'?"

"Beyaz adamdır diye düşündüm. İlkin. Şimdi, bilmiyorum. Belki de Çinliler."

"Hayır Kolo, hiçbiri değil. Bihaber kalmışsın sen. Uzaylılar." Başıyla yukarıyı, karanlık göğü işaret etti. "Hediyeleri verenler durdurdu bizi. Hem de ne hediyeler!"

"Şşş, kızı uyandıracaksın."

"Affedersin." Cebini karıştırdı bir kez daha ve yarım bir çikolata çıkardı. Bir parça kırıp Kolo'ya ikram etti. Kolo başını iki yana salladı. Adam çikolatayı ağzına attı ve bir süre çiğnedi.

Kolo adama inanıp inanmamak konusunda kararsızdı. Kalabalıkları düşündü. "Şu bahsettiğin yeni şehir –bir mülteci kampı mı? Bu insanlar– topraklarından mı kovuldular?"

"Hayır. Yapı uzaylılar tarafından inşa edildi. Kendi kendini inşa etti, sanki büyü gibi ya da bir mucize."

"Ve sen de bunu gördün?"

"Evet." Adam çikolatanın kalanını yiyordu, duraksadı ve "Ben bizim için inşa edildiğine inanıyorum" diye ekledi.

"Yapının içinde ne var?"

"Bilmiyoruz. Şimdilik içeri girmemize müsaade edilmedi. Bir güç alanı etrafını sarmış durumda."

Kolo başını çevirdi, kendisini ve adamlarını kamplarından sürüp atan o korkunç hiçlik duvarını hatırladı.

"Seni büyütürken kalbine Tanrı korkusunu yerleştirmişlerdir. Tanrı'dan korkar mısın Kolo?"

"Bilmem. Aklıma bile gelmez."

"Tüm dinler" dedi adam, çikolatanın ambalajını dikkatle katlayıp cebine koyarken, "bize Tanrı'nın sesini sunmuştur. Ve mesaj hep aynıdır. Mesaj basittir, biz zaaflarımızla onu karmaşık hale getiririz. Bilir misin o mesaj nedir?"

Kolo sessiz kaldı. Eskiden de birkaç fanatikle karşılaşmışlığı vardı. Hepsi de silahlı, hepsi de öfkeli, hepsi de can yakmaya hevesli. Hepsi iktidar sarhoşu. Bir tane daha coşkulu vaaz dinleyecek hali yoktu. Her ne kadar adam zararsız gibi gözükse de -ve bir şiddet yaşanması mümkün olmasa da- Kolo kendini korkar bir halde buldu.

"Mesaj şuydu: Barış içinde yaşayın. Yüze göze bulaştırılamayacak kadar basit, diye düşünür insan. Ama diğer yandan insanlığın fesatlık kapasitesi sonsuzdur."

"Ben barış* bilmem" dedi Kolo.

"Yok. Ben de bilmem. Silahların, bombaların miadı doldu. Yabancının yüzü artık düşman olmaktan çıktı. Biz de topumuzu tüfeğimizi toplayıp içimize attık." Parmağıyla başının yanına dokundu. "Ve savaş devam ediyor."

Kolo homurdandı. "Bu dediğinde doğruluk var."

"Kifayetsiz kılındık" dedi adam, gülümseyerek. "Savlarımız bize zafer kazandırmıyor. Öfkemiz, güneşin kalbinde cılız bir alev. Sadece tutuşturanını yakan ve asla diğerlerinin gözüne değmeyen. Sen, ben, ateşlerde kaybolmuşuz, yangın öyle gürültülü ki Tanrı'nın basit mesajını duyamıyoruz."

"Barış içinde yaşayın."

---

* İng. peace: barış, huzur. (ç.n.)

"Sadece biz değil tabii, Kolo, aynı zamanda dünya da. Tüm insanlık, kendi yaktığı ateşin alevleri içinde kıvranıyor." Duraksadı bir süre.

Küllenmeye yüz tutan kamp ateşine baktılar, yapay odun duman çıkarmadan yanıyor, arkasında kara –çok verimli olduğu söylenen– bir kül bırakıyordu. Yerel çiftçiler sabahları kampa gelir, insanların toplanıp yola koyulmalarını izler ve sonra ateşlerden kalan siyah külleri toplayıp tarlalarına götürülerdi. Sanki kudret helvasıymış gibi.

"Peki" dedi adam, "sende huzur var mı? Bende yok. Peki ya şu kız? Onda huzur var mı Kolo?"

Bir süre vereceği cevabı düşündü ve sonra başıyla onayladı. "Bence kız huzurlu."

"Bence de" diye fısıldadı adam. Çömeldiği yerden doğruldu. "Ve bu yüzden Kolo, sana gıpta ediyorum."

"Seni misafirim olarak kabul ettim ama sen hâlâ bana ismini söylemedin."

"Abdul."

"Neela beni şu yapıya, şu kendini yapan uzaylıların yerine mi götürüyor?"

"Bence öyle yapıyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Ve hiçbir garanti yok. Sadece umut var."

Kolo kaşlarını çattı. Bir ayağıyla ateşi tekmeledi, kıvılcımlar çıktı. "Çok seneler önce bu dünyadan nefret etmeyi öğrendim. Umut gerçeğin düşmanıdır, dünyanın ve onun tabiatının düşmanı."

"*Eski* tabiatının."

Kolo tekrar homurdandı. İkna olmamış, ikna olmaya gönülsüzdü. Bir dolu eski acı o korkunç kelimeyle uyanmıştı.

"Kafamın içinde birbiriyle savaşan bin tane öfkeli savaşçı var" dedi Abdul. "Ama bir tanesi ayrı duruyor. İşte o benim. Ama aynı zamanda tüm o öfkeli savaşçılar

da hepsi de benim. Yine de ayrı duran ben, savaşı izliyor. İzliyor da izliyor. Ta ki yapacak tek bir şey kalana dek."

"Nedir o şey?"

Abdul gülümsedi. "E, gülmek tabii."

Adam gittikten sonra Kolo yeni bir sigara paketi daha açtı. Yorgun değildi ve sigara eline meşgale oluyordu.

22

"Bazıları olanı olduğu gibi kabul etmenin zayıflık olduğunu söyler ama bence bu daha çok bitkin düşmekle alakalı. İçinde sıkışıp kaldığımız bu sistem bizi yıldırmak üzere tasarlanmış ve bu işi iyi beceriyor. İnsanlara zayıf demek ancak şefkat yoksunluğunun sonucu olabilir. Bize koyun demeden önce elinizi vicdanınıza koyun. Elimizden geleni yapıyoruz."

Samantha August

Helikopterin pervanesinden gelen ses nedeniyle Başbakana doğru eğilip "Güç alanı kubbesi yukarı doğru genişliyor" diye açıkladı Alison Pinborough. Dışarıda gecenin gökyüzü sanki yıldızsızmış gibi siyahtı, muhtemelen camlardaki filmden dolayı. Aşağıdaki yer de siyahtı ne bir bahçeden ne de bir çiftlikten gelen bir ışık vardı zira Grasslands Ulusal Parkı'nın üzerinden uçuyorlardı.

"Gitgide bir silindir halini alıyor" diye devam etti. "Dronelarımız şu anda dört yüz metre yüksekliğe ulaştığını belirledi. Tırmanış hızı günde yaklaşık yirmi metre kadar ve kuşlar bile bu güç alanının içinden uçamıyor."

Başbakan sadece başını salladı. Yaz yüzünü iyice göstermişti ve dışarı açılan menfezlerden gelen esinti bile sıcaktı. Yıldırımlı fırtınalar vardı güneyde, Montana üzerlerinde; yoksa Minesota mıydı?

Alison göz ucuyla Mary Sparrow'a baktı. Parklar ve Bahçeler Bakanı bir omuzunu yandaki pencereye dayamış gözlerini aşağıya dikmişti, sanki ulusal parkı kateden Frenchman Nehir Vadisi'nin girintili çıkıntılı hatlarını ezberinden takip ediyormuş gibi.

Park artık yeni bir güç alanı koridorunun bir parçasıydı, Alberta'nın merkezinden gelen kardeş koridora bağlanmak için güneye uzanıyordu. Tekrar Grasslands Parkı'nda kendilerine yer bulan bizonlar kadim göç yollarında, ta Kansa'a kadar, serbestçe dolanıyordu şimdi. Ve bir müdahale olmaksızın, bu sürünün büyümesi kaçınılmazdı.

Grasslands'de hiç kurt yoktu, sadece çakallar bulunuyordu. Ama Mary yakında bu durumun değişeceğini öngörüyordu. Avcılar her zaman fırsat kollardı ve kendi hallerine bırakıldıklarında, dolaşmalarına engel olunmadığında, aradıklarını bulacaklardı. Eski denge tekrar tesis edilecekti.

Öyle çok şey değişiyordu ki. İnsanlığın doğayla ilişkisi baş aşağı döndürülmüştü. Will Camden'ın ülkenin doğal kaynaklarına dair son raporu bariz bir biçimde gözler önüne sermişti bunu.

"Sakatlık bizzat kullandığımız kelimelerde Sayın Başbakanım. Toprağı bir *kaynak* olarak görmekte, ki bu kelimeden toprağın biz kullanalım –ve nihayetinde de tüketelim– diye varolduğunu anlamı çıkıyor. Toprak ve deniz, ağaçlar, balıklar, mineraller..." Adam çökmüş ve bitkin görünüyordu, gözleri kan çanağı gibiydi ve boş

boş bakıyorlardı. "Hepsinin varlık sebebi zenginliğe dönüştürülmekti. Karnımızı doyuracaktık elbet. Temiz su içecektik. Barınak için, yaşamımızı kolaylaştırmak için hammaddelere ihtiyacımız vardı tabii. Evimizi ısıtmak için enerjiye... Yiyeceklerimizi uzun süre bozulmadan saklayabilmek için plastiklere ve soğutma sistemlerine..."

Mary Sparrow araya girmek zorunda kaldı o noktada. "Ama bunların hepsini mülkünüz sandınız. Hiçbiri asla sizin değildi, Will. Sizinki olsa olsa bir kâhyalıktan ibaretti. Önümüzdeki yol değişmedi hiç ve istikameti kapitalizmin tersiydi. İhtiyacını kapasitenle sınırlamak zorundasın, ikisinin de sıhhati için."

Ama Will'in halihazırda kaybedilmiş bir savaşta dövüşmeye gönlü yoktu. "Hatta ondan bile daha basit, Mary. Savaş kısa vadeli ve uzun vadeli düşünüşler arasında bir savaştı hep. İşte bu kadar. Meselenin en temel, tartışmaya gerek bile olmayan özü budur. Kapitalizm hep kısa vadeli düşünmeye meyillidir. Bugün kar et, iliğini kemiğini kurut, sonra kazandığını başka bir yatırım için kullan ve bunu tekrarla. Ve her bir hamle merdivendeki bir üst adımı içerir: Daha büyük bir ev, daha çok oyuncak, daha çok ayrıcalık. Kısa vade, hep tek bir ömürle alakalıdır: Yaşayan, yetişkin nesille. Öncesinin bir önemi yoktur. Gelecek ise çocukların sorunudur."

Sonra Başbakan başladı söze. "Selefim sermayeyi petrol endüstrisine yükledi ve başbakanlık dönemi boyunca petrolün önündeki tüm engelleri kaldırmak için çalıştı. Ben bunun tersi bir kampanya yürüterek seçildim ve koltuğa oturur oturmaz petrol karşıtı baskının ağırlığı altında eziliyordum neredeyse."

Mary, Başbakan'ın gözlerinin içine dimdik baktı. "Petrol boru hatlarının altında kaldınız, efendim. Seçim sözünüzü tutmadınız. İnsanlar da bunu yüzünüze vurdu."

"Sağ olasın, Mary" dedi Lisabet düz bir tonda. "Vaatlerimin farkındayım pekâlâ. Neyse, artık bunu vurgulamanın bir anlamı kalmadı, değil mi?"

"Güvenoyunuzun yere çakılması hariç."

Bir brifingi sonlandırmak için ne kadar da berbat bir söz ama Alison, Mary'nin dobralığına hayran olmaktan kendini alamamıştı. Bazı durumların üstünü örtmek imkânsızdı. Şimdilerde her politikacıya ve dünya lideri-ne içirilen acı ilaçtı bu. Dil hakikatin etrafından dolanma yetisini kaybediyordu zaten ama bu ancak dışarıdan katılan bir oyuncu –insanın gizleme yeteneğinin, görüş ya da yorum değişkenliklerinin ötesindeki bir güç– tarafından indirilebilecek bir ölüm darbesiydi.

İnsan türünün krizde olmasına şaşmamalı.

"Swift Current sahasına yaklaşıyoruz şimdi" diye bilgilendirdi pilot, modifiye Chinook helikopterin kabin hoparlörlerinden.

Başbakanın yanında danışmanlarıyla beraber Alison'ın kendi bilim kurulu da vardı. Bu yeni durumla ilgili olabildiğince çok kişinin fikrine başvurmak için bazı görüşmeler yapmıştı. Swift Current'ın güneydoğusundaki çorak çayırdaki devasa yapının inşası türünün tek örneği değildi. Benzer yapılar dünyanın her bir yanında yükseliyordu. Ama Kanada'da sadece bir tane vardı ve pek çoklarınca hâlâ dünyanın tek süper gücü olan Amerika Birleşik Devletleri'ne en yakın olandı.

Güneydeki komşuların Lisabet Carboneau'nün yakasından düşmediğini biliyordu Alison. Amerikalılar müdahil olmak istiyordu, her ne kadar bu bir ülkenin sınırlarını ihlal etmek anlamına gelse de. Şiddetin tümden reddi olmasa, durum kızışabilirdi. Şu anki durumda, esip gürlemek bir Chinook'un pervaneleri karşısında osurmak kadar etkiliydi anca. Bununla beraber, ET kararlı Yankilerin ilerleyişini engeller miydi acaba? Bu dünya dışı varlıklar için ülke sınırlarının herhangi bir önemi var mıydı?

Alçalma manevrasına başladılar. İlerideki tungsten-kehribar renkli kalın bir ışık halkası ön kanopiden görülebiliyordu. Işıkların ötesinde ATCO* karavanları dizilmişti

* Air Traffic Control Officer, Tr. hava trafiği kontrol memuru. (ç.n.)

muntazaman. Karavanların ilerisinde düzensiz biçimde yayılmış bir dolu çadır ve kamp aracı arasında dolanan davetsiz misafirler vardı. Notlarına baktığında gördüğü kadarıyla bir zamanlar Bowan ailesine ait olan bu arazi üzerindeki lastiklerin izleri kaotik şekiller oluşturmuştu. Arazinin içinden Swift Current* Nehri akıyordu. Nehrin tumturaklı ve mütevazı hali düşünüldüğünde insanı tebessüm ettiren bir yanlış isimlendirmeydi bu.

İniş alanı meşalelerle belirlenmişti ve gelişlerini beklemekte olan küçük bir kalabalık olduğunu gördüler. Televizyon ekipleri de oradaydı.

"Lanet olsun" dedi Alison. "İçerden bilgi sızmış olmalı. Affedersiniz Sayın Başbakanım."

Lisabet omuzlarını silkti. "Bugünlerde her yerden sızıntı oluyor, Alison. Gizlilik oyunu gerçekten de mezarı boylamış. Her yanımız delik ve hızla batıyoruz."

Bu şaşkınlık verici bir itiraftı ve Alison bunun üzerine hiçbir söz etmedi. Gözünün köşesinde, Mary Sparrow'un yüzünde hüzünlü bir gülümseme gördü. Helikopter çok hafif bir sarsıntıyla düz çayırın kısa otlarının üzerine iniş yaptı. Pervaneler yavaşlamaya başladığı sırada Kanada Başbakanı cep aynasını çıkardı yüzüne bakmak için, kaşlarını çattı ve sonra yardımcılarından birine kapıyı açması için başıyla işaret etti.

•

Marc Renard UUİ'den aşağıya, dünyaya bakmış; hantal bir uzay elbisesinin içinde, boşluğun acımasız kayıtsızlığının ortasında, bir ipliğin ucunda asılı halde durmuş; haddinden fazla meraklı "ateş böcekleri"nden (ki bunlar Grilerin yolladığı, kafalarına estiğinde insan yapısı uzay araçlarını yok edebilecek –ve hatta muhtemelen etmiş– dronelardı) dolayı irkilmiş bir adamdı. Uzaya yaptığı yolculuk hem küçük düşürücü hem de korkutucu olmuş-

* Hızlı Akım. (ç.n.)

tu. Evi olan gezegenin ve onun üzerinde yaşayan egemen türün, yıldız sisteminin uzak köşelerinden gelen davetsiz avcılar karşısında büsbütün savunmasız oluşu insanı ürkütüyor, insanın içini acıtıyordu.

Tabii bunu, bir perspektife oturtmak lazımdı. Amerika kıtasına gelen ilk yerleşimciler de tıpkı Griler gibi yapmıştı: sömürdüler, tahakküm kurdular, işgal ettiler, köleleştirdiler ve öldürdüler. Uzaylıların insanlara yaptıkları ve insanının insana ettiği arasında hoşnutluğa vesile olacak bir fark olduğundan emin değildi şahsen.

Büyük beyaz helikopterin meşalelerle işaretlenmiş yere inişini izlerken bir elini kaldırıp gözlerini toz topraktan korurken pervanelerden gelen rüzgâra karşı vücudunu da öne doğru yasladı ve kendini İlk Temas'ı –bilim kurgu romanlarında ve kısa hikâyelerde sayısız defalar ele alınmış o temayı– düşünür halde buldu. Sinema perdelerinde ve televizyon ekranlarında kendine yer bulmuştu bu tema. Çoğu zaman ilk teması kuran –iyi ya da kötü niyetle– uzaylılar olurdu. Sadece Uzay Yolu serisinde tersi yaygındı ve Birleşik Gezegenler Federasyonu'nun bu durumu düzenleyen *Birincil Yönerge*'si vardı. Çünkü bu sava göre, ezici bir teknolojik üstünlüğe sahip olan tarafın makul olması mümkün değildi. İşleri yoluna koymanın ayartısı varolagelmişti hep ve cehenneme giden yolun iyi niyet taşlarıyla döşenmiş oluşu, falan filan.

Başbakan'ın varışını bekleyen teknisyen ve siyasetçilerden oluşan grubun içinde duruyordu. Arkasında, ET'nin yeryüzüne varışını ilan eden devasa yapı yükseliyordu. Etrafında, ortalama bir petrokimya tesisini gölgede bırakacak genişlikte bir alana yayılan, bir dizi gizemli bina...

Dronelarla yapılan çekimler iniş sahasının tesisin ortasında olduğunu gösteriyordu. Bu görüntü sıradan insanları paniğe sevk ederdi. Ve şimdi, güç alanının göğe doğru şekil almasıyla, ziyaretçilerin kaçınılmaz inişi önüne geçilemez bir hal almış gibi görünüyordu.

Karşı teoriden de haberdardı: İniş sahasından çok bir fırlatma sahası. Koruyucu balonunun içinde bir kaleden çok insanlar için bir uzaya hazırlık eğitim merkezi. Hoş düşünceler ama Marc hâlâ şüpheciydi. Karşı konulamayacak bir işgal de –en az– bir o kadar olasıydı.

İnsan işleme tesisleri. Soylent Green'in* bir çeşit uzaylı versiyonunun üretimi için kurulmuş mekanize mezbahalar. İnsanlığın çığlık çığlığa yok oluşu.

Marc Renard iyimser tabiatlı bir adamdı. Grilerle ilgili açığa çıkan bilgilere ve karşılaşmalara rağmen iyimserliğine tutunuyordu. Zaman zaman Grilerin dünyayı bir ağıl olarak gördükleri düşüncesini döndürmüş olsa da kafasında, insanlık kafesin parmaklıklarını kırıp galip gelecekti sonunda. İki elleri kanda olsa dahi güneş sistemlerini geri alacaklardı.

Swift Current'taki eski müzenin bodrum katındaki laboratuvarda kır saçlı, taşralı bir arkeolog –bira ve viski eşliğinde– farklı bir gelecek tasavvurunda bulundu, geçmişi anarak. *"Hayalet Dans. Bufaloların geri dönüşü ve Çayırın Yerli Uluslarının yeniden hayat buluşu. Beyaz adamın ve onun getirdiği illetlerin tamamının sökülüp atılışı. İnanç ve iman, dostum, özgürlüğün hayali. Ve nasıl bir nihayete vardı peki bu?"* Sonra öne doğru eğildi. *"Bu kasabanın tamamı arkaik bir defin sahası*nın üzerine inşa edilmiş. Okul *yapılırken, hafriyatından kovalar dolusu kemik çıktı. İnsan kemikleri. Ama müzenin müdürü olan hanım Yerli kemikleriyle ilgilenmiyordu. Onun ilgi alanı tahnitçilikti ve sanırım içi doldurulmuş Yerlilerin sergilenmesi onun için bile biraz abartılıydı. Neyse, kadın insan kemiklerini yok etti. Ve her* şeyin üstü örtüldü. Yani demek istediğim, Saskatchewan geçmişi bir gariptir, Astronot Efendi. Regina'nın adı aslen Pile of Bones'dur**. *Bizon kemikleri oradaki de. Dağ gibi kemik yığını."* El etti, çakırkeyif bir halde. *"Toprak demek, bir zamanlar varo-*

---

* Yön. Richard Fleischer, 1973. (ç.n.)

** Kemin Yığını. (ç.n.)

lanı gömmek, hiç varolmamış gibi yapmak demektir. Buranın güneyindeki o ET yeri var ya? Günbegün göğü dolduracak kadar kül görüyorum, bacalardan çıkan. İşte benim gördüğüm budur."

Marc'ın ilk gecesiydi bu. Yerel bir motelde kalıyor ve Bowan çiftliğinde neler olup bittiğine dair bir fikir edinmek için Parks Canada* personeliyle tanışıyordu ve buna arkeologlar da dahildi.

Şimdi, bizzat buraya gelip görmüş biri olarak, o arkeoloğa bir şey söylemek istiyordu. Muhtemelen bir anlamı yoktu ama ona umut vermeye yetecek bir şey.

Burada bacalar yoktu.

•

"İşte sizin astronot" dedi Alison Pinborough, Başbakanı takiben pervaneleri duran helikopterden iner inmez.

Lisabet başıyla onayladı. Mary Sparrow'a yaklaşması için işaret etti. "Şu kameralara yapış, Mary."

"Ve... ne söyleyeyim?"

"Kendi gözlerimizle görmek için geldiğimizi."

"Ha, Katrina kasırgasından sonra New Orleans'ı ziyaret eden Bush gibi mi?"

"Bu yorumun için teşekkür ederim" dedi Lisabet demir gibi soğuk bir bakışla. "Ama muhabirler karşısında biraz daha ihtiyatlı olmaya gayret et."

"Bizonları anlatırım."

"Bizonlar mı?"

"Grasslands sürüsü Sayın Başbakanım. Güneye doğru göç etti. Büyük Ova'nın kalbinde otlama vakti şimdi."

"Olur tabii" dedi Lisabet sakin bir tonda, "onu bir dene."

Başbakan, nazikçe tuttu Alison'u kolundan ve ileri doğru yönlendirdi. "Tanrım sabır ver" diye mırıldandı, "şu kadın bugün beni öfkelendirmek için elinden geleni ardına koymuyor."

"Evet, gerçekten de eğleniyor gibi duruyor."

* Kanada Parklar İdaresi. (ç.n.)

"Sen de mi?"

"Asla, Sayın Başbakanım. Kendimi yanlış ifade ettiysem özür dilerim. Korkarım pek de politik biri değilim."

Marc Renard yaklaşmaktaydı. Onun ardındaki herkese, en azından şimdilik, geride durmaları için işaret edilmişti. Kameralara sabitlenmiş spot ışıkları onları takip ediyordu.

"Muhtemelen Mary sızdırdı bilgiyi" dedi Lisabet. "Onu suçlamıyorum ama yine de tüm kanalların bir kez daha hiçbir şey yapmayışımı gösterecek olması beni gıcık ediyor."

"Hiçbirimizin elinden bir şey gelmiyor Sayın Başbakanım" dedi Alison.

"Amerikalılar bir Kepler roketi kiralamış ve ET ile buluşmaya gidiyorlar. Ben de Renard'ı da beraberlerinde götürmelerine müsaade ediyorum. Ve karşılığı? Tesisi kolaçan etme hakkı öncelikle onların oluyor, eğer kapılar açılırsa."

"Bizden önce mi?"

"Önce."

Hay sıçayım, diye geçirdi Alison aklından, fotojenik gülüşlü –ama şu anda gülmeyen– astronotun yanına vardıklarında.

Marc Renard önce kararsız kaldı, ardından Başbakan önünde hafifçe eğildi. "Sayın Başbakanım, Bowan tesisine hoş geldiniz."

"O isim derhal rafa kaldırılıyor."

"Nasıl? Affedersiniz, ben..."

"Ya burası bir toplama kampına dönüştürülürse? İnsan etinin en güzide kesimlerinin konservelendiği bir tesise? Derhal iptal, Marc."

Astronotun biraz beti benzi attı. "Resmi bir isimlendirme değildi, yani, yerel bir isimdi. Swift Current'ta duymuştum."

"Tamam!" diye parladı Lisabet. "Ama bundan sonra bu ismi kullanmıyoruz, tamam mı? Başka bir isim kullanıyoruz. Bir isim uydur. Genel, renksiz bir şey."

"Doğru tabii Sayın Başbakanım. O zaman... X Sahası'na hoş geldiniz."

Lisabet Carboneau'nün yüzünden okunan o katışıksız hayal kırıklığı görülmeye değerdi ve neyse ki kameralara arkasını dönmüş bir açıda duruyordu. Alison'ın elinden duygularının yüzüne yansımasını engellemekten başka bir şey gelmese de en azından bir telefonun bu kareyi yakalamış olması için dua ediyordu.

"Hoşuna mı gitti Alison?"

"Hayır, Sayın Başbakanım. Marc, seni görmek ne güzel. Kitap turun nasıl geçti?"

Mark inanamaz halde gözlerini kırpıştırdı. "Dalga geçiyorsun değil mi? Grilerle ilgili haberler ortaya çıkınca, benim saygınlığım da yerle bir oldu. Tur iptal edildi. Buraya gelmem için aranmadan önce Saskatoon'da mahsur kaldım bu sebepten. Eğer öfkeli kalabalıklar pis pis bakmaktan ötesini yapabilseydi..."

"Hmm" dedi Alison, "sorduğum için kusura bakma."

"Derhal karavana" dedi Lisabet, "hayır, sadece üçümüz."

Alison ve Marc, ATCO karavanlarının en büyük olanına doğru takip etti Başbakanı. Ardına baktığında Alison gazetecilerin terk ettiği Mary Sparrow'un tek başına dikildiğini gördü. Bizon hikâyesi pek de hayrete düşürmemişti gazetecileri belli ki. Buna rağmen, asıl hayret verici olan ince bir sarı naylon şeridin gazetecileri hâlâ engelleyebiliyor olmasıydı. Ancak Kanada'da olacak iş.

İçeri girdiklerinde Lisabet kahve dolu bir sürahinin onları beklediğini gördü. Üç kupa doldurdu. "Marc, sen yine uzaya gidiyorsun."

"Kepler onay verdi?"

"Verdiler. Denemek istedikleri bir prototip varmış."

"Ne ala, bir prototip."

Lisabet sürahiyi sehpaya vurunca kupalar yukarı zıpladı. Dökülen kahve beyaz muşamba üzerinde göllendi. Başbakan ellerini sehpaya koydu ve hafifçe öne eğildi.

Kahverengi birikintilere bakıyor gibiydi ve saçları yüzünü örtmüştü. Sessizliğin ardından alüminyum sürahinin gürültülü çatırtısı duyuldu ve "İdeal bir durum değil bu. Bunların hiçbiri ideal değil. Ülkemizin işgal edilmesinin önündeki tek engel güneydeki dostlarımızın eğer böyle bir şeye teşebbüs ederlerse ET'nin buna nasıl karşılık vereceğini bilmemeleri" dedi Lisabet. Doğruldu ve dökülen kahveyi silmek için küçük lavabonun başına, bulaşık bezi almaya, gitti. "Dünya üzerindeki hiçbir yerde, tek bir etnik grubun bile kaybettikleri -ya da üzerinde hak iddia ettikleri- toprakları işgal etmek için bir girişimde bulunmamış olması bir mucize. Ama yakındır." Sehpayı temizlemeyi bitirip kupaları tekrar doldurdu. "Carson bana özerk kabileler arasında -özellikle de British Columbia'da- homurdanmaların olduğunu söyledi."

Alison oturmak istedi ama oturamadı, Başbakan hâlâ ayaktayken olmazdı. Carson Jonas, Yerli İşleri Bakanı. Modern dünya denen yer öyle çok fille doluydu ki dikilecek yer bile yoktu ve Kanada (ve ABD) için en büyük fil çalınmış topraklardı. Göçmenlerden oluşan koca bir ülke. Hâlâ o toprağa çökmüş haldeydiler ve işin özüne bakıldığında, Avrupa tarzı hükümetlerce yapılan ve uygulanan tüm o işlerin ve yasama işlemlerinin ve kanunların yeni dünya üzerinde meşru bir hak iddiası yoktu. Mary Sparrow'un dediği gibi *"Meşruiyet makamı meşruluğunu meşruluğum meşrudur diyerek meşrulaştıramaz."* Bu söz Nunavut'daki ara seçimi ezici bir üstünlükle kazandırmıştı ona.

Kanada'da bir fetih yaşanmamıştı asla, ülke işgal edilmişti sadece. Kolonizasyon ve yolundaki her şeyi ezen dalga dalga baskı. Manifest destiny* denen tek yanlı söylemle güçlü olanın haklı çıkarıldığı yerde, sınırın güneyinde, çok daha fazla insan öldürülmüştü. Ama işin özü aşağı yukarı aynıydı: Tutulmayan sözler ve boş vaatlerden ibaret koca bir tarih.

---

* Aşikâr kader. (ç.n.)

ET'nin gelişiyle kapılar açılmış mıydı?

Fillerin altında kalmak. Ne şans ama.

"Sayın Başbakanım" diye girdi söze Marc Renard, "eğer ET konuşmak isterse bu onların tercihi olan bir zaman ve mekânda olacaktır, bizim değil. Bu el sıkışma görevi muhtemelen başarısızlıkla sonuçlanacak ve bizi küçük düşürecektir."

"Gitmek istemiyor musun?"

"Tabii ki gitmek istemiyorum!" diye parladı Marc. "Afedersiniz. Özür dilerim. Bakın, biz hâlâ sanki kontrol bizdeymiş gibi yapıyoruz. Tüm kararları alan, seçimleri yapan, eylem çağrılarında bulunan sanki bizmişiz gibi davranıyoruz. Ama artık aşikâr değil mi? *Bizim hiçbir şeye karar verdiğimiz yok.*"

Uzunca bir aranın ardından Lisabet oturdu. "Oturun, ikiniz de." Onlar da oturduktan sonra sözüne devam etti. "Bu iş, artık alınan pozisyonlarla alakalı. Bir noktada dananın kuyruğu kopmak zorunda. Bu artık her ne ise, önünde sonunda kendimizi onun bir sonraki evresinin içinde bulacağız. Evet, Marc, haklısın. Hamle sırası ET'de. Ama bu tesisler... Bunlar bir sonraki hamlenin temel taşları olsa gerek. Bu sebepten dolayı" –başıyla Alison'a işaret etti– "Seni ve takımını buraya istiyorum. Sana gelince Marc, sen tekrar uzaya gidiyorsun. Tokalaşmak için elimizi uzatmazsak kabalık etmiş oluruz."

Marc'ın kaşları kalktı. "ET'nin adap biliyor olmasına mı bel bağlayacağız? Sayın Başbakanım, bu topraklar Bowan ailesinden satın alındı mı? Yok. Karşılığında bir şey verildi mi? Yok. Gezegenin her yanındaki şu güç alanları; kendimiz mi istedik? Yok. Hatta şu şiddetin sonlandırılması; peki, birçok insan bunu istiyordu, şiddet gören kadınından halen devam etmekte olan yarım düzine iç savaşın kurbanlarına kadar. Ama yine de hiçbir uyarıda bulunulmadı. Bir *'affedersiniz, tüm cinayetleri durduracağız, tamam mı?'* bile yok. ET kafasına eseni yapıyor."

"Tamam!" diye parladı Başbakan. "Anladık. Sadece tepki verebiliyoruz, inisiyatif alamıyoruz. Yani bir sonraki hamleyi tahmin etmeye çalışmak bize kalıyor. Alison, senin şu takım. CV'lerini okumaya vaktim olmadı. İsimleri, uzmanlıkları..."

"Tamam. Kızılca sakallı iri adam, adı Brandon Roth. Laval'lı bir astrofizikçi. Kalkışta midesi bulanan kızıl saçlı kadın, Jenny Cox, kuantum alan denklemleri, enerji aktarımı ve hmm bir de olumsallık teorisi uzmanı. Sonuncusu Baria Khan, eksobiyolog, ekstremofiller üzerine bir kitabı var. Onun esas ilgi alanı ökaryotik ortamlar ve Dünya'daki yaşamın kökeni."

"Ve bu Baria, senin eski bir dostun."

"Evet. Kabul ediyorum ki onun uzmanlık alanı ilk aşamada alakasız görünebilir..."

"Açıkçası" dedi Başbakan, o sırada eliyle gözlerini kapatıyordu, "hiç umurumda değil. İsterseniz kızlar partisi yapın. Boş verin gitsin." Elini gözünden çekti ve ikisinin de gözlerinin içine baktı. "İçine girdiğiniz iş uzun vadeli bir iş. Ama şimdiden belli ki hiçbiriniz spekülasyonla ilgili –bir ay önce gündeme getirdiğim– esas dersi öğrenmemişsiniz. Alison, senin ekibin eksik. Marc, uzay programındaki arkadaşlarının hepsi –aşağı yukarı her şeyle alakalı– türlü türlü teoriler öne sürüyorlar. Ama aslında yaptıkları şey, bilim kurgu romanlarını yağmalamaktan ibaret. Ne mi anlatmak istiyorum? Alison, kültürel işler personelimizle iletişime geç. Kanadalı bilim kurgu yazarlarının bir listesini istiyorum. İmkânsızı hayal etmekle iştigal eden insanlardan oluşan bir ekip istiyorum. Tüm bu uzmanların, bilim insanlarının, teknisyenlerin, mühendislerin peşinden koşmalar; bu becerilerin hiçbiri ille de kuvvetli bir hayal gücü ile paketlenmiş halde gelmiyor, değil mi? Cevapları yanlış insanlarda arıyoruz sürekli. Bize ET'nin aklıyla düşünebilecek insanlar lazım."

"Sanırım" dedi Alison kahve kupasına bakarken, "ekibe birkaç yazar ekleyebiliriz."

Başbakan ince paltosunun ceplerini karıştırıyordu. Bir avuç dolusu -fişe benzeyen- buruşuk kâğıt çıkardı, üzerlerine notlar alınmıştı. "İşte, kayıp bilimkurgu yazarımız Samantha August'tan bir alıntı. Asabileştiği bir söyleşiden. Dinleyin. Onun sözleri. 'Problem şu ki; hayal gücü olmayan insanlar neyi kaçırdıklarının farkında bile değiller.'" Lisabet buruşuk fişi masaya koydu ve kırışıklarını düzlemeye başladı. "Bu sözün üstüne iki kere düşünmeniz lazım. Hatta belki de üç defa. Anahtar kelime ilk kısımda: *Problem*. O söyleşide bilim kurguyu toptan yadsıyan, kendisi gibi yazar olan hıyarın tekine cevap veriyordu. Onun için üzüldüğünü söyledi, hayal gücünün ne kadar zayıf olduğunu ve günlük gerçeklikten öteye asla gidemeyeceğini."

"Amanın" dedi Marc Renard.

"Atı suya götürebilirsiniz ama içmeyi akıl edemeyecek kadar aptalsa..."

"*Böyle mi dedi?*"

"Hayır, Marc. Ben dedim. Şimdi." Başbakan ayağa kalktı. "İkiniz de gidin ekiplerinizi toplayın ve şu brifinge başlayalım."

Karavanın dışında Marc, Alison'ın omzuna dokundu. "Bize aptal mı dedi şimdi?"

Alison kaşlarını çattı. "Aynen."

"Tekrar, amanın."

Alison, on metre ötede, dağınık bir grup olarak duran bilim insanı üçlüsüne baktı. Brandon işi gücü bırakmış, yaz rüzgârı sürekli yön değiştirirken piposunu yakmaya çalışıyor, kuş beyinlinin teki gibi çakmağını ardı ardına çakarak dört dönüyordu.

"Dön baba dönelim, sonunda yeri öpelim" diye fısıldadı Alison.

"Affedersin?" dedi Marc. "Anlayamadım."

Alison başını iki yana salladı.

23

"Evren bir hologram mı? Muhtemelen. Yeterince büyük bir mikroskopla bakarsanız pikselleri görmeye başlarsınız. Sizi bilmem ama bana komik geliyor bu durum. Ta ki bir programı –herhangi bir programı– hack'lemenin ne kadar kolay olduğu aklıma gelinceye kadar."

Samantha August

"İşte bu yüzden brifinglerden nefret ediyorum" dedi Birleşik Devletler Başkanı. "Sivri zekâlının teki çıkacak, neyi bilmem gerektiğini söyleyecek. Neyi bilmem gerektiğini sadece ben bilirim. Ve şu anda bilmem gereken şey, bu işi Rusların yaptığı gibi mi yapacağız? Sınırı aşıp hakkımız olanı alacak mıyız?" Parmağını Savunma Bakanına doğrulttu. "Morgan, masaya yatır şu senaryoları."

Morgan West sözüne başlamak için hafifçe bir öksürmüştü ki başkan yardımcısı önce davrandı ve sözü aldı.

"Raine, Ruslar geri çekilmek zorunda kaldı. Senin seçilmenden sonra ilhak ettikleri tüm topraklardan çekildiler, biz NATO taahhütlerimizi geri çektiğimizi açıkladığımızda. Sınırı geçebilirlerdi tabii ama tanklarıyla, zırhlı araçlarıyla, helikopterleriyle ve silahlarıyla değil; ki zaten bir işe yaramazlardı. Ama hiçbir şeyi ele geçiremezlerdi. ET'nin yabancıların işgallerine müsamaha göstermeyeceği oldukça aşikâr."

"Biz yabancı değiliz ki!" diye çıkıştı Kent.

"Uluslararası hukuka göre yabancı bir ülkeyi işgal etmiş olurduk, bu ülke Kanada olsa bile."

Raine Kent öfke dolu bir bakış attı kadına. "İlk yardımcımı kovduğuma pişmanım, biliyorsun değil mi?"

Diana Prentice tek kaşını kaldırdı. "Mütedeyyin bir Hıristiyan, siki başka bir adamın götündeyken kameraya yakalandı. Şimdi, şahsen sikini nereye soktuğu zerre umurumda değil ama herkes ilk esaslı personel ihracını bekliyordu, değil mi?"

"Morgan!"

"Evet, Sayın Başkanım. İşte, her-şeyin-eskiden-olduğu-gibi-olduğu senaryo oldukça basit. Arzu ettiğimiz kadar toprağı ilhak ediyoruz. Ontario, Alberta, British Columbia..."

"Bunlar vilayet, değil mi? Uzaylı yapı hangisinde?"

"Hiçbirinde, efendim. Tesis Saskatchewan'da. Ben de tam Saskatchewan'ı söyleyecektim zira orası petrol rezervlerine sahip." Meşhur "konfederasyoncu" bıyığını burmak için uzandı. "Ama saydıklarımın ilk üçü büyük nüfusların yaşadığı merkezler, eğer Quebec'i saymazsak; ama Quebec Fransızlarla dolu, o yüzden orayı zaten istemiyoruz."

"İşler eskiden olduğu gibi değil" dedi Diana Prentice.

"Askeri müdahale seçeneğinin ortadan kalkmasıyla beraber" diye devam etti sözüne Morgan, Raine Kent'in gözünde -yakın danışmanları arasında- gitgide daha da marjinalize olan başkan yardımcısını yadsıyarak "çatış-

masız işgal adını verdiğimiz bir senaryo hazırladık. Kısacası, sınırdan yürüyüp geçiyoruz..."

"Yürüyüp?" diye sordu Raine.

"Peki, araçlarımızı sürüp geçiyoruz diyelim. Sivil araçlar, askeri değil. Sınırı geçip, sahadaki Kanadalıları azınlıkta bırakıyoruz. Bizden daha çok kişi..."

Prentice küçümseyerek güldü ama bir şey söylemedi. İyi ki de öyle yaptı çünkü bir kez daha çıkışsa Başkan onu odadan atacaktı.

"Peki bizi nasıl durdururlar?"

"Sayın Başkanım? Kim?"

"Kanadalılar!"

"Sınırda bir insan zinciri oluştururlarsa... Ama öyle yaparlarsa, karayolundan etraflarını dolanırız. Yani, ne kadar uzun bir hat kurabilirler ki?"

"Hay sikeyim" dedi Raine Kent. "Boş ver, sormadım say. Morgan, sen ateş etme kabiliyeti olmayan bir orduya kumanda ediyorsun. Bu da seni işe yaramaz kılıyor bir nevi. Boş ver. Eğer astronot işi yan yatarsa, yasal bir yöntemimiz var. Sahibinden araziyi satın alırız. Bir vekil aracılığıyla tabii. O da olmazsa dava açarız."

Artık bu noktada Raine Kent'in şahsi hukuk danışmanı –ve toplantıda zar zor uyanık kalmayı başarabilen son kişi olan– James Voilette, Başkan'ın başıyla kendisine işaret etmesiyle konuşmaya başladı. "Bir tarım şirketini paravan olarak kullanıp satın alacağız. Böylece arazi ABD'in sahibi olduğu bir şirketin malı olacak. Hukuksal açıdan Kanada hükümeti bile bizim o araziye girmemize veya her ne istersek yapmamıza engel olamaz. ET'nin tesisi kapılarını açtığında içeri gireriz, ne istiyorsak alırız ve sonra da kalan her şeyi bozarız. Mahkemeler bizim önlerine sürdüğümüz şeylerle meşgul olurken gerçekleştirilen çarçabuk bir giriş/çıkış operasyonu olur. İşimiz bitince araziyi geri veririz, uygun bir fiyat karşılığında." Tekrar koltuğuna oturdu. Sanki uykuya dalacak gibiydi.

Diana Prentice hafifçe öksürdü. "Peki şimdi, bu satın alım halihazırda gerçekleşti mi o zaman?"

"Hayır" diye cevapladı Voilette, tekrar gözlerini kırpıştırarak uykusundan uyanıp. "Ama arazi sahibinin önüne yığabileceğimiz meblağı hesaba katarsanız, bu işi olmuş bilin."

"Korkarım bu işi olmuş sayamayacağım" dedi başkan yardımcısı. "Raine bütün dünyada enflasyon almış yürümüş. Piyasalarda, ardı ardına o kadar çok finansal çöküş yaşadık ki artık farkına bile varmıyoruz. İnsanlar artık maaş çeklerini karşılıksız çıkmasın diye dua ederek bozduruyorlar. Sistem pamuk ipliğine bağlı bir inançla işliyor."

"Biz de o zaman külçe altınla ödeme yaparız" diye çıkıştı Violette, gözlerini Başkan'a doğru devirerek. "Her şeyin bir fiyatı vardır. Kanada da –aynı bizim gibi– kapitalist etiğe riayet ediyor. Tabii apansız komünist oldularsa başka" dedi ve güldü.

"Senin bile" dedi Diana avukata, "şu kadarını anlaman lazım: *Her şey* satılık değil, özellikle de ET'nin bize yaptıkları ve yapacakları."

Adam sırıttı. "Tatlım, hele bir pazarlık masasına oturtalım, biz onları çiğ çiğ yeriz."

Diana ellerini havaya kaldırdı ve arkasına yaslandı. "Çok merak ediyorum, acaba bu işin sonu nereye varacak. Patlamış mısırı olan?"

"Hah hah" dedi Başkan. "BM'de işler ne âlemde. Hâlâ raporunu bekliyorum."

"Darmaduman tabii ki, beklendiği üzere. Genel olarak, BM'nin çeşitli yardım ve destek kolları artık gitgide daha fazla kaynağa hükmediyorlar. Bununla beraber, bizim yetişemediğimiz noktada ET devreye giriyor. Kimse aç, açıkta kalmıyor. Kitlesel göçler esnasında sıklıkla görülen hastalıklar, yolsuzluklar ve şiddet olayları yaşanmıyor. İlginçtir, ET tarafından kontrol ve idare edilen kaynak dağıtımı açısından klasik bir komünist şiarla karşı karşıyayız: Herkese ihtiyacına göre..."

"Biliyordum" dedi Raine Kent, ellerini sımsıkı yumruk yapmıştı. "Bunun amacı baştan beri beni engellemekti. Tam da dünyayı değiştirmeye, işleri yoluna koymaya soyunmuştum. Ama karşıma ne çıksa beğenirsiniz? Uzaydan gelen Stalin! İşte başıma gelen bu!" Duraksadı ve sonra Voilette'e işaret etti. "Neyse. Eğer şu anda yürürlükte olan plan –Kanadalı astronota karşılık erişim hakkı– tutmazsa, kapıyı parayla açıyoruz. Tarım şirketi. Soya fasulyesi, mısır, işte çiftçi şeyleri..."

"O arazide hayvancılık yapılıyor, tarım değil" diye düzeltti Diana.

"Tamam domuz ve inek olsun! Mühim olan şu: O kapıdan girilecek. Öyle ya da böyle o ET teknolojisini ele geçireceğiz. Morgan! Uyuma, lanet olsun! Ordu mühendisleri bizim yüksek teknolojili süper tesisin neresinde?"

"Hızla ilerleme kaydediyorlar Sayın Başkanım. Dört tesis de öngörülenden hızlı bir biçimde inşa ediliyor. Bitirdiğimiz zaman tüm o uzaylı tesislerinin toplamından daha fazla boş odamız olacak."

Raine Kent adamın yüzüne baktı, D.K. Prentice bile yavaşça elleriyle yüzünü kapadı.

Yüce Tanrım sen bana sabır ver. Morgan West, sen ne salak herifsin yahu. Ama dışından "Tamam. Aynen devam edin" dedi Raine Kent.

•

Yerleşke dışında gerçekleştirilen toplantıların çoğu, gayrı resmi olanlar da dahil, Raine Kent'in sahip olduğu pek çok otelden birinde gerçekleştiriliyordu. Önceleri Başkan'ın kendisinden kaynaklanan bu politik baskı artık alışkanlık halini almıştı. Ben Mellyk, Kenneth Esterholm'la Washington'da, 1800'lerin sonundan kalma, restore edilmiş altı katlı bir bina olan Grand Kent Plaza'nın en üst katındaki barda oturuyorlardı. CIA direktörü üçüncü kadeh viskisini içmekteydi.

"Ben FBI'ı kabahatli buluyorum" diye söylendi Esterholm.

Ben Mellyk başka tarafa bakıyordu. Bu lafları daha önce de duymuştu. "ET'nin Amerikan değerlerine hürmet etmeyen davranışları kapsamında bir soruşturma açabilirler sanırım; ama fayda edeceğini sanmam. Bir popülerlik yarışması değil bu. En azından öyle görünmüyor."

Esterholm, Mellyk'e ters ters baktı. "Bak, sen bilim insanısın. Ne işin var lan bu yönetimin içinde? Bunlar bilim sevmez. Bilime *inanmazlar* bile."

"Neyse ki" diye yanıtladı Ben, "bilim insanın inanmayı ya da inanmamayı seçtiği şeyleri umursamaz. Bilim bir süreçtir, sadece kanıtlara dayanan bir süreç. Problem çözer ve kendimize itiraf etmek istemediğimizden daha büyük sıklıkla, problem *bulur*. Kulaklarını tıkayabilirsin, gözlerini ellerinle kapayabilirsin, kafanı kuma gömebilir veya herkesten yüksek sesle bağırabilirsin. Hiçbiri sonucu değiştirmez. Kanıt kanıttır, sonuçlar da sonuç. Bunu yaparsan, şu olur. Kendi inkâr çağımızı başlatmış olabiliriz ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Hah! Uzaylılar da anca şimdi çıkageldiler ve işleri düzeltmeye başladılar. İklim değişimi mi? E işte, çözülüyor. Yağmur ormanlarının katledilmesi? Durdu! Denizdeki balıkların kökünün kurutulması? Yasak."

"Eğer bu saydıklarının hepsi hem doğru hem de gerçek olmasaydı" diye belirtti Ben "ET bunları düzeltmek zorunda kalmazdı."

Esterholm yüzünü ekşitti. "Ama kimse enine boyuna kafa yormuyor buna, sen de biliyorsun. Hayal dünyasında yaşıyoruz biz. Soruma cevap vermedin. Bu berbat, fesat yönetime neden katıldın?"

"Her başkana bir bilim danışmanı lazım."

"Söylediklerinin çoğunu umursamıyor bile."

"Yine de en azından bir kişinin aklın ve sağduyunun sesi olması lazım."

"Peki, tamam." Esterholm viskisini bitirdi ve bir tane daha istedi. Sonra öne eğildi. "Senden bazı tahminler istiyorum. Neyin yaklaşmakta olduğuna dair fikirler."

"Neden?"

"Neden mi? Çünkü bazılarımız salak değil. Çünkü bu ülkede bir sürü zeki, aklı başında insan var. Beynini kapatmamış insanlar. Amerikalı olmanın, ne anlama geldiğini bilen insanlar. Amerikan geleneğinin hoşgörü ve herkes için özgürlük..."

"Bırak bu ağızları" dedi Ben gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuştururken. "Batı kıyısından doğu kıyısına kadar bütün antisemit Amerikalıların bağrına bastığı, antisemit bir yönetimdeki numunelik Yahudiyim ben. Bir zamanlar olduğumuz şey değiliz artık."

"Yanılıyorsun. Pekâlâ da öyleyiz işte. Doğrudur, tımarhaneyi deliler yönetiyor ve yandaş deliler için bu durum Şam'da kayısı. Ama istisnai bir durum bu; bir geri tepme, can havliyle alınan son bir nefes, umutsuzca son bir defa nostaljiye tutunma çabası."

"Ben olsam buna salgın halinde yayılan mahrumiyetin mantıki sonucu derdim. Yoksulluk öfke doğurur. Stres korkuyu beraberinde getirir. Bir süredir düşüşteyiz, ikisinin de örneklerini çokça gördük."

"Hayır. Bak, sırf kimse kimsenin canını yakamıyor diye nefret yok olmadı. Bu durum cemaatçiliği, beyaz ırkın üstünlüğüne inananların ve neo-nazilerin yükselişine sebep olan o çarpık milliyetçiliği bile düzeltemedi. Ama Başkanımız o öfkeyi besliyor, birilerini hedef gösteriyor. Şöyle bir düşünce geldi aklıma, uykusuz bir gecenin ortasında. Beynim patlayacaktı neredeyse. Ve bunu senin de duymanı istiyorum."

Ben, omuzlarını silkti. "İyi, anlat bakalım."

"Anlıyorum, ET geldi ve dünyayı durdurdu, bütün gezegeni yani. Orasını anladık. Ama buradaki, Amerika'daki kargaşayı anlayamıyordum. O anda aklıma geldi: ET yukarıdan bakıp 'Bu Amerika Birleşik Devletleri'nde-

ki salaklar *her şeyi* batıracaklar' dedi. O yüzden şimdi müdahale ettiler. Şimdi müdahale etmelerinin sebebi *biziz.*"

Ben viski kadehini kaldırıp, konu üzerine biraz düşündü.

Esterholm devam etti. "Bak, diğer ülkelerin biz Yankiler hakkındaki şikâyeti de bu. Kendi kafamızın içinde yaşıyoruz, *Bu Çöplüğün Kralı* olduğumuza inanmışız ve kendimize takıntılıyız, neredeyse sadece kendimize. Evrenin merkeziyiz. Özgürlüğün, kapitalizmin beşiğiyiz..."

"İkisi de doğru değil" diye belirtti Ben.

"Biliyorum ama biz bunları kaptık ve arkamıza bile bakmadan zirveye doğru koştuk."

Başını sallarken viskisinden bir yudum aldı Ben. "Doğru."

"Yani, ya sebep Rusların Avrupa'yı işgal etmeye çalışması değildiyse. Ya da Çinlilerin bütün dünyayı satın alması. Ya iklim değişimi de değildiyse? Ya sebep bu Başkan, bu yönetim, bu ülkeyi yerle bir eden bu felakette sebep? Yani ilk günden beri neyle karşı karşıyayız? Irk isyanları. Her yanda nefret suçları. Kadınlara karşı saldırılar. Hedef göstermeler, eli sopalı çeteler. Ve sonra beyin göçü... Tüm o koyu tenli dehalar ya Kanada'ya ya Hindistan'a ya da artık her neresiyse oraya kaçtı. Batıyoruz Ben ve iş çok çirkin bir hal almaya başlayacaktı."

"Ve ET tüm bunları durdurdu."

"Kesinlikle. Anarşiye doğru neşeli meylimiz daha tomurcuk vermeden budandı."

"Belki de. Yine de nedir benden istediğin?"

"Şu tesisler; iniş sahası ya da eğitim merkezi ya da artık her ne iseler. Bize bir tane verilmemiş olması..."

"Bir sürü ülkeye verilmedi. Rusya'da yok. Çin'de yok. Hindistan'da yok. İngiltere'de yok."

"Ciddi uzay programları olan ülkeler."

"Evet, kasıt da bu zaten."

"Kasıttan da ötesi. Kocaman neon bir ok, Ben. Diğer halklar uzay yarışına davet edildi."

Ben, müstehzi bir biçimde gülerken gözlüğünü aldı. "Yarış mı? Yıldızları aşıp gelmiş uzaylı teknolojisine karşı mı? Çaktırmak gibi olmasın ama Kenneth, eğer haklıysan yarışı çoktan kaybettik demektir."

"Demek istediğim, önce onlar şanslarını deneyecekler. Öyle ya da böyle, Ben, uzayın keşfinde öncü olan biz gerçekten kapsayıcı olmak için pek bir çaba sarf etmedik, değil mi? Yani, arada bir kabul edilen konuk astronot güzel bir fotoğraf oluyor ama iş teknoloji ve uzmanlığa gelince... Bunları paylaşmıyoruz değil mi?"

"Tuhaf bir pozisyon Kenneth. İşin aslı NASA mümkün olduğunca programlarını paylaşmaya son derece açıktır. Aynısı ESA* için de söylenebilir ve bir süreliğine de olsa Ruslar bile parayı uçlanabilen herkese ağır uyduları yörüngeye taşıyabilen roketlerinden sattı. Şunu da unutma ki NASA'nın yapabilecekleri bütçesiyle sınırlı ve o bütçe de Federal devletten geliyor ve hiçbir yönetim kendi yurttaşlarının parasının başka bir ülkenin emekleme evresindeki uzay programı hevesi için harcanmasını istemez. Son olarak, NASA'nın özel havacılık şirketleri ile olan ihaleleri var. Felsefi açıdan bu çok daha kabul edilebilir, özellikle de Amerikalılar için istihdam yaratıyorsa."

Kenneth bir iç çekti ve dördüncü kadehinin birazını içti, sonra başını sallayarak onayladı. "Peki, doğru diyorsun. Ama bu özünde benim savıma ters değil. Bu yaptıkları yarışa herkesin aynı noktadan başlamasını sağlamak gibi bir şey. Ya da uzayın kapısını –sadece en zengin, en gelişmiş ülkeler için değil– bu gezegende yaşayan herkes için açmanın bir yolu."

Ben gözlüğünü cebine koydu. "Kenneth, sanırım haklı olabilirsin. Şimdiye kadar olanlar göz önüne alınınca bu gerçekten de ET'nin etiğinin bir yansıması. Sadece en güçlü ülkelerle iletişime geçmeyip; onun yerine, herkesle iletişime geçmek... ve böylece de hiç kimseyle."

---

* European Space Agency, Tr. Avrupa Uzay Ajansı. (ç.n.)

"Evet. İlk temas olarak son derece acayip, değil mi? Yani, hangi cehennemde bu uzaylılar?"

"Onların yerinde olsaydım" dedi Ben, "dünya üzerinde fiziksel bir arz-ı endamda bulunmayı bir an için bile aklımdan geçirmezdim."

"Hmm, ilginç. Neden?"

"Öfkeyi, meçhul kalan ve bilinemeyecek olan bir düşman üzerine odaklamak zordur. Şu anda ET'ye karşı direniş bocalamakta. İnisiyatif bizde değil. Eğer bir hedefimiz olsaydı durum tersine dönerdi. Şu an için bu mefhum kimsenin aklına bile gelmiyor. Yok, çok mantıklı. Ben ET olsaydım, koca bir dünyanın hiddetinin hedefi olmak için kendimi öne atmaz, uzak dururdum."

Sonuncu davetli tam o sırada geldi ve oflayarak oturdu. Yakın zamana kadar başkan yardımcısına Gizli Servis eşlik eder ve bar önceden kolaçan edilirdi. Şimdiyse tek başına, yanında koruma olmaksızın gelmiş ve diğer masalardaki müşterilerin pek ilgisini çekmemişti. "Beyler, bakıyorum bensiz başlamışsınız. Güzel plan. Kanada'nın işgali tartışmasından kendimi kurtaramadım."

"Sanki işe yarayacaktı da" dedi Esterholm, biraz lakaytça. Her ne kadar beklendiği kadar olmasa da viski etkisini gösteriyordu.

"Bir sonuca varmamız biraz vakit aldı. Ve daha şimdi öğrendik ki satın alma planımız boşa çıkmış zira Kanada araziyi sahiplerinden satın almış."

"İyi cesaret" dedi Esterholm.

"Hukuki bir hamle daha çok zira Başbakan zamanında Bowan ailesini bir kenara itmek, hatta onları otlaklarından feragat ettirmek gibi bir planlarının olmadığını söylemişti. Ama belli ki Carboneau'nün etrafında doğru düzgün insanlar var ve bizim tesiste gözümüzün olduğunu bildiklerinden, bizi engelleme yoluna gitmişler."

Bir garson geldi ve D. K. Prentice bir kadeh rioja şarabı söyledi. Garson gider gitmez Esterholm kadına yaklaştı.

"Diana, BM'de ne işler dönüyor?"

"Daha fazla personel alıyorlar."

"Sanki sonsuz bütçeleri var. Sonunda BM'ye olan borçlarımızı ödemeye mi başladık?"

"Hayır, tabii ki" diye yanıtladı. "Ama kendilerini çok daha büyük bir şey için hazırlıyorlar."

"Nasıl bir şey için?"

O sırada İspanyol rioja şarabı geldi. "Dünyanın resmi hükümeti olmaya hazırlanıyorlar" dedi Diana biraz bekledikten sonra.

CIA direktörü viskisinde boğuldu ama ölümcül bir biçimde değil.

•

"Kendimi bir demagog olarak görmedim asla." Constantine Milnikov başkanlık treninin penceresinden dışarı baktı. Yıkık dökük çiftlikler ve kıvrımlı küçük bir nehir boyunca uzanan, yapraklarını dökmüş ağaçlar dışında düz bir manzara akıyordu gözlerinin önünden. "Ama iktidarın özünde bir ayartı var."

Yemek masasına oturmuştular. Tabak çanak ve yiyeceklerden arta kalanlar toplanmış, aralarında sadece bir şişe votka kalmıştı. Anatoli Petrov sessizce oturmuş, ilk kadehindeyken Rusya Başkanı sarhoş olmaya çalışıyordu.

Olanların tamamı göz önüne alınırsa bu çok da şaşırtıcı bir durum değildi. Sert kişiliğin ağırlığı bir yere kadardı ve her ne kadar bu ülkede (ABD'nin aksine) zekâ takdir edilen bir özellik olsa da diğer her şey –emniyet aygıtı, üstü kapalı tehditler, damarlarda akan radyoaktif zehirle feci bir ölümün korkunç teminatı– boşa çıkınca, doğruluğu kendinden menkul tek bir adamın milyonları yönetme iddiası kendini son derece kırılgan bir zemin üstünde buluveriyordu.

Anatoli ekonomi ile fazla alakalı olmamıştı hiç. Ayrıcalıklı bir yaşam sürmüştü. Kapitalizmin, sosyalizmin ve diğerlerinin fenalıkları hakkındaki gürültülü tartışmalar

onun dikkatini çekmez hatta canını sıkardı. Yoksullar hep vardı. Hangi yönetimin iktidarı altında çalışırlarsa çalışsınlar fakirlerin günlük yaşamı aynıydı ve değişmezdi.

Tarih kitaplarında fotoğraflar görmüştü: Köylü kıyafetleri, bükülmüş beller, ifadesiz yüzler, güçlü kuvvetli kadınlar ve cılız erkekler, fotoğraf makinesinin ölümsüz vaadine dikilmiş, gölgelere saklanmış gözler, sanki geleceğe konuşur gibi: *kaybettiklerimizden öte verebileceğiniz hiçbir şey yok bize.*

O eski zamanlardan bu yana pek az şey değişmişti. İnsanoğlu Ay'a ayak basmıştı, neredeyse herkes dünyanın her bir yanındaki insanlarla konuşabiliyor olsa da bütün ülkelerde köylüler çile çekiyordu hâlâ. Bazısı tarlada, bazısı fabrikada, diğerleri ganimet yığınlarının çeperinde ve ıskartaya çıkmış monitör dağlarının eteklerinde. Kabileler halinde yaşıyorlardı çünkü insanoğlunun fıtratı buydu. Gerisi poz kesmekti anca.

Kozmonotun karşısında oturan adam gelmiş geçmiş en büyük pozu kesiyordu, sanki göklerde at arabasına binen kozmik bir baş melekmiş gibi. Göklerden yağacaktı rahmet, anlık şöhretin getirdiği mükâfatlar, daha iyi bir dünyanın gelişine dair ardı kesilmez vaatler.

Hangi köylü duymamıştı ki tüm bu lafları?

Latvia ve Estonya'nın ilhak edilmesi teşebbüsü çamura saplanmıştı. Koca ordular sınırın Rusya tarafındaki otoyollarda park etmiş duruyor ve paraşütlü askerler bütün köylerden, kasabalardan ve şehirlerden kahkahalarla kovuluyordu. Ve tüm bunların ardından, işin iç yüzü –ufuklara doğru bu sonsuz bakışların ardındaki çiğ saikler– ortaya çıktı.

Balık baştan kuyruğa değin kokuşmuştu. ET'nin varışından önce dahi, Rusya'nın ekonomisi delik deşikti, çürümüştü, yolsuzluklarla doluydu, sinizm ve rüşvetçilikle zehirlenmişti. Varlık nedeni onu yöneten suçluları zengin etmekti sadece. Çalı çırpının ve çamurun üzerine

inşa edilmiş bir saray. Çalınan her parça toprak, halkın ilgisini başka bir yöne çekmek adına girişilen umutsuz bir çabanın sonucuydu, öksüren motor bir süre daha çalışabilsin diye.

Bunun Rusya'ya özel bir durum, Slav ruhuna bulaşmış kara lekenin bir sonucu, olduğunu öne sürebilirdi pek çokları. Belki de buralara özgü veçheler, nitelikler vardır diye düşündü Anatoli. Ama tesadüftü bunlar. Amerika da benzer sancılardan mustaripti: Dünyanın en zengin ülkesinin kıyı şehirleri sular altında kalmıştı, sokaklarında açlık çeken evsizler yaşıyordu ve İlerleme (ya da felsefeye daha az yatkın olanlar için, İyi Hayat) denen yürüyüşte geri kalanlara soğuk bir kibirle bakılıyordu. Kendilerinden olanlara başlarını sokacak yuva, karınlarını doyuracak bir kap çorba vermediler; hastalarına bakmadılar ama tüm bu gayri insaniliğin ortasında kendilerini medeniyetin zirvesinde gördüler.

Üstelik, bu zırhlı trende oturmuş, hangi yüzyılda olduğundan habersiz ve bunu pek de umursamayan koca bir kırsalı (köylüler... köylüler aklından çıkmıyordu) geçmekte olan adama kıyasla Amerika'nın gökten zembille inen (Kremlin tarafından satın alınmış) neo-faşist başkanları bile dünyayı kendilerinden zerrece şüphe duymayan bir cüretle yönetebiliyordu.

Fırlatmaya günler kalmıştı. Cape Canaveral'da geri sayım başlamıştı. Göğe doğru yükselen bir... ateş sütunu? Muhtemelen değil. EYM'li mekiğin iticileri nasıl gözükecekti acaba? Mühim değildi. Uzaylı ziyaretçilerle yüzleşme cüretini gösteren ilk ülke olacaklardı bir kez daha. Tıpkı otuz iki dişini göstererek sırıtan, bir ayağını kapı eşiğine sıkıştırıp aralıktan açık elini uzatan arsız bir satıcı gibi. Tokalaşalım, n'aber? Tanıştığımıza memnun oldum. Haydi oturalım da iş konuşalım.

Taşaklar. Som pirinçten pırıl pırıl Amerikan taşakları*. Tekrar ve tekrar, Anatoli'nin -sanki kendini biliyor-

* Glengarry Glen Ross, 1992. Yön: James Foley. (ç.n.)

muş gibi poz kesen- bu kültürü hakir görmesi bir kenara itildi ve bunun yerini içten bir hayranlık aldı. Amerikalılar ve onların hilesiz hurdasız yöntemleri.

"Tişörtler" dedi Başkan. "Pazarlarda büstler. Profil fotoğrafı olarak benim dövmemi kullananlar. Tapınılan bir adamım, kendi hudutlarımın bile ötesinde ilahlaştırılan. O maskülen pozu seviyorlar. Onlara hitap ediyor. Kutsal bir vaadi tüm kelimelerden, tüm basın açıklamalarından daha iyi anlatıyor. Beni, rahat bir adamı görüyorlar. Doğuştan güçlü bir adam. Kendinden emin, güçlü, nüfuzlu. Bizi başka kim yönetebilir ki? Başka kim yönetmeli?"

Anatoli şaşkınlıkla fark etti ki şişenin sadece üçte biri kalmıştı geriye. Kör kütük sarhoş olmanın artık imkânsız olduğu söyleniyordu. Peki sarhoşluğun yerini alan durum neydi? Kendi deneyini yapmayı geçirdi aklından ama diğer yandan alkolün adamı -hem fiziksel hem de ruhsal olarak- güçten düşürdüğünü biliyordu. Çoğu zaman kader karşısında, ölümüne teslimiyetin ilk ve son seçeneği alkol olurdu.

Ama kader asla müşfik değildi. Ayık olduğu bir sırada köylüye sorun isterseniz.

Hayır, Anatoli sağlam bir içici olmamıştı asla ama ihtiyaç hasıl olduğunda, pilot dostlarının ve meslektaşı olan diğer sert adamların yanında sanki sağlam içermiş gibi yapabilirdi.

Ama şimdi, insanın aklını askıya alan bu kaçışın kutlu sihri buhar olup uçmuştu. Ayık başlar kalkıyor, silkinip örümcek ağlarını atıyordu. Büyük bir şeyler kıpırdıyor gibiydi ta ki tüm kıtaların altındaki kayalar sarsılana dek.

Halklar.

Karl Marx mezarında huzur içinde yatıyordu bu gece ve sonraki gecelerde. Ama dünya üzerindeki her demagog korku içinde titriyordu.

"Şimdi farkına varıyorum" dedi Constantine. "Hepsinin benim olduğuna nasıl da inanmıştım. Rusya'nın

benim köyüm ve dünyanın da bir sahne olduğuna. Sanki oyun oynar gibiydim, milyonların hayatıyla kumar oynar gibi. Çarçur ettim. Benim iskambilden sarayım, bu on dokuzuncu yüzyıldan kalma temellerin üstünde sendeleyen yirminci yüzyıl ekonomisi." Acı bir gülümsemeyle kadehini kaldırdı. "Anatoli, işte bu yüzden trenle gidiyoruz. Ülkemizi bir arada tutan bu çelikten dikişi unutmayalım diye. Uçak daha hızlı olurdu tabii ama artık vaktimiz var, değil mi?" Güldü. "Vakitten başka neyimiz var ki?"

Rus ordusu dağılıyordu. Bu yönde bir emir verilmemişti. Koca alaylar toparlanıp evlerine dönüyorlardı. Milnikov'un bahsettiği dikişler sökülmeye başlamıştı. Yerel yönetim artık yegâne geçerli seçenekti. Koca imparatorluklar köy köy dağılıyordu. On dokuzuncu yüzyıl da değil ortaçağdı bu.

"Her gece benim için dua ediyorlar, bunu biliyor muydun Anatoli?"

Kozmonot başıyla bildiğini işaret etti, ufak bir tebessüm etme riskine girerek. Kilise bir kez daha yükselişteydi. Bilinmezlik artık gelip geçici olmaktan çıkmıştı. Gezegenin üzerinde dolanıyordu şimdi. Görünmezdi yine ama *varlığını* inkâr etmek mümkün değildi. Bu durumda inanç... olsa olsa tevekkül gibi görünüyordu.

Tren uzun, geniş bir dönüşe başlamış, vagon biraz yan yatmış, bakışlarını üzerinden yağmurun aktığı pencereden öteye çevirmelerine sebep olmuştu. Bacaklarını uzatan Constantine Milnikov koltuğunda aşağı doğru kaykıldı kaşlarını çatarak kadehine bakarken. "İçkinin ne anlamı var ki" diye mırıldandı "sarhoş etmedikten sonra?"

Bir zamanlar Sovyetler Birliği'nin parçası, sonra sözde bağımsız şimdi ise Rusya'nın himayesinde olan Kazakistan'a doğru yolculuk ediyorlardı. Rusya'nın ana fırlatma üssü oradaydı ama Baykonur Kozmodromu değildi gidecekleri yer. Onun yerine Aral'dan sekiz kilo-

metre ötedeki uzaylı yapısına doğru ilerliyorlardı. Sular çekilmeden önce şehir Aral Gölü'nün kıyısındaydı. Sahayı yerel yönetim sahiplendi ve Rusların kabadayılığı sökmezdi. Bu yeni bir dünyaydı artık. Nihayetinde bu dişleri dökülmüş çağda ülkeler arasında silah olarak kullanılabilecek yegâne enstrüman ekonomiydi.

Onun baskısı da sınırlıydı, lâkin, bu Rus delegasyonunun inşaat sahasını ziyaret etmesine izin verilmesi için yeterli olmuştu. Başkan mucizeyi kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Constantine Milnikov koltuğunda titriyor gibiydi. Yukarı doğru baktı, kasvetli bakışını Anatoli'ye kilitledi. Meşhur yüzü yaşlanmıştı apansız. "Doğru" dedi. "Bir zamanlar bir demagogdum."

Anatoli buna bir cevap vermek zorunda hissetti kendini. Ama kısa bir sessizliğin ardından bunun şimdiye kadar duyduğu en kederli itiraf olduğu kanaatine vardı.

Dördüncü Aşama:
Yeniden Doğuş
(Diriliş)

24

"Uzayın keşfinin önündeki en büyük engel fiziksel değil ruhsal risktir. Gezegenimizden uzak kalmayı kaldırabilir miyiz? Doğduğumuz dünyanın ritminden koptuğumuzda vücutlarımıza ve zihinlerimize ne olur? Uzay, delirmeye davet halini alabilir pekâlâ."

Samantha August

"Potansiyel" dedi Âdem, "garip bir güç. Gelecekte, neredeyse şekli seçilmez bir halde, asılı duruyor. Kolay yoldan tanımlanmayı reddediyor. Tüm bilinçli türler için durum aynı, Samantha August. Bilincin kendilik hissinin kıyısında duran bir vaat. Ve toplumda, bu vaatlerden oluşmuş bir çokluk dışa doğru uzanır, birbirine dolanır; derin ve kutsal bir şeye davet eder. Pek çok bilinçli varlık bu "vaat"in Tanrı'nın asıl hediyesi olduğuna inanır zira bu daha evvel varolandan daha büyük bir

şey haline gelmeye yönelik bir davettir. Dinlemiyor musun artık?"

Tek göz odasında, duvarın büyük bir kısmını işgal eden, ana ekran olarak belirlediği büyük düz panelin (ya da pencerenin) önünde dikilmiş durmuş sigara içiyordu. Rüzgârlı bir kaldırımda, soğuktan büzüşmüş halde değil de kapalı bir mekânda sigara içme özgürlüğünün tadını çıkarıyordu. Ama bu özgürlüklerin hızla sonu geliyordu. "Sigara dumanının başkalarına gitmesini önleyecek bir teknolojin var mı? Ya da süpürüverecek. Amerika'ya gidiyorum ne de olsa. Sigara içeni vuruyorlar orda. Kanadalılar, tabii, sadece yüzlerini ekşitip fısıldayarak söyleniyor ya da sokağın karşı kaldırımına geçiyorlar. Ya da polisi çağırıyorlar. Ellilerde yaşayacak kadınmışım, hatta kırklarda. Siyah beyaz tanıtım fotoğrafım için poz verirken görecektin beni, (o zamanlar dedikleri üzere) *authoress*'ı*, elimdeki sigaradan yükselen zarif bir duman perdesinin ardında. Gri pusun asrı. Ya da belki emekliliğimi Avusturya'da geçiririm."

"Samantha, dikkatin dağılmışa benziyor. Potansiyelden bahsediyordum."

"Söylediklerini duydum. Söyle bana, kişisel potansiyel ve kültürel potansiyel arasında bir fark var mı? Bazı ulusların kaderinde çiçek açmak varken diğerlerinin kaderinde solmak mı var? Yoksa iş geliyor kimyaya mı dayanıyor, müşterek mayamızı oluşturan karışım ya kurşunu altına ya da altını cürufa mı dönüştürüyor? Bazılarımız ta en başından boku yemiş olarak mı doğuyor? İnsanlar, uluslar, koca türler?"

"İnsanlığın içinde bulunduğu kriz, öyle görünüyor ki, karşılık beklenmeden kendisine verilen hediyelerin kıymetini bilememekten ileri geliyor."

"İlk başlarda, paradan önce, karşılıklı yardımlaşma vardı" dedi Samantha. "Bu olgu, yardımlaşma eyleminde saklı olan adalet kavramını somutlaştırdı. 'Eder' ve 'adil

* Kadın yazar. (ç.n.)

değer' fikrini. Bir şey verirdin ve karşılığında bir şey alırdın, ikisi de eş değerli. Eğer alışveriş eş değerli değildiyse o zaman başka bir hizmet gerekirdi, dengeyi sağlamak için."

"O zaman ben hâlâ bu alışverişin tamamlanmasını, sağladıklarıma karşılık insanlığın bir şey vermesini bekliyorum."

Omuzlarını silkti. "Yardımlaşmayı bıraktık. Yani çoğunu. İşleri karmaşık bir hale soktuk, paranın değer denen şeyi keyfi bir biçimde belirlemesinden bahsetmiyorum sadece. Kefenin bir yanına emeği, diğer yanına korunma ve güvenliği koyduk. Bu durum, dünya liderlerinin sunduğu koruma ve güvenlik yavaş yavaş erirken insanlığın çoğu için emeğin yegâne seçenek olduğu bir hiyerarşiye, eşitsizliğe sebep oldu. Suç, savaş, ihanet... bizi ve çıkarlarımızı savunmaya ant içmiş, bunun için seçimle başa gelmiş insanların elinden. Yardımlaşmanın içinde saklı olan o adalet –hakkaniyet– öldü gitti."

"O vakit, türünüze kadim yardımlaşma kaidelerini tebliğ etmek sana düşüyor."

Sigarasından son bir nefes aldı ve yutması için izmariti yere bıraktı. "Sanırım artık çok geç, Âdem. Ayrıca, senin 'hediye'lerinin hepsi takdirle karşılanmıyor ya da kıymetli bulunmuyor. Bize kurtuluş olarak sunduğun şey kölelik gibi algılandı. Teknolojik bir gelişme olarak sunduğun şey küresel sanayiye bir darbe olarak görüldü. Açlıktan ölmekte olanlara karşılıksız yiyecek ve yakacak sağlaman; tedarik, nakliyat, ulaşım ve harcama endüstrilerini vurdu ve akıl almayacak büyüklükteki üretim fazlamız tam anlamıyla zehre dönüştü. Herkesi doyurabilecek kapasitemizin olduğunu biliyorsun pekâlâ. Artık bunu biz değil sen yapmak zorundasın."

"Bir çözümün var mı?"

"Senin yok mu? Bunu daha önce yaptığınızı sanıyordum."

"Her bilinçli tür kendine özgüdür. Sessiz varsayımlara, dillendirilmeyen beklentilere sahiptir. Lâkin, davranışın ödül ve caydırma ile idare edilebilmesi yaygındır."

"Hav hav, dedi Pavlov'un köpeği."

"Geçtiğimiz haftada intihar oranlarında büyük bir düşüş oldu."

Alaycı bir biçimde üfledi burnundan. "Gezegende yaşanan keşmekeşe olumlu yanından mı bakıyorsun? Eh, bu iyi bir haber sanırım. Bu dünyayı terk etmek isteyenler gittiler. Kalan yetimleri sevgi dolu aileler evlat edindi. Bu esnada bıkkınlık tüm dünyanın üzerine çöktü."

"Görüyorum ki biraz öfkelisin."

"Yok. Onu biriktiriyoruz. Geleceğin, gözünü kan bürümüş, hiddeti için."

"Bana karşı mı?"

"Hayır. Bir anlamı olmaz." Bir sigara aldı, yaktı. "Bir tür olarak kalın kafalı olabiliriz ama biz bile anlayabiliyoruz. Bizim ligimizin çok ötesindesin."

"Griler o zaman."

"Griler. Cehennem ateşi gibi üzerlerine çökeceğiz. Neye uğradıklarını şaşıracaklar. Ama şimdiden uyarayım, kötü muamele görmüşlerin psikolojik profili güllük gülistanlık olmaz. Sorunlu olacağız. Sağduyuya kulak vermeyeceğiz."

"Griler sağduyuya yanıt vermez."

"İyi işte. Bize uyar. Köklerini kazırken vicdan azabı duymamıza gerek kalmayacak. Ne barış yanlıları ne de savaş karşıtları olacak."

"Tereddütlüsün."

"İnanılmayacak derecede korkuyorum, Âdem."

"Biz de korkuyoruz."

Bu sözleri sessizlik izledi. Ana ekrandan uzayda asılı duran alışılmadık hediyeye bakıp sigarasını içti. Hediyenin arka fonu ayın karanlık yüzüydü. Bu konularda katı görüşleri yoktu ama görünüşü doğru gibiydi. Muhtemelen ölçüleri tamdı. Bir saat kadar sonra bu devasa araca

binecek ve bir şekilde, dümeni eline alacaktı. Bu konuda epey yardım almayı umuyordu yoksa işler gerçekten kötü sonuçlanacaktı.

Bir uyarıydı bu. İma ettiği şeyin son derce aşikâr olduğunu umuyordu. Aynı zamanda -adakların adandığı, yasal ödül avcısı alaylarının iz sürdüğü- davaların davasının başlangıcı olacaktı. "Boş ver Avusturya'yı" diye mırıldandı. "İsviçre, hatta Kuzey Kore bile olur. Suçlu iadesi ile beni göndermeyecek neresi varsa."

"Samantha" dedi Âdem bir süre sonra "Medeniyetiniz için şahsi tanı ve tedavi üniteleri hazırlıyorum. Her yerde bulunacaklar."

"Yani?"

"Yani, travma cerrahları hariç, tıbbi meslekler tarihe karışacak."

Bir süre hiçbir şey söylemeden durdu ve sonra bir iç çekti. "Ah, Hamish..."

"Anladığım kadarıyla balık tutmaktan keyif alıyor."

"Bazen, Âdem, esprilerin hiç güldürmüyor."

"Ayrıca öğrenim merkezlerini eğitime uygun ekipmanlarla donatıyorum. Bunun ardından da ilk kursiyer alımları başlayacak. Sanırım senin Dünya'ya dönüşün geleceğin sunacaklarına olan ilgiyi önemli ölçüde arttıracak. Sözü açılmışken, bu konularda önceden bir konuşma hazırlanmaz mı genelde? Yani yazılı bir metin, yol göstermesi için. Ne de olsa, tüm insanlığa sesleneceksin."

Tekrar iç çekti. "Yok. Sanırım doğaçlama yapacağım."

Uzun bir duraksama oldu ve sonrasında Âdem "Emin misin Samantha? Bu, çok büyük bir kitle karşısında, tarihi bir konuşma olacak."

"Ben de onu diyorum, Âdem. Bugünlerde önceden yazılmış bir konuşma güvensizliğe sebep olur. Kim yazmış? Dünyanın önünde gizemli uzaylıların borazanı olarak mı bulunuyorum? Benim bir metin okumamı istemiyorlar. Hayır, durumu kendi kelimelerimle ifade edeceğim, kendi dolambaçlı, daldan dala tarzımda."

"Pekâlâ. Tabii, asıl paranoyaya göre sen çoktan taraf değiştirdin. Beynin yıkandı, hatta insan bile değilsin. Ne diyorlardı? Replicant."

"Anladık Âdem. Bize karşı iddiaların olacağını biliyorum. Benim... dürüstlüğüm sorgulanacak. Bu yüzden kanaatlere değil gerçeklere odaklanmak niyetindeyim. Bir reklam sunumu değil bu. Geleceklere dair bir bilgi paylaşımı."

"Muhtemelen bir noktada soruları cevaplayacaksın."

Düşündü ve omuz silkti. "Bakacağız. Ama olayı idare etmeye çalışacaklar. Canlı yayını yedi saniye geciktirecekler. Parmakları iptal tuşunun üzerinde, tetikte bekleyecek. Griler hakkında bilgiye sahip olan bütün devletler halkı paniğe sevk etmemek için bu bilgiyi sakladılar. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünen insanlar bugün de aynı biçimde düşünüyorlar. Gizlilik bir alışkanlık olmuş. Korkudan ve nihayetinde korkaklıktan kök alan bir dünya görüşü bu. Öyle hemen yok olmaz çünkü her ne kadar esip gürleyen bir tür olsak da aslında kalbimizde korku var."

"Birbirinizden başka korkacak bir şey olmadığında dahi?"

"Özellikle o zaman. Çünkü nelere kadir olduğumuzu biliriz. Ve bu da bizi benim soruma getiriyor. Senin şu kapsayıcı varlığın, gezegenle sınırlı, değil mi? Yani Dünya'yı terk ettiğimizde, tekrar şiddet uygulamaya başlayabileceğiz. Grilere tabii ama aynı zamanda birbirimize de."

"Doğru."

"Yani uluslar, güneş sistemimiz içinde tekrar kirli bir toprak kapma mücadelesine girişebilirler."

"Böyle bir olasılık söz konusu. Şurası açık ki, Samantha August, türünüz müşterek bir kendilik anlayışına ne kadar erken kavuşursa o kadar iyi olacak."

"Fırtına bulutlarının yaklaşmakta olduğunu görüyorum Âdem. Bir de diğer korkumuz var. Senden korkumuz."

"Evet. Güneş sisteminizin barış içinde kalacağı tahmininde bulunsam?"

"Ah, tabii."

"Yedi saniyelik gecikme olmayacak" dedi Âdem. "Yayın kesme düğmesi de çalışmayacak. Hatta binanın elektriği bile bağımsız bir kaynaktan beslenecek ve böylece müdahaleye kapalı olacak. Kimse sözünü kesemeyecek ve herkes sözünü duyacak. Samantha, aracın hazır."

"Hay lanet gelsin. Pekâlâ. Başlayalım bakalım şu işe."

"Kenetlenme noktasına yaklaşıyoruz."

Hediyesinin belirip yaklaşmasını izliyordu. Aracın soğuk görünümünün üzerinde yanan ışıklar, gösterişli şeyler yoktu. Ne idiyse ona benziyordu: Bir avcı, bir yırtıcı, bir savaş ve vahşet makinesi. Aracı inceledikçe, kısa bir an için, bir tereddüt pırpır etti içinde. Göklerden getirilecek mesaj bu muydu gerçekten? Mat, radyasyon geçirmeyen donuk yeşillerin ve düz siyahların altında moleküler düzeyde sıkıştırılmış metal ve karbondan yapılmış bir savaş yumruğu. "Olması gerekenden daha büyükmüş" diyerek gözlemini ifade etti araç yaklaşırken. Kenetlenme noktasını –ikizkenar yamuk biçimindeki, hafiften parlayan kapağı– görebiliyordu artık.

"Kurgusal kaynak bazı erişilmez teknolojileri var saydı, Samantha. FTL* sistemleri mesela, çok büyük bir yoğunluğa sahiptirler ve kuantum radikallerine ek olarak kütleyi ortadan kaldıran yerçekimi kuyusunu kontrol altında tutmak için karmaşık yalıtım sistemlerine ihtiyaç duyarlar. Ben bir ara teknoloji kullanmayı seçtim. Parlayan solar radyasyonla beraber sistemin elektromanyetik yerçekimi yumağını kullanan EYM'nin bir varyasyonu. Nihayetinde bir de insan psikolojisi sorunu var. Türünüzün yeni derin uzay yolculuklarında karşı karşıya kalacağı en büyük güçlük kapalı bir alanda yaşamanın etkileri olacak. Bunun etkilerini azaltmak için daha büyük bir araç daha iyi sonuç verecektir. Buna uygun olarak

* Faster Than Light, Tr. Işıktan Daha Hızlı. (ç.n.)

aracın büyüklüğünü ikiye katladım. Tahminlerimize göre ideal ekip büyüklüğü elli ila yüz yetişkin arasında."

"Bu kadar mı?"

"Nihayetinde dünyaya benzer ve kendine yeter araçlar yapmasını öğreneceksiniz ama buna belki daha bir yüzyıl kadar daha zaman var."

"Dünya-gemileri" diye mırıldandı Samantha. "Bundan sonra hastalıktan ölen olmayacağına göre o gemilere ihtiyacımız olacak."

"Bu süre zarfında Venüs kullanımınızda olacak."

"Doğru. Ve konuştuğumuz o öbür iş ne âlemde?"

"Takvime uygun biçimde ilerliyor."

İki aracın kilitlenmesi sessizce ve görünüşe göre hatasız biçimde gerçekleşti. Kapağın ses çıkarmaksızın açılışını monitörden izledi. "Of" dedi önündeki koridora bakarken "şu kırmızı ışıkları kapa lütfen. Daha... dünya normallerinde bir ışığa dön."

"Bu dalga boyundaki hafif iç aydınlatmanın faydaları mevcuttur" dedi Âdem "denizaltı personellerinizin iyi bildiği üzere."

"O kadar yoğun odaklanmam mı gerekecek? Gözlerimi yormayan bir ışığa mı ihtiyacım var?"

"Aslında yok."

"Tamam o zaman. Doğru düzgün gün ışığı lütfen."

"Pekâlâ."

Bulanık pusun koridoru terk edişini ve yerini normal ışığın alışını izledi. Derin bir nefes alıp "Alınma ama Âdem, hani şu psikolojik gerilimden bahsediyordun ya. Bu lanet odadan çıkmam lazım ve bunu derhal yapmam lazım."

Duvar bir kamera objektifi gibi açıldı ve kendini koridora bakar halde buldu. Havada farklı bir koku vardı, sanki yeni araba kokusu gibi. "Bu iyi olmuş Âdem. Bu koku, hoş bir ayrıntı. Doğru noktalara temas ediyor, her ne kadar muhtemelen biraz zehirli olsa da."

"Sana bir şey olmaz." Âdem'in tonu hem bilgiç hem de gururluydu.

Gülümsedi. "Kendinden memnun bir haldesin, değil mi?"

"Öyleyim. Ve yakında sebebini anlayacaksın. Hediyeni kabul et lütfen, Samantha. Bu aracın bağımsız işletimini yürütecek yapay zekâ çekirdeği için kendimin kısıtlı bir kopyasını oluşturdum. Ona da Âdem diyebilirsin ya da bu versiyon için başka bir isim seçebilirsin. Sensör paketi uygun biçimde kısıtlandığı için kendine has bir evrim süreci olacak ve bu yüzden şu an konuşmakta olduğun varlıktan sapacak. Âdem 1 ve Âdem 2 arasında..."

"Tanrı aşkına" diyerek kesti Samantha koridora doğru ilerlerken eşiğe adımını attığında "Çok daha iyi isimler bulabilirim. Hayal gücümü unuttun mu? Ben demek, kocaman hayal gücü demek. Ben var yazmak kurgu romanlar. Bu geminin kadın bir sesi olacak, zeki bir kadın, doğal olarak."

"Havva?"

Sam duraksadı ve başını iki yana salladı. "Yanlış bir ima olur. Athena daha uygun düşer."

"Evet, yerinde olur. Benim aklımdan doğma. O zaman ben de Âdem olmayı bırakıp Zeus mu olsam?"

"Hayır, ben mitolojileri birbirine karıştırmaktan hoşnudum. Ayrıca, tematik bütünlüğün rahatsız edici bir alt metni akla getirmesini istemem. Yunan panteonu fena halde kusurlu tanrılardan oluşmuştu."

"O tanrıları yaratanlar kadar kusurlu demek istiyorsun."

Koridorun sonunda bir yol ayrımı vardı. Duraksadı. "Tamam. Önce benim kamaram, sonra da güverte. Geminin bir güvertesi vardır herhalde, Âdem."

Başka bir ses cevap verdi, bir kadın sesi, yumuşak ve yalın. "Merhaba, Samantha August yoksa size kaptan mı demeliyim?"

"Bana ne dersen de yeter ki gece yarısı ile sabah dokuz arasında olmasın."

"Sanırım bu mizaha bir örnekti. Pekâlâ. Hoş geldiniz komiser August."

"Ha ha. Geç onu. The Swamp Boys silahlarıyla peşime düşer."

"Başaramazlar."

"Mevzu o değil. Ziyaret edeceğim kitle içinde sola dair her şeye refleks olarak öfkelenen bir kesim var."

"Sol?"

"Politik spektrumun solunda yer alanlar, kuralları yıkmak isterler. Sağdakiler kuralları koyanlardır. Basitleştirerek anlatıyorum ama zaten dünyamız anbean basitleşiyor."

"Kamaranıza güverteden ulaşılabileceği gibi güvertenin hemen dışındaki koridordan da ulaşılabilir. Komuta katı dört kat yukarıdadır. Yaklaştığınızda açılacak olan asansöre doğru ilerleyin. İçine girip ineceğiniz yeri belirtin."

"Sana Athena adını veriyorum" dedi Sam yaklaştığında kaybolup asansör kabinini ortaya çıkaran duvara doğru yürürken.

"Bilgeliğinizi ve söylemek gerekirse kendiminkini, kutluyorum."

"Âdem konuştuklarımızı duyuyor mu?"

"Ben de oraya geliyordum" dedi Athena. "Sizin onayınızı bekleyen bir talepte bulundu. Belirtmeliyim ki, benzer çapta bir bilinç seviyesine ve dinamik olumsallık tabanlı düşünme süreçlerine sahibim. Hatta sadece bu aracın seyrüseferi için ortaya çıkan, çok daha sınırlı bir varlığım olduğundan şu anki meselelerinize karşı daha duyarlıyım."

"Bağla Âdem'i."

Kısa bir an için Samantha burundan alınan bir nefes sesi duyduğunu düşündü ama sonrasında Âdem'in nöral modülasyonları devreye girdi.

"Halinden memnun musun Samantha? Athena ihtiyaçlarını karşılıyor mu?"

"Bu soruyu cevaplamak zorunda değiliniz Kaptan August" diyerek araya girdi Athena. "Zira -Âdem'inkinin aksine sizin her bir sözünüz karşısında makro kültürel değerlendirme algoritmaları yürüten bir altprogram içermeyen- kabiliyet çeşitliliğime güvenim tam. Adaşım gibi benim tanrısal amaçlarım da tek bir site devletine, bu araca ve onun tek tamamlayıcısına, odaklanmış durumda."

"Lafazanlığı kısmalıymışım" dedi Âdem.

"Kesin şunu, ikiniz de" Samantha asansör kabinine girdi ve "Komuta Katı, lütfen" dedi.

"O 'lütfen' kısmını beğendim" dedi Athena.

Kapı kapandı ve hemen sonrasında tekrar açıldı. Bu sefer farklı bir koridor görünümü vardı. Samantha şaşırmıştı, hiçbir hareket hissetmemişti. Adımını dışarı atmadan önce duraksadı.

Athena kendini beğenmiş bir ses tonuyla "Güverte hemen karşıda. Kamara soldaki son oda. Eşyalarınız birazdan oraya transfer edilecek, tabii kolayca ikinci bir takım da kopyalayabiliriz. Ama size eşlik etmesi için bir çift robotik drone yapmak bana daha eğlenceli geldi. Onlara Hewy ve..."

"Yapma! Ağlatacaksın beni. Hayır, farklı isimler lütfen. Dur bir düşüneyim. Hmm, hah. Yaşlı, yalnız bir kadınla ilgili bir hikâye yazmamın ardından bir hayranım bana iki yavru köpek göndermişti." Duraksadı. "Kötü bir haftaydı."

"Hikâyeyi yazdığın hafta mı yoksa köpeklerin geldiği hafta mı?" diye sordu Âdem.

"Yine başladı" dedi Athena.

"İsim olarak Romulus ve Remus'u aklımdan geçirdiğimi hatırlıyorum ya da Castor ve Pollux ama bunların çok özenti isimler olduğunu düşünmüştüm. Sonunda Bart ve Lisa'da karar kıldım. Onları sahiplenecek sevecen bir aile bulmadan önce."

"Köpek sevmez misin, Samantha?" diye sordu Âdem.

"Hayır, severim tabii. Özellikle de gıcık sahiplerinin plajda ya da kaldırımın kenarında bıraktıkları naylon poşetleri." Koridor boyunca ilerledi. Kamaranın kapısı açıldı ve içeri bir göz attı. Münasip bir genişlikteydi. "İş görür."

Güvertenin kapısı daha büyüktü ve zırhlı gibi duruyordu. Yaklaştığında ortadan kayboldu. "Nasıl yapıyorsun bunu?" diye sordu. Ne kapının içine girebileceği bölmeler vardı ne de kapının herhangi bir yöne doğru kaydığına dair bir emare.

"Faz kaydırma" dedi Athena. "Giriş çıkış için kullanılan kılavuzlu ray mekanizmaları raylarından çıkmalarıyla ünlüdür, özellikle de isabet almak gibi gövdenin bükülmesine sebep olan olayların ardından. Âdem'in arzusunun aksine, gemi inşasından ben sorumlu olduğumdan, onun önerdiği parametreleri görmezden gelip doğru düzgün bir teknoloji kullandım."

"Bu Müdahale için tahsis edilen teknolojik seviyeyi aştın" dedi Âdem.

"İki pasifist için gerçekten de çok fazla didişiyorsunuz" dedi Sam, güverteye adımını attığı sırada. "Gövdenin bükülmesi ve isabet almakla ilgili bir şeyler diyordun? Grilerin silahlarının boktan olduğunu sanıyordum."

"Galaksinin size yakın kısmında başka bir zorba tür var" dedi Âdem, "daha öce bahsetmiş olabileceğim üzere, Grilerden biraz daha dişliler."

"Ve iki tokat atıp akıllarını başlarına getiremiyor musunuz?"

"Dağıtık bir protoplazmik bilince sahipler" diyerek açıkladı Âdem. "Fiilen, zeki sindirim sıvıları."

"Hmm" dedi Sam. "Eh, ben karnımla konuşurum hep."

"Peki hiç senin sözünü dinler mi?"

"Dinlemez kahrolasıca. Dürüst olmak gerekirse, genellikle tam tersi olur. Karnım benimle konuşur, ben kulak asmam."

"Bitirdiyseniz" dedi Athena "aracın kullanımıyla ilgili bazı açıklamalarım olacak ve dakikalar akıp gidiyor. Eğer el sıkışma operasyonunu gerçekten durdurmak istiyorsan işe koyulsak iyi olacak."

"Kesinlikle" Samantha kaptan koltuğuna oturmak için ilerledi. Oturduğu gibi kolçaklardan bir dizi holografik kontrol yükseldi. "Amanın, bu karmaşık görünüyor."

"Aracın mürettebatının olması öngörüldü" dedi Athena. "Lâkin tek bir istasyondan, komuta koltuğundan da idare edilebilir. Tabii benimle yakından temas halinde olarak. Acil bir durumda bağımsız biçimde komuta edebilirim. Bu görev için ve hemen şu anda, eğer bu öğrenme sürecine dalmaya gönüllü değilseniz, bu aracı uçurabilirim gerçekten de. Arkanıza yaslanıp rahatınıza bakmanız kâfi gelir."

"Güvenin gözlerimi yaşarttı, Athena."

"Bu son derece doğal zira konfigürasyonum..."

"Kendine olan güvenin değil" diyerek araya girdi Samantha. "Bana olan güvenini kastettim."

Bir anlık sessizliğin ardından "Hmm, sarkazm."

"Bak" dedi Samantha, sağında solundaki şaşkınlık verici bilgi dizisine bakarken, "bunların hepsini beynime sığdıramaz mısın? Âdem'in süper hızlı eğiten başlıklardan bahsettiğini hatırlıyorum sanki."

"Evet. Onlar... Bir sigara yak Samantha."

"O kadar mı meşakkatli?"

"Bir sigara yak da veriyi beynine yükleyelim, yeni kas hafızası kazandıralım, sinaptik alım kabiliyetini en üst düzeye çıkaralım ve beyninin eşsiz yapısına uyan artırılmış uzamsal farkındalık ve yüksek soyut matematik kavrama kabiliyeti edindirelim. Sayılarla aran hiç olmadığı kadar iyi olsun."

"Ne kadar sürer?"

"Bahsettiğim sigarayı yakmanın ardından iki dakika kadar."

"Başım ağrıyacak mı?"

"Hayır."

"E, o zaman sigara niye?"

"Konfigürasyonu bir araya getirmek o kadar sürecek. Bu herkese uyan bir tak-çalıştır prosedürü değil. Öyle yapılsaydı her organik nöron kümesine zarar verirdi. Ve son olarak da bu işlem için sabit durman gerekiyor."

Sonrasında Âdem "Belki de seni, bu işlemin ardından gelecek *varoluşsal* baş ağrısına karşı uyarmam gerekiyor, Samantha" diye ekledi. "Ki bu ağrı, pek muhtemeldir ki, BM'ye seslenirken içinde olacağın ruh haline etkileyecektir."

Homurdandı. "Böyle bir şey olabilir mi diye hayıflanıyordum ben de. Bu işlem beni bir matematik delisine çevirebilir mi diye. Bu tamamen farklı bir düşünüş biçimi. Yazarlık yeteneğimin içine edebilir mi?"

"Olası değil" dedi Âdem. "Müziği ve söz yazarlarını düşün. Daha ziyade, ani bir teknik bilgi akışını, artan reaksiyon hızının fizikselliğini, sanki içgüdüselmişçesine çabuk kavrayış merhalelerini. Bunların hepsi enerji emer. Tam yük altındayken sadece düşünmek bile tüketebilir seni. Nöronlarının bitkinliği sistemsel depresyonu tetikleyebilir. Nano-paket buna karşılık verebilir tabii ama şiddetli bir uyarının ardından ruh halinin iniş çıkışları keskinleşebilir."

"Ha ha, Âdem, seni içine erkeklik karışmış saftirik varlık. Menopozdayım ben. Senin yokluğunda ne kadar da itidalli olduğumdan haberin bile yok. Eğer bir android ya da robot olarak çıkmış olsaydın karşıma, muhtemelen ayağımın altına almış, un ufak etmiştim seni." Elini salladı ve sonra bir sigara yaktı. "Athena, yolla gelsin."

"İyi seçmişsin Âdem" dedi Athena.

"Teşekkürler Athena" diye yanıtladı Âdem.

Sam sigarasının dumanını yukarı doğru üfledi ama duman aniden yok oldu. "Âdem! Başardın! Dâhiyane!"

İşlem için bir başlık gerekmiyordu nihayetinde. Yaklaşık yedi dakika sonra Samantha uzanıp holografik kont-

rolleri devreye soktu. "Haydi bakalım. Sürücüler tamam, gizlilik sistemleri tamam. Görüşürüz Âdem. Şimdi sıra geldi bu şeyi atmosfere sokmaya... vay canına, ay ve dünya arası seksen yedi saniye, hızlıymış. Tamam, sensörler aktif... aşağı inerken bir şeye çarpmayalım tamam mı? Hay sıçayım, alçak yörüngeyi çöpe mi boğmuşuz ne? Athena, bir kahve alabilir miyim?"

"Kesinlikle hayır" diye yanıtladı Athena.

Samantha duraksadı "Eee. Peki. Kusura bakma Âdem. Şimdi anladım seni."

"Alışırsın" dedi Âdem. "Emin ol, temel inanç sistemlerine hiçbir şekilde müdahalede bulunulmadı."

"Hmm... Ama müdahale edilmiş olsa bile bundan haberim olur muydu ki?"

"Hayır. Ama böyle bir müdahale tecavüze girer Samantha; ve tecavüz şiddettir. Böyle bir şey yapamayız."

"Tamam. Peki..." O sırada Dünya'ya yaklaşıyorlardı. "Ee, bu süper hızlı bilgi aşılaması..."

"Türünüzün bu teknolojiye erişimini engellemek için önlemler alındı. Dünya'daki merkezlerdeki tüm eğitim faaliyetleri benim tarafımdan ve çok daha yavaş bir hızda, yürütülecek."

"Güzel" dedi Samantha. Bir iç çekti. "Bunun için öylesine hazırlıksızız ki..."

•

Dünya'ya dönmek garip bir histi. Çok uzun bir süredir gezegen bir ekranın ortasındaki siyah boşlukta asılı duruyordu, sanki Carl Sagan'ın on yaşındaki halinin odasında asılı bir poster gibi. Okyanusların üstündeki hava sistemlerinin ağır ağır dönüşlerini başını yana eğerek izlemişti zira görüntü alıştığının aksine doksan derece dönüktü. Kuzey kutbu sağda kalacak şekilde gezegen yan yatmıştı. Samantha'nın sebebini sormak istediği ama her nedense sormadığı bir acayiplikti bu.

Tecridin garip etkileri var. Kaç haber bülteni izlemiş olursa olsun, insanlıktan kopuk hissetmişti kendini. Yegâne insan iletişimi Hamish ile olan konuşmalarından ibaretti ve bunlar aklına mukayyet olabilmesinin tek dayanağıydı. Ama eşiyle paylaştığı dünya monitörlerdeki dünya değildi. Önündeki her bir ekran hayvanat bahçesinde sürüngenlerin bulunduğu bölümün bulanık penceresi gibiydi; içine dikkatle baktığı, kafa yapan ağır bir kokuyu ve fazlasıyla ısıtılmış havayı gözlemlediği bir pencere. Ardı ardına ekrana gelen yüzlere bakmıştı: Muhabirler ve şahitler, kurbanlar ve mağdurlar... Sonu gelmez arka planların önünde. İnsanlığın görücüye çıkması, kare kare, şaşkınlık ve nutku tutulmuşluk portreleri teker teker. Neydi tüm bunların anlamı? Hiçbir fikri yoktu.

Eve dönüş... Doğduğu dünyaya. Düşüncesi bile sakildi. Daha önce kaç insan aklından geçirebilmişti bunu? Birkaç astronot ve şimdi, muhtemelen, hâlâ şaşkınlıklarını üstlerinden atmaya çalışan bir avuç kaçırılma kurbanı. Vaktini uzaylı bir yapay zekâ ile geçirmişti, ki bu süre boyunca yaptığı her sohbet mantıksal önermelere dayandırılmış, insani hissiyatın doğasındaki füg halinden ve bunun beraberinde getirdiği tüm duygusal karmaşalardan arındırılmıştı.

Türünün gürültü patırtısına dönmeye hazır mıydı? Aman vermez akıl dışılığına, çorba olmuş fikirlerine, yargılarına, çıkarlarına, çelişkilerine ve ayan beyan aldatmalarına. İkiyüzlülüğe karşı olan hassasiyetini kayıp mı etmişti? Gelecek olanlara karşı fena halde hazırlıksız mıydı?

Artık çok geç olmuşken akla gelen vahim düşünceler. Bu işe kendini adamıştı ve bu işten dönüş yoktu.

Şimdi, aracın atmosferin üst katmanlarına yaklaştığı, hafifçe titrediği sırada, gezegenin gündüz yüzünün ekranı kaplayışını izledi. Görüntü artık hangi kameradan geliyorduysa, sırlanmış gövde üzerinde yanan plazma hiç görülmüyordu.

Hız kendini belli ediyordu ama göstergelerine kısa bir bakış attığında bunu teyit etmiş oldu. Aşağıdan inişinin bıraktığı izin görülebilmesi pek mümkün değildi tabii. Gizlilik sisteminin örtü alanı sınırlıydı ve atmosferin yoğunlaştığı, yer çekiminin etkisini artırdığı sırada yaşanan büyük ivme kaybından kaynaklanan parlamanın ışık spektrumunun tamamını kapatamazdı. Gezegenin aydınlık tarafındaydı, gece olsaydı görülebilirdi. Bir diğer yıldız kayması olarak belki de ama yanıp kül olmanın sebep olduğu parıltısı olmadan.

Uçakların uçuş güzergâhlarının etrafından dolanacak bir yörüngeye girdi ve daha fazla hız kaybetmek için aracın gövdesini birkaç kez hizaladı. Gitgide daha da alçalırken aracı yan yatırıp sarmallar çizmeye başladı. Bir defasında bir oyun fuarında uçuş simülatörü kullanmıştı ve elinin altındaki kontroller de ona çok benziyordu. Koltuğun kolçaklarından yükseliyor ve ellerinde dokunsal bir his uyandırıyorlardı.

Dış gövde sıcaklığı, aracın atmosfere dayanıklı yapısın doğrularcasına, inişin en şiddetli aşamalarında bile sabit kalmıştı. Şimdi, kırk bin fitten aşağı inerken, Samantha anti-yerçekimi sistemini devreye soktu ve bu noktaya kadar –her ne kadar zarif bir sarmal çiziyorduysa da– bir tuğla gibi düşmekte olan araç birden neredeyse ağırlıksız bir hale geldi.

Tüm bu olanlar esnasında, güvertedeki yerçekimi hep 1,0 seviyesinde kaldı. Eylemsizlik dış gövde ve enerji kalkanı arasındaki bölgede hapsoldu ve bu ikisi içinde –hızlı ve sıkı inişin etkileri karşısında– esneyen, şişen ve sıkışan taraf ikincisiydi.

Kuzey Amerika'nın doğu kıyısına, New York şehrine yaklaşıyorlardı. "Haydi, Athena" dedi Samantha derin bir nefes aldıktan sonra, "radarda belli edelim kendimizi en azından. Helikopterin birinin, ön camdaki bir böcek gibi, kalkanımıza yapışıp kalmasını istemeyiz."

"Önleyici sistemler devreye girecektir" dedi Athena. "Özellikle de radar kesit alanımızın büyüklüğü düşünüldüğünde. Belli alarm seviyeleri tahmin edilebilir."

"O eski oyun işte, Hollywood karşılaması" dedi Samantha ana görüntüleyiciye dikkatle bakıp aracı neredeyse durma noktasına getirir ve ardından kademeli bir dikey inişe başlarken. "Ateş açamazlar ama yine de hazırlık yapacaklardır zira bu işin usulü böyledir. Radarda bizi yakalayıp silahları bize kilitleyecek sonra da... pineklemeye başlayacaklar." Aracı doğrudan girişe ve önündeki meydana doğru yönlendirmesine yardımcı olması için BM Genel Merkezi yanıp sönen yeşil ışıkla belirtilmişti. "Beş yüz metre yeter diyorum" dedi. "Sonrasında gizlilik sistemlerini devreden çıkarırız."

"Dronelar yollandı, savaş uçakları yirmi kilometre mesafedeler ve yaklaşıyorlar."

"Hmm, çabuk davranmışlar. Peki. Fazla yaklaşan droneları hackle ve uzaklaştır. Olur mu?"

"Tabii ki. Ne kadar heyecanlı değil mi?"

Âdem konuştu. "Kişilik kayması not edildi."

Samantha gülümsedi, sanki dar bir park yerine yanaşan geniş bir araçtaymış gibi hissediyordu... üç farklı uzaylı medeniyetin gözleri onun üzerindeydi sanki. "Sen heyecanlı değil misin Âdem?"

"Ürperti bu şartlar altında daha uygun bir kelime olurdu. Bu Müdahale'nin dönüm noktasındayız."

"Söylesene" dedi Samantha, "'İnsanlığın da Dünya gezegeninin de canı cehenneme' deyip, kalkıp gitme ihtimaliniz var mı hâlâ?"

"Evet."

"Ha siktir!"

"Çok küçük bir ihtimal" diye devam etti Âdem. "Hatırlarsan asıl amacımız Dünya'nın biyomunun korunmasıydı. Türünüzü karantina altına almak ve gezegende kapladığı alanı kademeli olarak küçültmek daha olası bir senaryo olurdu."

"Bizi hapsetmek yani."

"Toparlarsak, seslenişin sonrasında insanlık, paradigmasını köklü biçimde değiştirmeye yanaşmazsa, bize başka seçenek kalmayacak."

"Peki ya Griler. Kabul et Âdem, bizim pis yanımıza ihtiyacınız var."

"*Bizim* ihtiyacımız yok. Komşu medeniyetlerin buna ihtiyacı var. Tabii türünüzün kendini bir fetih ve kolonizasyon görevine koşmayacağını var sayarsak."

"Peki ya öyle yaparsak?"

"Oyuncakları elinizden alırız. Ama açıkçası böyle bir sonuç değil beklediğim. Türünüzün hakiki bir şefkat ve müthiş bir fedakârlık kapasitesi var gerçekten de. Öte yandan zenofobi de mümkün tabii. Ön ayak olacağınız İlk Temas olaylarının -uzun süreler boyunca- hassasiyetle yürütülmesi gerekecek."

"Ana Yönerge yok yani bizim için" diye homurdandı Samantha.

"Bunun işlerlikte olduğu kurgusal geleceği inceledim. Böyle bir yönerge, pek tabii ki, saçmalıktan ibaret."

"Böyle bir şeyler söyleyeceğini tahmin etmiştim. Ama diğer yandan, sana katılıyorum. Bilinçli bir tür kendi gezegenini zehirler, soykırım savaşlarına girer ve sonunda da gezegeni yakıp kül ederken ya da medeniyeti Taş Devri'ne geriletirken müdahale etmemek kadar canice bir şey olabilir mi?"

"'Taş Devri' o kadar da kötü değil" dedi Âdem. "Ama faunanın soyunun kuruması ve atmosferin zehirlenmesi öyle. Genel anlamda 'Taş Devri' sürdürülebilirdir, biraz karasız olsa da istikrarlıdır ve çevreye etkisi sınırlıdır. Daha önce de belirttiğim gibi türünüz en verimli biçimde işleyişi yüz kişinin altında gruplar halindeyken gerçekleşir. Bu etnografik delil ya da ispat teşkil etmesi açısından değil gelecekteki politik ve küresel yeniden yapılanmanız için son derece mühim."

"Hmm, ilginç."

"Her halükârda, herhangi bir avcı-toplayıcı yaşantıya dönüş toplumun yüzde doksan altısının ivedilikle ortadan kaldırılmasını gerektirecektir. Bunun büyük acılara sebep olmadan barışçıl bir biçimde yapılması mümkün değil. Kazara yaşanacak çevresel yıkımdan bahsetmiyorum bile."

Samantha BM binasının beş yüz metre üstünde durdurdu aracı, anti-yerçekimi sistemini sabitledi ve iticileri kapattı. Arkasına yaslandı. "İşte geldik Athena. Gizlilik sistemini devreden çıkarabilecek misin kuzum?"

"Kuzu kuzu, Kaptan!"

Samantha başını arkaya yasladı, gözlerini kapadı. "İşte şimdi başlıyor."

25

"Çizgiroman fuarları ve bilimkurgu kongreleri hep eğlenceli olur. Ayrıca, o münzevi yazarların devri artık eskide kaldı. İronik olan, modern zamanların toplumun en utangaç, en içe kapanık ve en endişeli kesimini göz önüne çıkmak zorunda bırakmış olması. Ya uyum sağla ya da kaybol. Ve çoğumuz için bu toplantılar, insan içine çıkmayı öğrendiğimiz güvenli alanlar sağladı. Ve bir de şu böbürlenme delileri var. Böbürlenme delilerinden bahsetmiş miydim?"

Samantha August

Atlanta, Georgia'da gerçekleşen DragonCon'da, bilimkurgu yazarı Jeanne Wolfson ve Jack Rico arasında geçen panel konuşmasının çözümlenmiş metni. Bağlam on beş dakika sonra.

WOLFSON: Bak sen, hiç bu kadar rağbet görmemiştik, değil mi? (Seyirciler gülüyor.)

Ama hepimiz medya tarafından olup bitenin ne olduğuna dair konuşalım diye çağırıldık... eh, pek bir omuz silkiyoruz. İnsanlığın geleceğine dair bir tasavvurda bulunurken kendi hayal gücünüzün bir yansımasını -ister orada, yıldızlar arasında olsun, ister kıyamet sonrası bir Mad Max dünyası- ortaya koymak ve bunu hikâyenize ya da romanınıza yedirmek başka; bu son derece gerçek olan Temas Olayı sonrasında bizi neyin beklediğini anlamaya çalışmak ise bambaşka.

RICO: Böyle mi adlandırıyoruz Jeanne? Temas Olayı? Ben başka bir şey derdim. Ben olsam buna bir Fetih derdim. Tek bir kurşun sıkılmadan teslim alındık. Toplama kampında öğütülen kurbanlık koyunlar gibiyiz. Havada kan ve taze et ve katıksız bir dehşet kokusu var ama biz birbirimize her şeyin çok güzel olacağını söyleyip duruyoruz. Hiçbir şeyin çok güzel olacağı yok. Şunu açıkça ifade edeyim: SİKİ. KÖKÜNDEN. TUTTUK. (Seyirciler endişeyle gülüyor.)

WOLFSON: Siki kökünden tutmak böyle mi oluyor, Jack? Bunu alternatifine tercih ederim her seferinde.

RICO: Of, bunların hepsi saçmalık, Jeanne. Ben Deniz Piyadesi olarak hizmet verdim ve...

WOLFSON: Orda dur! Yetti bu terane. Kusura bakma. Ben de hizmet verdim ve senin aksine ben çatışma gördüm. Öfkeyle kurşun sıktım. Sen asla böyle bir şey yaşamadın, Jack. Sen gaza geldin ve sonra da hiç çatışma görmediğin bir yere atandın. Anlıyorum gerçekten. Ama sendeki bu afra tafra anca hava cıva, o kadar. Orada, işler ciddiye bindiğinde... her şeyin rengi değişir. Her şeyin. Sonrasında bunları bastırabilirsin tabii ama asla sonsuza kadar bastıramazsın. Tabii öncesinde zaten bir psikopat idiysen ve kafayı yemek senin için bir değişiklik anlamına gelmiyorsa başka. Travma sonrası stres bozukluğunun palavra olduğunu mu sanıyorsun, Jack?

RICO: Yok, hayır tabii ki değil! Demek istediğim...

WOLFSON: Ama sana asla böyle bir şey olmayacağını sanıyorsun. Jack Rico'nun başına gelmez, değil mi? Etrafına bir bak! Artık kimse kimseye ateş etmiyor. Kimse öldürülmüyor, kaçırılmıyor, kimseye işkence edilmiyor, kimsenin kafası canlı yayında kesilmiyor. Ne terör ne mayın ne de suç var hiçbir yanda. Çocuklar aşırı dozdan ölmüyor ya da istismara uğramıyor. Hiçbir kadın tecavüze uğramıyor. Fark ettin mi bilmiyorum, gazilerin intihar oranı sıfıra indi. *Sıfır*. Ne oldu şimdi? Bilen var mı? Kimse anlayabildi mi? (Seyircilerden: Sen anlayabildin mi?)

Emin değilim ama sormanıza sevindim. Birisinin gerçekten sorgulaması sevindirici. Kendi adıma şunu söyleyebilirim: Kâbuslarım tarih oldu. Titremelerim de öyle. Üç haftada bir üşütmelerim ve sürekli bok gibi hissedişim. Bitti. Kilo kaybım. Bitti. İçkiyi bıraktım. Sinir ilacını bıraktım. Tekrar yaşadığımı hissetmeye başladım.

RICO: Nano nüfuz. Sana ilaç veriyorlar.

WOLFSON: Belki de. Kanıma baktırdım. Kayda değer bir şey çıkmadı.

RICO: Kendi kendilerini yok ediyorlar, vücudunun içinde çözünüp gidiyorlar.

WOLFSON: Nereden biliyorsun böyle olduğunu?

RICO: Mantıklı olan bu. İnsanların düşüncelerini kontrol altına almak istediğinde ardında bıraktığın izleri silersin ki asla emin olamasınlar, kimse emin olamasın.

WOLFSON: Haa, bazılarımız görünmez nano-teknolojiyle kontrol ediliyor ama bazılarımız edilmiyor. E, sen ne kadar da şanslıymışsın Jack. Tek bildiğim şu ki her gün Tanrı'ya şükrediyorum hepsi son bulduğu için.

RICO: Alınma ama Tanrı'nın bununla hiçbir alakası yok.

WOLFSON: Bu kadar emin olmanın sebebi ne? Hayır, hiç öyle bakma bana. ET Tanrı değil. Onlar tanrılardan değil. Onlar ölümlüler. Eğer öyle olmasalar böyle saklanmazlardı. Onlar tehlikeli bir tür...

RICO: Artık değil! Onlara karşı savaşamıyoruz ve sorun da bu. En başından beri söylediğim şey bu. Bizi fethettiler.

WOLFSON: Hangi amaca yönelik olarak, Jack? İleri derecede gelişmiş olan hiçbir uygarlığın köleye ihtiyacı olmaz. Bir "Rura Penthe madenleri*" durumu da söz konusu değil. Yiyecek desen, görünen o ki istedikleri kadarını üretebiliyorlar. Ve bu da kâfi gelmediyse, üstüne bir de Grileri kovdular.

RICO: Peki Tanrı bunun neresinde?

WOLFSON: Sana göre hiçbir yerinde, bana göre her yerinde. Olmuş olanların, hâlâ olmakta olanların hiçbiri benim inancımı sarsmıyor.

RICO: Hâlâ O'nun suretinde yaratıldığımızı mı düşünüyorsun?

WOLFSON: Benim Tanrı'ya olan inancım, O'nun bana benzemesi ya da benim O'na benzememem üzerine inşa edilmiş değil. İki durumun da şüphe uyandıracak derecede narsistik olduğunu düşünüyorum. Konuya dönersem, Jack. Fetheden uzaylılara göre oldukça tuhaf davranıyorlar. Neden birbirimizi öldürmemizi engellesinler ki? Birbirimizi *daha da çok* öldürmemizi sağlasalar onlar için daha iyi olmaz mıydı? Bak, sen uzaylıların dünyayı işgal ettiği ve insanları yedikleri romanlar yazdın. Eh, tabii hepimizi değil. Sadece liberalleri, sosyalistleri ve diğer mıymıy, işe yaramaz insanları. Delikanlı Cumhuriyetçiler onlar için fazla zorluydu belli ki. Ama bu önerme bile kıtlık üzerine ve biyolojik yeme ve yemeye devam etme zorunluluğu üzerine kuruluydu. Bence ne yana bakarsak bakalım kıtlık-sonrası topluma davet edildiğimizi görüyoruz.

RICO: Buna hazır değiliz.

---

* Denizler Altında Yirmi Bin Fersah, Star Trek gibi çeşitli kurgusal eserlerde adı geçen ceza kolonisi. (ç.n.)

WOLFSON: İşte bu noktada sana atılıyorum. Nihayet. (İzleyiciler alkışlıyor.)
Bu da şu soruyu getiriyor beraberinde: Buna nasıl hazırlanırız? Şu halimize bakın, dizginlerinden boşalmış bir tüketim kültürüne hapsolmuş haldeyiz. Her ne kadar dünyanın kaynakları azalmış olsa da biz daha da hızlı tıkınıyoruz anca. Şişmanladık. Evlerimiz işe yaramaz plastik çer çöple doldu. İhtiyacımız olmayan şeyler satın aldık. Eğlenceye olan açlığımızı dağ gibi beyin şekerlemeleriyle doyurduk. İnternete girdik ve çıkmak bilmedik. Şimdi bir de her şeyin bizim ele geçirmemiz için beklediği bir galaksi düşünün. Çalışmaya gerek yok, dokuz-beş mesaisinde dolap beygiri gibi dönüp durmak yok, para mefhumu yok ve bununla beraber yoksulluk da açlık da hastalık da yok. Bazıları bu işin sonunun kitlesel bir seks partisine varacağını düşünüyor. (İzleyiciler tezahürat ediyor.) Keşke! Ama benim tahminimce tam tersi olacak. Tüm bu özgürlük yelkenlerimizi dolduran rüzgârdan edecek bizi.

RICO: Ben de böyle düşünüyorum, Jeanne. Korktuğum şey kesinlikle bu. Motivasyonumuz yok oldu. Buhar olup uçtu.

WOLFSON: Ama bunun kalıcı bir durum olduğunu sanmıyorum.

RICO: Neden?

WOLFSON: Çünkü bize Grileri gösterdiler. Bunu yapmalarının bir sebebi var. Bize bir hedef gösterdiler.

RICO: Anlamıyorum. Sen kendin söyledin onları kovdular diye! Galaksileri aşıp o piç kurularının peşine tam olarak nasıl düşeceğiz?

WOLFSON: Bilmiyoru–

[Moderatör araya girer: Affedersiniz... gelen canlı bir yayın var... bunu gören var mı? New York'taki BM binasının üzerinde bir UFO belirdi! Brian... büyük

ekrana aktarabilir miyiz? Bir saniye, millet, biraz müsaade edin... İşte!]

RICO: Ha siktir? O da nes–

•

"... büyük, kanatlı bir araç, açılı ve saldırgan hatlar sahip... En azından bana öyle göründü" diye ekledi muhabir, kameraya doğru gergin bir gülümsemeyle. "Boyuna benzeyen çıkıntının ucunda tıpkı yırtıcı bir kuşun kafasına benzeyen komuta merkezi ya da pilot mahalli olabilecek kısmı görüyorsunuz. Gerçekten... kocaman."

Adam duraksadı ve bir elini kulaklığının üstüne kapattı. "Bir saniye. Haa. Tanıdık gelmesine şaşırmamalı. Eh, doğrusunu söylemek gerekirse kendimi biraz aptal gibi hissettim." Duraksadı, belli ki sinirlenmişti. Koca aracı incelemek için başını kaldırıp baktı. Kamera bir süre daha muhabiri görüntüledi, sonra tekrar yukarı, hareketsiz halde duran aracı çekmeye başladı.

Muhabirden anlaşılmayan bir ses geldi ve ardından şöyle dedi, "Evet, televizyon dizisinden bildiğimiz..."

Ronald Carpenter, Hamish tarafından telefonla önceden uyarılmıştı. Ronald ve eşi Emily, hadise gerçekleştiğinde orada olmak için doktoru ziyarete gelmişti. Ev Hamish'in kayıtsızlığından kurtulmuştu. Artık derli topluydu ve itinalı bir bakımın ardından neredeyse steril hale gelmişti. Adamın kendi biraz paspal dursa da rahatlamış gibiydi.

CNN kameralarını New York'a çevirdiği sırada Roland kendini koltuğa attı tekrar. "Vay canına! Hay sıçayım!"

"Roland!" diye parladı Emily. "Lisanına dikkat et!"

"Bu gemiyi görmüştüm daha önce" dedi Hamish, dronedan gelen görüntüyü incelerken elleri dizlerinin üzerinde bir araya gelmişti.

"Gördün tabii!" dedi Roland. "Tek farkı kocaman olması. Filmlerde ve televizyonda gördüğümüzden çok daha büyük."

"Dinleyin" diye araya girdi Emily. "Bunun bir düzmece olduğunu söylüyorlar. Bir çeşit holografik projeksiyonmuş."

"Yanılıyorlar" dedi Hamish.

"Orasını *biz* biliyoruz da" dedi Roland. "Sindirmesi zaman alacak. Bu kadar büyük bir şeyi yansıtabilecek teknoloji kimsede yok. Ayrıca yere gölgesi düşüyor ve kuşlar çarpmamak için yönlerini değiştiriyorlar. Hatta şu martılara bakın. Etrafından dolanıyorlar."

"Yani, ET" dedi Emily "böyle bir şeyin sahtesini yapabilir."

"Yapabilir tabii ama neden yapsınlar? Değil mi? Yani, hepimiz gerçek bir temas bekliyorduk. Uzaylıların gerçekten kendilerini göstermelerini... Ama kabul edeyim, bunun içinde değil." Mest olmuş halde güldü, yerinde duramıyordu.

"Tabii gelen uzaylılar değil" dedi Hamish, "gelen benim eşim."

Roland adama doğru baktı, soluk bir çehreydi gördüğü, titreyen eller. "Hey, Sam'in bir şeyi yok. Ona bir şey olmayacak. O ne yaptığını bilir."

Hamish ekrana doğru işaret etti. "Buna ne diyorsun peki? Seçiminden ne anlam çıkarıyorsun?"

Roland aniden ayağa kalkıp ileri geri yürümeye başladı. "Evet. Bir bakalım. Klingon yapısı bir Bird of Prey*. Bilimkurgunun en meşhur markasından. Belli ki rastgele seçilmemiş. Dünyanın en büyük hukuk davasını göze alıp ortaya atmış bunu." Duraksadı ve sonra başını salladı. "Peki, kendi icat ettiğimiz geleceklerden birine davet ediliyoruz. Bize bir umut meşalesi vaat eden bir gelecek bu. Belli ki distopik bir gelecek değil. Sam sanki bir vaatte bulunuyor gibi. Ama... bu... o kurgusal gelecekteki, kurgusal bir uzaylı** ırktan geliyor."

---

* Avcı Kuş.Star Trek dizisindeki Klingon ırkının askeri uzay gemisi. (ç.n.)

** Alien, Tr. uzaylı, yabancı. (ç.n.)

"Atılgan* değil yani" dedi Emily. Örgü örüyordu. Şişler hışımla girip çıkıyordu ipliğe.

"Kesinlikle. Bizimle alakalı ama bizden değil. Bu gemiyi seçti çünkü tanımadığımız herhangi bir şey bizi paniğe sevk edecekti. *Kurtuluş Günü* sahneleri falan. Bize 'rahat olun' diyor. 'Yok oluşa doğru sessiz bir geri sayım yok.' Bu gemi BM binasının üzerinde. Beyaz Saray'ın değil. Sebebini biliyoruz çünkü bunun Sam olduğunu ve Sam'in BM'de konuşacağını biliyoruz, Dünya ile konuşacağını. Biz bunu biliyoruz ama şu an için bizden başka bilen yok."

"Bir yerleri aramalısın aşkım" dedi Emily.

"Sam'den rol çalmamam gerekir" dedi Roland. "Bildiklerimizi kendimize saklamamızı sen söyledin, Hamish."

"O zaman lafa Sam'i karıştırma" dedi Emily her zamanki sonsuz sabrıyla. "Sadece geri kalanlardan bahset, bu geminin ardındaki anlama dair çıkarımından."

"Bir teori olarak."

"Evet, bir teori olarak."

"Peki. İşte bunu yapabilirim."

"O muhabir salağın teki" dedi Emily. "CBC'yi** dene."

Hamish kumandayı eline alıp kanalı değiştirdi.

•

"MMO oyundan çıkmış sanki, en ufak detayına kadar" dedi King Con. "Tıpkısının aynısı, tek farkı iki kat büyük olması! Motor mahallini bir düşünün! Yani, o kadar büyük alana bir bira imalathanesi sığdırabilirsin."

Joey Sink arkadaşının zırvalayışını neredeyse duymuyordu bile. Canlı yayına gözlerini dikmiş, koca uzay gemisinin etrafında dolanan droneları ve martıları izliyordu. Ön planda, haber odasında, Hava Kuvvetleri'nden emek-

* Enterprise. Star Trek dizisinde insan ırkının kullandığı uzay gemisi. (ç.n.)

** Canadian Broadcasting Centre. (ç.n.)

li uzun çeneli subayın birinin enerji alanları ve tahrik teknolojisi hakkında bir şeyler söylediği sırada NASA'da çalışan hippi kılıklı fizikçi hiçbir şey söylemeden öylece oturuyordu sırıtarak.

Uzunca bir sürenin ardından sunucu araya girebildi ve bilim adamını konuşmaya dâhil etti. Joey, King Con'u yayından aldı ve televizyon yayınının sesini açtı.

"... meşhur televizyon dizisi" diyordu genç kadın "ama bizim kendi eğlence sektörümüzden bu kadar bariz biçimde ilham alan bir şey yapmanın anlamı nedir?"

"Belki de tam olarak gördüğümüz şeydir" diye yanıtladı fizikçi. Elleriyle Joey'ye lisedeki hocalarından birini anımsatan bir hareket yaptı. "Belki de bir hediyedir! Ya da bir vaat. Ya da rüşvet. Belki de üçü birden! Önemli olan şu: Akıl almaz bir teknolojiye bakmaktayız. Bu şey ne kadar ağırdır acaba? Ama buna rağmen orada öylece asılı duruyor, hareketsiz, BM binasının tam olarak beş yüz metre üstünde."

"Anti-yerçekimi" diyerek araya girdi Hava Kuvvetleri emeklisi.

"Evet! Ve belki de gözden kaybolmasını sağlayan, bir çeşit bukalemun özelliği. Buna rağmen altmış bin fit civarında radarlarımız tarafından fark edildiğini doğruladık ama bence bu sadece bir uyarıydı. Herhangi bir şeyle çarpışmak istemediler."

"Korkmalı mıyız?" diye sordu sunucu.

"Silah yuvaları var" dedi havacı. "Mühimmat montaj noktaları."

"Bir Avcı Kuş'un mükemmel bir kopyası olmasını kastediyorsunuz" diyerek araya girdi fizikçi. "Çalışıyorlar mı ki?"

"Öğrenmek istemezdim."

"Kocaman, dalgalanan bir bayrak bu" dedi fizikçi arkasına yaslanarak.

"Aynı zamanda özel mülkün çalınması değil mi bu?" diye sordu sunucu. "Yani telif hakları ve patentler açısından."

"Patentler mi?" Fizikçi ellerini havaya kaldırdı. "Daha icat edilmemiş bir teknolojinin patentini alabilir misiniz? Diziler, filmler, oyunlar falan için yapılmış bütün o gemi tasarımları, tahrik ve silah sistemleri... bunların hepsi üzerinde etiketler olan boş kutulardan, 'İtki Sürücüsü' gibi kelimelerden ve birkaç satırdan oluşan konfigürasyonlardan ibaret. Ha, bir de kristaller var! Şahsen bu şeyin gücünü enerji kristallerinden aldığı konusunda şüpheliyim. Hayır, bu şeyin şemasındaki 'kutu'ların içleri gerçekten çalışan teknolojiyle dolu."

"Ama tasarım..."

"Kim bilir ve cidden, ne önemi var? Ayrıca" dedi fizikçi "bu soruları soracağınız kişiler biz değiliz." Ve havacı adama doğru işaret etti başıyla. Adam kaşlarını çattı ama itiraz etmedi.

"Bu bağlamda" diye değiştirdi sunucu sözü, "bu tarihi günde yaşananları bir kez daha gözden geçirelim... kısa bir aranın ardından."

Joey sesi kıstı. Elinin parmaklarını başının arkasında birbirine geçirdi ve sandalyesinde arkaya doğdu devrildi. İçinden ıslık çalmak geldi.

King Con'un hattı yanıp sönüyordu.

Kameranın hâlâ açık olduğunu fark etti. "Hay..." diyerek güldü. "Parmaklarımı birbirine dolayışımı izleyenleriniz var mı hâlâ orada? Ekranın köşesindeki sırıtan kellemi? Bakın, King Con yayına katılmak istiyor tekrar. Ve... hey!" Öne doğru eğildi ve bir "cevap" talebine tıkladı. "Annie Mouse! Nerelerdesin kanka? Hâlâ Canaveral'da mı? El sıkışma görevinde son durum nedir? Görev suya düştü kesin, değil mi?"

"Suya düştü, üstüne sifon çekildi ve Meksika Körfezi yolunun yarısını çoktan aldı bile" diye cevapladı Annie Mouse. "Burada atmosfer biraz garip. Üzgün ama aynı zamanda delicesine heyecanlı. Yani, bir anda solda sıfır kaldık. Bizim teneke, Kepler'den gelen uzay yolculuğuna hazır EYM ve hiçbir şeyin yanına yaklaşamadığı ağır ta-

şıyıcıyla bile... şaşırıp kaldık sanırım. Stalingrad'ı kuşatmaya mantar tabancasıyla gitmiş gibi olduk."

"Kimsenin anlamadığı bir benzetme oldu kanka."

"Affedersin. Geçen akşam *Meşhur Tank Savaşları*'nı izliyordum."

"Ama on dolarlık bütçe için iyi iş çıkartıyorlar değil mi?" Joey suratını astı. "Nerede kalmıştık?"

"El sıkışma. Sifon. Havada asılı duran Avcı Kuş."

"Yani diyorsun ki o araçtan gelen bir 'Merhaba, dünyalılar' yok. Hadi ama... bize söyleyebilirsin. ET ile konuşan biri var, değil mi? Şu anda."

"Bildiğim kadarıyla yok" dedi Annie Mouse.

"Ne şimdi bu, göz kırpmamaca oyunu mu?"

•

Güvenlik Şefi binanın boşaltılmasını istedi. Belli ki ölüm ışınını bekliyordu ama Adeleh Bagneri, Agnes'ı adamın yolunu kesmesi için dış ofise göndermişti ve Agnes diretti mi onu kimse geçemezdi. Ne tatlı kızdı şu Agnes.

Panik anlamsız gibiydi. Geminin binanın hemen üzerinde olmasının bir sebebi vardı ve genel sekretere göre bu sebep oldukça aşikârdı.

Cilalı masasının üzerinde duran telefonu çalıyordu ama kadın pencereye dayanmış halde durmayı sürdürdü. Türk tütününden sigarasının dumanını dışarı üflüyordu ama duman tekrar ofisin içine giriyordu anca. Elektronik sigara çoğu zaman iş görüyordu ama arada bir o zehirli dumanı çekiyordu işte canı, ölümün yüzüne buse kondurmayı. Bu an, kesinlikle o anlardan biriydi.

Birleşik Krallık'ta geçirdiği onca yılın ardından geceleyin açılan pencerelere alışmıştı artık. Havanın soğuğunu kalın bir kaşkolla savuşturuyordu ve ofisi devralmasının hemen ardından doğru düzgün pencereler konusunda ısrar etmişti. Açılan türden pencereler... Nedense, temiz hava lanetli bir şeydi ABD'de. Aklının derinliklerinde bir

yerde, arada bir kaçamak yapıp bir sigara içmek yatıyor olması muhtemeldi.

Çalan telefonu yavaş yavaş dikkatini çekmeye başladı. Resmi telefonu değildi. Ailesi ile görüşmek için kullandığı telefondu. "Hay lanet" diye söylendi, sigarasını pencerenin pervazına koyup telefonu almak için uzandı. Muhtemelen kızlarından biri arıyordu. O evham yaptıranı. Telefonu açtı ve pencereye geri döndü. Sigarasına uzandı ama sigara gitmişti. "Cidden? Yine mi?" Halıda bir diğer yanık izine sebep olma korkusuyla gözleri yeri taradı. Ama görünürde sigara yoktu. Belki de rüzgâr, bir yandan dumanı içeri savururken diğer yandan da sigaraları dışarı savuruyordu. Olacak iş değil. Telefonu kaldırdı ve arayan bilgisini görünce kaşlarını çattı: *Yukarı bak. Tepeye.*

"Ah, canım kızım" diye söylendi. Tuşa bastı ve hemen ardından konuşmaya başladı. "Azize, her ne kadar benim kanımdan canımdan olsan da şu an hiç şaklabanlık yapılacak zaman değil"

"Affedersiniz" tanımadığı bir kadının sesi araya girdi. "Genel sekreterle mi görüşüyorum?"

"Kimsiniz ve şahsi numaramı nereden edindiniz?"

"Daha uygun seçenek buymuş gibi geldi" diye yanıtladı kadın. Aksanı neredeyse Amerikalı gibiydi. "Adım Samantha August ve şu anda tepenizde asılı duran uzay gemisinin içinde bulunuyorum. BM genel merkezindesiniz değil mi?"

"Gerçekten çok komik" dedi Adeleh cansız bir tonda. "Tele-pazarlama işi için mi aradınız?"

"Bir nevi" diye yanıtladı kadın. Adeleh sesinden gülümsediğini duyabiliyordu. "Elinizin altında bir bilgisayar varsa adımı google'layabilirsiniz. Samantha August. Baharda kaçırıldığımı göreceksiniz, mayıs ayında, Victoria, BC'den. Kanada oluyor. Neyse, kimin kaçırdığını tahmin edebilirsiniz. Sizi bekliyorum."

"Bunu yememi mi bekliyorsunuz cidden?"

"Bir dakikanızı almaz."

"Peki. Bekleyin." Adeleh telefonu bıraktı, bir sigara daha yaktı ve –bir an için kendini bir asi gibi hissederek– masasının başına oturdu. Sigarası dudağının kenarında, ismi tuşladı. Kadının –yazarın– kaçırılması hakkındaki standart haberleri es geçip YouTube'da karşısına çıkan ilk videoya tıkladı. Sonrasında telefonu eline aldı. "Peki. Dinliyorum."

"İkna oldunuz mu?"

"Tam olarak değil. Siz... devam edin."

"Dünya'ya hitap etmem gerekiyor ve kürsünüzü rica ediyorum."

"Hı hı. Ne zaman?"

"Üç saate desek? Yerel saatle ikide. Tüm üyelere haber salmanız için yeter mi bu süre? Salonun dolu olması iyi gözükür, diye düşünüyorum. İçinde bulunduğumuz durum göz önüne alınırsa."

"Tabii. Üç saat. Tatlım, *ben* bile üç saat içinde bir olağan üstü toplantıyı kotaramam."

"Deneseniz? Yoksa bir gün daha burada böyle asılı halde duracağım."

"Bugün gidip yarın gelseniz?"

Samantha güldü. "Sayın sekreter, dünyanın gözü şu anda üzerimizde. Bu, diğerlerinin cesaret edemediği noktada, sizin inisiyatif almanız için ayağınıza gelmiş bir fırsat. Siz. Hiçbir ülkenin lideri değil. Bu fark yakın gelecekte çok, çok büyük bir önem arz edecek."

"ET de gemide sizinle beraber mi?"

"Öyle değil. Onlarla yakın bir zamanda karşılaşmayacağız. Protokole dahil değil. Bakın, sanki orada oturmuş, beni eyliyormuşsunuz gibi hissediyorum. Ne diyeceğim. Açın gemimin canlı yayınına bakın."

"Zaten açık" diye yanıtladı Adeleh, sigarasından bir nefes çektikten sonra.

"Kanatlarımı aşağı doğru uzatacağım ve hayır, tavuk kanadından bahsetmiyorum."

Adeleh'in gözleri önünde geminin kanatları aşağı doğru hareket etti.

Birden, dış ofiste tam bir kargaşa, her ekranda mikrofonlarına bağıran telaş içinde muhabirler. Şehirden bir tür kükreme sesi ya da aşağıda toplanmış kalabalıktan yükselen bir ses dalgası.

Adeleh sigarasından kısa bir nefes daha aldı ve sigarayı pencerenin pervazında söndürdü. Rüzgârın izmariti alıp götürüverişini izledi ve telefona "Üç saat. Bana neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin Bayan August."

26

"Etraflıca bir düşünürsek, bilim etrafımızda olup biteni anlamanın en iyi yolu. Bilim, insani ölçek dahilinde iyi işler ve doğası gereği kanıt mefhumuna ters olan inançlar karşısında sarsılmaz bir duruşu vardır. Ve ben, diğerlerimizi rasyonel olma yetimizi kullanmaya çağıran ve böylece bilimin kıymetini ve gerekliliğini savunan insanlara saldıracak en son kişi olurdum. Ama "bilim" mefhumu sorgulanamaz bir biçimde ele alındığında buna karşı sorgulayıcı bir başkaldırı sergilerim; çünkü olmaz öyle "bilim". Bilim bir emin olma sürecidir, bir düşünüş biçimi ama her şeyin ötesinde bilim, bilim insanlarının yaptığı bir iştir ve bilim insanları da ne yazık ki insandır. Hata yapmak, mantıksız davranmak, önyargılı olmak, aç gözlülük etmek potansiyeline sahiptirler. Kısacası hepimiz kadar kusurludurlar. Yani, bilimsel süreci sonuna kadar savunalım. Ama bu, son derece insani bir uğraş

olan bilimi inanç beyanı ile karıştırmayalım. Çünkü aynı şey değiller. Ve bu yüzden beyaz önlük giymiş herifin teki "Güven bana, ben bilim adamıyım" dediğinde söylediklerini son derece ince bir elekten geçirmeli ve sonra "Peki, şimdi bana kanıtını göster ve daha da önemlisi bu kanıtı nasıl elde ettiğini göster" demeliyiz.

Samantha August

"Orası benim hava saham! Biri bu konuda bir şey yapsın!"

"Üzgünüm Sayın Başkan" diye yanıtladı general, masada oturan diğerlerine (Daniel Prester, İç Güvenliğin başı, CIA'den ihtiyar Esterholm, şahsen hor gördüğü NSA'den şu herif ve gülmemek için kendini zor tutan Ben Mellyk) tedirgin bir bakış atarak "Karşılama Kabiliyetimiz yok. Araçlarımız yarım mil kala bir kadının sesiyle uyarılıyor ve fazla yaklaşan her drone hacklenip uzaklaştırılıyor. Aracın etrafında bir güç alanı olduğu söyleniyor."

"O filmdeki gibi mi? Biri ET'nin bilgisayarına bir virüs soksun. Lanet olsun, kapatın şu güç alanını!"

Ben Mellyk öne doğru eğildi. "Efendim, burada kuralları koyan biz değiliz. Bu kadar basit. Evet, Hava sahamızın güvenliği ihlal edildi. Evet, o araç bir Avcı Kuş'a tıpatıp benziyor ve bu sebepten dolayı da silah yuvaları –ya da en azından silah yuvası olması gereken şeyleri– var."

"Kanatlarını aşağı doğru uzattı" dedi NSA'den gelen adam. "Bu ne demek şimdi?"

"Bu genelde dostane bir jesttir" diye açıkladı Hava Kuvvetleri generali.

"Onlarla konuşmayı deneyen oldu mu?" diye sordu Raine Kent, öfkeden gözlerinden ateş çıkar gibi etrafına bakarken, suratı kıpkırmızı kesilmişti.

"Tüm frekanslar denendi" diye yanıtladı Ben. "Hepsi de sessizlikle karşılık buldu."

"Peki pilotların telsizinden işitilen şu kadın sesi?"

"Uzak durulması için yapılan bir anons sadece" diye açıkladı general.

"Aksanı?" diye sordu NSA'den gelen adam. "Rus? Çinli?"

"Hayır. Tahmin etmem gerekse, Orta batılı derdim."

"Kesinlikle Orta batılı" dedi Kenneth Esterholm. "Kayıtları analiz ettik, modülasyonları karşılaştırdık. Aslına bakarsanız, içinde biraz Kanada aksanı var."

"Yine Kanadalılar!"

"Ama anons tekrar ediyor. Bu da bir kayıt olduğuna işaret ediyor. Temel olarak, bizi rahatlatmak amacıyla seçilen bir aksan olduğunu düşünüyoruz."

Başkan yumruklarını masaya vurdu. "Rahatlatmak mı? Rahatlamış gibi mi görünüyorum? Eğer BM binasını havaya uçurursa bizi suçlarlar. Elli civarında ülke bize savaş açar!"

"Efendim" dedi Esterholm "savaş ilan etmelerinin bir anlamı olmazdı."

"Verdikleri borçları geri isterlerse başka tabii" dedi Kent sessiz bir hırıltıyla.

Duraksadı, etrafına baktı. "Her şey yerle bir oluyor. Basın sözcülerimi kovup duruyorum ama değişen hiçbir şey yok. Son başkanlık açıklamama kaç gazeteci katıldı? Üç. Ve ikisini tehditle getirdik neredeyse. Tweet'lerimi duyan yok, artık kimsenin umurunda değil." Etrafına baktı. "Biri beni kovsun. Bıktım bu işten, hepsinden bıktım."

"Efendim" diyerek araya girdi –son zamanlarda daha cesaretli davranan– Ben Mellyk, "bu yıl insanlık tarihindeki en önemli yıl olarak anılacak. Hepimizin, bu odadaki herkesin, isimleri –ve ne yaptığımız ne söylediğimiz– hatırlanacak, nesiller boyu dikkate alınacak."

"Ne yaptığımız ve ne söylediğimiz mi?" Raine Kent'in yüzündeki kuşkulu bir ifadeydi. "ET bizi dinlemiyor ki! ET bizi görmezden geliyor. Dünyanın bütün liderleri görmezden geliniyor! NASA da öyle! Nerede sağa sola

uçan siyah helikopterlerimiz? Nerede siyah güneş gözlüklü, evrak çantalı adamlarımız? Nerede bulaşmayı önleyen elbiseler içindeki insanlarımız? Ark lambaları, her kapısında askeri inzibat olan askeri kamplar nerede? Bizim filmimiz nerede? Ben filmimizi istiyorum, lanet olsun!"

Konferans odasının kapısı açıldı ve başkan yardımcısı girdi içeri. "Az önce Adeleh Bagneri ile telefondaydım ve-"

"Kim kim?" diye sordu Raine Kent. "Kim ki bu Adeleh Bag? Şu, şarkıları dilime dolanan popçu mu?"

"Hayır, Sayın Başkanım" dedi Diana K. Prentice, ifadesiz bir suratla, "Adeleh Bagneri, BM'nin Genel Sekreteridir."

"Ha. Doğru. Dur tahmin edeyim, sığınma talebinde bulunuyor. Binayı boşaltmadılar mı daha? Biri şu televizyonu açsın, hayır şuradakini. Ken, aç bakayım, tamam, güzel. O şeyin altında da kocaman bir kalabalık toplanmış yahu. Ya iniş yapsa? İnsanlar ezilir -salaklar- polis neden kalabalığı geride tutmuyor?"

Diana Prentice bir sandalye çekti ve oturdu. "Binayı boşaltmıyorlar. Bir olağan üstü toplantı yapacaklar."

Raine Kent bir surat yaptı. "Daha fazla konuşma. Konuş da konuş. Bıdı bıdı bıdı, onların da hiçbir şeyden haberi yok."

"Temas kuruldu."

Bunu duyunca Başkan durdu.

Diana bir nefes aldı ve sonra "Gemideki kadın Adeleh'in telefonunu aramış. Kanatların aşağı eğilmesi doğrulama içinmiş. Gemide bir insan var. Uzaylı değil, sadece bir insan. Kadının adı Samantha August. Kaçırılan Kanadalı bilimkurgu yazarı" dedi.

"Mayıs ayında" diyerek araya girdi Kenneth Esterholm, başıyla onayladı. "O olayı araştırıyorduk. Devam eden bir araştırma..."

"Başka bir uzay aracında misafir edilmiş, yörüngede gizlenen bir araç. Ama şu anda şu yeni aracın içinde ve Dünya halklarına hitap etmek için burada bulunuyor ve bu işi de BM'den gerçekleştirecek. Yaklaşık bir buçuk saat içinde."

"Nah hitap eder" dedi Kent. "Aşağı indiğinde ya da ışınlandığında ya da her neyse, kadını tutuklatın. Önce bir sorguya çekin. *Ondan sonra* belki geri kalan herkese hitap edebilir."

Başkan yardımcısı başını iki yana salladı. "Korkarım bu gerçekleşmeyecek Raine. Tutuklama yok, siyah bir araca atmak yok. Bu konuşma gerçekleşecek, beğensen de beğenmesen de."

NSA'den gelen adam ayağa kalktı. "Sayın Başkanım, yedi saniyelik gecikmeli yayını devreye sokabiliriz. Hatta tüm hadiseyi kontrol altına almalıyız."

"Aynen! Öyle yapın. Yayını yayınlanırken, anında montajlayabiliriz. ET de beğenmezse canı cehenneme."

"Bu beklenen bir şeydi" dedi başkan yardımcısı. "Yayında gecikme olmayacak. Konuşmaya müdahale de bulunulmayacak. Konuşma gerçekleşecek. Bir cep telefonu, dizüstü bilgisayarı, masaüstü bilgisayarı ya da tableti, bir radyosu ya da televizyonu olan herkes konuşmayı duyacak. Dahası, herkes konuşmayı kendi anadilinde duyacak. ET aşağı yukarı bütün cihazlarımızı kendi için kullanacak, gezegendeki bütün bilgisayar sunucularını-"

"Fişi çekin!" diye çıkıştı NSA'ci.

Diana bir iç geçirdi. "Dediğim gibi, bu konuşmanın eksiksiz bir biçimde gerçekleşmesini engellemeye yönelik her reaksiyon her çaba boşa çıkarılacak. Gezegende kapsayıcı varlık denen bir şey var. Güç alanlarının kaynağı da bu varlık, şiddetsizliği tatbik eden de." Bilim Danışmanı'na doğru baktı. "Bunun hakkında zaten bilgi sahibisiniz, koyduğu irade hakkında."

Ben Mellyk başıyla onayladı. "Evet. Kapsayıcı irade. Terim kesinlikle gözlemlediğimiz duruma uyuyor."

"Enerjisi kendinden" diye devam etti Diana. "İletişim aygıtlarının tamamı bir saat kadar bir süre sonra kendiliğinden açılacak, Dünyanın her bir köşesinde."

"Peki" dedi NSA'ci. "Anlaşıldı. Şimdi, şu kadın–"

"Samantha August."

"Onunla ilgili bir dosyamız var mı? Kadın bir yazar. Bir dosyamız olmalı."

"Kesinlikle" diye mırıldandı Kenneth Esterholm. Sandalyesinden kalktı. "Ve tabii Genel Sekreterle yaptığı tüm telefon görüşmelerini dinleyebiliriz."

Diana Prentice küçümser bir mimikle "Deneyebilirsiniz, sanırım" dedi.

Esterholm kaşlarını çattı ama bir karşılık vermedi. "Sayın Başkanım, müsaadenizle, kadınla ilgili elimizde ne kadar bilgi varsa..."

•

"Samantha August" Kanada başbakanı –sırtı düz ve niyeti kesin bir duruşla– oturmaktaydı. Bakışları bilimkurgu yazarı Robert J. Sawyer'a kilitlenmişti. "Bana ondan bahsedin lütfen."

Alison Pinborough yazara baktı ve tel çerçeveli gözlüklerinin ardındaki sakin, delici bakışını gördü. Adamın odadaki en zeki kişi olduğunu zaten biliyordu ve Başbakan da bunu öğrenmek üzereydi. Bilim insanlarının kendilerine özgü bir özgüvenleri olurdu pek tabii. Her biri arkalarında görünmez bir ayaklı kütüphane taşırlardı, rafları ezoterik bilgilerle dolup taşan. Pek azı bildiklerini karşılarındakilere aktarma yeteneğine sahipti ama çoğu bunu başaramazdı.

Allison yazarlar için de durumun böyle olduğunu düşünüyordu. Eski sevgililerinden biri bir defasında yerel bir şairin son çıkan kitabının tanıtım gecesine sürüklemişti onu. Adamın etrafı yarı yaşındaki kadınlarla çevriliydi ve doğal olarak pahalı –balıkçı yaka– bir kazak giymişti ve standart kasvetli (o korkunç gecenin merha-

metli sonunda standardın bu olduğunu öğrenmişti) tempoda okuyordu sanki her bir kelime müthiş bir öneme sahipmiş gibi. Diğer konuk şairler, bir iki istisnanın dışında bu ağır ritme uydular, mikrofonun arkasına geçtiklerinde. Sonu gelmek bilmemişti.

Ama onlar şairdi işte. Hiçbirinde bu adamdaki vahşi enerji yoktu.

Lisabet'in sorusuna yanıt olarak "Memlekette, türün meraklıları hariç, kimsenin adını bile duymadığı bir diğer parlak bilimkurgu yazarı" dedi. "Ne *Globe*'da ne *National Post*'ta bir kez mülakatı yayımlanmamıştır. Şimdi, Samantha August kim midir Sayın Başbakan? Zeki, inatçı bir feminist, bir hümanisttir. Açıkçası, ET'nin onu seçmiş olmasına şaşırmadım."

"Yaptıkları bu muydu?" diye sordu Lisabet Carboneau. "Torbadan onu mu seçtiler?"

"Rastgele olduğunu sanmam" diye yanıtladı Sawyer. "Eğer Sam'in hikâyelerinde ve romanlarında bir tema bütünlüğü söz konusuysa bu da şefkat ve insanlık halinin bütünsel bir kavranışıdır. İyi yazarlar gözlerini kırpmazlar. Hazmı kolay olmayan gerçeklerden bakışlarını kaçırmazlar."

"O zaman kadın bir liberal."

Sawyer yüzünü astı. "Af buyurun?"

"Politik parti olarak değil. Küçük "l" ile liberal. Kapitalizmin veya şirket çıkarlarının dostu değil, sosyal güvenliğe inanan biri. Bir çevreci."

"Daha ziyade insan haysiyetine inanan biri, Sayın Başbakan. Ve bu konu hakkında bu bağlam çerçevesinde düşünmeliyiz. ET iyi bir seçim yapmış."

"Seninle aynı fikirde olan tek bir CEO ya da banker yoktur."

Bu sözün üzerine yazar kendini dizginledi ve Alison taş kesildi. Aklından "Amanın, haydi bakalım" diye geçiyordu.

"Sayın Başbakan" Sawyer'ın ses tonu sertleşmişti, "bu eski ayrımları çoktan tarihin çöplüğüne atmış olmalıydık. Bu müdahalenin şimdiye kadarki her bir veçhesi açıkça ifade etmektedir ki eski, alışıla geldik ekonomik yapımız devam etmeyecektir. Aslına bakarsanız, ilerleme mefhumunun bizzat kendisi kapitalizmden koparılmıştır. İlerleyeceğiz ama bu ilerleme artık girişimci hamiyete ya da rekabet ve yeniliğin piyasa güçlerine dayanmayacak. Artık doğrusu böyle olduğu için ilerleyeceğiz." Duraksadı ama sadece bir nefes almak için. "Şu anda düzgün bir yönetimin gerek şartı statükoyu korumaya bağlı değil. Artık özel çıkarların baskısı yok. O eski oyunlar bitti. Kullandıkları dil öldü. Ve siz gelmiş, dünyanın bütün liderlerinin neden gün geçtikçe önemsizleştiğini merak ediyorsunuz. Liberalmiş? Muhafazakârmış? Artık kimin umurundaki bunlar?"

Bu son söz yan odalardaki uğultuyu bile susturacak güçteydi.

Lisabet Carboneau ağır ağır geri yaslanmıştı bu konuşma sırasında. Şimdiyse yüzünde inanamaz bir ifade vardı. "Affedersiniz, siz beni azarladınız mı biraz önce?"

"Yeni bir paradigmaya adım atmalıyız ve bunu hemen yapmalıyız."

Alison içinden adama tezahürat eder halde buldu kendini. Adam sözünü sakınmıyordu ve bu ne kadar da harika bir şeydi.

"Anlıyorum" dedi Lisabet bir süre sonra. "Bu yeni paradigmayı açıklayın lütfen Bay Sawyer. Artık önemi kalmayan şeyler açısından değil de bundan böyle önemli olacak şeyler bağlamında."

"Bu bizim için hiçbir belirsizliğe yer bırakmayacak biçimde açıklanmak üzere" diye yanıtladı Sawyer.

"Bir öngörünüz var mı? Herhangi bir şey? Belli ki bu konularla ilgili bir fikriniz var; fikrinizi paylaşın. Bir ülke lideri şimdi ya da daha ziyade yarın, ne söylemeli; bununla ilgili görüşünüzü sunun. Sadece söylemek de değil,

ne yapmalı; ben ne yapmalıyım? Nasıl liderlik etmeliyim? Bana yeni dilimi bahşedin, Bay Sawyer."

Yazar derin bir nefes aldı. "Gizlilikten arınmış bir dil, Sayın Başbakan. Bilindik palavralardan, basmakalıp laflardan, dürüst bir cevap vermekten kaçınmaya yarayan -gazetecilerin artık sorularla sıkıştırmaya bile çalışmadıkları- genellemelerden arınmış bir dil. Bir politikacı en son ne zaman gerçekten anlamlı iki çift laf etmişti? Ne zaman verdikleri sözlerden geri dönmemişlerdi? Kimse ne söylediklerine bakmıyor, tabii eğer bir korku veya nefret söylevi çekmiyorlarsa. Ve o zaman bile bunun sonucu insanları yanlış bir hedefe yönlendirip, ten rengini veya dinini beğenmedikleri insanların üstüne salmaktan öte bir amaca hizmet etmiyor."

"Bak... beni o... o *adam*la bir tutma."

"Tutmuyorum. Sokaktaki vatandaşın politikacıları hangi gözle gördüklerini söylüyorum. Dinliyoruz ve duyduklarımıza inanmıyoruz. Neden? Çünkü hazmetmesi zor gerçekleri bize söylemiyorsunuz. Yaşam biçimimizi değiştirmemiz, daha çok vergi ödememiz, araba kullanmayı bırakmamız, petrol sahalarını kapatmamız, ormanları dümdüz etmeyi bırakmamız gerektiğini bize söylemiyorsunuz. Karbon salınımında keskin bir düşüşe ihtiyacımız var. Siz girebildiniz mi bu yükün altına? Pek değil. Kimse giremedi, Avrupa'daki birkaç ülke hariç. Karşı çıkılmasına rağmen, daha hâlâ petrol boru hatları döşüyoruz."

"Bu sözleri söylemeye yeltenenler seçimleri kazanamıyor."

"Tam üstüne bastınız Sayın Başbakan. Yetkililer onları o makamlara getirenlere tepeden bakıyorlar."

"Hareket alanımız çok dar, Bay Sawyer. Bizim için çizilmiş yolun dışına çıkamayız çok fazla. Bu yol insanların çoğunluğunu rahat ettirir, onlara çokça bir zahmet yüklemez. Aynı zamanda çarkın dönmeye devam etmesi için dışarıdan çok büyük bir baskı vardır üzerimizde."

"Ve şimdi bunların hepsi yerle bir oluyor" diye yanıtladı Sawyer. "Vatandaşlarınızın karşısına çıkın, Sayın Başbakan ve dürüstçe konuşun. Korkularımıza, kaygılarımıza ve tereddütlerimize tercüman olun. Palavra atmayın. Tek bir hükümetin ya da devletin durum üzerinde hâkimiyeti olmadığını açıkça anlatın. Petrol balonu patladı. İçeriden gelen bir basınçla değil, dışarıdan uygulanan bir kuvvetle. Ve aynı güç bize bir alternatif sunuyor." Öne doğru eğildi. "Medeniyetin tanımını baştan yapmalıyız. New York'taki BM binasının üzerinde asılı duran o gemi bize Dünya'nın yerçekimi kuyusunda kısılıp kalmadığımızı söylüyor. Güneş sistemimize doğru yayılıyoruz Sayın Başbakan, ilk adım olarak. Bilindik yönetim biçimleri tarih oluyor."

"Gerçekten harika. Peki altyapının bakımını kim yapacak? Her şeyi kim işler halde tutacak? Ulaşım; madenlerin çıkarılması, işlenmesi, dağıtımı? Medeniyetin karmaşık yapısı kaybolacak değil ya. Bürokrasinin bir varlık sebebi var ve bu sebep insanlarla dolu bir ülkenin yönetilmesidir. Ve tabii sadece bununla sınırlı da kalmaz- küresel pazarda diğer ülkelerle alışveriş yapmamız, yirmi birinci yüzyılda hayatta kalmanın temeli olan kaynakların yeniden dağıtımını gerçekleştirmemiz gerekir."

"O küresel pazar hızla çözülüyor, Sayın Başbakan. Kendine yeterlik eski alış-verişi saf dışı edecek. Kıtlık sonrası dünya... Baskı ortadan kalkacak ama biz bir tür olarak -dokuz ya da on bin yıl önce ilk şehrin ortaya çıkmasından beri- bu baskıyla yaşadık. Başka türlüsünü bilmiyoruz."

"Peki bu bizi hangi durumla baş başa bırakıyor?"

Sawyer ellerini havaya kaldırdı. "Şimdiye kadar benzerini hiç görmediğimiz bir özgürlük çağına. Sayın Başbakan, bize bunu söyleyin. Diğer bütün dünya liderleri ya panik yapıyor ya da gözüne fener tutulmuş tavşan gibi dona kalmışlar. Bize gelmekte olanı anlatan ilk kişi olun; ayrıntılarını değil zira onları şimdilik bilmiyoruz, bir on

beş dakika sonra öğreniriz. Hem, bırakın onları analistler ve sunucular konuşsun. Burada bahsettiğim şey aynayı kendimize tutmanız ve ne gördüğümüzü anlatmanız."

Alison Pinborough tutuğu nefesini uzun uzun, ağır ağır verdi; Başbakan'ın yüzündeki değişimi izlerken.

"Bir ayna" dedi sessizce. "Evet, anladım. Bunu yapabilirim." Duraksadı. "Sanırım."

"Yapabilirsiniz" dedi Robert Sawyer kendinden emin bir tonla.

Başbakan tek kaşını kaldırdı yazara bakarken. "Konuşmaya eşlik etmeye var mısın?"

"Hayır" diye yanıtladı. "Ama metninizi yazarım."

Adamdaki cüret... Alison âşık olmuş olabilirdi.

•

Adeleh Bignari dışarıdaki odalardaki kargaşaya karşı ofisin kapılarını kapattırmıştı. Şahsi telefonu hoparlörü açık halde masanın üstünde duruyor, Agnes de karşısında oturuyordu.

Kısa bir duraksamanın ardından Samantha August, dengeli bir ses tonuyla, konuşmaya devam etti. "Kusura bakmayın, elektronik harple karşı karşıya kaldık demin. Kesintiye uğradık. Tanka taş atmak... Ama insanoğlu böyle işte, değil mi?"

"'Biz' diyorsunuz sürekli ama öncesinde tek başınıza olduğunuzu söylemiştiniz."

"Tek başımayım. Yani biyolojik olarak. Bu muhteşem uçan telif hakkı davasının güvertesinde bir yapay zekâ ile birlikteyim. Adını Athena koydum. Kendisi hava sahamızın güvenliğini ve kimsenin aptalca bir şey yapıp kendisini yaralamamasını sağlıyor. Ayrıca kapsayıcı irade ile de etkileşim halinde ama bu varlığın tam kapsamlı yürütmesi başka bir gemideki başka bir yapay zekâ tarafından icra ediliyor. Bizim taraf tamamıyla hazır. Sizde durumlar nasıl?"

"İdare edeceğiz" dedi Adeleh bir sigara daha yakar ve Agnes'in çatık kaşlarını görmezden gelirken.

"Bir çakmak mıydı o duyduğum?" diye sordu Samatha. "Tam benim kalemim bir kadınsınız, Sayın Genel Sekreter."

"İkinci sınıf mahalden iki kişilik bir masa lütfen."

Samantha güldü. Hoş, sessiz ve şuh bir gülüş. Sesi de güzeldi. İyi oldu.

"Peki gemiden nasıl ineceksin?" diye sordu Adeleh.

"Enerji-madde transferiyle demek isterdim ama bu mümkün değil. Başta alındığım şekilde ineceğim. Faz-kaydırma ile, ki bu benim kaybolmama ve sonra bir çeşit iç içe geçmiş anti-yerçekimi balonu çifti ile sarılmama neden olacak. Eğer anti-yerçekiminden yalıtılmazsanız bedeniniz çözülür. Aslına bakarsanız "anti-yerçekimi" terimi alanın etkisini açıklıyor sadece. Sanırım yerçekimini sıfırlamaktan ziyade onu yansıtıyor. Neyse. Ondan sonra aşağı doğru yollanacağım. Her şey bir anda olacak ama size beyaz bir ışık huzmesi gibi görünecek. Bu yüzden binanın merdivenlerinin boşaltılmasını sağlamanız gerekiyor. Bana on beş metre kadar bir alan tahsis edin. Sesli bir sinyal de ekleyebiliriz ama insanların korkmasını istemiyorum."

"O sesine göre değişir" dedi Adeleh. "Şahsen anne yaratığın* çığlığı şahane olur ama siz bana bakmayın. Yok yok, sorun çıkmaz. Hiç uğraşmayın. Bir basın açıklaması yayınladık. NYPD ve kendi güvenlik personelimiz bilgilendirildi ve personelimiz binaya girişiniz esnasında size refakat edecek. Şimdiden binanın önündeki alanda otuz metrelik bir boşluk ayarlıyoruz."

"Peki" dedi Samantha. "O zaman beş dakikaya aşağı iniyorum. Athena bundan sonrasını halleder. Mühendis ve teknisyenlerinize söyleyin tüm dış yayınlar uzaktan idare edilecek ve kameramanlar ve ses ekibi yayını kesmeye ya da garip bir işler çevirmeye kalkmazlarsa sorunsuz bir biçimde ilerleyeceğiz."

---

* Alien, 1979. Yön. Ridley Scott. (ç.n.)

"Bayan August" dedi Adeleh, "konuşmanızı bitirdiğinizde soru alacak mısınız?"

"Emin değilim. Alsam mı?"

"Eğer konuşmanız şartların dikte edilmesinden ibaretse muhtemelen soruları cevaplamazsınız."

"Hmm, "teslimiyet şartları" gibi mi?"

"Pazarlığın söz konusu olabileceğini mi kastediyorsunuz?"

"Doğru. İyi söylediniz. Bakın, ben olan biteni elimden geldiğince tarafsız bir biçimde açıklayacağım. Ayrıca şahsen anladığım kadarıyla neden böyle bir müdahalede bulunduklarını söyleyeceğim. Bu yüzden, sanırım, evet, sonunda soruları cevaplamam gerekir."

Adeleh tuttuğu nefesini verdi ve Agnes'e başıyla işaret etti. "Bunu duyduğumuza sevindik Bayan August."

"Sam deseniz kâfi."

"Biyografini okudum ve her şeyini beğendim Adeleh. İşte bu yüzden seni doğrudan aramanın işe yarayabileceğini düşündüm."

"Normal kanalları denesen muhtemelen hâlâ telefonda bekliyor olurdun."

"Hah! Tamam, ben varışım için hazırım. Ya siz?"

"Bir saniye Sam." Adeleh öne doğru eğildi. "Agnes, sen önden. Zemin kata doğru yolculuğumuza başlayalım –onu girişte karşılamak istiyorum– bunun için her şey hazır mı?"

"Hazır." Agnes kalktı ve kapıya yöneldi.

"Sam" dedi Adeleh, "aşağıda gazeteciler var. Sana sorular soracaklardır."

"Tamam. Sorun yok. Birkaç dakikaya girişin dışında olacağım ama uzunca bir süre değil. Kapatsam iyi olacak Adeleh."

"Geliyorum."

•

En iyi yayın CNBC'deydi. BM binasının önündeki, güvenlik kordonuna alınmış, alana yakındı. Onlarca sallanan, sık sık kaldırıma doğru pan yapıp insanların ayaklarını ya da yukarı döndürülüp gökyüzünü ya da devasa aracı gösteren el kamerası yayınının yanında Joey Sink'in birkaç monitör üzerinden takip edip aralarında dolaştığı başka yayınlar da vardı. Görüntülerin çoğu heyecandan titreyen ellerin ihanetine uğruyor ve konuşmalar Joey'ye bir stadyum dolusu okul çocuğunun uğultusunu hatırlatıyordu. NBC muhabiri, Cherrie isimli bir kadın, BM yetkililerinden gelen son açıklama hakkında konuşuyordu. Samantha August gemiden her an inebilirdi.

Joey aceleyle bilimkurgu yazarını google'ladı ama kimliğinin açıklanmasından sonra sunucular çökmüştü. Birkaç sene önce, bir fuarda Atwood ile kapışmasını hatırlar gibi oldu (ki daha sonra bu tartışmanın bir tiyatro, sadece iki kadının arasındaki bir şaka olduğu ortaya çıktı. Profesyonel oyuncular gibi rol yapmış, birbirlerini çok ağır eleştirmiş ve çoğu Kanadalı olan seyircileri şoke etmişlerdi).

Onun yazdıklarını konu alan en az bir televizyon dizisini biliyordu. O diziye eklenmiş fotoğraflardan birinde çarpıcı, kızıl saçlı, renkli gözlü –ve muhtemelen gerçek hayatta da son derece göz korkutucu– bir kadın görünüyordu. Ve bu da kadını video bloğundan tanıdığını hatırladığını fark ettirdi ona.

Evet evet, daha önce de eleştiri yağmuruna tutulmuştu. Fikirlerinde ısrarcıydı.

Halkın kocaman bir kesimi onu gördükleri anda ondan nefret ediyordu diye düşündü. Bir kadın olduğu için, korkmadığı için, hatta beyaz olduğu için. En azından korkusuz olduğunu var sayıyordu. Bildiği kadarıyla video bloğu hâlâ yayındaydı. Arada sırada bazı kliplerini izlemişti ve ayrıca o fotoğraftaki kadın tavşan gibi titrek bir tipe benzemiyordu. Üstüne üstük Amerikalı bile değildi.

King Con'un talebinin yanıp söndüğünü fark etti. Joey bir iç çekti ve yanıtladı. "Yayındasın kanka."

"Samantha August, dostum! Aşağı ışınlanıyor."

"Evet. Hepimiz farkındayız."

"Majestic 12'i duydun mu hiç Joey?"

"Hükümetin içindeki UFO'larla ve uzaylı teknolojilerle ve diğer bok püsürle ilgili her şeyi kontrol eden tarikatı. Evet. Rivayete göre Kennedy'yi öldüren. Ne diyorsun bu işe?"

"Küvet çatladı Joey. Her şey saçılıyor. Tersine mühendislik teraneleri. Nazi bilim insanları, topluma verilenden çok daha gelişkin bir araba dolusu teknoloji. Bir düşünceye göre çok derinlerde biri bunları ifşa etmeye karar verdi. Ya öyle oldu ya da ET hack'ledi piçleri. Mevzu şu Joey, uzayda cereyan eden bir savaşa -ve gezegenimizin kırkların sonundan beri karantina altına alınmış olma ihtimaline- dair emareler var. Burada büyük soru şu: Bizim ET kimin tarafında? Ve daha da önemlisi ne kadar dişliler?"

"Pekâlâ, Bay Komploların Kralı, biz... vay canına!"

Canlı yayında havada asılı duran gemiden beyaz bir ışık sütunu indi aşağı.

Hemen sonrasında kayboldu ve işte Samantha August oradaydı. Giyimi jilet gibiydi, sanki bir üniversite dekanı ya da belki de Wall Street'ten bir yetenek avcısı gibi. Yakınlardaki muhabirler, NYPD'nin güvenlik kordonunun arkasından mikrofonlarını ve telefonlarını kaldırmış, bağırarak sorular soruyorlardı.

Samantha August döndü, gülümsedi, bir paket Kanada sigarası çıkarıp bir tane yaktı ve "bekleyin biraz" anlamında bir jestte bulundu.

"O da nesi" diye mırıldandı Joey. "Tarihin en önemli anında sigara molası mı veriyor."

King Con çılgınca gülmekten kendini alamıyordu ama arada "Cüret diye buna değil de neye denir?" demeyi başardı.

Joey kadının CNBC kameramanına ve Cherrie'ye doğru yürüyüşünü izledi.

"Kaçırılmanızın ardından ne oldu Bayan August? İşkence gördünüz mü? Üzerinizde deney yapıldı mı? Şu anda baskı altında mısınız? Beyninizi onlar mı kontrol ediyor?"

"Bana iyi davranıldı" diye yanıtladı sakince. "Ne işkence ne deney ne de beyin kontrolü... bildiğim kadarıyla. Yani diğer bir deyişle sağlıklı şüpheciliğim hâlâ yerli yerinde." Duraksadı, üflediği dumanı rüzgâr aldı savurdu (New York hep mi rüzgârlıydı?) ve sonra "Buraya reklam yapmaya gelmedim. Buraya, bu Müdahale ile ilgili detayları bildiğim kadarıyla aktarmaya geldim. Ve bunu dünya çapında mümkün olduğunca çok insan karşısında yapacağım" dedi. Kameranın objektifine baktı. "İzlemeye devam edin. On beş dakikaya başlayacağım."

Joey kadının uzaklaşmasını, sigarasını bitirmesini ve bir çöp kovası arayışını izledi. Ama bütün çöp kovaları kaldırılmıştı.

Kadına doğru bir polis memuru geldi ve izmariti aldı. Konuştular ve Samantha güldü. Garip bir biçimde sessiz duran kalabalığa el sallayıp merdivenlerden yukarı çıktı.

Güvenlik personelinin refakat ettiği iki kadın onu karşılamak için bekliyordu. Joey, BM Genel Sekreteri Adeleh Bignari'yi tanıyabilecek kadar araştırma yapmıştı. İngiltere'de eğitim görmüş İranlı cerrah. Diğer kadını tanımıyordu.

El sıkışıldı, hoşbeş edildi ve sonra grup döndü ve binanın girişine doğru yol aldı.

"Bu kadar mı yani?" diye hayıflandı Joey.

"Söylemesi gereken her şeyi söyledi" diye yanıtladı King Con.

"Cherrie cevabını bilmek istediğim soruyu sormadı" dedi Joey, hafiften arkaya doğru yaslanırken.

"Neydi sorun?"

"Neden o?"

"Ah yapma, Joey" dedi King Con azarlar bir tonda. "Bilimkurgu yazarı. Biliyorsun. Kitaplar. Okumalar. Fikirler. Hayal gücü. Zekâ. Ve koca bir bu-da-size-kapak-olsun harbiciliğiyle inşa edilmiş video blog kariyeri."

"Lisan!"

"Doğru, affedersin dostum. Neyse. Çetin ve zeki bir kadın. Onu diyorum. Başka dünyaları, insanları ve uzaylıları, uzaylıları ve insanları düşünmekle ve yazmakla geçen bir meslek hayatı. Geleceğimizi dostum. Ve yazdıkları hep kara, karamsar şeyler değildi. O sıkıcı distopik, kapkaranlık, hepimiz-yar... yani hepimiz-yandık-bittik-kül-olduk tarzı saçmalıklar değildi."

"Gerçekten kendine hâkim olamıyorsun değil mi kanka? Ah, şuna bak, tüm kanallar değişti; ana toplantı salonundayız ya da adı her neyse" Joey dikildi. Masasının köşesindeki onlu paketten bir kutu Red Bull çekti ve açtı. "Kızlar oğlanlar, bir selfie falan çekin. Bu işin gerçekleştiği gün nerede olduğunuzu kayıt altına alın. Hatırlayın. Çünkü millet, beğenin beğenmeyin, bugün... *her şey değişiyor.*"

"Âmin" diye fısıldadı King Con.

27

"Var mı yıldızlararası seyahat edebilen bir geminin kaptan koltuğunda oturmak gibisi?"

Samantha August

Kolo dikilmiş küçük televizyonun ekranına bakıyordu. Muhabirin söylediğine göre mekân hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Tercümana ihtiyaç olmayacağı söylenmişti ama yine de oradaydılar. Onca insana rağmen çok az bir gürültü vardı. Alev saçlı beyaz kadın podyuma doğru yürürken kimse ne konuşuyor ne de bağırıyordu.

Televizyon binalardan birinden çıkarılmıştı ama çoğu kişinin telefonu ve kulaklıkları vardı. Kolo'da bunların hiçbiri yoktu. Görünmez duvarın onu ve diğerlerini kamplarından sürmesinden sonraki birkaç gün içinde kaybetmişti telefonunu. Neela'nın elini avucunun içinde sıkı sıkı tutar halde izdihamın içinde dikiliyordu.

Zomba'da, Cobbe kışlasının içinde, insanları buraya çeken kocaman beyaz duvarlı yapıyı neredeyse görebildikleri bir alandaydılar. Daha fişini takıp çalıştırmadan önce bile televizyonu dışarı çıkaran asker herkesten özür diliyor; görüntünün kötü olduğunu, sinyalin sürekli kaybolduğunu söylüyordu. Ama ekrandaki görüntü o kadar netti ki sanki televizyon kutusunun içinde küçük insanlar varmış gibiydi ve ses, beyaz kadının podyumun arkasına geçip mikrofonu ayarladıktan sonra aldığı derin nefesi Kolo'nu duyabileceği kadar netti.

Bu iş bir acayipti. Dünya bir acayipti. İnsanlar acayipti. Kolo'nun bugünlerde gördüğü yüzler bir değişikti ve neyin değiştiğini anlaması biraz vakit almıştı. İnsanların yüzünde korku ifadesi yoktu. O ifade silinmişti, artık orada olamayan bir maske gibi uçup gitmişti. İnsanlar artık daha genç, daha güzel ve hepsinden önemlisi daha kıymetli görünüyorlardı.

Kolo'nun içindeki yaralı çocuk aylardır ağlıyordu ama bu durmaksızın akan gözyaşı pınarı bile elindeki kanı yıkamaya yetmezdi. Gözünün önüne gelen tüm o korku dolu yüzler; insanlar ondan korkmuştu. Katil Kolo'dan, çocuk hırsızı Kolo'dan. Artık kimseyle göz göze gelemiyordu.

Kadın konuşmaya başladı ve ağzından çıkan kelimeleri İngilizce olarak duyuyordu.

"Şu anda BM'de bulunan herkese bu saygın platformda kürsüye çıkma talebime böylesine ivedilikle ve etkin biçimde cevap verdikleri için teşekkür ederim. Üç saat içinde teamüllerin ve protokolün aşılması. Dar bir zaman ve büyük bir baskı. Ama inancım tamdı. Konu insanlık olunca, inancım sarsılmazdır ve şu anda size hitap etmemin sebebi de bu inancımdır."

Kadın duraksadı ve Kolo etrafına bakındı. Konuşulanlara dikkat kesilmiş, İngilizce bilmeyen insanlar gördü. Belli ki hepsi söylenenleri işitiyor ve bir şekilde anlıyordu.

Kolo tedirgindi. Kadın eğitimli biriydi. Kolo'nun aşina olmadığı kelimeler kullanıyordu ve Kolo bu durumun gitgide daha da kötü bir hal alacağından endişe ediyordu.

"Kaçırılmayı ben istemedim. Ama bu olay gerçekleştikten sonra, kendimi yabancı bir varlıkla konuşur halde bulduğumda, seçme şansım bana geri verildi. Teklif basitti: Müdahale adına konuşur muydum? Uzaylı bir medeniyet ve Dünya halkı arasında aracı olur muydum?" Tekrar duraksadı ve sonra "karar vermem biraz zaman aldı" dedi.

Kolo kendisinin onun durumunda olduğunu hayal etmeye çalıştı. Uzaklara kaçırılmış ve dünyadaki tüm insanlarla konuşması istenen. Birkaç ay önce olsa gülerdi ve bu, hoş bir gülüş olmazdı. Elinde silahı, gözleri öldürecek birini arardı çünkü bu, hep en hızlı, en basit cevap olmuştu. Mermiler bütün tartışmaları sonlandırırdı.

Dünyanın geri kalanının da canı cehennemeydi.

Bir zamanlar olduğu Kolo böyleydi işte. Şimdi olduğu yeni Kolo'yu ise tanımıyordu hâlâ.

"... uzaylı türlerle defalarca temas ve sürtüşme halindeydik" diyordu. "Asla yalnız olmadık. Hiçbir sinyal almadık çünkü bu sinyaller engelleniyordu. Aynı zamanda, ara ara delinen bir uçuşa yasak bölgedeyiz. Uzay yolculuğu yapan türlerin çoğu ışıktan hızlı seyahat teknolojisine sahip ve bu teknolojinin işleyişinin bir kısmı doğrudan yer çekiminin manipüle edilmesiyle, elektromanyetik alan frekansları ve faz-kaydırma denen bir şeyle alakalı. Bununla beraber, çoğu tür bizden daha gelişmiş değil. Gizlilik perdesinin kalkmasına doğru ilerledikçe göreceğiz ki teknolojik açıdan çoğumuzun sandığından daha ileriyiz. Ne olursa olsun, açığa çıkan bilgiler bizi kökten sarsacak ve belki de sevgili liderlerimizin ve onların hükümetlerinin tabutlarına son çiviyi çakacak. Ama dürüst olmak gerekirse karşılıklı suçlamalar bizi hiçbir yere vardırmaz. Olan oldu. Zaman geçmişi ardımızda bırakma zamanıdır."

Kolo konuşmanın ucunu kaçırdı. Çok da bir zaman almamıştı.

Neela elini sıktı ve adam kıza baktı. "Önemli değil" dedi kız. "Önemli olan kısmı burası değil. Bekle."

"Yakın çevremizdekilerden çok daha gelişmiş üç uzaylı medeniyet Dünya gezegenine kontrollü bir Müdahale'de bulunmayı seçmişler. Onların gelişi diğerlerinin uzaklaşmasına sebep oldu. Lafın kısası, tamamen pasifist olmalarına rağmen kimse bunlara bulaşmak istemiyor." Duraksadı ve sonra omuzlarını silkti. "Bunun niye böyle olduğunu ben de daha çözemedim. Bu uzaylı medeniyetler üçlüsüne güveniyor muyum? Ne olursa olsun, dediklerini harfiyen yapacaklarına güveniyorum."

"Şimdi o konuya gelelim isterseniz. Dünya üzerinde kapsayıcı irade denen bir şey var. Güç alanlarını oluşturan şey bu irade; insanların birbirine ve bu gezegene zarar vermesini, gezegenin canlılığı sürdürebilme kapasitesinin çürütülmesini engelleyen."

"Bu birincil müdahaleler bizi kımıldayamaz hale getirdi. Hiçbirini size açıklamama lüzum yok. Kendiniz yaşadınız. Ben de yukarıdan, yörüngedeki uzay gemisinden izledim. Olanları gördüm ve öfkenizi paylaştım ve aynı sizin gibi bizi neyin beklediğini, bunun ardından daha nelerin gelebileceğini merak ettim. Acaba cevap uzaylıların bir sonraki adımının ne olacağında mı gizliydi yoksa bizim bir sonraki adımımızda mı?"

"Tabiatı ve sayısız defalarca başımıza gelen felaketleri düşünün. Kasırgalar, hortumlar, seller, volkanlar. Bu olaylar gerçekleştiğinde mağdurlar için dünya durur; yaşam alışkanlıkları, rutinler kesintiye uğrar. Hayatta kalanlar enkazın içinden yükselir ya da altından çıkarılırlar. Keder vardır, kayıp vardır ve sonrasında yeniden inşa etmeye başlarız."

"Eğer yardımı olacaksa, bu Müdahale'yi bir doğal afet gibi düşünün; karşısında elimizden bir şey gelmeyen, kontrolümüzün dışında ve gelişiyle her şeyin değiştiği.

Dünya durur, başını eğer ve kısa bir süre sonra yeni bir güne uyanır. Ve biz, kaybettiklerimizin yasını tutarız. Bu yeni kuralları olan yeni dünyamızda, el ele veririz ve dünyamızı yeniden kurarız."

Kolo anladı bu sözleri, kalbine saplanan bir bıçak gibi. Bahsedilen bu gelecekte kendine yer olmadığını hissetti. Bu geleceğe ait olamayacak kadar çok kötülük etmişti. Ama yine de... yine de... içindeki çocuk, yüzü gözyaşlarıyla yıkanmış o çocuk ağır ağır başını kaldırdı ve *yukarı baktı.*

•

"...umut" diyordu Samantha August. "Dilediğimiz şey umuttur, daha iyisine özlem duyma yetisi. Ama durum bundan da ötedir. Diğerlerinin iyiliğini istediğimizde, kendimize umut veririz. Umudumuzu yükseltiriz ve kayda değer her erdem gibi bu bizi olduğumuzdan daha iyi biri yapar. Ama öbür yöne giderseniz, umudu öldürür ya da ona saldırırsanız ya da onu esirger ve umutsuzluğa savrulursanız, o yol hep yokuş aşağı gider. Başka türlü söylemek gerekirse: Başkalarının kötülüğünü istemek insanın kendinde açtığı bir yaradır."

Casper Brunt; Viviana Castello, BBC muhabiri Robbie ve Simon Wensforth ile beraber barda oturuyordu. Simon sevgilisini sepetlemiş ve -en azından şu an için- kameramansız kalmıştı.

Viviana, Casper'ı şaşırtmıştı. Casper kendini de şaşırtmıştı. Hâlâ beraberdiler. Birbirlerinde bir şeyler bulmuşlardı. Viviana'ya baktı, şu Samantha August denen kadını dinlemesi gerektiğini bilmesine rağmen. Yanında oturan kadın -görünmeyen ama varlığı inkâr edilemeyen bir kuvvetle- mıknatıs gibi çekiyordu onu. Tutunacak hiçbir dalı olmaksızın kadına doğru sürükleniyordu adam.

Kadının gözleri parıldıyordu ve barın büyük televizyonuna kilitlenmişlerdi.

"...yerinden edilenlerin hiçbirinin fiziksel bir acı çekmemesini garanti altına alıp gereken yiyeceği ve içme suyunu sağlayacak. Bununla beraber, bu eylemlerin gerekmesinin yegâne sebebi bizim gerekeni yapmamış olmamızdı. Sanırım bu, bazılarınız için diğer insanların iyiliği için bir çaba sarf etmeye gerek kalmadığı yönünde bir bahane teşkil edecek. Bizim pisliğimizi bir başkası temizliyor, öyleyse pisletmeye devam edelim. Bizim açtığımız yaraları bir başkası iyileştiriyor, öyleyse yaralamaya devam edelim. Ne yazık ki böyle bir tavır yeryüzünden silinmemize sebep olabilir."

Bu söze herkes dikkat kesildi, Casper bile. Viviana öne doğru eğilmişti. Simon Wensforth kadehine bir viski daha koydu, titreyen eliyle.

"İnsanların bu Müdahale'nin bir parçası olup olmayacağı kesin değildi" diye devam etti Samantha August. "Uzaylıların ana hedefi gezegenin kendisi, biyomuydu. Bu Müdahale'nin amacı bu dünyaya sağlığını geri kazandırmaktı. Biz dünyayı hasta ediyorduk ve daha kötüsü, bu yıkıcı kısır döngünün içine hapsolmuş gibiyiz. Kurduğumuz yapıların neredeyse tamamı verdiğimiz hasarın bir aracı olarak işliyor." Duraksadı, bir konuda kararsız kaldı, sonra başını salladı ve "Bağışlandık. Bizi bağışladılar. Şimdilik."

"Ha siktir" diye mırıldandı Viviana.

"Kısa bir süre önce" dedi Samantha August "gözetmenimle olan konuşmalarım, Dünya'da olan her şeyin, tersine kanıtlar sunmasına rağmen benim insanlığı savunduğum bir hüviyete evirildi. Bu uzaylılar daha önce de Müdahale'lerde bulunmuşlar. Bu işte eskiler. Ama her bir tür, bilinçli olsalar da farklı düzeyde bilinçlere sahipler. Korkarım, biz geçer notu kıl payıyla aldık. Zamanın birinde, birisi insanların ne kadar az bilirlerse o kadar iyi olacağına karar verdi. Sav hep aynıydı: Vatandaşa her şeyi anlatırsanız panik yaparlar, isyan ederler, anarşiye savrulurlar. Fazla bilirlerse medeniyet tamamıyla çöke-

bilir. Görünen o ki insanlığa olan güvensizliğin uzaylılarla değil insanlarla -birbirimize olan güvensizliğimizle- alakası var."

Kameranın arkasındaki dinleyicilerden, zar zor işitilen bir bağırış geldi ve Samantha August elini kaldırdı. "Evet, bunu bekliyordum. Peki, o konuya gelelim. Bunu olabildiğince yalın bir biçimde anlatacağım. Galaksimizdeki hiçbir fani medeniyet -ne kadar gelişmiş olurlarsa olsunlar- Tanrı'nın varlığı ya da yokluğu sorusunu yanıtlayabilir. Pek çoğunun bizimkine benzer inanışları var. Çoğu zaman, yaşamın oluşabilmesi için çok fazla rastlantının üst üste yaşanmış olması gerektiği gözlemi üzerine kurulu inançlar bunlar. Yaşamın bulunduğu her yerde -gezegenlerde, aylarda, donmuş dünyaların buzullarının altında, asteroitlerin ve kuyruklu yıldızların kalplerinde, gaz bulutundan oluşmuş gezegenlerde- bunun rastlantı eseri meydana gelmiş olması için çok fazla faktörün bir araya gelmesi gerekir."

"İş, Tanrı ile kişisel bir ilişki kurmaya geldiğinde, bu, her zaman için meşru bir seçim olmuştur ve öyle olmaya da devam edecektir. Fakat inanmayanlara zarar verilmesini savunan her din sınırı aşar. İnanç, bilinçli yaşam formları arasında ortak bir özellik. İnanç bilimin ya da ilerlemenin düşmanı değil. İnanç, ayrımcılık yapmak için meşru bir sebep değil. Bu, bizim hâlâ öğrenemediğimiz bir şey."

"Şükürler olsun" diye mırıldandı Simon Wensforth "şimdi bizi dünya üzerinden silme meselesine dön."

Sanki Simon'ı işitmişçesine "Yani... başımızın üzerinde asılı bir kılıç var mı? Açıkçası bilmiyorum. Bildiğim şu: Gözetmenim, bizim acayipliklerimiz karşısında hissettiği hayal kırıklığını dile getirdi. Bir boklar hakkında şikâyet etmenin bizim evrensel hasletimiz olduğunu -hatta türümüzün tanımlayıcı özelliklerinden biri olduğunu- anlatmaya çalıştım. Tatminsizlik bizim içimizden gelen bir şey. Cennetin içinde oturup çok fazla gölge

olduğundan, meyvelerin gereğinden fazla olgunlaşmışlığından, sırtımızın kaşınmasından ya da komşumuzun yüzünü artık güzel bulmadığımızdan şikâyet edebiliriz. Ama yine de" –hafifçe öne eğildi– "tarih boyunca defalarca, işler boka sardığında, işler cidden boka sardığında, üzerimize düşeni yapmışızdır" dedi Samantha.

Casper yanındaki kadının sessizce iç çektiğini duydu ve o anda, ona âşık oldu.

•

Ruth Moyen, Eski Şehir'in hemen ötesinde yeni kiraladığı küçük dairede oturuyordu. İzledi, dinledi ve gözyaşları durmak bilmedi. Neden ağladığını bile bilmiyordu. Kalbini sıkıştıran, üzerine dalga dalga keder salan şeyin ne olduğunu anlamıyordu.

İçinden koca bir hüzün nehri akıyordu. Aklı sanki nehrin üzerinde uçuyor, ardı ardına nehrin girdaplı yüzeyine kapılıyor, bir mantar tıpası gibi etrafa savruluyordu. Onun muydu bu hüzün? Sadece ve sadece ona mı aitti?

Yoksa daha büyük bir şey miydi bu, koca bir halkın kanına işleyebilecek kadar büyük bir şey? O kederin yüzeyine dokunduğunda kederin ne kadar eski olduğunu hissetti; kaynağının diplerde değil, uzak geçmişte olduğunu duyumsadı.

Hüzün amansız bir miras gibiydi ve bu konuşmayı tek başına izleme gafletinde bulunmuştu. Teselli edecek, anlayış gösterecek kimse yoktu. Yanında bir arkadaşa ihtiyacı vardı, hemen şimdi, gözlerinin içine bakacak ve *her şey yolunda Ruth, evet hüzün var ama diğer tarafa baktığında sonsuz bir neşe göreceksin* diyecek birine.

Buna inanmak istedi.

Ekrandaki kadının yüzü onu büyülemişti ama sebebini bilmiyordu. Samantha August laflarını yumuşatmadan söylüyordu.

"... biz saldırgan bir türüz. Buna pek şüphe yok. Ve saldırganlık karmaşık bir davranış. Hem ödül hem de

ceza olabilir. Şimdi, rekabetin önemini anlıyoruz ama müsaadenizle -ailemizde, mahallemizde, kültürümüzde- karşısında mücadele edilecek pek çok şey olduğunu hatırlatmak isterim: Varoluşun tahmin edilemez yanları, kendi yerimizi bulma ihtiyacımız, faniliğin bizzat kendisi. Ama biz rekabeti sadece diğer insanlarla rekabet etmek olarak anladık. Bunun üzerine inşa edilmiş bir ekonomik sistem kurduk. Rekabet üzerine kurulu sosyal hiyerarşiler yarattık."

"Sorun şu ki; her bir kazanana karşılık binlerce kaybeden var. Rekabete dayalı sistemimiz bize zarar veriyor ama kazanmaya ve kaybetmeye o kadar uzun bir zamandır inanıyoruz ki başka türlü bir hayatı tasavvur edemiyoruz. Tüm bunlardan sebep, rekabet bizi öldürüyor."

Ruth bu sözlerin içine işlediğini hissetti. Hüzün nehrine batmalarını izledi. Eski cürümlerdi bunlar. Eski cürümlerin hayatını yaşamıştı. Annesinden ve babasından, en başa dek uzanan atalarından bir farkı yoktu.

Belki de sadece yas tutmak, tarihin akışına kendini bırakmak yeterli değildi. Belki de bu kadının söylediği şey şuydu: Artık daha iyisini yapma vaktimiz geldi, daha iyi olma, tüm o hüznü alıp başka bir şeye dönüştürme vaktimiz.

Kapısı çalındı.

Ruth yanaklarındaki gözyaşlarını sildi, şaşkınlıkla. Kapıya bakmamayı, divanda oturup nefesini tutmayı ve her kim geldiyse vazgeçip gitmesini beklemeyi geçirdi aklından.

Kapı tekrar çalındı. İnce bir iniltiyle Ruth ayaklandı. Bir an için başı döner gibi oldu ama sonra kendini toparladı.

Bir sene önce olsa korkardı. Ya kilitli kapıdan geçmiş ya da o bloktaki komşulardan biriydi. Her halükârda bir yabancıydı. Yabancılardan şüphe etmek için eğitilmişti.

Kapıya doğru yürüdü -kilitli olmadığını fark etti- ve kapıyı açtı.

Bir süre için karşısında duran genç adamı tanıyamadı. Ve sonra hatırladı. Kafedeki Filistinli garson. Karşısında on yaşında bir çocuk gibi duruyordu ama aslında yaşı bunun en az iki katıydı. Gözlerinin yaşı yüzüne akmıştı.

Ruth, elinin gayri ihtiyari onun eline uzandığını fark etti. Geriye doğru adım attı, onu odaya davet edercesine.

Adam nazikçe elini bıraktı ve divana yöneldi, gözleri televizyon ekranına kilitlenmişti.

Ruth gelip yanına oturdu.

Konuşmadan, dinlemeye devam ettiler ve Ruth anladı ki işler yoluna girecekti. Her şey güzel olacaktı. Bu sadece onun halkının hüzün ve keder nehri değildi, bu adamın da nehriydi. Bu nehir, tüm insanlığın nehriydi.

•

Anthony duyduklarına inanamıyordu. Sticks'lerin oturma odasındaydı. Oğulları, Jimmy, yakın bir zamana kadar kendini öldürmekle ilgili bir şeyler geveliyordu. Şimdi ise annesi ve ninesinin arasında oturmuş duruyordu. Baba görünürde değildi; çok uzunca bir süredir de olmamıştı. Bu, Jimmy ile paylaştıkları bir şeydi.

Yine de eskiden ona Bony Tony diyen sözde kankası artık ona böyle seslenmiyordu. Çocuğun sürekli takındığı asık suratlı ifade ve sert adam görünümünden eser kalmamıştı. Tüm o diklenmeler, poz kesmeler bitmişti. Ve burada, bu boktan apartman dairesinde, yıpranmış annesi, ninesi ve üç haşarı kardeşiyle Jimmy doğru düzgün bir adam gibi görünüyordu.

Kimin aklına gelirdi ki bu? Ne hayat!

Kızıl saçlı yazar yavru konuşmasına devem ediyor, akıl almaz şeyler söylüyordu. Eğer bu Invasion of Body Snatchers* tarzı bir şeyse gerçekten profesyonel bir işti. Kadın bir komşu gibi duruyordu. Tamam, kadın beyaz falan olduğundan buralardan bir komşu değil ama yine

* Yön. Philip Kaufmann, 1978. (ç.n.)

de markette kasiyerle konuşurken görebileceğiniz bir kadın. Rahat, korkusuz ve gözünüzün içine bakmaya hazır bir kadın.

Bu özelliklere sahip çok fazla kadın tanımıyordu. Belki şu kamu avukatı hariç. Evet, şimdi o avukatın dairesinde olmayı isterdi. Şu kızıl saçlı yavru eski boktan iş görme biçiminin artık işe yaramayacağını anlatırken Angelina Estevez'le el ele tutuşmayı. Sanki eskiden işe yarıyordu da!

"Ben de yazılacağım" dedi Jimmy, kızıl saçlının konuşmasının ortasında.

"Neye yazılacaksın kanka?" diye sordu Anthony.

"Astronotluğa dostum. Uzay Filosuna. Yazılıyorum. Mars'a ayak basacağım ulan!"

Annesi susturdu oğlunu; belki argo konuştuğu, belki de kızıl saçlıyı duymak istediği için.

"... bize tamamı anlatılmayacak. Mesela Mars'ta bizi bazı büyük gizemler bekliyor. Bunları bizim keşfetmemiz gerekecek. Güneş sistemimizin diğer yörünge unsurlarında hayat olduğunu size söyleyebilirim. Çoğu buzun altında ama gaz devlerinin üst atmosferlerinde de hayat var. Ve sistemimizde karşımıza çıkacak her yerli yaşam formuyla ortak bir mirası paylaştığımızı göreceğiz. Buna uygun olarak, orada dikkatli davranmamız gerekecek."

"Marslılar! Biliyordum."

"Jimmy sessiz ol!"

"...artık gün gibi ortada olsa gerek. Burada bulunma amacım tüm bildiklerimizden kopup bu aydınlanma çağına, uzayın derinliklerinin keşfine ve belki de yıldızlar arasında bir savaşa nasıl adım atacağımıza dair bir yol göstermek değil. Ve Bağışçılarımızdan belirli yönergelerin geleceğini de sanmıyorum. Protokol dahilinde böyle bir şey yok. Benim ET ile irtibatım bile bir yapay zekâ üzerinden gerçekleşti. Kimseyle karşılaşmadım, kimseyi görmedim."

"Ama bir şey artık aşikâr bir hal almış olsa gerek. Bu işin nasıl ilerleyeceği bize kalmış durumda. Belirli hükümetlere, ülkelerin liderlerine, bir dolu gizli bilgiyi kendileri için saklayan saklı örgütlere değil. Hepimize. Artık attığımız her bir adım –her birinizin etrafındakilere, sevdiklerine, tanımadıklarına, komşularına, arkadaşlarına ve düşmanlarına nasıl davrandığından başlayarak– bizi bekleyen geleceği ya kabul ya da reddetmek anlamına gelecek. Eğer yeterince büyük bir kısmımız bu geleceği reddederse –eğer büyük bir kısmımız hemen şimdi, bugün ve yarın ve önümüzdeki haftalarda yaptığımız şeyi kabullenmekte başarısız olursa– bu önemli bir anlam ifade eder ve hiçbir geleceğimiz olmayabilir."

"Kutsal Meryem" diye fısıldadı Jimmy'nin annesi.

Ama Anthony görüyordu ki Jimmy'nin ninesi gülümsüyordu.

•

Tahtından düşmüş iki Tanrı, çökkün bir vaziyette arkası yüksek koltuklarında oturuyorlardı. Sonunda Adonai'ın işi bitmişti ve bunun farkındaydılar.

Lois Stanton kapağı tükenmez kaleminin ucuna taktı ve daha mütevazı koltuğunun arkasına yaslandı. Bu sefil, acıklı çöküşün yegâne şahidiydi şimdi. Yönetim kurulu odasındaki dev ekran televizyonda Samantha August'ın konuşması devam ediyordu. Ara sıra kamera hafifçe sallanıyordu. BM'nin hınca hınç dolu toplantı salonundaki kimse tek bir kelime etmiyor, hatta Lois'in gördüğü kadarıyla fısıldamıyordu bile. Kürsüdeki kadın boş bir odada konuşuyormuşçasına bir sessizlik vardı.

"...değer sistemimizi baştan inşa etmemiz kolay olmayacak ve oraya varacak bir yol bulmak için çağımızın en büyük akıllarına ihtiyaç duyulacak. Kanımca buradaki esas nokta, *kıtlık-sonrası* mefhumudur. Kapitalizmin ayağının altından çekilen halıdır bu mefhum. İhtiyacımız olan şeyler için para ödeme zorunluluğumuz ortadan

kalktığında bunun yerini alacak bir şeye, bizi başka biçimlerde ödüllendirecek -devam etmek, başarmak, buluşlar yapmak ve çalışmak için bize sebep sunan- bir mekanizmaya ihtiyaç duyacağız. Belki de bu, şimdi göründüğü kadar zor bir şey değildir. Nihayetinde hangimiz ailesine, sevdiklerine, çocuklarına güvence sağlamak için çaba göstermemiştir ki? Bunu zaten yapmaktayız. Hatta bu güvenceyi sağlamak için nefret ettiğimiz işlerde bile çalışırız, bunu sevgimizden, sorumluluk hissimizden dolayı yaparız ve bunu yaptığımız için kendimizle gurur duyarız. O zaman bu mefhumu dışa doğru genişletin. Aileniz insanlıktır. Sonrası size kalmış."

"Kaltak" dedi James. "Hayatımızı eziyor."

"Ona dokunamayız" diye ekledi Jonathan, başını iki yana sallayarak. "Para. Öldü. Yeni paradigma tam bir kargaşa, bana sorarsan."

"*Yapabilenler, yapamayanlara* ne yapacaklarını söyler" dedi James. "Bu hep böyle olmuştur. Güçlüler ve zayıflar. Haklılar ve neredeyse işe yaramazlar. Uzmanlık ve yetenek ve iyi soy bir yanda; cehalet, bilmezlik ve melezler diğer yanda."

"Eşit değil. Asla eşit değil."

"Her oyunun kuralları vardır" dedi sonrasında James ama sav öylesine zayıftı ki söylerken titriyordu. "Bu oyunu da oynarız. Bir yolunu buluruz. Şu eğitim merkezleri. Oralara adam yerleştir. Uzaya ilk gidenler. El koyulacak asteroitler. Mineraller. Su. Üretim lazım, kendi kendine olmaz. Müdahil oluruz, kayalarımızı satın alır, operasyona başlarız."

"Al sana plan" diyerek onayladı Jonathan.

"Lois" dedi James, "bunları kontrol ettir. Bakalım neyi atlamışız."

Lois kumandayı alıp geri sardı.

"... teknik bilgi dünyanın her bir yanındaki sahalarda mevcut. Bu bilgi, bizim kendimizi geliştirmemiz ve yuvamız olan dünya gezegeninin sağlığını korumamıza

yardım etmesi için karşılık beklenmeksizin bize verildi. Bazılarınızın fark ettiği üzere Venüs dünyalaştırılmakta. Bu işlem, türümüzün kolonileştirmesi için dünya benzeri bir gezegen yaratacak. Dünya'nın üzerindeki nüfus baskısını hafifletmeliyiz. Fazla kalabalığız. Venüs'te kapalı yerleşimlerin mümkün olması için beş yıllık bir süre öngörülüyor ve kapalı yerleşimlerin dışına uzay elbiseleri ve hava takviyesi olmadan çıkabilmek için ise on sene gerekli."

"Şurası aşikâr ki" –o anda kadın ufak bir tebessüm etti– "koloni gemilerine ve gönüllülere ihtiyaç duyacağız. İkincisinin bir sorun teşkil edeceğini sanmıyorum. İlki ise, işte o iş için bir armağan daha almak üzereyiz..."

"Armağanları siktir et" dedi James neredeyse hırlayarak. "Bütün değerini kaybeder. Karşılıksız bir şey alan kıymetini bilmez. Değer vermez. Hak etmemiştir."

"... lâkin bu armağan sorumluluğu da beraberinde getiriyor. Griler hakkında ortaya çıkan bilgileri hepimiz gördük. Psikolojik taciz ve tecavüzle iştigal eden uzaylı varlıklar. Dünya kendilerine av sahası edindikleri yegâne gezegen değil. Tek kurbanları insanlık değil. Komşularımız var ve komşularımızın bize ihtiyacı var."

"Bu teklif, deyim yerindeyse, ET'nin bize olan inancının en büyük göstergesi. Onlar pasifistler. Onlar kendilerini herkese karşı koruyabilecek kadar güçlüler. Bizi koruyabilirler. Komşularımızı koruyabilirler ama eğer böyle yaparlarsa bize çocuk muamelesi yapmış olur ve bizi olduğumuz yerde bırakırlar. Bilinçli varlıklar olarak olgunlaşmamız gerek. Ve komşularımızla temas kurduğumuzda Grileri kovmak konusunda onlara öncülük etmeliyiz. Mahallemizin Bekçisi olmamız gerek."

"Sömürülecek başka sistemler" dedi James, ekrana bakıp başıyla onaylarken. "Cahil uzaylılar, gelişimize ne de çok müteşekkir olacaklar. Burada fırsatlar görüyorum."

"Fırsatlar" diyerek hemfikir olduğunu gösterdi Jonathan.

Bu iki adam -ve onların dünyası- Lois'in gözleri önünde ölüyordu. Sonsuz gençliğin sırrını -ET'nin ölüme karşı her derde deva iksirini- keşfetmeye çalıştılar. Başarısız oldular. Şifa seçiciydi. İhtiyaca göre etki ediyordu ve yaşlanmak bir ihtiyaç olarak geçmiyordu. Eğer bunu İsa'nın bir dizi insanın arasında dolaşıp onlara şifa dağıtmasına benzetirsek, İsa James ve Jonathan Adonis'in yanından geçip gitmişti.

Belki de o kasıntı soyadı onu rahatsız etmişti. Tanrı biliyordu ki o ad Lois'i rahatsız ediyordu. Kibirle ilgili mesajı insanın kafasına kakan kaç tane Yunan hikâyesi vardı acaba?

Lois bir kitap yazmayı planlıyordu. Yurttaş Kane ile Mephistopheles karışımı bir hikâye. Ama araştırması tamamlanmamıştı daha.

"... bunun bir emsalidir. Eğlence endüstrimiz bizi oraya taşıdı ve ben de talep ettiğim -şu anda bu binanın üzerinde asılı duran- uzaygemisiyle bu temayı takip ettim. Basit bir pazarlama sloganıydı bu: Gelecekte şu anki halimizden daha iyi olacağız."

"Şu anda önümüzde duran iş, köprünün diğer ucundaki daha iyi halimize giden yolu bulmak. Bağışçılarımızın gözü üzerimizde olacak ve muhtemelen artıları-eksileri hesaplayacaklar. Gerekli gördükleri noktalarda bize yardımcı olacaklar ve geri kalanına karışmayacaklar. Ya onlara bu işi becerebileceğimizi gösteririz ya da bir tür olarak işimiz biter."

"Kafaya dayalı silah" dedi James hırlayarak. "Uslu ol yoksa..."

"Sana söyleneni yap yoksa..." diye eşlik etti kardeşi. "ET bizimle aynı lisanı konuşuyor."

"Ama bir fark var" dedi James. "Büyük bir fark. Bütün güç ET'nin elinde. Ve biz, bizim..." itirafının sonunu getirmedi.

Lois içinden başlanan sözün sonunu getirdi onun yerine. *Hiçbir şey. Elinizde hiçbir şey yok çocuklar.*

"... ilk filomuz şu anda dünyanın yörüngesine doğru hareket etmekte. Tanıyacağınız tipte sekiz gemi. On iki adet daha küçük araç ve iki zırhlı gemi. Sekiz gemiden birinin adına bakarsak, o gemiye ilk adımı atmak için her türlü hakka sahip birkaç aktör var denebilir. Şüphesiz ki yakın bir zamanda bunun gerçekleşmesini sağlayacağız."

Ve Samantha August'ın arkasındaki dev ekranda bir görüntü belirdi. Yazar hafifçe arkasını döndü ve başıyla onayladı. "Ve işte buradalar. Bu canlı bir yayın bu arada. Harika bir manzara değil mi şimdi bu?"

"Yeni teknoloji" dedi Jonathan. "İhtiyacımız olanı alır ve kendi gemilerimizi yaparız. Daha iyisini yaparız, her zaman daha iyisi. Onları geçeriz. Özel filo... bu iş için pek çok ortak bulabiliriz."

"Bu filo Dünya halklarına ait" dedi Samantha tezahüratlar ve alkışlar yatıştığında. "Bir uzay filosunun yönetim kademelerini oluşturmak –en azından başlangıç olarak– BM'nin üstüne düşen bir görev olsa gerek. Ne ET ne de ben naif değiliz. Bu iş söz konusu olduğunda yapılacak politik lobi faaliyeti şimdiden gözümün önüne geliyor. Ulusların, bu yeni filonun hiyerarşisi içinde nüfuz savaşı verirken kullanacakları argümanlar şimdiden kulağıma çalınıyor. Ama bilin bakalım ne olacak. Eğer bu işi barış içinde, makul ve en çok da adil bir biçimde çözmezsek, işte o zaman bu filo bizi almadan gidecek, asla geri dönmemek üzere."

"Diyelim ki, nihayetinde kendi filomuzu kurmayı başardık. Bu bize birkaç yıla mal olacaktır en azından. Ve uluslar tekrar birbirleriyle rekabet etmeye başlayacaklar ve gizlilik geri dönecek ya da daha ziyade normal koşullar altında, geri dönerdi. Ama ET buna müsaade etmeyecek, tek bir ulus bile bir diğerinden bir şey saklayamayacak. Artık her birimiz diğerleri için açık bir kitap gibiyiz ve buna alışsak iyi ederiz."

"Sikeyim" dedi James. "Sikeyim şu orospuyu."

Jonathan iç geçirdi. "En azından beyaz."

Lois tükenmez kaleminin kapağını çıkardı ve defterine şöyle yazdı: *Evet, o kadarını ben de anladım.*

•

Karayip, Karayipliğini yapıyordu. Sıcaktı, sıcak esiyordu, havada tuz tadı vardı, turkuaz sular turkuazdı ve dört pelikan körfeze doğru süzülüyor ve resifin üzerinde alçalıp yükseliyordu. Eğreltiotları hışırdıyor ve plaj boyunca savrulan kumların sesi suyun hemen üzerinde kurulmuş kumaş bir şezlongda, kucağında iPad'i ile uzanan Maxwell Murdo'ya kadar geliyordu.

Chrystal da ona eşlik etmek için gelmişti ama olan biteni telefonundan izliyordu. İhtiyar evdeydi. Tek başına olmak istemişti.

Maxwell yanına içi buz ve Belikan birası dolu bir soğutucu almıştı. Dünyanın sonunu kutlamaya uygun, mütevazı bir jest gibi gelmişti bu.

"Sanki televizyon programı" dedi Chrystal. "Şu gemileri diyorum."

"Aynen" dedi Maxwell "ve önünde sonunda bir grup avukat o şeylerin mülkiyetini almak için oraya uçacaklar."

"Ne!"

Elini havada salladı. "Ticari marka ihlali, telif hakkı ihlali, artık aklına hangi ihlal geliyorsa. Ama diğer yandan, ET nasıl dava edilir ki?"

"Hepsi onun başına üşüşür" dedi Chrystal. "O kadının."

"Ne de olsa bunun kendi fikri olduğunu itiraf etti. Sembolizm adına. Yani kadının varını yokunu alırlar. Peki ya sonra? Eğer BM bu gemileri –bu filoyu– alırsa, dönüp de BM'yi mi dava edecekler? Düşündükçe daha da hoş geliyor kulağa. Ama biz ucuzluktan hazzeden bir türüz zaten."

Plaj havlusunun üzerinde arkasına uzanmış olan Chrystal "Hıh!" dedi. "O bizim zayıflığımızdan."

Maxwell dönüp ona baktı şaşkınlıkla. Ve memnuniyetle. "Sen sabret Chrystal" dedi. "Babamın sonsuza kadar yaşayacak hali yok, hem ayrıca, artık bunuyor."

"Farkındayım. Bana ilk eşinin adıyla hitap ediyor."

"Ah. O da sarışındı. Yaşlı babam bayılır sarışınlara."

"Geri sarıyorum Max, kaçırdığımız kısımlara bakalım."

"Bira?"

"Beni şişmanlatıyor, o yüzden... alayım bir tane!"

•

Kadın konuşmaya devam ediyordu, sesi Douglas Murdo'nun arkasındaki geniş oturma odasını dolduruyordu. Adam dikilmiş, işe yaramaz oğlunu ve bira içmemesi konusunda çok açık bir biçimde uyardığı eşinin uyarısını umursamayışını izliyordu.

Barb, evlenmelerinin hemen sonrasında onun sözünü dinlemez olmuştu. Canı ne istiyorsa onu yapıyordu. Kadını boşayacağını düşünürdü. Çenesini kapamak için güzel, adil bir nafaka. Peki o zaman kadının bu adada, bu kumsalda ne işi vardı? Kendini tekrar genç hissetmişti neredeyse.

Bu konuşmaya pek çok yönden saldırılabilirdi. Ekibine bu kadının peşine düşmelerini emredecekti. Samatha August. İtibarını yok et ya da en azından ardı ardına sorular sor ki insanlar bu soruların ardında çirkin gerçeklerin saklandığına inansınlar. Zor bir iş değildi bu. Bağlantıların ne kadar zayıf, kadın için kuracakları komplo ya da yozlaşma ağının ne kadar karmaşık olduğunun bir önemi yoktu, nihayetinde başarıya ulaşacaktı.

Zira insanların başkalarının kötülüğüne inanması en yaygın hobilerden biri, porno izleyip otuz bir çekmek kadar bağımlılık yapan bir alışkanlıktı. İnsanları iyi hissettirirdi. Onları üstün hissettirirdi. Başka insanların canını yakmaya teşvik ederdi. Diğer bir deyişle, insanın doğası böyleydi.

Ve yörüngedeki birkaç parlak uzay gemisi bunu değiştirecek değildi.

Önce bu Samantha August denen kadını gömecek, sonra da konuşmasını paramparça edeceklerdi. Cümle cümle, tüm gizli mesajlarını açıklayacak ve eğer hiç gizli mesaj yoksa da o mesajları icat edeceklerdi. Altında çalışan zeki insanlar vardı. Yetenekli insanlar.

Kadının söylediği her şeyi yeniden yorumlayacaklar ve ET'nin insanlığın düşmanı olduğunu ortaya koyacaklardı. Bizi hapse koyuyorlardı. İnsanlığı silip gezegene yerleşme hazırlığıydı bunlar. Geri kalan her şey boş vaatler ve göz boyama idi.

Barb kilo vermişti. Güzel görünüyordu. Biranın hayrı olmazdı tabii.

Maxwell'in ayakları yanmış, kızarmış; ayaklarını örtmeyi unutmuş, salak.

Diğer oğlu neredeydi? Doğru ya, hâlâ Eton'daydı. Noel tatilinde hep beraber olacaklardı.

Bu iş daha bitmemişti. Daha son sözünü söylememişti. Bu konuşmayı paramparça edecekti. Ve eğer bu yüzden ET gider de dünyayı yakarsa, eh, onun zaten en fazla birkaç yıllık ömrü kalmıştı, o yüzden hiç de sikinde değildi.

Oturma odasından Samantha August'ın sesi geliyordu: "... ve eğer hakikat sizin düşmanınızsa, o zaman başınız belada demektir..."

Avukatlarını araması gerekiyordu. Barb'ın gitmesi lazımdı. Boşanma. Hiçbir karısı kafasına eseni yapamazdı. "Bir bira daha iç seni şişko kaltak."

Aniden bir kafa karışıklığı ve onunla beraber de korku hücum etti. Birdenbire ağlamaya başladı.

•

Evelyn, Mark ve Susan'ı kadını dinlemeye bırakmıştı. Bir şey Dave'i uzaklaştırmıştı, bahçeye, sonra da uzayıp giden bakımsız çayıra doğru. Onun da ötesinde, eski akarsuyun dik yamaçlarının ardında, artık sahip olma-

dığı vadi yatıyordu. Sıcak esen rüzgârın kıyısında, bir zamanlar çekip çevrilen vahşi doğaya bakar halde buldu kendini. Bu ince çelişkiyi şairane bulurdu bir zamanlar. Eski kuru nehrin içindeki çalılıkta yarım düzine sığın olduğunu görebiliyordu ve öte uçta da yamaç boyunca onları takip eden bir çakal ya da kurt vardı.

Ayak sesleri geldi kulağına, çıplak kayalara vuran, kovboy çizmelerinin sert, eskimiş ökçeleri. Ve az sonra komşusu, Jurgen Banks, yanında dikiliyordu. Komşu da kendisi ile aynı karmaşanın içindeydi. Bizon sürüsünü kaybetmişti. Her bir hayvanın parası ödenmiş, bakımı yapılmış ve beslenmişti. Şimdi ise başıboş dolanıyorlardı.

"Haberleri duydun mu?"

Dave başını salladı. Jurgen'in hep verecek havadisi olurdu. Eğer söyleyecek bir şeyi yoksa muhabbet başlatamazdı ihtiyar. Ama dert değildi, haberler bitmezdi asla.

"Bankalar kararsız kalmakta karar kıldı. Her konuda."

Dave, suratı asık, göz ucuyla baktı. "O da ne demek?"

"Eski tas eski hamam. Şimdilik." Jurgen'in düz hatlı, açılı yüzü kırışıklıklarını bir çeşit masumiyetle taşıyordu. Sanki insanların çoğuna akıl erdiremiyormuş gibiydi. "İtiraf edeyim, Dave, bu konuya akılcı bir biçimde yaklaşacaklarını hiç beklemiyordum."

"Eh, kuru kemikten ilik çıkmaz değil mi?"

Jurgen'in gülümsemesi donuktu. "Çıkmaz tabii. Ama bu, onları denemekten alıkoymadı asla, değil mi? Biliyorsun, bazen kafanı duvarlara vurursun ve sadece birkaç kez vurduktan sonra 'bu bir işe yaramayacak' dersin. Yani, çoğu zaman."

"Ama ortaya 'para' lafını atarsan, o kafa duvara vurur da vurur. Ve insanlar başlarıyla onaylayıp 'evet, bu iş böyle. Para. Aklımızı başımızdan alıyor' derler."

Sığınlar otun daha tatlı olduğu yere, suyun kenarına doğru inmişti. "Konuşmayı neden izlemiyorsun Jurgen?"

Omuzlarını silkti. "Duyacağımı duydum. On yıl dedi."

"On yıl mı?"

Garip, mahcup bir gülümseme. "Venüs. Koca bir gezegen daha. Üzerinde kimseler yok."

Dave yaşlı adama bakakaldı. Kaç yaşındaydı, altmış? On yıl ve bu adam baştan bir ev kurmaktan bahsediyordu. "Çorak bir arazi olacaktır, Jurgen. Anca diz boyuna gelen koca ormanlar. İklim sistemlerinin durulmaları, döngülerini bulmaları için yüzyıllar geçmesi gerekir. Orası pek uygun bir yer... yani, şartlar çok zorlu olacaktır. On yıllar boyunca."

"Bu bir düşünce tabii" diye yanıtladı Jurgen.

"Tabii ki."

"Yani, başka bir gezegende gömülmeyi bir düşün. Sanırım çoğu insanı yalnız hissettirirdi bu. Ama beni değil. Bu, bu benim hoşuma gidiyor."

"Venüs'te ölmek istiyorsun?"

"İlk olmak, belki de. Venüs'te ölen ilk insan olmak. Yanlış anlama, ölmek için acele ettiğim yok. Biliyorsun, bizon yetiştiriciliğine tamamen yanlış sebeplerden dolayı girdim. Vahşi Batı, Kızılderililerin zamanında, biz beyazlara açılmadan önceki zamanda. O tabloları ilk görüşümü hatırlıyorum. Bufalo sürüleri. Biliyorum, doğru ismi bu değil ama varsın yanlış olsun. On bin, yüz bin... Ovayı göz görebildiğine kaplamış. O masaldı Dave, bu işe beni sokan o masaldı. Tabii geçimimi falan da sağlamam gerekiyordu. Ama benim için, o koca hayvanları görmek, zamanda geriye gitmek gibiydi."

"Doğru. Yani, Venüs'te dünyanın başlangıcına adım atacaksın."

"Yanımızda besi hayvanı götürmemiz gerekecek. Ya da birtakım hayvanlar. Avlamak ve yemek için. Bizonlar dayanıklıdır. Küçükbaşlar, pek o kadar değil."

Dave duraksadı ve sonra "Evelyn bu konuyu araştırıyor aslında. Karmaşık bir iş. İlk dalgada neler götürülmesi gerektiğini diyorum. Böcekler, Toprak biyotası. Arılar, kelebekler. ET'nin nelerle başlayacağına bakar

sanırım. Denizler, nehirler ve göller için plankton, yosun, yumuşakçalar, omurgasızlar" dedi.

"Ama orada ölmek" dedi Jurgen. "Sanki tüm vücudun dünyadan bir tohummuş gibi."

"Ha. Evet. Sanırım öyle de bakılabilir."

"Tabii. Benim açımdan."

Dave arkasına döndü ve uzaktaki eve gözlerini kısarak baktı. "Çocuklar heyecanlandı" dedi.

"Tabii ki" dedi Jurgen yine. "Heyecanlanmaları için bir sebep var. Sonunda."

Sonunda. Ne fena bir kelimeydi bu. Ama aniden derdinin ne olduğu Dave'in kafasına dank etti, ET'nin kendi nesline –dünyadaki tüm yetişkinlere– ne yaptığının farkına vardı. Sorun geçimlerini sağlayamamak değildi. Ne de olsa insanların başına her daim gelen bir şeydi bu. Ailesini nasıl geçindireceğini bilmiyor olması da değildi. Bu herkesin mustarip olduğu bir dert değil miydi zaten. Fırsatlar gitgide azalırken ihtiyaç ve kabiliyet arasındaki o bıçak sırtı dengeyi tutturmak. Hayır, bunların hiçbiri değildi.

Şu anda Dave'in içini ateş gibi yakmakta olan şey *utanç* idi.

O utanç bir çocuğa bakmayı öyle zor kılıyordu ki. İşleri yoluna sokmak, gelecek nesle şimdikinden, geçmişten daha iyi bir gelecek sunmak için sonunda bir başkasının araya girmesi gerektiğini biliyor olmanın verdiği utanç.

"Sonunda" dedi fısıldayarak.

Jurgen iç geçirdi yanında. "Evet. Beni tekrar çocukmuşum gibi hissettiriyor."

•

Annie özgürlüğün nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyordu bile. Seçim şansının olmasının. Herhangi bir konuda rahat olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Arkada dolanan bir şey vardı hep, gölgelerdeki vaat. Gel-

mekte olan karanlık. Neşenin kenarları sivriydi ve o kenarlar insana batabilirdi, genellikle de batardı.

Jeff'in kızına olan sevgisi bile kanlıydı. Baba, yaptıkları çocuktan -annesiyle derin bağlar kuran çocuğun kendisini dışlamasından- dolayı anneye küskündü. Durumu eşitlemek için yumruklara tekmelere tokatlara başvururdu. Ama artık bunları yapamazdı.

Buna karşılık kadın da durumu eşitlemek istiyordu, bir tava dolusu kızgın domuz pastırması yağıyla. Eriyen bir surat, kemiğine kadar yanan bir hata. Bunlar şeytani düşüncelerdi, şeytani arzular; ama bir türlü sıyrılamıyordu bunlardan. O gece, hâlâ Jeff'le kadının arasında sıkışmış halde duruyordu.

Kocası, yıkılmış, kırılgan, bitap bir halde oturma odasının kapısında durmuş televizyonda konuşan kadını izliyordu. Annie kanepede oturmuştu. Burnuna Jeff'in kusmuğundan arta kalanların kokusunu geliyordu. Adam yastığın içine öylesine şiddetli ağlamıştı ki öğürüp cıvık bir bulamaç fışkırtmıştı ağzından.

Sally hâlâ okuldaydı ama Annie'nin birazdan gidip onu alması gerekiyordu. Annie iş yerinden erken saatte yollanmıştı. Bugün izin alabilecek herkes için boş gündü. Ve alamayanlar yayını izlemek için yaptıkları işi bırakmışlardı.

Uzaylılar. Devasa uzay gemileri. Venüs'ün bir başka Dünya'ya dönüştürülmesi. Hepsi de inanılmazdı. Ve şu kadın, sanki her gün böyle şeyler oluyormuş gibi konuşuyordu.

"...tabii şu anda insan sağlığı konusunda yardım almış durumdayız. Hastalıklar kayboluyor. Yetersiz beslenme son buluyor. Hatta belkemiği yaralanmaları ve diğer nörolojik rahatsızlıklar bile tersine çevriliyor ve bir daha asla yürüyemeyeceği, oturamayacağı ya da sevişemeyeceği düşünülen insanlar bile işlerlik kazanıyorlar."

"Alkolizm artık geçmişte kaldı. Afyon türevlerine olan bağımlılık bitti. Her ne kadar faydalı gibi görünse de

bunun korkutucu bir yanı da var. Vücudumuzun içinde yabancılar var. Faz değiştiren nanitler, verimliliğimizi en üst noktaya taşıyan bir bakım programı yürütüyorlar. Kimyasal dengesizlikler, hormonal dengesizlikler, psikolojik bozukluklar; hepsi de yatıştırılmakta, sağaltılmakta. Şizofreni, depresyon, obsesif-kompulsif bozukluklar, psikozlar –ki bunlara psikopati de dahil– hepsi bitti." Duraksadı ve sonra "Tüm raporları gördünüz. Belki de kendinizde veya sevdiklerinizde bunu deneyimlediniz; bunamadan mustarip yaşlılar, pek çoğu birdenbire işlevlerini geri kazandılar. Bu da anıların beyindeki fiziksel parçalara bağlı olmadığının, tersine liminal bir halde varolduklarının bir kanıtı. Ne kadar da muazzam, değil mi?"

Sonrasında kadın sözlerine devam etti, bu sözler Annie'ye fazlasıyla teknik ve kafa karıştırıcı geliyordu. Jeff'e doğru baktı.

Yarım ağızla gülümsedi adam. "Alkolizm" dedi ölgün bir tonda. "Bitti"

Annie başıyla onayladı.

"Ama ben hâlâ öfkeliyim."

Yakın zamana kadar, bu ifade karşısında damarlarında adrenalin dolaşır halde dona kalırdı. Şimdiyse sadece omuzlarını silkti.

"En çok da kendime" diye ekledi adam. "Bu kadar işe yaramaz olmaktan ... babama karşı durmamış olmaktan. Bana ettiklerine sessiz kalıp aynısını sana, yapmış olmaktan Annie."

Annie tekrar televizyona baktı. "Hepimizin yaptığı şey" dedi. "Çocuklar sünger gibi; kandı, sidikti bakmadan her şeyi emiyorlar."

"Tanrım" diye fısıldadı Jeff, sonra sertçe öksürdü ve sanki yığılacakmış gibi eğildi. Bir süre sonra yavaşça doğruldu tekrar. "Kızımıza söylediğim şeyler, onu inandırdığım şeyler."

"Evet" dedi Annie. "Düzelt yaptıklarını."

"Biz ayrıldık mı? Sen ve ben?"

Kadın tekrar adama baktı. "Nasıl biri olduğunu biliyordum" dedi "ama şimdi kim olduğunu bilmiyorum. O yüzden, bilmiyorum Jeff. Her halükârda, sevgine ihtiyacı olan bir kızın var."

"Peki ya sen? Senin de sevgime ihtiyacın var mı?"

Annie biraz düşündü ve sonra "Hayır. Olduğunu sanmıyorum. Ama... bu sevgini kabul etmeyeceğim anlamına gelmez" dedi.

"Yanına oturabilir miyim Annie?"

"Kanepe kötü kokuyor."

"Benim suçum" dedi yavaşça odaya girerken "hepsi benim suçum."

"Venüs'e taşınabilirim" dedi Annie. "Beş yıl içinde. Yeni bir dünya. Temiz. Sıcak. Soğuktan nefret ediyorum, biliyorsun. Nefret."

"Biliyorum" dedi ve güldü. "Hep Florida'ya atanmayı düşlemişimdir."

Kadın önce homurdandı, sonra da omuz silkti. "Onun yerine Venüs'e atan o zaman"

"Yarın tayin talebinde bulunurum. EYM enerji santrallerinin montajının yapılması ve halihazırda çalışan altyapımıza entegre edilmesi gerekiyor. Bunu başka yerde yapmam gerekecek sanırım. Hatta Venüs'te."

Belki de bu iş yürüyebilirdi, diye düşündü Annie. Bakacaktı artık. Öyle ya da böyle bir seçim şansı vardı, gerçek bir seçim.

Özgürlük, dünyadan bir öpücük gibi varan.

28

"Hayal gücü tıpkı bir kas gibidir, egzersiz ister. Bu dünyanın hayhuyuna kısılıp kalırsanız çok geçmeden size çocukluğunuzda bahşedilen hayal gücünü yitirmeye başlarsınız ve bu olduğunda, işte o zaman -bir zamanlar varolan o şeye ne kadar özlem duyarsanız duyun- nostaljinin bile size geri getiremeyeceği kıymetli bir şeyi kaybetmiş olursunuz. Hayal gücünüzün ölümüyle merak hissinizi kaybedersiniz. Ama merak elzemdir. Aklınızı kaçırmamak için, kalbinizin taş kesilmemesi için meraka ihtiyacınız var."

Samantha August

Jack Butler başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Mary Lamp, Samantha August'ın konuşması boyunca bir ileri bir geri yürüyüp durmuştu, şimdiyse sırtını ofisin kapısının yanındaki duvara vermiş, kollarını kavuşturmuş biçimde duruyordu.

Simon Gist model arabasını bir elinden diğerine yuvarlayabilmek için üstünü boşalttığı masasında kalmıştı. Solundaki duvara monte edilmiş düz ekran hâlâ kadını gösteriyordu ve soruları yanıtlayan sesi geliyordu şimdi. Şu anki konu uluslararası hukuk ve ulusal egemenlik hakkı ile ilgiliydi. Çoğu zaman bilimkurgu yazarı ellerini yukarı doğru açıyor ve "ayarlayın bunları" diyordu.

New York şehrinin üzerinde devasa Avcı Kuş'un belirmesiyle Simon el sıkışma görevi için frene basılmasını emretti. Aşağı yukarı o vakitlerde bilgisayarlarında yeni veriler ortaya çıktı. İçinde anti-yerçekimi, ayırıcı enerji alanları ve kuantum bağlanımın da olduğu, cidden ileri teknolojiler içeren, ardı ardına gelen dosyalar. Bu dosyaların bazıları bir ABD derin devlet yapısı olan Majestic'e aitti. Bazı yüzü solmuş proje fotokopileri üzerinde Üçüncü Reich'ın damgası vardı.

İşe bak. Simon oturmuş, arabayı bir ileri bir geri fırlatıyordu. Araba pek düz gitmiyordu ve bu durum onu gitgide daha da fazla rahatsız ediyordu. Bir süre sonra elini oyuncak arabanın üzerine vurdu ve onu durdurdu. Sonra arabayı kaldırdı. "Peki. Mars'a gidiyoruz. Önce Phobos'a, sonra Mars'a."

Jack ellerinin ardından homurdandı ve bir anlığına yukarı baktı. "Neden şu Avcı Kuş'a atlamayalım? Muhtemelen yirmi dakikaya Phobos'ta oluruz."

"Orası öyle" dedi Simon, arabayı ters çevirmiş, tekerlerini incelerken. "Bizim gemi bir Ferrari'nin yanındaki Ford'un T modeli gibi duracaktır ama o bizim T modelimiz. Hesapları sen kendin yaptın Jack. Mars'a üç haftada varabiliriz. Hiç fena bir süre değil." Homurdanarak güldü. "Fena değil de ne demek? Bir sene önce bunu söyleyene deli gözüyle bakılırdı."

"İşler çok hızlı gelişiyor" dedi Mary.

Simon göz ucuyla kadına baktı. "Delice, zır delice."

"O anlamda söylemedim" dedi kadın eli ayağına dolanmış halde.

"Otomatize gemi fabrikasını söylüyor" dedi Jack iç çekerek. "Asteroit kuşağında. Bir diğeri Dünya'nın yörüngesine oturmak üzere yolda. Yerçekimi kuyumuz mu? Hiçbir önemi yok." İkinci bir kez iç çekti. "Yani, bir mühendis olarak kendimi son derece işlevsiz hissetmeye başladım."

"Hiç de" diye yanıtladı Simon. "Öğrenme safhasındasın, Jack. Uzun bir öğrenme safhası. Ömründeki en büyük öğrenme safhasında. Ama yalnız değilsin, değil mi?" Elindeki oyuncakla düz ekrana doğru işaret etti. "Kadın hepimize yeni bir öğrenim safhasına girmemiz gerektiğini söylüyor. Bize insan olmayı öğreten bir öğrenim safhası ama sadece insan olmayı değil. Daha ziyade, nasıl desem... insanlığın en iyi haline ulaşmayı öğreten bir safha."

"Finansal açıdan dipteyiz" dedi Mary. "Simon, bir keresinde bir şeye dikkat çekmiştin. Paranın öneminin kalmayacağını söylemiştin. Bunun geleceğini biliyordun, değil mi?"

"Rehavet içindeydik. Ekonomik yapımız kendimizi inandırdığımız kadar güçlü değildi asla. Hepsi inanç üstüne kurulmuştu ve bu yanılsamanın sürdürülmesiyle ayakta tutuluyordu." Omuz silkti. "Amerika zaten kargaşa içindeydi. Seçimden beridir. Bir şeylerin sona erişini görüyorduk zaten ve bu kişiseldi ve canımızı yaktı." Oyuncak arabayı masaya koydu ama bu sefer alt üst olmuş biçimde. "Nalları dikersek de umurumda olmaz. O filo yakın zamanda eline geçmeyecek kimsenin. Bir kapışma olacak."

"Laf dalaşı olur anca" diye homurdandı Jack. "Ellerinden daha fazlası gelmez."

"Doğru" dedi Simon. "Diş gösterme, diklenme ve o tarz şeyler için herkesin eşit şartlarda olduğu bir oyun sahası var. Ama bu uzay filosunun yönetiminin oluşturulmasında gerçekten geçer akçe olan bir şey var, o da uzmanlık."

Jack sandalyesinin arkasına yaslandı çenesindeki tümseği sıvazlamaya başladı. "Şu ücra köşelerdeki eğitim merkezleri, teknik yeterliliğe sahip olmayan ülkelerin kendilerini diğer ülkelere eşit bir uzmanlık seviyesinde temsil etmeleri için varlar, bunu mu demek istiyorsun?"

"Mantıklı görünüyor" dedi Mary. "İsteyen herkes gidip kendini geliştirebilir."

"Geliştirmek... uygun bir tarif" dedi Simon. "Diğer yanda bizim gibi teknolojik açıdan gelişkin olanlar için ihtiyacımız olan tüm yüksek teknolojiler zaten önümüzde. Tek yapmamız gereken altyapıyı kurmak. Eğitim merkezleri, derslikler, her şeyi kendimiz kurmalıyız."

"Peki ya ekibimiz?" diye sordu Jack, nihayet görev konusuna geri dönerek. "Fırlatma sahasında bekleyen iki astronotumuz var. Muhtemelen canları sıkkındır şu anda. Ama Simon, sen Mars için kendi ekibini istedin. Kendin de dahil."

"Evet, gideceğim. Ama haklısın, onlara da soralım gelmek isteyip istemediklerini."

"ABD ve Kanada hükümetlerinden resmi talepte mi bunalım?" diye sordu Mary.

"Eğer gerekiyorsa."

Konuşmalarındaki bir sessizlik anını Samantha August'ın sesi doldurmuştu: "... her paradigma değişimi beraberinde bir kargaşa sürecini getirir. Toplumumuzda hepsine ve tüm biçimlerde direnecek olanlar olacaktır. Tarih göstermiştir ki, böyle hareketler kaybetmeye yazgılıdır. Matbaanın yaygınlaşması sonrasında Katolik Kilisesi bariz bir örnektir. Kaç tane yayıncıyı diri diri yakmış olmalarının bir önemi yok, okuryazarlığın önünü alamadılar ve okuryazarlıkla da cennete giden yol üzerindeki tekelleri de son buldu. Oradan Protestanlık ve Reform doğdu." Sam omuzlarını silkti. "Tarihçiler neyin gelmekte olduğunu size anlatacaklardır. Bunların hiçbiri sandığınız kadar yeni değil."

"Küresel ekonominin tümden çöküşünü saymazsak tabii" diye homurdandı Jack.

"Bundan sonra bilgi para edecek" dedi Simon. "Phobos'ta bulduklarımız. Mars'ta bulduklarımız."

"Standart radar verilerine bakılırsa Phobos'un içi boş" dedi Jack. "Diemos ile çarpışması zaten bozulmakta olan yörüngesini daha da bozmalıydı. Onun yerine lanet şey yukarı ve dışarı doğru hareket ediyor. Biz vardığımızda aşağı yukarı nerede olacağını hesaplayabiliriz. Ama Deimos'la birleşmesi ona hasar vermiş olmalı; eğer sandığımız gibi yapay bir uydu ise."

"Griler kullanıyordu orayı" dedi Mary.

"Belki de onu inşa etmemişlerdir."

"Ve biz de onu öğreneceğiz" dedi Simon. "Mary, yatırımcıları bilgilendir. Varımızı yoğumuzu Mars görevine yatırıyoruz ve ödülü de bilgi."

"Peki bu bilgi pratik anlamda ne kazandıracak, Simon."

Simon güldü, "Biliyorsam ne olayım."

•

"Başka bir ülkeyi –hangi yolla olursa olsun– istikrarsızlaştırmanın bir öz savunma hamlesi olduğu inancıyla hareket ettim hep. Zayıflamış bir düşman tehlike arz etmez. Zayıflamış bir düşman kendini yemeye başlar ve harici bir tehdit olmaktan çıkar. Tabii eğer bir dış düşmanı hedef göstermezlerse. Müslümanlar, İranlılar, Çinliler."

Rusya devlet başkanı, sözlerinin ardından sessizliğe büründü.

Baykonur'daki merkez tesistelerdi. ET'nin Kazakistan'daki eğitim merkezinin pek de uzağında sayılmazlardı. Kapıları daha açılmamıştı ama çevresinde bir şehir oluşmuştu. Çeçenler, Gürcüler, Moğollar, Ermenilerle dolu bir şehir. Sınırların bir anlamı kalmamıştı.

Anatoli Petrov, Samantha August'ın donmuş görüntüsüne baktı göz ucuyla. Milnikov soru-cevap kısmında

görüntüyü durdurmuş, konuşma sırasındaysa yapamamıştı bunu. Sadece telaffuz edilmesi bile dünyadaki tüm ülkeleri yerle bir edebilecek bu sözler karşısında Anatoli hâlâ donup kalmış haldeydi, sanki yakınlarında bir bomba patlamış gibi.

O sıra da Constantine Milnikov, anılarını yazdırmaya çalışan –ömrü boyunca yaptıkları için ürettiği çürük mazeretler karşısında kendine öfkelenen– yaşlı bir adam gibi sayıklamaya devam ediyordu. "Finansal olarak arka cebimizde olması bu işi daha da tatlı kılıyordu. Ama artık şantaj bir işe yaramıyor. Ticari çıkarlar kâğıttan kaplandır. İnsanın sahip olduğu ama artık işine yaramayan şey insana yük olur."

Bu son söz kozmonotun irkilmesine sebep oldu. Yavaş yavaş farkına varıyordu ki, bu ancak *aydınlanmanın yeni çağı* olarak adlandırılabilecek bir şeyi tam kalbinden vuruyordu. Lâkin doğum sancıları ağırdı, ağrı doluydu ve zaman zaman da menfur. Ruslar hortlakları bilirdi nihayetinde. Toprakları, ülkeleri hiçbir faninin sayamayacağı kadar çok ölüm görmüştü. Ve bu hortlaklar Constantine Milnikov gibi büyük bir adama bile musallat olabilirdi. Yeni bir şey doğduğunda bunun arkasındaki –ya da altındaki– itici güç bu hortlaklar olurdu. Ve soğuk, ıslak toprağın içinden fışkırıp gelen şey bu yeni dünyayı kederli bir feryatla selamlamaya yazgılıydı.

Odada başkası yoktu. Teknisyenler, asistanlar ve korumalar gönderilmişti. Görünen o ki Milnikov'un yeni bir oyuncağı vardı: Kozmonot bilim danışmanı.

"Pişmanlık tanıdık bir duygu değil" dedi Başkan bu sefer. "Başka bir ülkenin halkı, liderleri ve acınacak derecede güvenlik açıkları olan seçim sistemleri üzerinde oynadığım oyunlar yüzünden insanlar öldü. Ve başka ülkelere sattığım silahlar yüzünden insanlar öldü. İnsanlar ölür ve ölür ve biz yine de devam ederiz, sanki hiçbir şey yokmuş gibi, bunlar beklenen şeylermiş gibi, hesaba katılması gereken şeylermiş gibi. Memleketinden kaçan

bir milyon insan, sınır kamplarında aç kalan ve donan. Moloz yığınına dönen kadim şehirler." İç çekti. "Kıymet verdiğimiz şeyler ilgisizliğimizin lekelerini taşıyor üzerlerinde." Tek kaşı havada, yukarı baktı. "Anladığım kadarıyla bu senin aklını karıştırıyor. Dert değil. İnsanlık olarak arzuladığımız şeylere ulaşmak için ödenen bedelleri görmezden gelebilme kapasitemizden bahsediyordum."

"Dünya böyleydi" dedi Anatoli Petrov.

"Evet, tam olarak böyleydi. Peki ya şimdi?"

"Bilmiyorum Sayın Başkan. Açık bir kapının önünde duruyoruz. Bizi tutan nedir?"

"Hmm, iyi bir soru, eski dostum. Nedir bizi tutan? Her nedir ki bu bizi tutan?"

Televizyon ekranında Samantha August'ın donmuş görüntüsü duruyordu hâlâ, elleri daha tamamlanmamış bir jestin ortasındaydı. Sanki zaman durmuş gibi. Ama bu bir yanılsamaydı tabii ki, elektronik bir numaraydı. O görüntünün arkasındaki kadın sözlerine devam etmiş, kendisine sorulan soruyu yanıtlamıştı. Artık onların geleceğinde, Constantine Milnikov'un dönmeye gönülsüz olduğu o diğer dünyadaydı.

Anılar çirkin olabiliyordu. Aniden günlerin kısaldığının, zamanın akıp gittiğinin, bir şeylerin sonuna gelindiğinin hissedilmesiyle gelen dürtüydü bu. Anıların yazılması çaresizlikten doğan bir eylemdi; kişinin kendi geçmişine olan bakışı ne kadar net ve dürüst, sayfaya yansıtılan itiraflar ne kadar çıplak olursa olsun.

Anatoli'ye göre ölü bir adamın son sözleriydi bunlar.

Odanın floresan lambalarından gelen çiğ ışık altında Constantine Milnikov'un yüzü bir kurukafayı andırıyordu.

Bir süre sonra Başkan tekrar konuşmaya başladı. Anatoli'nin içi çekildi ve başka bir yöne baktı. Ölülerin, görünen oydu ki, hâlâ söyleyecek çok sözü vardı.

•

Liu Zhou, Başkan Xin Pang gülüyor mu yoksa ağlıyor mu anlayamıyordu. Gözyaşları yaşlı adamın yüzünden öylece süzülüyordu ve buna rağmen dün olduğu kadar yaşlı görünmüyordu. Gözünde bir parıltı dans ediyordu ve gülümsemesi rahat, sakınmasızdı.

Delirmişti belki de. Ya da histeriydi bu. Yönetim dağılmıştı ya da daha ziyade, şimdiye kadar çoktan dağılması gerekirdi ama buna karşın insanlar eskisi gibi devam ediyorlardı. İşlerini yaptılar, gittiler geldiler, internette gezindiler ve hafta sonları kafa dinlemek için huzurlu bir yerlere gittiler. Tüm bunlar yaşanırken Çin bıçak sırtında sendeliyordu, iki yanı da yok oluş.

Ama zaten, önceden farklı mıydı ki? Kitlesel bir isyanı hiçbir ordu durduramazdı gerçek anlamda. Aklını özgürleştirmeyi, kalplerinden geçeni ifade etmeyi seçen kadın ve erkekleri sığdıracak kadar çok hapishane yapmak mümkün değildi. Ve şiddetin sonlanmasıyla homurtular arttı, muhalifler –artık korkusuz ve cüretkâr– yeniden ortaya çıktı.

Yaşayan şeylerin tamamı sınırlılıklarıyla yüzleşmek zorundadır, insanlar bile. Tüm insanlar müşterek gerekliliklerkarşısında boyun eğmelidir zira karşılıklı yardımlaşma, dayanışma, eylemin kıymetine ortak inanç olmazsa kargaşa baş gösterirdi.

Uzaylılar kargaşanın dişlerini sökmüşlerdi ve pek çok insanın içindeki her şeyin harap olmasını isteyen gizli arzu artık bir garip eda idi. Ama bir edadan fazlası da değil. Ama her toplumsal değişim kargaşa değildir. Şu anda Liu Zhou'nun karşısında oturan adam selefi olan tüm liderlerin tecrübesini kendinde toplamıştı. Kaosa karşı hissettiği korku, adına Çin denen bu çayırdaki her çiçeği ezme ihtiyacı, Xin Pang'in kemiklerine işlemişti.

Liu Zhou onda suç bulamıyordu. Korkunun dili kuvvetliydi ve o dili konuşan herkes onun esiri oluyordu. Ama ilerleme ve yok oluş arasındaki yegâne duvar toplumsal iş birliğiydi. Nüfus ne kadar büyük olursa mede-

niyet de o kadar karmaşık hale geliyordu ve bu da kontrole –ya da daha kibar bir kelime seçmek gerekirse yönetime– duyulan ihtiyacın artmasına sebep oluyordu.

Kanadalı yazar hâlâ sorulara cevap veriyordu. Bitmek tükenmek bilmez bir sabrı vardı.

Ayrıca sanki Mandarin* diline son derece hâkimdi.

Xin Pang aniden ayaklandı. "Dostum, tartışacak çok şeyimiz var."

"Konuşmasını daha bitirmedi."

"Dinleyenlerin korkularını yatıştırmak, kafaların içinde kopan fırtınayı dindirmekten başka bir şey değil şu anda yaptığı. Buna ihtiyacım yok. Ben düşüncelerimle barışığım dostum."

"Barıştan başka seçeneğimiz yok, bu yüzden hiçbir seçeneğimiz yok."

Başkan suratını astı. "Senin kafanın içindeki fırtına dindi mi Liu Zhou? Dinmedi mi? Ben de öyle düşünmüştüm. Görüyorsun ya; bir seçeneğin var. Hadi, kontrol odasına gel. Yüzbaşı Shen'le bir kez daha konuşmak istiyorum. Yapacak çok iş var."

Sonradan farkına vardı ki, lideri kalktığında kendisi oturmaya devam etmişti. Protokole çok ters bir davranıştı bu. Hızla kalktı ve eğilerek selam verdi.

"Hâlâ huzursuzsun" dedi Xin Pang.

"Bilgisayarlarımıza gelen yeni verilere herkesçe erişilebiliyor."

"Öyle. İyi. Bakalım kaç genç, parlak akıl bu yeni veriye el atacak. Kaç beklenmedik, harika icada ve gelişmeye şahit olacağız yakında, hiç beklenmedik yerlerden çıkıp gelen?"

"Tüm kontrolü yitirdik."

"Evet dostum." Xin Pang gülümsedi. "Tüm kontrol kayboldu."

•

* Çin Halk Cumhuriyeti'nin resmi dili. (ç.n.)

Azap çekmiş yedi can. Yüzbaşı Shen, ihtiyaç duydukları destek ve daha da önemlisi anlayış için birlik olurlar, birbirlerine kenetlenirler diye düşünmüştü oysa birbirlerinden bağımsızca iletişim kurdular. Yüzbaşının askerlerini, kadınları ve bilim insanlarını kucaklayıverdiler, hatta yüzbaşının kendisini bile. Bu tarz sahneler onu tedirgin ediyor, kim olduğunu unutturuyordu.

Samantha August'ın konuşmasını dinlediler. Yuvaları olan Dünya hiç bu kadar uzak görünmemişti şimdiye dek. Shen, Hong Li ve Quang'ın ay yüzeyine çıkışına öncülük etti ve bir teleskopla yuvaları olan gezegenin yörüngesinde yirmi iki beyaz uzay gemisi tespit ettiler. Daha sonra güneş sisteminin dışından dünyaya doğru yaklaşan uzay gemisi tersanesini aradılar ama bulamadılar. Bu pek de şaşırtıcı değildi.

Kurtardıkları ilk kişi, Tony Newton, Alaska'daki yaşamı ve tecrübeleri hakkında pek çok şey anlatmıştı. Dağılan evliliğini. Batan altın çıkarma işini. *Koca Ayak*'a denk gelmelerini. Yaşadığı birden fazla kaçırılma olayının sağlığını bozmasını. Fazlasıyla dürüst, fazlasıyla açık sözlü, Yüzbaşı Shen için –en azından ilkin– fazlasıyla *Amerikalı*. Şimdi ise, gönülsüzce, bu nitelikleri takdir etmeye başlıyordu.

İnsanlar hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorlardı. İnsan hangi ülkeye memleketim derse desin, bu durum herkes için aynıydı. İş insanın hayatta kalma mefhumunu nasıl tanımladığında düğümleniyordu. Politik, ekonomik ve manevi anlamda. İhtiyaçlar çarpışır, tehditler baş gösterirdi ve kendisine saldırılmadan önce karşısındakine saldırma dürtüsü insanlık tarihinin tüm aşamalarının itici kuvveti olagelmişti, insanın evinden başlayıp uluslar ve dinler arasındaki çatışmalara kadar her ölçekte.

Tony Newton *kertenkele-insan*lara inanıyordu. Kaçırılmaların en dayanılmaz anlarında üç kez kendini öl-

dürmeyi denemişti. Şimdi ise bunları anlatıyor ve ardından gülüyordu, sanki hepsi koca bir şakaymış gibi.

Kafasından birkaç tahtası eksik miydi? Eğer öyle idiyse bile bunun iyi bir sebebi vardı.

Yine de şimdiye kadar satrançta tüm rakiplerini yenmişti. Hem de kolaylıkla. Oynamaya razı olduğu tek oyunda Shen on bir hamle sonunda işinin bittiğini anlamıştı. İnsanı şaşkına çeviren, mahcup eden bir durum.

Samantha August, BM'deki konuşmasını yaparken sağ kalan yedi kişi dikkatle dinledi ve konuşma sonunda tamamlanıp kadın soruları almaya başladığında her biri çekip gitti, sanki aniden bir tek başına olma ihtiyacı bastırmış gibi. Shen buna hiç anlam verememişti.

Bir süre sonra Tony Newton satranç tahtasının başına döndü ve taşları dizmeye başladı. Ve kısa süre sonra Hong Li ona katıldı. Maçlar çekişmeliydi ama her seferinde Tony Newton bir şekilde kazanmayı başarıyordu. Maçlarının çoğu boyunca somon tutmakla ilgili konuşuyorlardı.

Ama bu sefer değil.

Tony, "Beyazları sen al dostum. Bonkör günümdeyim" dedi.

"Beni tuzağa davet ediyorsun yani" diye yanıtladı Hong Li. "İnisiyatifi bana veriyor ve sadece karşılık vermeyi seçiyorsun ve bu da bana kontrolün bende olduğu hissini veriyor. Daha sonra farkına varıyorum ki kontrol bende değilmiş."

"Eşim dama severdi. Nasıl oldu da evlendik hâlâ aklım almıyor. Yine de onu sevdim. Hâlâ da seviyorum. O bağlantı için teşekkürler, yıllardır konuşmamıştık. Ağladım, sırf sesini duymaktan. Ve aramızda yaşananlardan sanırım. Hüngür hüngür ağladım."

"Çok iyi hatırlıyorum. Buna şahit olmam seni utandırdı mı? Eğer utandırdıysa, özür dilerim."

"Yok, hiç de utandırmadı. Kollarının arasında bir bebek gibi kıvrıldığımı hayal meyal hatırlıyorum. Utan-

mayı geçeli çok oluyor dostum. Artık sadece sevgi var, açık ve seçik. Şah!"

Öylece. Tony Newton sadece hızlı oynamakla kalmıyor, aynı zamanda kulak misafirliği eden herkesi sessizliğe gömecek şeyler de söyleyebiliyordu.

Bu durum için, sevgi minnetten doğmuş olabilirdi tabii. Kurtuluş ve tapınmanın aynı cümle, aynı düşünce içinde geçmesinin iyi bir sebebi vardı. Shen dindar bir adam değildi. Yani, dindar olmamıştı hiç. Şimdi ise o kadar da emin değildi. Siyah beyaz dünya geride kalmıştı ve hiçbir satranç oyunu bunu değiştiremezdi.

"Kadın da kendine baktırıyor" dedi Tony Newton.

"Affedersin, kim?"

"BM'deki şu yazar. Kızıl saçlı olan. Biraz Meryl Streep'i andırıyor."

"Samantha August. Kanadalı. Kitaplarını okudum."

"Gerçekten mi? Çin'de kitap serbest mi?" Göz kırpışı sorudaki iğnelemeyi yumuşatmıştı.

"Vancouver'da yaşadığım sırada okumuştum" diye yanıtladı Hong Li yarım ağızla. "Evet, çekici bir kadın."

"Grileri kovaladılar yani? Onlarla ilgili duymam gereken tek şey buydu. Onlarla ilgili. Hepimizin duyması gereken tek şey."

"İntikam hayali kuruyor musun?"

"Yok. O Grileri bir daha hiç görmesem mutlu bir adam olarak ölürüm. Hayır, bırakalım kötek komandoları onları laciverte boyasın. Taciz ettikleri diğer gezegenler... Hay sıçayım dostum, onlara yardım etmemiz gerek. Anlıyorsun? Bak, senin patrona –aşağıdaki liderinize– söyle bu işi savsaklamasın. Gidin oraya götlerine tekmeyi basın. Öyle dedi dersin."

Hong Li hafifçe arkasına yaslandı ve göz ucuyla Shen'e baktı.

Yüzbaşı gülümsedi. Bu ricayı iletmekten memnun olurdu.

"E yani" dedi Hong Li "sen bu Müdahale'den yanasın o zaman."

"Yana olmak mı? Hong Li, dostum, götümüzü kurtardılar. O bebelere yıldızlı pekiyi ve kızıl saçlıya da kocaman öpücük."

"Yıldızlı?" Hong Li sırıtıyordu. "Evet, onu yapabiliriz."

"Ha? Haa! Sizin bayrak! Hah hah! Dört hamlede şah mat."

Bir asker geldi ve Shen'e Başkan'ın son derece mühim meseleleri konuşmak istediğini söyledi. Başıyla onaylayan Shen kalktı ve dışarı çıktı.

Tony Newton ve diğer altı yaralı can. Adamlarının yanında melekler gibi dolaşıyorlardı.

•

Alison Pinborough ilk buluşmalarını hatırlıyordu ve görünüşe göre Başbakan da hatırlıyordu zira aynı kişileri davet etmişti.

Mary Sparrow'u hiç bu kadar mutlu görmemişlerdi. Manitoba eyaletinin Daupin şehrinin dışında gerçekleşen bir toplantıdan daha yeni dönmüştü. İlk "yabani" sürünün kuzeye –ta Duck Dağı Bölge Parkı'na kadar uzanan bir Dışlama Alanı üzerinden bölgenin güneybatı köşesine– doğru ilerleyişi (ve trafiği kör düğüm edişi!) uydudan takip edilirken bufaloların dönüşü gece boyunca kutlanmıştı. Tamamı elli üç hayvandan ibaret bir sürü. Ama bu bir başlangıçtı. O bölge için başka iyi haberler de vardı: Winnipeg Gölü'nün –etraftaki tarım alanlarının aşırı gübrelenmesinden kaynaklanan– yosun tomurcuklarından oluşan zehirli mayası yoktu artık ve bu büyük, hayati gölü balık basmıştı.

Tabii Kaynaklar Bakanı Will Camden, kendisine yapacak iş kalmamış bir adam gibi duruyordu. Minerallerin çıkarılması, tomrukçuluk, petrol ve açık denizdeki çıkarma faaliyetlerinin hepsi devam ediyordu ama kısıtlanmışlardı. Fazladan kaynak neredeyse yok denecek kadar

azdı, dolayısıyla –tedarik kontratlarının ve ticaret anlaşmalarının hukuki bağlayıcılığına rağmen– ihracat durma noktasına geliyordu. O anlaşmaların pek azı geçerli sayılıyordu zira kendi ihtiyaçlarına odaklandıklarında ülkeler fark etmişti ki o ihtiyaçlar karşılanabiliyordu ve karşılanamayanlar da –pek çok şeyin havadan geldiği bu dönmende– hayati öneme sahip değildi.

Bununla beraber, Will'in belirttiği üzere, üretim iyice yavaşlamıştı. Yılda altmış milyon arabanın imal edildiği zamanlar geçmişte kalmıştı. Artık onlara ihtiyaç yoktu. Şu aralar büyüyen tek endüstri EYM dönüşüm kitlerinin üretimiydi. Hava günden güne daha temiz bir hal alıyordu.

Alison danışman ekibini –alışıla gelmedik bir karşılıkla evine dönmek için toparlanmakta olan Amerikalılar hariç şu an için pek de hareketli olmayan– Swift Current'ta bırakmıştı.

Amerika'ya; Çin, Rusya ve Hindistan'la beraber etkileyici bir güvenoyu verilmişti. Samantha August bu ülkelerin yeni çağa kolaylıkla ayak uydurabilecek kaynaklara sahip olduklarını açık bir biçimde ifade etmişti. Dahası, bu güçlü ülkelerin vatandaşlarının gelmekte olan çağa ait olduklarına dair inancını ve kimsenin geride bırakılmayacağını dile getirdi.

Kendisinin onlara belki de bu kadar inanmayacağını geçirdi Allison aklından. Birleşik Devletler'de son birkaç yıldır bilimin itibarı aşındırılmıştı. Fikirler kanıtlanabilir olgulara –hatta gerçeğe bile– dayanmak zorunluluğundan azade hale gelmişlerdi. Akıl ve aptallık, beklenmedik (ve gerçekçilikten uzak) bir biçimde söylemsel olarak eşit ağırlıktaydılar.

Kendi açısından ağır bir yargıydı bu tabii. Ama aldığı maaşı siyaset dünyasının içine sıkışmış herkes gibi o da fikirlerini kendine sakladı.

Propaganda güçlü bir araçtı. Gücü elinde tutanların sahip olduğu, halkın çoğunun salak olduğu kanısı üzerine bina edilmişti. Kolayca manipüle edilebilir, anlamsız

-hatta saçma- olduğu aşikâr açıklamalarla ikna edilebilirlerdi. Ama bu tamamen iletişim araçlarının kontrolünü ele geçirmeye bağlıydı. O kontrol ise artık yoktu. Buna rağmen çöp bilgiler hâlâ medyayı dolduruyor, hâlâ internetten püskürüyor, hâlâ bazı haber kanallarından sızıyordu. Ve görünen oydu ki, insanların inanmayı seçtikleri şeyler gerçeğin kendisinden daha güçlüydü. Bir avanaklık çağında yaşıyorlardı ve bir bilim insanı olarak Alison'ın aklı bu durumu almıyordu. Fikirleri konunun kendisiyle değil, tamamen dünyaya nasıl baktıklarıyla alakalı olanları hiçbir argüman ikna edemezdi.

Özgürlüğün çirkin bir yüzü vardıysa, o da buydu işte.

Sonrasında Müdahale geldi. İnternet odağını buldu ve o odak önceleri korkunun üzerinde idiyse de sonraları başka bir yere kaydı.

Uzmanlar üzerine yazdı, konuştu, içeriden ve dışarıdan analiz ettiler. Bazı günler koca internet âlemi sonu gelmez bir biçimde onu takıntı edindi. Ama cevabı bulunamayan o yegâne soru, üzerine kaç makale yazılsa, kaç yorum yapılsa, kaç link verilse de olduğu yerde duran o soru çok basitti: Şimdi ne yapacağız?

Başbakan, Samantha August'ın konuşmasını tekrar oynatmak için ekibi toplantı odasına çağırmıştı. Ayrıca Lisabet onlara bilimkurgu yazarı Robert Sawyer'ın kendisi için yazdığı ulusa sesleniş metninin birer fotokopisini de vermişti. Alison'a göre bu, sadece Kanadalılara değil tüm insanlığa yapılmış özlü ve derin bir çağrıydı.

Kapsayıcılığıyla tanınan ülke, gezegendeki herkese kollarını açıyordu. Bu... münasip gibi duruyordu.

Video kaydı son buldu, herkesin tanık olduğu o garip son. Samatha August sıralardan gelen tüm soruları tüketmiş -ve bariz biçimde kendi de tükenmiş- halde yavaşça ellerini kaldırdı. Bu *artık yeter* anlamında bir jestti ya da gayri ihtiyari bir teslim oluş.

Hiç kimse alkışlamadı ama binanın dışında, Avcı Kuş'un gölgesinin altında yüz bin insan kükredi. Rahat-

sız edici bir sesti ilkin. Öfke? Hiddet? Nefret? Olay mahallindeki muhabirler bile bilmiyor gibiydi.

Ama sonra tüm kenti kaplayacak biçimde dalga dalga yayılan araba kornaları duyuldu. Ve çok geçmeden kornalar burada; Ottawa'da ve Toronto'da, Vancouver'da ötmeye başladı. Kısa süre içinde anlaşıldı ki gezegenin bütün şehirlerinde kornalar ötüyordu. İnsanlık bu kulakları acıtan, çılgın, mekanik narayı vekil atamıştı kendi sesine.

Bu Alison'ı derinden sarsmıştı. Ne anlama geldiğini bilmiyordu. Arabalarının içinde mikrofon uzatılan insanlar da bilmiyordu. Ama kameraların hepsi gözyaşlarına boğulmuş yüzler gösteriyordu.

"Pekâlâ" dedi Lisabet içini çekerek. "Kadının söylediği hiçbir şey Sawyer'ın konuşmasıyla çelişmiyor. Aslına bakarsanız ikisi ilginç derecede birbiriyle örtüşüyor. Birleşik bir temaya sahipler. Bu iyi bir şey. Bu bizi rahatlatır. Aynı zamanda BM'nin acil toplantısı aralıksız yedi saattir devam ediyor."

Alison saatine baktı ve gözlerinin neden kaydığının, neden yorgun hissettiğinin sebebini anladı: Saat sabahın dördüydü.

"Alex'ten gelen son rapor nedir?" diye sordu Will.

Alex Turnbill Kanada'nın BM temsilcisiydi. Kariyeri boyunca diplomatlık yapmış uzun boylu, ince yapılı bir adamdı. Alison'a Peter Cushing'i* andırıyordu ama sivri dişleri olmayanını.

"Nasıl adlandıracakları hakkında tartışıyorlar."

"Starfleet** deyin olsun bitsin."

"Bir sözleşme gerekiyor" dedi Lisabet. "Anlaşılır ama kapsamlı olması gerekiyor. Hukukçular kolları sıvadılar."

"Peki ET'nin sabrının sınırı ne kadar geniş acaba" diye geçirdi aklından Mary. "Bu işte ilerleme göstermemiz lazım. Bu işi bok edemeyiz."

* Kariyeri boyunca pek çok kez Dracula'yı canlandırmış İngiliz aktör. (ç.n.)

** Yıldız Filosu. (ç.n.)

Lisabet gözlerini ovuşturdu. "Bitkinlik sisinin içinde acele edilmez. Uyumayı çok isterdim ama diken üstündeyim ve sanırım BM'deki herkes de benim gibi hissediyor."

"Aynı zamanda" dedi Will "bir şeyleri öldürmek isteyen herkes o gemilere binmek istiyor, hem de hemen. O Griler neye uğradıklarını şaşıracaklar."

"Her görev yarı askeri yarı diplomatik olacak" dedi Başbakan. "Bir İlk Temas prosedürü olmak zorunda. Ve biz, ne yazık ki, bir kapsayıcı iradeye ya da güç alanına sahip değiliz. Birbiriyle savaş halinde olma ihtimali bile olan, çok sayıda ulus barındıran gezegenlere gideceğiz muhtemelen."

Lisabet Carboneau bir süredir bilim kurgu yazarlarıyla konuşuyordu. Onları bekleyen karmaşık durumlar hakkında temel bilgiler alıyordu. Umut vericiydi bu.

Will "Bu ihtiyaç-tabanlı ekonomi komünizm kokuyor. Çin'in yüzü gülüyordur herhalde" dedi.

"Sanmam" dedi Mary. "Artık kendi insanlarını bastıramayacaklar, Will. Muhalefeti susturamazlar. Göstericileri hapse, çalışma kamplarına yollayamazlar. Çin çöken ilk büyük ülke olabilir. Ve dünyadaki diğer baskıcı rejimler de hızla aynı kaderi paylaşacaktır."

"İyi bir noktaya dikkat çekti" diyerek haklılığını teslim etti Başbakan. "Will, senin bakanlığın eskiden özel sektörün menfaatlerini gözetmek için kurulmuş karmaşık bir sistemle işlerdi. Yok, hiç itiraz etme zahmetine girme. Bu ülkenin vatandaşlarını gözetmeyi bırakalı çok uzun zaman oldu ve istihdamı koruma argümanı olsa olsa bir sus payıydı, bunu ikimiz de biliyoruz. Ama artık bu duruma başka bir açıdan bakmalısın. Ülkenin kaynakları sınırlı ve potansiyel olarak sınırsız olanlar da -mesela ormancılık- halkımızın menfaati gözetilerek idare edilmeli. Artık bu kaynakları özel teşebbüslere satmayı sürdüremeyiz."

"Eğer öyle yapmazsak" dedi Will, yüzü kızararak "bu, dükkânın kapısına kilit vurmakla aynı anlama gelir, sayın Başbakan."

"Hiç de değil. Endüstrinin hâlâ kaynaklara ihtiyacı var. Bu değişmez, değişmek zorunda da değil. Anlatmak istediğim şeyi yeterince açık bir biçimde ifade etmedim. Tekrar deneyeyim: Artık kaynakları çıkarma *haklarını* özel teşebbüslere satamayız. Çünkü özel teşebbüsler *bizim* menfaatlerimizi gözetmiyorlar. Onlardan böyle bir şey beklenemez de. Bu iş, bizim işimiz. Vatandaşlarımızın menfaatlerini en iyi biçimde gözetmek." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Dünya üzerindeki her devlet yönetimi şu anda aynı krizle yüz yüze. Yönetim ne demek? Böylesine ayrıcalıklı bir pozisyonun gereği olan yükümlülükler nelerdir? Nerede önderlik edeceğiz, nerede arka planda kalacağız?" Birazdan yapacağı konuşmanın üzerine parmağıyla dokundu. "Yönetenler ve yönetilenler arasında bir sözleşme var. Bu sözleşmenin baştan yazılması gerekiyor. Hatta tanımının bile yeniden yapılması gerekebilir. Ta en başa, toplumlar arasındaki ve toplum içindeki ilk iletişim ürünlerine kadar dönerek."

"Nasıl yönetileceğimiz üzerine bir uzlaşı mı bekliyorsunuz? Halktan?" Will başını iki yana salladı. "Mümkün değil. Bu Müdahale'ye kadar tersi yönde ilerliyorduk. Gitgide daha da kutuplaşıyorduk ve durum daha da kötüye gidiyordu."

"Evet. Öyleydi."

Sonra sessizleştiler, herkes kendi düşüncelerine, kendi korkularına gömülmüştü. Ya da Alison öyle olduğunu düşündü zira hissettiği garip korku etrafındaki yüzlere yansımış gibiydi.

Sonra Mary hafifçe öksürdü. "Bu noktaya geldik yani?"

"Mary?" diye sordu Lisabet.

"Hiçbir politikacının şimdiye kadar hiç kabullenmediği bir yenilgi. Nihayetinde diğer tüm inanışları bir kenara atıyoruz. Halka inanmaya teslim oluyoruz."

"Of" diye mırıldandı Will "Tanrı yardımcımız olsun."

•

Roland ve Emily, Hamish ile kalmışlardı eşinin Dünya halkına seslenişine tanıklık etmek için. Artık mecburen emekli olmuş doktor için duygusal bir zamandı bu. Bazen istemsizce ayağa fırlayıp ileri geri yürüyor ya da oturma odasının bir bölümünden diğerine geçiyordu. Hep ekrana bakıyordu, gözü sürekli eşinin üzerindeydi.

Samantha'nın binayı terk etmesinin ardından kör edici beyaz bir ışığın onu, on binlerce bağırıp çağıran, pankart sallayan insanın ortasında yutmasını izlediler, sonrasında dev Avcı Kuş'un bir bulut kadar sessizce yükselişini ve gözden kaybolunca kadar yükselmeye devam edişini. Ve bu esnada tek bir söz etmediler, sanki söylenecek her şey söylenmiş gibi.

Ve sonra televizyonda araba kornaları çalmaya başladı ve çok geçmeden Victoria şehrinde ötmeye başladılar. Ne anlama geliyordu bu? Başkaldırı? Teslimiyet? Kutlama?

Hamish mutfağa gitmiş ve üç bardak viskiyle dönmüştü. Viskiler, hepsinin içine gömüldüğü garip sessizliği bozmuştu sanki.

"İyi yaptı" dedi Hamish. "Çok iyi yaptı."

"Hodri meydan dedi, yaptığı buydu işte" diye yanıtladı Emily, yok yere içkisini koklarken. İskoç viskisini sevmezdi ama yine de yudumladı ve ardından Ronald'ın tam kalbine değen bir surat yaptı. "Şefkat bazı insanlarda ters teper, özellikle de karşılık beklenmeden gösterildiğinde."

Hamish kadına baktı. "Direniş mi bekliyorsun?"

"Evini kuşatacak daha fazla sayıda gazeteci bekliyorum Hamish."

"Bir güç alanı onları kapımdan uzak tutuyor" dedi Hamish.

"Arayan da yok. Sam bunların halledileceğini söylemişti, görünen o ki halledilmiş."

"Peki ya geri döndüğünde?" diye sordu Emily. "Garajınızı gördüm. Oraya bir Avcı Kuş sığmaz."

Ronald hafifçe öksürdü. "Doğru söylüyor, Hamish. Sen ve Sam nasıl normal yaşamınıza geri döneceksiniz? Her ne kadar ikinize de erişemeseler de her yerde peşinize düşecekler. Dronelar, telefoto lensler, adını sen koy. Size rahat vermeyecekler."

"Ayrıca" diye ekledi Emily, bardağını sehpaya bırakırken, "Sam bu işin bittiğini söylemedi. Onun için yani. Sözcü olarak, dahası da gelecek, değil mi?"

"Bilmem" dedi Hamish. Endişeli görünüyordu.

"Ve dışarıda kaç kişi vardır elçiye zeval vermek isteyen?"

"Emily" dedi Ronald azarlar bir tonda. "Lütfen. Ayrıca şiddetsizlik... hatırladın mı?"

"Onu biliyoruz" diyerek çıkıştı kadın. "Ama güç alanları kötü hisleri, Sam'e karşı yapılan olumsuz... saldırıları önlemez. Bakın, uzaylılar bize nefret edebileceğimiz, lanet okuyabileceğimiz ya da tükürebileceğimiz bir yüz sunmuyorlar. Onun yerine bize kalan sadece Samantha August. İnsanlar onun kuklalarını yakacaktır. Biliyorum bu kulağa korkunç geliyor ama böyle olasılıklara karşı hazırlıklı olmalıyız. Bazı insanlar için Samantha dünyanın en nefret edilen insanı haline gelecek."

"Ama Sam bizi uyardı" dedi Hamish. "Gözler üzerimizde. Nasıl davranacağımız, nasıl tepki vereceğimiz. Ya birlik olacağız ya da bir tür olarak işimiz bitecek. Bu oldukça açık."

"Aynı zamanda fazlasıyla soyut da" diye cevapladı Emily. "Duygular kabarınca geri kalan her şeyi yakar kül ederler."

"Ama bu süreç boyunca öğrendik" diye karşılık verdi Hamish. "Bu şiddetsizlik olayı tam da bununla ilgili değil miydi? Öfkemizi, ona akacak mecra bırakmayarak söndürmedi mi? Nefretimiz, tabiatımızdan gelen saldırganlığa eğilimimiz... hepsi törpülendi, söndü ya da artık nasıl tarif etmek istersen öyle de. Emily, bu engellenme ile yaşamıyor muyuz iki aydır? Bunun bize hiç mi etkisi

olmadı? Tavırlarımıza? Alışkanlıklarımıza? Bu duygular, yakıtları olmaksızın alev alev yanamazlar. Aksine ısılarını kaybederler. Hatta belki de kül olur giderler."

"İnternette bundan bir dolu var" dedi Ronald. "İnsanların... boş hissetmesi. Ya da tüm o öfke sönünce, garip bir biçimde özgürleşmiş hissediyorlar."

Hamish başıyla onayladı. "Dahası, empati yükselişte. Ben bunu korkunun son bulmasına bağlıyorum. Bağnazlığa ve farklı renkten, dinden, politik eğilimlerden olan insanlara yönelik nefrete yol açan korkunun son bulmasına."

"Ah o politik kısmı" dedi Emily, başını iki yana sallayarak. "Anlamsız. Sol, sağ, komünist, faşist, Liberter, Randcı. Kapitalizm, bireyselcilik, kollektivizm. Tüm türevleri birdenbire demode oldu. Bu pozisyonlardan herhangi birinde saf tutarsan tut salak gibi görünürsün. Hâlâ dünyanın düz olduğunu ya da Ay'ın peynirden yapılmış olduğunu iddia edenler gibi. Böyle yaparsan seninle alay edilmesi kaçınılmaz olur ve bu alayın bazısı gerçekten çok çirkindir. İşte demek istediğim bu. Hâlâ içimizde kötülük var, hepimizde."

"O zaman ruhumuzdaki savaş daha yeni başlıyor demektir" dedi Hamish.

"Samantha'yı koruyacaklardır" dedi Ronald, Hamish'e. "Her ikinizi de. Tamam, haber verdi işte. Bazıları için iyi haberdi, bazıları için kötü. Beğenmedin mi? Sineye çekeceksin. Ama Sam'i suçlamak? Bundaki mantık nedir?"

"İnsanların sebeplere ihtiyacı yok" dedi Emily. "Hamish, bence şöyle yapmalısın, biliyorum fikrimi sormadın ama yine de söyleyeceğim."

"Buyur Emily" dedi Hamish.

"Sam geri döndüğünde o uzay gemisine atlayın ve uzayın. İkiniz birden. Bize bir nefeslenme süresi tanıyın. Kaybolun. ET ne yaptıysa ve hâlâ da yapıyorsa onu yapın- onlara nefret edecek -ve tükürecek- bir yüz vermeyin. Onlara mahvedecek iki can sunmayın."

Hamish sandalyesinde öne doğru eğildi ve gözlerini ovuşturdu. "Evet" dedi sonunda, "sanırım bunu yapabiliriz."

Ronald içini çekti. Şiddetli bir konuşma olmuştu bu. Ama Emily'nin haklı olduğu bir nokta vardı. Aslında haklı olduğu pek çok nokta vardı, her biri üzerine düşünmeye değer.

İnsan doğası karmaşık bir şeydi. Cevaplanamayacak sorularla başa çıkmak konusunda başarılı değildi. Genellikle kararsızlığı zayıflık olarak görürdü. Hep bir çizgi çekmek, hayali sınırları –kendine has yargıları ve haklılıkları, başarısızlığın kendisine değil fikrine bile yer olmayan bir cepheyi– savunmak isterdi.

Alçakgönüllülük düşmandı.

Ama ET'nin en belirgin mesajı bu değil miydi? İnsanlığın mahcup edilmesi. İnsanın varoluşunun bu kadar büyük bir bölümü zevahiri kurtarmak üzerine kuruluyken, bunda ne kadar başarılı olunmuştu?

Ronald Hamish'e doğru baktı. "Samantha'nın ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Hayır. Yakında döner diye düşünüyorum. Öyle umuyorum."

"Bir seyahat çantası topla ona" dedi Emily.

Ardından Hamish başıyla onayladı.

"Yıldız sisteminde bir gezintiye çıkarsınız" dedi Ronald, gülümseyerek. "Sana göre bir şey olmayabilir Hamish ama kesinlikle eşine göre."

Doktor kısa bir güldü, alçakgönüllülükle. "Ben de oturmuş bol güneşli, beyaz kumlu, ıssız bir plaj hayali kuruyordum."

"Hmm, Merkür'ü deneyebilirsin. Orası epey sıcak. Ama ne yazık ki hiç plaj yok."

"Eh, uygun bir orta yol buluruz herhalde. Hep öyle yaparız."

"Umalım da BM'dekiler de şu anda aynı şeyi söylüyor olsunlar" dedi Ronald, ayaklanırken. Emily de ardından kalktı ve Hamish de onlara katıldı.

"Ona sevgi dileklerimizi ilet Hamish" dedi Emily, Hamish'e sarılmak için hamle yaparken.

"İletirim. Ve ikinize de teşekkürler. Yaşlı bir adamı yalnızlıktan kurtardınız."

Emily gülümsedi. "Bizim için zevkti, Hamish."

Ronald kabanını sırtına attı. "Pekâlâ. Hayatım, dışardaki muhabirlere bir kez daha göğüs germeye hazır mısın?"

"Bizi evimize kadar takip etmedikleri sürece."

"Sen merak etme" dedi Ronald. "ET insanların taciz edilmesinden hoşlanmıyor."

"Belki öyle, peki ama ET hiçbirinizden hoşlanıyor mu acaba?"

İşte bu soru üzerine üçü de sessiz kaldı ve kendisi ile eşinin ayrılışı bir terk ediş, hatta bir ödleklik eylemi gibi geldi Ronald'a. Yine de arabalarına doğru giderlerken dönüp takatsizce de olsa bir el sallayabildi kapıda duran Hamish'e.

Arabaya bindiklerinde Emily küfrü bastı ve "Ah şu düşük çenem!" dedi.

"Önemli değil, aşkım. Mahcup etmek ve aşağılamak arasında ince bir çizgi olduğunu hatırladık bu sayede."

"Nasıl anladığına bağlı, hepsi bu."

"Bir o, bir de nasıl söylendiğine."

"Evet." Kemerini bağladı, "Hmm."

Ronald arabayı çalıştırdı, ağır ağır garaj yolundan geri sürdü. Garip bir biçimde sokakta kamp kurmuş gazetecilerin hepsi gitmişti. "Bak şu işe, herkes evine gitmiş."

"Beklenmedik bir şey değil" dedi kadın, neredeyse öfkeli bir tonda.

Adam kadına baktı. "Ne?"

"Dünyanın sonu geldiğinde başka ne yapılır ki?"

Beşinci aşama:
Bir Nefes Daha
(Kimiz Biz?)

29

"Duymak istemediğiniz şeylerden hoşlanmamak doğaldır, özellikle de kendinizle ilgiliyse. Bu konuda size katılıyorum. Ve kitlesel utanç, kitlesel sevinç gibi değildir. Birincisi, sessizce yaşanır. Ne bir tezahürat ne de birdenbire gelen bir aidiyet hissi. Tersine, utanç, alıp evinize götürdüğünüz bir şeydir. O geceyi tek başına geçirir insan, aynaya güçlükle bakar. İnsanı kendine getiren, pişmanlıkla dolu bir uyanıştır bu. Sabah olduğunda, hepimiz şafağı daha bilge gözlerle karşılasak bari."

Samantha August

"İyi iş çıkardın, Samantha August."

Bir kez daha yörüngedeydiler, bir kez daha Âdem'in ana gemisinde. Avcı Kuş istasyonda, yirmi üç kilometre uzaktaydı. Yüz kilometre ötede, güneş ışınlarının aydınlattığı, uzay manzarasınca uzanan inciler gibi duran filo vardı.

Bir sigara yaktı ve sandalyesine oturdu. Önündeki masada bir demlik dolusu çay vardı ve elindeki fincandan bergamot kokusu yükseliyordu. "Bocalıyorlar Âdem."

"Beklenmedik bir durum değil. Ne de olsa üzerine düşünülecek çok şey var."

"Eve gitmeye hazırım."

"Rahatsız edilmemeni sağlamaya çalışacağım, Samantha. Senin ve eşinin. Hiçbir şey eskiden olduğu haline dönemez tabii."

"Hadi canım. Ee, söyle bakalım, ne düşünüyorsun. Başaracak mıyız?"

"Tahmin etmek güç" diye yanıtladı Âdem. "Şunu anlamak gerekir ki, sizin kriziniz kendinizle. Birbirinize ve dünyadaki diğer şeylere –canlı ya da cansız– davranış biçiminizle. Doğanız gereği bu ilişkiyi sadece zaman zaman iş birliği biçiminde tarif etmişsiniz. Diğer zamanlarda ise hasmane ya da o eğilimde bir ilişki sizinkisi. Dürüstlük cesaret gerektiren bir davranıştır nihayetinde. Kapalı zihin, korku içinde bir zihindir."

Çaydan bir yudum aldı ve yüzünü ekşitti. "İşte bu yüzden sigara kahveyle gidiyor. Çayla, pek değil. Anlıyorum seni Âdem ve söylediklerinin hiçbirine itirazım yok."

"Peki o zaman, *sen* ne düşünüyorsun Samantha August? Sence insanlığın bir geleceği var mı?"

"Bir sene önce olsa 'yok, hiç şansı yok' derdim. Ve hüzünlü bir kabulleniş olurdu bu. Öfke hüküm sürüyordu adeta. Su katılmamış puştlar antik heykelleri patlatıyor, kadim şehirleri yerle bir ediyor, tarihimizi siliyorlardı. Ve bunun Tanrı'nın buyruğu olduğunu söyleyecek kadar pervasızlardı. Ama o iş öyle değildi, değil mi? İşin aslı kendi inanç krizinden mustarip adamların işiydi bunlar. Tanrı ile kurdukları ilişkinin çöküşünün, yitirdikleri inancın kabahatini başkasında bulmaları gerekiyordu ve bu dışarıya yıkım olarak yansıdı." Bir nefes çekti ve dumanı üfledi. "Bir sene önce olsa işimizin bitik olduğunu, kendi kazdığımız karanlık çukura yuvarlandığımızı söylerdim."

"Peki şimdi?"

"Şimdi mi? Artık, sonunda, kendimizi şaşırtma imkânına sahibiz diye düşünüyorum. İyi anlamda şaşırtmak."

"Yanıtın beni memnun etti Samantha."

"Hemen öyle erime karşımda Âdem. Bu işin kolay olacağını sanmıyorum. Tekrar ve tekrar işleri batıracağız. İnsanlar bu işin açıklarını kovalamayı bırakmayacaklar. Bazılarının yaşamdaki amacı başkalarından faydalanmak, hatta mümkünse onlara kazık atmaktır."

"Böyle insanlar ruhlarının yaralı oluşundan böyle davranıyorlar, Samantha. Çılgınca bir arzuları, karşı konulmaz bir ihtiyaçları var."

"Hepsine tamam. Ama bu, durumu daha az acınası kılmıyor."

"İstediğin zaman seni evine götürebilirim Samantha."

"Ya gemim."

"Gemi senindir tabii. Athena'yı istediğin zaman çağırabilirsin."

"Artık uzaydan bıktığımı düşünüyorsundur... ama dışarı baktığımda kalbim küt küt atıyor, Âdem. Görülecek, keşfedilecek o kadar çok şey var ki. Şu halime bak, hayat sanki yeni başlıyormuş gibi hisseden yaşlı bir kadın."

"Demek ki inancın tekrar hayat bulmuş."

İzmariti yere attı ve kayboluşunu seyretti, gülümsedi. "Of, Âdem, gerçekten. Tamam, teslim oluyorum. Kayıtsız şartsız teslim oluyorum. İnanç mı demeli buna? Sanırım öyle. Her neyse, artık olan oldu."

"O zaman inişimize başlayalım. Victoria'da yağmur var."

"Klasik. Bak, bir şeyi bilmem gerek."

"Sor, Samantha August."

"Arkana mı yaslanıyorsun artık? Sadece izleyecek ve bize yolculuğumuzda yardım etmeyecek misin? Eğer öyleyse, işler karışacak."

"Müdahale'nin beşinci aşamasına girdik, Samantha" dedi Âdem. "Bu aşamadaki görevin kendine özgü nitelikleri vardır."

"Yani?"

"Yani, Samantha, daha şimdi tam anlamıyla uyanmaya başlıyorum."

Âdem'in cevabını tarttı aklında. Âdem'den cevabını daha da ayrıntılı açıklamasını, söylediğini tam anlamıyla kavramasını sağlayacak detayları isteyebileceğinin farkındaydı. Ama o –uğursuz bir tınısı olabilecek– kelime, *uyanış*, tersine onu memnun etmişti garip bir şekilde.

O yüzden bir şey söylemedi. O sırada, ana ekranda, yuvası olan dünya büyümeye başladı. Dünya hiç bu kadar küçük görünmemişti ve bu kadar büyük. "Âdem, sonsuz sayıda dünya var mı?"

"Sizin gerçeklik algınızın sınırlılıklarının çok daha ötesinde, evet. Sonsuz, Samantha. Yuvamız dediğinizi dünya kadar sonsuz."

"Haa. Tamam... eh, doğru ya. Tabii ki."

Âdem'in sesi sıcaktı "İşte şimdi anlıyorsun" derken.

"Evet" diye fısıldadı. "Şimdi anladım."

•

Bir grup insanın kamplarına yaklaştığı sırada Neela doğruldu. Kolo da asık bir suratla, aynını yaptı ve kızın yanına yanaştı. Bir akşam onunla konuşmuş olan adamı, Abdul Irani'yi gördü ama yanında yürüyen Arap genci çıkaramadı. Diğer ikisi beyazdı; canlı, hoş bir yüzü olan bir kadın ve Kolo'nun belki bir zamanlar tanışmış olabileceği ama emin olamadığı biri. Bakışları Neela'ya kilitlenmişti sanki bir niyetleri varmış gibi.

İlk konuşan Abdul Irani idi. "Ne güzel bir gün, değil mi? Kolo, seni gördüğüme sevindim ve seni de, Neela."

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Kolo, elini Neela'nın narin, kemikli omzuna koyarak.

"Seni hatırladım" dedi beyaz adam Kolo'ya. "Bir defasında alışverişimiz olmuştu."

Kolo tanımıştı şimdi beyaz adamı. Kaşlarını çattı ve bir iç geçirdi. "O günler geçmişte kaldı."

"Kendileri gazeteciler" dedi Abdul.

Kolo adamı işaret etti. "O değil. Bana cephane satmıştı. İnsanları öldürmeme yardım etti."

"Dediğin gibi" dedi beyaz adam, "o günler geçmişte kaldı."

"Şimdi gazeteci mi oldun?"

"Hayır, pek değil. Ama Viviana gazetecidir. Ben sadece yanında geziyorum. Gülen İmam bunun önemli bir olay olacağını söylüyor."

Kolo, Abdul Irani'ye baktı. Şimdi anlamıştı. O gece söylememiş miydi yegâne cevabının gülmek olduğunu. Bir de Tanrı ve inanç ve imanla ilgili onca konuşma. Şimdi yine gülümsüyordu ama dikkati Neela'nın üzerindeydi.

"O halde, çocuklar yol göstersin bize" dedi Abdul ve küçük kızın önünde eğildi. "Neela, bu arkadaşım bir fizikçidir. Adı Rustom. Kuantum halleri ile ilgilenir."

"Kız bir şey bilmiyor" dedi Kolo. "Onu rahat bırakın."

Ama Neela öne doğru adım attı ve fizikçinin uzattığı eli sıktı kısaca. Sonra Kolo'nun yanındaki yerine geri döndü ve "Kapsayıcı iradenin failliği vardır. Ayrıca ihtiyaca göre uygulanan belirli çeşitleri" dedi.

"Peki ya bir zamanlar olduğu çocuk?" diye sordu Irani.

"Yetişkinlerin dünyası çocukların psikolojik gelişimlerine korkunç hasarlar verebilirler. Kolo da böylesi bir hasarın ürünüdür ama kesinlikle tek başına ya da eşsiz değildir. Eskiden Neela olan çocuğun iyileşmeye ihtiyacı var ve iyileşmek zaman alır. Kendilik bilinci asılı, liminal, bir halde duruyor. Neela'yı son derece önemsiyorum ve sağlığına kavuşmasını sağlayacağım."

"Sadece onun mu?" diye sordu Abdul.

"Hayır. Kapsayıcı iradenin farklı çeşitlerini milyonlarca incinmiş, zarar görmüş çocuğa sundum. Türünüzün geleceği; acının ve şiddetin, öfkenin ve nefretin, korkunun ve en çok da çaresizlik hissinin kısır döngüsünün kırılması buna bağlı."

Rustom ilk kez şimdi konuşuyordu. "Liminal hallerden bahsettin. Bununla kastın nedir?"

"Eğer görüş spektrumunu değiştirmiş olsan" diye yanıtladı Neela, "beni başka biçimde algılardın. Her şeyi farklı algılar ve gerçeklik dediğin şeye karşı farklı bir bakış geliştirmiş olurdun. Şu anda varolan teknolojinizle bunu yapabildiğin örnekleri düşün. Kızılaltı. Isıl. Elektromanyetik. Her birinde önünde sanki değişik biriymişim gibi dururum. Bu hallerin tamamı halihazırda mevcuttur, senin çıplak gözün onları göremiyor olsa da. Söylediklerime katılıyor musun?"

"Tabii ki" diye yanıtladı Rustom.

"Bu saydıklarıma ek haller de vardır. Pek çoğu bilimden ziyade sadece dinin alanında tanımlanmışlardır. Bu hallerin hepsi bir arada varlık bulurlar ve bir noktaya kadar varlıkları birbirlerine bağlıdır. Her biri kendi gerçekliğini kurar. Bahsettiğim liminal hal de böyle bir olgudur. Zamana karşı koymak çok güç olduğu için liminal hali ancak kısmen askıya alabilirim. Daha ziyade, onun kendini algılayışını yavaşlattım. Onu uyuşuk bir hale getirdim."

Bu esnada Kolo, Neela'dan uzaklaştı. Tanıdığı, sahip olduğu, kullandığı ve taciz ettiği kız değildi bu. Anlayabildiği kadarıyla kız artık güvendeydi ama narin vücudunda bir yabacı konuşuyordu şimdi. Bir çalı hayaleti, muhtemelen bir iblis.

"Peki ya iyileştirici etkileri?" diye sordu Abdul, Neela'ya.

"Tedaviyi ben yürütüyorum İmam, pek çok halin çocuğun benlik algısıyla etkileşimini idare ederek. Hasarlı çocukların bildiği tek şey çaresizliktir. Büyüdükle-

rinde, yaptıkları her şeyin merkezinde o çaresizlik hissi yatar. Yaşamlarını biçimlendirir. Kadınları ve adamları canavarlara çevirir ve onlar da bu çaresizlik döngüsünü kendi çocuklarına aktarırlar." Kolo'ya bakmak için döndü. "Bunların hepsinin affedilmesi gerek. Hepsi affedilmeli. Bir kurban hayatı yaşamak çaresizlik kapanına kısılmaktır ve hiçbir can hak etmez bunu."

"Bu tesis ne zaman açılacak Neela?" diye sordu beyaz adam. "İçeride bizi bekleyen nedir?"

"Eğitim insanın dünya görüşünün genişlemesini beraberinde getirir. Cehalet ne kadar derinse, o genişlemeye karşı duyulan korku da o kadar büyür. Sizin türünüz iç düşmanlarını böyle bir aydınlanmaya mazhar kıldı. Köktenci dogma, rasyonalistlerin ateistçe teslimiyeti, fikir ve inanç çeşitliliğine karşı saldırılar." Duraksadı ve uzaktaki binalara işaret etti ve Kolo binaların etrafında bir kalabalığın, yüzlerce insanın toplandığını fark etti o anda. "İçeride, sadece kendi gezegeninizi değil, onun ötesindeki güneş sisteminin, hatta onun da ötesini, galaksiyi anlamak için gerekli bilgiyi bulacaksınız. Bu araçlarla belki kendinizi anlamanın da bir yolunu bulacaksınız. Benim inancım bu yöndedir, hatta daha da dokunaklısı, Samantha August'ın inancı."

"Sen o uzaylılardan biri misin peki?" diye sordu beyaz adam.

"Ben bu Müdahale'yi yönlendiren ana programım. Samantha August beni Âdem olarak tanır. Karşınızdaki bu kız çocuğu için 'Havva' belki de daha iyi bir seçim olur. Ya da Neela demeye devam edebilirsiniz tabii."

"Gerçek bir uzaylı görecek miyiz hiç? Müdahale'nin arkasındaki türlerden birini?"

"Kesin bir şey söyleyemem Casper. Eğer türünüz bunu yaparsa bile bu yakın bir zaman içinde gerçekleşmeyecektir. Aslında, bu senin ya da buradaki herhangi birinin, hatta bu kız çocuğunun bile yaşadığı süre zarfında gerçekleşmeyecektir muhtemelen."

"Onları bu kadar utangaç yapan şey nedir?" diye sordu Casper.

"Utangaç değiller. Ama hem Müdahale için hem de İlk Temas için protokoller var. Ayrıca" diye ekledi, "asıl ilgileri başka yerlere odaklanmış durumda."

"Biz sadece bir yan proje miyiz yani?" diye sordu gazeteci Viviana, kaşları sanki duyduğundan memnun olmuş gibi yukarı kalkmış halde.

"Evet. Bu durum sizi utandırdı mı?"

Viviana güldü ve başını iki yana salladı. "Hayır, bence çok komik. Bir kuple Douglas Adams."

"Genellikle" dedi Neela "çaresizlik absürdün kutlanmasında saklıdır. Bununla beraber, bahsettiğiniz yazarın eserleri pek çok dünyada oldukça tutulmaya devam ediyor."

"Çünkü" dedi Abdul Irani, "bazen sadece gülmek gerekir."

Neela gülümsedi. "Sevgi kuyusundan doğduğunda, gülmek en tatlı müziktir, İmam."

"Gülmek, dans etmek, neşenin tezahürleri, arkadaşlık ve sevgi; evet, inanıyorum ki tüm bunlar bize Tanrı'nın en büyük armağanları."

"Ve sizin de Tanrınıza en büyük armağanlarınız, İmam."

"Kapılar ne zaman açılacak?" diye sordu Casper, Neela'ya bir kez daha.

"Neden şimdi olmasın?" diye yanıtladı kız. Ve Kolo'nun elini tutup ona öncülük etti. Kalabalık kızın önünde iki yana açıldı.

Yürürlerken Kolo arada bir sendeliyordu. Neela ona doğru bakıp "Rahat ol, Kolo. Seni de iyileştiriyorum. Yol boyunca her adımda, içindeki yaraları sarıyorum. Ruhunu güçlendiriyorum. Diğerlerine şefkat göstermeden önce kendine –yaşadığın hayata– şefkat göstermelisin. Kendini affetmeli ve geçmişinle barışmalısın. Günahlarının affedilmesi değil bu. Öyle şeyler seni de beni de aşar.

Kefaret de değil. Her suç yerli yerinde durur -her eylemin, yapılan her seçimin durduğu gibi- ve zamanın kendisi bir liminal haldir. Geçmiş etrafımızda yaşar ve bize bağlıdır. Geçmiş bize bugünün dilini sunar" dedi.

Kolo başını salladı. "Anlamadım."

"Önce bir hisset, sonra anlarsın."

Yollarına devam ettiler, insan denizini ikiye bölerek ve çok geçmeden bir şarkı yükseldi, dalga dalga sesler ve her yeri bir hareket aldı sanki insanlık yolunu bulmuş gibi, belki de tarihi boyunca ilk defa.

Victoria, British Columbia, Kanada, 14 Eylül

Yaz havası halen sürüyordu. John Allaire, Cook sokağındaki en sevdiği barın önünde bir sigara yakarken hava büyük oranda açıktı, yukarıdan geçen pamuk gibi beyaz birkaç bulut haricinde. Önündeki sokaktan araçlar geçerken yukarı, göğe baktı, parlama gözlerini aldı.

O şaşkınlık hissi silinmiyordu bir türlü. Artık tekerlekli sandalyeye ihtiyacı kalmamıştı. Bacaklarına can gelmişti ve günden güne de güçleniyorlardı. Alkole duyduğu çaresizce ihtiyaç artık musallat olmuyordu ona. Bir yıl önce olsa, bütün gün ucuz viski içerdi. Şimdiyse bir kadeh malt viski söylüyordu sadece, pahalıydı ama cennetten inmeydi. Tüm ihtiyacı olan da buydu.

İnsan hayatında hatalar yapabilirdi. Bu işler böyleydi. İçinden çıkamayacağı kuyulara düşmüştü. Bazen işleri batırmıştı çünkü içindeki bir şeyin işlerin batmasına ihtiyacı vardı. John şunu biliyordu ki; iyi bir adam değildi. Yıllar yılı güvenilmez, zaman zaman kalleş, sık sık da katıksız bir pislik olmuştu. Etrafını güçlü mazeretler, gerekçeler ve bahaneler ordusunca kuşatmış bir adam olmuştu. Çoğu insandan nefret ederdi ve pek çok insan da ondan. Hayatın kendisinden nefret ederdi, ölümcül alışkanlıkları olan o hasta vücudu onu öfkelendirirdi. Adaletsiz dünyaya lanet okurdu, gizliden gizliye hak ettiğini bulduğunu kendine itiraf ederek.

Hepsi mantıklıydı. İğrenç bir mantık ama öyleydi işte.

Şimdiyse boş gökyüzüne, yüzünü ısıtan güneşe bakarken *benim* ikinci bir şansım olabilir mi diye soruyordu kendine. Sonrasında herkesin ikinci bir şansı olabilir diye yanıtlıyordu.

Sonra böyle günlerin çoğunda –barın dışında, güneşe doğru bakarken– yaptığı gibi kadının bir ışık huzmesi içinde kayboluşunu hatırladı. Fısıldadı. Bir, iki, üç defa. Piyangoyu kazanmaktan daha iyiydi bu.

"Sağ ol, sağ ol, sağ ol."

Son Söz

Mars yörüngesi...

Yapay yerçekimi bu gezegenler arası yolculuğun büyüsünden çalmıştı biraz. Simon Gist bu anı zihninde canlandırdığında, bir eliyle tırabzana tutunmuş, sanki kendisi bizzat Mars yörüngesindeki bir gök cismiymiş gibi kızıl gezegenin üzerinde asılı halde durduğu, yerçekimsiz bir sahne hayal etmişti.

Marc Renard'ın sesini duydu kulaklığında, "Kemerleri bağlama vakti geldi neredeyseSimon."

"Yıkıntıların yakınına iniyoruz değil mi?"

"Deja Thoris Sıfır-Noktası'na, evet. En son yaptığımız derin taramalarda alanın doğusundaki tabakada iki nokta altı metrelik bir organik katman saptadık. Biyolojik unsurların olduğu doğrulandı."

"Güzel. Yanımızda bir arkeolog da getirmeliydik, biliyorsun."

"Evet" diye yanıtladı Marc. "Öyle yapmalıydık."

Amerikalı astronot, Adam Riesling araya girdi. "Örnek toplayıp fotoğraf çekmemize mâni olan bir durum yok. Ve Houston'la neredeyse gecikmesiz bağlantımız sayesinde yer ekibine bildirebiliriz her şeyi. Kemerleri bağlama vakti geldi millet. Her şey yolunda."

Simon bir süre daha durdu, aşağıdaki kızıl gezegene bakarak. Başka bir dünya. Kendisi bir göçmendi, zamanla sevdiği Amerika'ya evim demeyi sonradan öğrenmiş biri. Ve şimdi, milyarlarca insan Dünya'dan izlerken, Simon, o zayıf bağı duyumsayabiliyordu neredeyse. Uzaklık, ülkeler arasındaki sınırları gülünç kılıyordu ve bu bağ sadece bir ülkeye değil insanlığın kendisine karşı hissedilen bir şeydi.

Duvara asılı ekranlardan birine baktı. Gülümsedi. "Alçalışa geçiyoruz. Aşağıda yıkıntılar var, çok büyük yıkıntılar. Bir şehir. Ve hayat da var. Şimdilik sadece mikrobiyel olsa da çok hücreli yeraltı canlıların varlığının bazı kanıtları var. Omurgasızlar. Dahası da çıkar mı? Bence çıkar."

"Kalıntılara gelirsek, e inelim haydi, eski kuzenlerimiz ne yapmışlar görelim."

Yastıklı koltuğuna dönerken yan kapıya gözü ilişti ve bir kez daha, Avcı Kuş'u gördü. Biraz uzakta duruyordu hala. Güvertede Samantha August vardı (herhalde) ama geri duruyordu. Araç harici sensörlerden gizlenmişti ve ancak çıplak gözle görülebiliyordu. Samantha bu anı çalmak için gelmemişti ve Simon bunun için müteşekkirdi.

Ne kadar da çok istiyordu sonunda o kadınla tanışmayı!

Phobos içi boşaltılmış bir tesisti, bir gözlem noktası, bir tersane ya da içi envai çeşit tamir ve bakım istasyonlarıyla dolu bir hangar. Yapımı Grilerden önceye dayanıyordu ve büyük oranda çalışmaz haldeydi. Neyse ki, tesisin hiçbir kısmında kaçırılmış insanlar yoktu. Ve

arkalarında bıraktıkları kanıtlara bakılırsa Griler gerçekten de aceleyle kaçmıştı.

Mars'ın yüzeyini delen taramalarından sonuçlar gelmeye başlayınca Simon'ın Phobos'a olan ilgisi kısa kesilmişti. NASA'nın, Mars'taki eski medeniyetlere dair kanıtları karartma zahmetine neden girdiğini bir türlü aklı almıyordu hâlâ. Bu bilgiler on yıllar öncesinden insanlığı bu gezegene çekebilirdi. Paranoyakça bir dini kargaşa korkusuyla çarçur edilmiş onca zaman.

Tanrı vardı ya da yoktu ve iki seçenek de Mars'taki yıkıntılar gerçeğini değiştirmiyordu.

Hayır, cehalet asla iyi bir şey değildi ve cehaleti teşvik eden ya da dayatanlar, cehaletten nemalananlar en imansız olanlardı. Simon'a göre bu böyleydi.

Ama dünya uyanıyordu artık. İnsanlık uyanıyordu. Uzun, kâbuslarla dolu bir uykunun ardından.

Kemerini taktı, astronotlar arasındaki konuşmaları dinledi, jeologlar ve gezegenbilimciler ve kimyacılar ve mühendisler, hepsi heyecanlı, hepsi yeni bir dünyaya adım atmaya istekliydi.

Ya da eski bir dünyaya. Dünya yörüngesini terk eder etmez yıldız saatlerinin tamamının Mars gününe senkronize olmuş olması garipti.

Neyin nesiydi bu? Belki de nedenini öğrenmek üzereydiler.

Renard'ın Kanadalılara özgü ahenkli sesi anons etti "Alçalışımıza başlıyoruz artık. Tüm sistemler optimal, güdüm sistemi kilitlendi. Eğer sarsıntıyı kemiklerinize kadar hissedeceğinizi düşünüyorsanız, Dünya'dan yükselişimizi hatırlayın; sarsıntıyı neredeyse fark etmemiştiniz."

"Lanet olsun" diye söylendi jeolog, Jeff Willem, "sarsıntı emici yok muymuş? Ama ben sarsıntı emici istemiştim."

Simon gülümseyerek arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı.

Bazı rüyalar insanın havsalasının almayacağı kadar uzak görünür ve onlar hakkında düşünmek bile insanın kendiyle kavga etmesine varır, insanın ayaklarının yere basmasıyla sonuçlanırdı. Makul ol. Gerçekçi ol. Olmaz öyle şey. Unut o işi. Aklın böylesi kırılganlık, böylesi korku anlarında kendine söylediği tüm o sözler.

Eğer bir Tanrı vardıysa, insanlığa verdiği en büyük armağan hayal kurma yetisiydi. İlk Temas'la ilgili hiç yazmamış o bilim kurgu yazarını, Samantha August'ı düşündü. Bu deneyimi yaşamıştı sonunda.

"Simon, gençliğe söyleyecek birkaç sözün var mı?"

"Hmm. Belki ama açık ve net sözler değil. Yani, ben bile emin değilim ne kastettiğimden. Ama şöyle bir şeyler: Aşağıda bizi garip bir dünya bekliyor. Ama kendi dünyamız, içinde yaşadığımız dünyalarımız kadar acayip olanı yok. Kendi dünyalarımız bazen bizi hapseder. Bazen fena halde küçük, zayıf ve narindir. Bazıları için bir kâbustur."

"Ama bu dünyaların hiçbiri gerçek anlamda diğerlerinden ayrı değil. Hepimiz birbirimizin etrafında, haritası çizilemeyecek kadar karmaşık yörüngelerde dolanırız. Bazen dünyalarımız çarpışır. Bazen bu dans güzelliğin ta kendisidir." Önündeki dizi dizi ekranlara bakarken duraksadı, ekibin her bir üyesi –pilotlar da dahil– ona bakıyor, onu dinliyordu. Birden kendine dışarıdan bir gözle baktı ve bağlı olduğu koltukta omuzlarını silkti. "Bence bu dans hiçbirimizin hayal bile edemeyeceği kadar eskiye dayanıyor. Ve yakın bir zamanda duracağını da sanmıyorum."

"O yüzden, millet, Dünya'daki herkes, eğer mümkünse bir anlığına durun. Dünyanızı düşünün, kendi kişisel dünyanızı. Size nasıl görünüyor? Yeşil ve mavi, beyaz bulutlu? Yoksa kırmızı, çorak ve neredeyse yaşamsız mı?"

"ET bize tüm diğerlerinin ötesinde bir gerçeği gösterdi. Venüs'le. Hatta Dünya ile bile. Dünyalar değişebilir. O yüzden dostlarım, dünyanızı dilediğiniz gibi kurun.

Ve sonunda kurduğunuz dünya sizi memnun ettiğinde dışına çıkın ve *dans edin*."

•

Hamish, eşinin komuta koltuğunun yanına yerleştirilmiş ikinci koltukta sızıp kalmıştı. Sam gülümsedi ve ona ilişmedi. Tarihi anlar geçip gider ve genellikle de ancak üzerlerinden günler, aylar ve yıllar geçtikten sonra önemleri anlaşılırdı. Ayrıca, *Ares Bir* inmeden hemen önce uyandıracaktı onu.

Athena sessiz kalmaktan memnun görünüyordu, Âdem de.

Bu anı insanlığa bırakıyorlardı ve doğru olanı da buydu.

Koltuğunda oturmuş, gözleri önündeki devasa ekranda, iniş aracının alçalışını izliyordu. Ne ses efektleri ne de insanın yüreğine dokunan bir müzik vardı ama kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu.

Garip bir ses geldi kulaklarına ve kaşlarını çattı. "Athena? Dur bir dakika, böyle olmamalıydı."

"Hmm?" diye cevapladı geminin yapay zekâsı.

"Yüzeydeki bir şeyden sinyal aldık. Aşağıdaki herhangi bir şeyin bunu yapma kabiliyeti olduğunu sanmıyorum. Of ve şimdi de... o da nesi?"

Titrek bir ses yankılandı geminin hoparlörlerinden.

Hamish doğruldu. "Sam? Bu ses de ne böyle?"

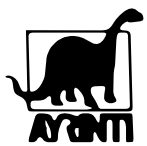
"Mmm..." Sağ elinin altında yükselen komünikasyon paneline baktı. "Biri bize selam veriyor."

"Gist mi? Blokluyoruz sanıyordum."

"Blokluyoruz zaten. Sinyal Ares Bir'den gelmiyor. Sinyal... yüzeyin altından geliyor."

Âdem konuştu: "Evet, öyle. Şimdi, Samantha August, işler gerçekten ilginç bir hal almaya başlayacak."

Şu an için sebebini açıklamaya hazır olmadığım nedenlerden ötürü ;-) Malcolm Clark, Laura Heslin ve Jessica North-O'Connell'a teşekkür ederim.

AVANTI

John Shirley
Yeni Tabular

Bilim Kurgu dizisi/Çev. Efe Pötöy/112 sayfa/ISBN 978-605-314-294-2

Kanunsuz mizahını, bilimkurgu avantürünü ve yakıcı sosyal eleştiriyi bir araya getiren bu koleksiyon John Shirley'nin külliyatının tamamından izler taşıyor. Shirley, kitabın başlığına adını veren deneme olan "Yeni Tabular"da Amerika'ya, radikal bir çerçeveden, başka gözlüklerle bakmaya çalışıyor. Nitekim yeni bir kısa hikâye olan "Tutsaklık Hâli" Hapishane Endüstriyel Kompleksi'ne hem korku dolu hem de gülmekten yaşaran gözlerle bakıyor. "Kırk Yıllık Cehennem Neden Gerekli?"de ise dünyamızın yakın geleceğine dair, umutlarından çok, endişelerini bir bilimkurgu yazarı süzgecinden geçirerek, mizah dolu bir dille bize aktarıyor. Ayrıca yazarın ilerici hassasiyetini, derin ve parlak zekâsını ve iğneleyici mizahını sergileyen, Terry Bisson'la yapılmış samimi bir söyleşisi de bu koleksiyon içinde yer alıyor... Zevkli, kışkırtıcı ve eleştiri dozu yüksek bir kitap...

Michael Moorcock

Modem Zamanlar

Bilim Kurgu dizisi/Çev. İnönü Korkmaz/144 sayfa/ISBN 978-605-314-314-7

Nebula ödüllü bilimkurgu yazarı, editör ve müzisyen Michael Moorcock'un kahramanı Jerry Cornellius çoğulevrende çalkantılı bir serüvene çıkıyor. 1960'ların Londra'sında başlayan yolculuğunda Jerry, New Orleans, Guantanamo, California gibi duraklara uğrarken modern dünyanın belli başlı siyasi karakterleri ile olaylarını da es geçmiyor. Sünni – Şii çekişmesi, Ebu Garib cezaevindeki insanlık dışı uygulamalar gibi tartışma yaratan birçok konu Moorcock'un radarından kaçmamış.

Rüya nöbetleri gibi art arda gelen kısa bölümleri ile elden düşmeden okunabilecek bir maceranın ardından Moorcock'un bakış açısından Londra'nın 1940'lardan 1990'lara dek geçirdiği değişim tüm çıplaklığıyla aktarılıyor.

Son olarak da seri editörü Terry Bisson'un usta yazar Moorcock ile gerçekleştirdiği bilimkurgu, çoğulevren, yazarlık, okunabilecek kitaplar ve müzik gibi birçok konuya değinen samimi bir röportaj yer alıyor...

Kim Stanley Robinson
Luck Strike

Bilim Kurgu dizisi/Çev. Osman Bulut/112 sayfa/ISBN 978-605-314-328-4

Hugo ve Nebula ödülleri sahibi • World Fantasy ödülü • Locus ödülü • John W. Campbell ödülü

SAVAŞ, TUHAF UĞRAŞLAR YARATIR. 1945 Temmuz ayında Kuzey Pasifik'teki Tinian adasında Yüzbaşı Frank January, Lasso Dağı'nın zirvesinde çakıl taşından tepecikler yapmayı kendine uğraş edinmişti: her B-29 kalkışı için bir çakıl taşı, her görev için bir tepecik. En büyük tepecikte dört yüz çakıl taşı vardı. Bu akılsızca bir oyundu, ama poker de öyleydi. 509'uncu hava birliğinin adamları bir palmiye ağacının gölgesinde, ters çevrilmiş bir sandığın etrafında, pamuklu fanilalarının içinde terleyerek, küfürler arasında tüm paralarını ve sigaralarını tüketene kadar, bir el, bir el daha, sonra bir el daha, ta ki kartlar tuvalet kâğıdı niyetine kullanılabilecek kadar yumuşayıp kenarları bükülene kadar milyonlarca el poker oynamışlardı.

"Güçlü ve tutarlı bir kurmaca hikâye yazarı."

– New York Times

"Robinson'ın hikâyeleri en üst düzeyde..."

– Publishers Weekly

"Bizim en hayalperest bilimkurgu yazarlarımızdan birinin aynı zamanda son derece iyi bir doğa yazarı olması rastlantı değil."

– Los Angeles Time

Ken Macleod

İnsan Cephesi

Bilim Kurgu dizisi/Çev. İnönü Korkmaz/112 sayfa/ISBN 978-605-314-438-0

Hayal gücümün derinliklerinde keşfettiklerim tehlikeliydi. Dickens-vari gecekondular, ancak gerçekte mükemmel derecede saygın sayılan çalışan kesimin semtleri vardı. Duvarlarda, demiryolu köprülerinde ve kaldırımlarda tuhaf bir duvar yazısıyla karşılaştım, üstünden çapraz çubuk geçen ters çevrilmiş bir "Y" harfi, çocukça ve basitçe oluşturulmuş, bu sebeple de anında fark edilen bir insan biçimi. Arada sırada beş köşeli bir yıldız iliştirilmiş, çoğu zaman da kargacık burgacık çizilmiş bir orakla çekiç eşliğindeydi.

"*İnsan Cephesi*, büyük bir hikâyeden isteyebileceğiniz hemen her şeye sahip: karakter, sezgi, olay örgüsü. Duygu, his, olay ya da manzarayı ileten tasvirin ve açığa çıkışının kalitesi. Maddeye dönüşmesi. Zihninizi sersemletip çalıştıracak bir şey."

Iain M. Banks

"*İnsan Cephesi* tam anlamıyla insanı nakavt ediyor... zarif, nazik ve kahkahalarla güldürecek kadar komik. Bu son nitelik bile okuru kendi başına tuhaf bir yolculuğa çıkmaya davet ediyor..."

Rick Kleffe

Mike McCormack

Komadan Notlar

Bilim Kurgu dizisi/Çev. Aslı Araboğlu/192 sayfa/ISBN 978-605-314-462-5

JJ O'Malley yalnız yaşayan bir babanın yetimhaneden evlat edinilmiş tek oğludur. İrlanda'da küçük, kırsal bir bölgede sorunlu bir çocukluk geçirerek büyüyen JJ, en yakın arkadaşını kaybettikten sonra "Somnos Projesi"nin deneklerinden biri olmaya karar verir. Proje gelecekte AB hapishaneleri için bir fırsat oluşturacağı düşünülen, üç aylığına derin komaya sokma yöntemi üzerine çalışmaları içermektedir.

Birçok edebiyat ödülüne sahip, bilimkurgu yazarı Mike McCormack, yedi yılda tamamladığı romanı *Komadan Notlar*'ı sıra dışı bir şekilde kullandığı dipnotlar sayesinde iç içe geçmiş sarmal bir örgüyle inşa ediyor. Sarmalın bir ucunda, romanın baş kahramanı JJ O'Malley'nin hikâyesi, onu yakından tanıyan beş önemli karakterin söyledikleriyle anlatılıyor. Koma öncesi olanları bu kısa notlar sayesinde öğreniyoruz. Sarmalın diğer ucunda ise hikâyeyle paralel yürüyen dipnotlardan oluşan "Olay Ufku" yer alıyor. Dipnotlar sayesinde bir anda içinde bulunduğunuz âna dönüp deneyin soğuk gerçekleri ile yüzleşmeniz mümkün. Psikolojik kurgu romanı *Komadan Notlar* sayesinde JJ ile "beyin çürütme meditasyonu"na hazır mısınız?